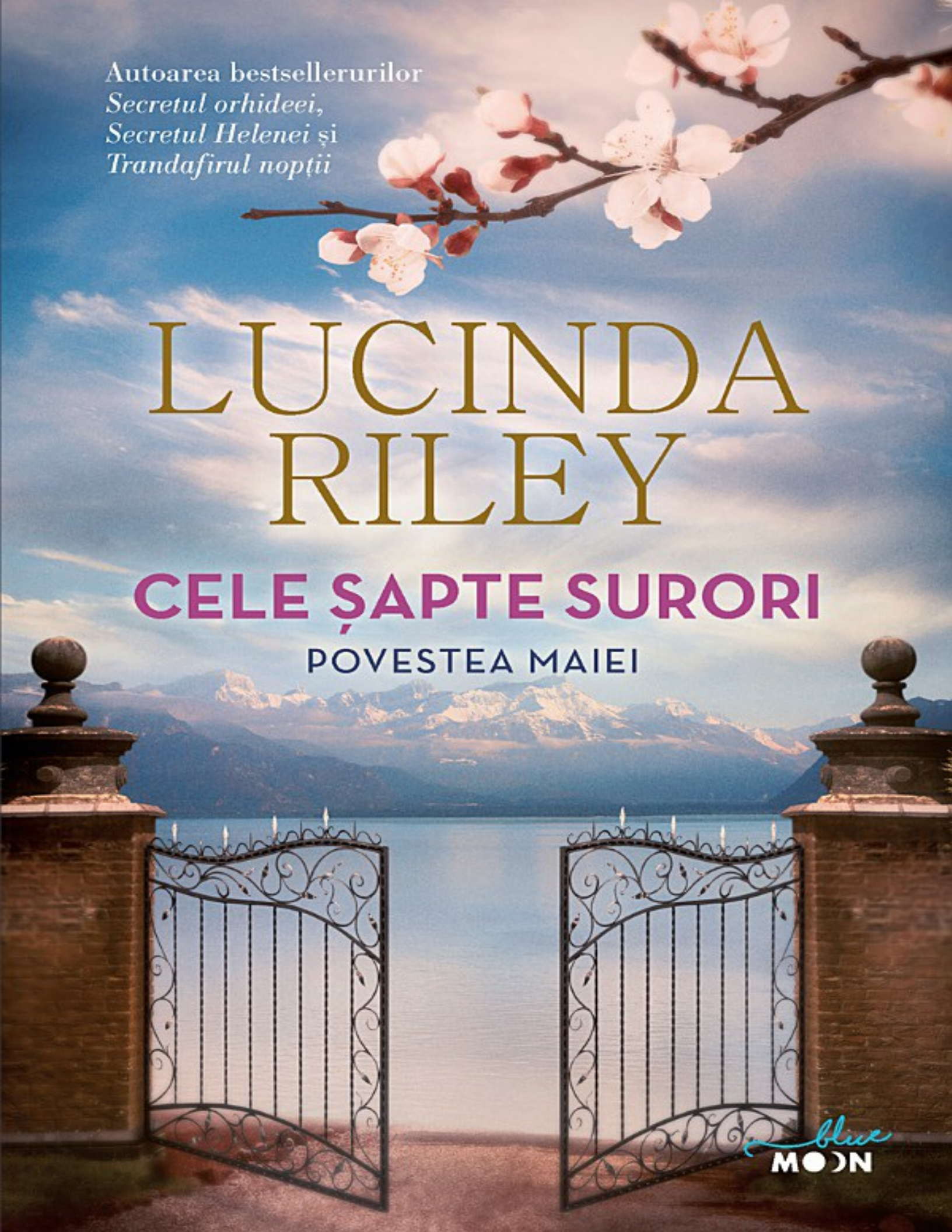
Autoarea bestsellerurilor
Secretul orhideei,
Secretul Helenei și
Trandafirul nopții
LUCINDA
RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
POVESTEA MAIEI
blue
MOON

Personaje
Maia. Iunie 2007
PRIMUL PĂTRAR. 13; 16; 21
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Izabela.
Rio de Janeiro.
Noiembrie 1927
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Maia
Iunie 2007
Lună plină
13; 49; 44

Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Izabela
Rio de Janeiro
Octombrie 1928
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Maia
Iulie 2007
Ultimul pătrar
16; 54; 44
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
ALLY. Iulie 2007
Lună nouă. 12; 04; 53
Capitolul 51
Nota autoarei
Mulţumiri

Bibliografie

LUCINDA RILEY

CELE ȘAPTE SURORI

POVESTEA MAIEI

Traducere din limba engleză
GABRIELA TĂNASE

LITERA
București
2019

The Seven Sisters
Lucinda Riley
Copyright © 2014 Lucinda Riley
Toate drepturile rezervate
Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel:0213196390; 0314251619; 0752548372;
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro
Cele şapte surori. Povestea Maiei
Lucinda Riley
Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RILEY, LUCINDA
Cele şapte surori. Povestea Maiei / Lucinda Riley; trad. din lb.
engleză: Gabriela Tănase – Bucureşti: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3782-6
ISBN EPUB 978-606-33-4166-3
I. Tănase, Gabriela (trad.)
821.111

Pentru fiica mea Isabella Rose

„Deşi legaţi de pământ, unii aspiră să se înalţe la stele.“
Oscar Wilde

PERSONAJE

Atlantis

Pa Salt – *tatăl adoptiv al surorilor (decedat)*

Marina (Ma) – *dădaca fetelor*

Claudia – *menajera*

Georg Hoffman – *avocatul tatălui adoptiv*

Christian – *căpitanul vasului*

Surorile D'Aplièse

Maia

Ally (Alkyone)

Star (Asterope)

CeCe (Celaeno)

Tiggy (Taygete)

Electra

Merope (absentă)

MAIA. IUNIE 2007
PRIMUL PĂTRAR. 13; 16; 21

Capitolul 1

Nu voi uita niciodată unde anume eram când am aflat năpraznica veste a morţii tatălui: în frumoasa grădină din Londra a unei vechi amice de liceu, care se dusese să-şi ia copilul de la grădiniţă. Ţineam în poală un exemplar din romanul *Penelopiada* şi mă bucuram din plin de razele calde ale soarelui de iunie.

Calmul din jur mă făcea să mă felicit pentru că avusesem ideea de a veni aici. Bobocii de clematite se desfăceau chiar sub ochii mei într-o explozie de culoare, când, deodată, am auzit sunând telefonul mobil. Am văzut că era Marina.

– Bună, Ma, ce faci? am întrebat-o pe un ton cald, sperând să remarce acest lucru.

– Maia, eu…

Marina s-a oprit brusc, şi imediat mi-am dat seama că ceva nu era deloc în regulă.

– Ce-i?

– Maia, nu-mi vine deloc uşor să-ţi spun, dar tatăl tău a suferit un atac de cord ieri după-amiază, aici, acasă şi… a decedat în zori.

Am amuţit, în timp ce prin cap îmi treceau tot felul de gânduri, unele de-a dreptul ridicule, primul fiind acela că, nu se ştie de ce, Marina se ţinea de glume proaste.

– Maia, te-am sunat mai întâi pe tine pentru că eşti cea mai mare. Te-aş mai ruga să-mi spui dacă preferi să le anunţi tu pe surorile tale sau o fac eu.

– Eu…

Nu-mi găseam cuvintele, ştiind acum în mod clar că Marina, draga, iubita mea Marina, cea care-mi fusese ca o mamă, n-ar fi glumit niciodată cu aşa ceva. Aşadar, era adevărat. În acel moment, am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare.

– Maia, spune ceva, te rog! Ştiu că e groaznic, dar a trebuit să te sun. Numai Dumnezeu ştie cum vor reacţiona surorile tale.

Simţeam suferinţa din vocea ei, dându-mi seama că avea nevoie de tot sprijinul meu la fel cum aveam şi eu nevoie de al ei. Aşa că am încercat să-mi revin şi s-o asigur că totul este în regulă.

– Ma, sigur că le voi suna eu pe fete, deşi nu prea ştiu pe unde sunt acum. Mi se pare că Ally se pregăteşte pentru o regată.

Am continuat conversaţia, întrebându-ne pe unde ar putea fi de găsit surorile mele mai mici, de parcă ne pregăteam să le invităm la o petrecere, nu la o înmormântare. Întrega situaţie părea suprarealistă.

– Când crezi că vom putea organiza funeraliile? Având în vedere că Electra este la Los Angeles, şi Ally undeva pe mări şi oceane, probabil că nu mai devreme de săptămâna viitoare.

– Ei bine... ezită Marina. Poate cel mai bine ar fi să discutăm despre asta când te întorci acasă. Nu e nici o grabă, aşa că, dacă vrei să mai stai vreo două zile la Londra, poţi s-o faci. Oricum, nu mai este nimic de făcut pentru el...

Vocea ei tristă s-a stins.

– Ma, categoric voi lua primul avion spre Geneva! Sun imediat la aeroport şi pe urmă încerc să vorbesc cu fetele.

– Doamne, cât de mult regret! *Chéri*, ştiu cât ţineai la el.

– Da, i-am spus, simţind că tot calmul de dinainte mă părăseşte subit, de parcă intram în ochiul unui uragan. Te sun să te anunţ când sosesc.

– Ai grijă de tine, Maia! Ştiu că îţi e teribil de greu.

Am închis telefonul şi, înainte ca furtuna din inima mea să mă înghită cu totul, am fugit sus, pe scări, în dormitorul meu, ca să-mi iau paşaportul şi să sun la compania aeriană. În timp ce aşteptam să se elibereze unul dintre agenţii de turism, mă uitam la patul din care sărisem de dimineaţă pregătită doar pentru o zi obişnuită de vacanţă. Slavă Domnului că fiinţele umane nu sunt înzestrate cu harul de a-şi citi viitorul.

Tonul oficial al femeii care mi-a răspuns într-un târziu mă călca rău pe nervi, oferindu-mi toate acele detalii despre zboruri arhipline, penalizări şi cărţi de credit. În final, am obţinut cu greu un loc în avionul de ora patru spre Geneva, ceea ce însemna că trebuia să-mi arunc imediat lucrurile în geanta de mână şi să iau un taxi spre Heathrow. Desenul floral de pe tapetul din faţa mea părea că alunecă în sus şi-n jos prin faţa ochilor mei.

– S-a dus, am spus eu într-o şoaptă. S-a dus pentru totdeauna. Nu-l voi mai revedea niciodată.

Mă aşteptam să izbucnesc în plâns, dar am constatat cu surprindere că n-a fost aşa. Stăteam cu capul plecat, complet amorţită, încercând să-mi pun ordine în gânduri. Îmi era groază de momentul în care va trebui să-mi anunţ surorile – pe toate cinci. Trebuia să încep cu una dintre ele şi, desigur, am ales-o pe Tiggy, penultima dintre noi, de care mă simţeam deosebit de ataşată.

Cu degete tremurânde, i-am căutat numărul de telefon în agendă şi l-am apelat. Când mi-a răspuns robotul, m-am bâlbâit, rugând-o să mă sune urgent. Ştiam că lucrează undeva în Scoţia, într-un centru pentru îngrijirea puilor de căprioară.

Cât despre celelalte surori… reacţiile lor vor fi cu siguranţă diferite, aşteptându-mă la indiferenţă, dar şi la izbucniri dramatice.

Dat fiind că nu eram sigură cum vor reacţiona, am preferat să recurg la un gest laş, şi anume să le trimit câte un SMS, să mă sune cât mai curând. Pe urmă mi-am împachetat rapid lucrurile şi am coborât scara îngustă spre bucătărie, ca să-i las un bilet lui Jenny, s-o informez despre plecarea mea intempestivă.

Am ieşit din casă, sperând că voi da peste unul dintr acele taxiuri negre, londoneze, strivind sub tălpi frunzele uscate, căzute pe asfaltul trotuarului din Chelsea, la fel ca oricare alt trecător. Cred că am răspuns şi la salutul unui vecin care-şi plimba câinele. Chiar i-am zâmbit.

Am reuşit să găsesc un taxi pe aglomerata stradă King’s Road, m-am urcat şi i-am cerut şoferului să mă ducă la Aeroportul Heathrow.

Nimeni nu ştia prin ce treceam eu acum. Şi nimeni nu va şti.

Peste cinci ore, în timp ce soarele apunea deasupra lacului Geneva, am ajuns la pontonul nostru privat de pe malul unde se afla casa noastră.

Christian era deja acolo, aşteptându-mă la bordul şalupei noastre Riva. Şi după figura pe care o avea, mi-am dat seama că aflase vestea.

– Ce mai faceţi, domnişoară Maia? m-a întrebat, privindu-mă cu ochii lui albaştri, plini de compasiune, după care mi-a prins mâna ca să mă ajute să urc la bord.

– Îmi pare bine… că am ajuns aici, i-am răspuns pe un ton neutru şi m-am aşezat în spatele bărcii, pe canapeaua curbată, acoperită cu perne din piele crem.

De obicei, stăteam alături de Christian în faţă, botul ascuţit al ambarcaţiunii despicând valurile în cele douăzeci de minute cât dura drumul spre casă. Dar acum simţeam nevoia să fiu singură. În timp ce Christian pornea motorul, soarele se oglindea în ferestrele vilelor fabuloase ridicate de jur împrejurul lacului. Deseori, mi se părea că în acel loc pătrund într-o lume mirifică, ruptă de realitate.

Lumea lui Pa Salt, tatăl nostru cu miros de sare de mare.

Am simţit cum lacrimile îmi înţeapă ochii, amintindu-mi porecla tatălui meu, pe care i-o dădusem eu pe când eram mică. Iubea ambarcaţiunile cu pânze şi, când revenea acasă, aducea cu el tot aerul proaspăt al oceanului. Porecla a prins, aşa că surorile mele au început să îl strige la fel.

În timp ce şalupa prindea viteză şi vântul cald îmi răvăşea părul, îmi veneau în minte nenumăratele călătorii spre Atlantis, castelul de poveste al lui Pa Salt. Inaccesibil pe uscat, plasat pe un promontoriu privat, un şir de creste muntoase ridicându-se în spatele lui, puteai ajunge acolo numai pe apă. Cei mai apropiaţi vecini erau la kilometri distanţă, astfel că Atlantis, izolat de lume, era regatul nostru privat. Totul la el era magic, de parcă Pa Salt şi noi, fiicele lui, duceam o existenţă vrăjită.

Pa Salt ne adoptase pe toate, încă din faşă, din toate cele patru colţuri ale lumii, luându-ne sub aripa lui protectoare. Fiecare dintre noi eram, aşa cum îi plăcea tatei să spună, specială, diferită… toate fetele *lui*. Ne botezase cu numele celor şapte stele din constelaţia lui favorită, Şapte surori (Pleiadele), Maia fiind prima şi cea mai mare dintre ele.

De mică mă lua cu el în domul de sticlă al observatorului astronomic instalat în vârful castelului, mă sălta în sus cu mâinile lui mari şi puternice şi-mi arăta la telescop cerul nopţii.

– Uită-te acolo, Maia, mă îndemna el, vezi splendida stea strălucitoare al cărei nume îl porţi tu?

Sigur că o *vedeam*. Îmi povestea legende legate de numele noastre, dar aproape că nu-l auzeam, bucurându-mă din plin că mă aflam în braţele lui, un moment rar şi foarte special, când simţeam că-mi aparţine numai mie.

De-abia târziu mi-am dat seama că Marina, despre care credeam că

este mama mea – chiar o strigam mami –, era, de fapt, o dădacă angajată de Pa ca să aibă grijă de mine, el fiind plecat mult timp. Sigur, cu timpul, Marina a însemnat mult mai mult pentru noi, fetele. Ea ne-a şters lacrimile, ne-a dăscălit cum să ne purtăm la masă şi ne-a îndrumat în timpul adolescenţei.

A fost mereu prezentă în vieţile noastre şi n-aş fi putut s-o iubesc mai mult nici dacă mi-ar fi fost mamă biologică.

Am petrecut primii trei ani de existenţă alături de Marina în castelul nostru vrăjit de pe malul lacului Geneva, în timp ce Pa Salt călătorea mai tot timpul peste mări şi oceane, ocupat cu afacerile sale. Şi, pe urmă, au început să apară surorile mele mai mici, una după alta.

Când se întorcea acasă, Pa obişnuia să îmi aducă câte un cadou. La auzul motorului şalupei, alergam în jos, pe pajişte, printre copaci, ca să-l îmbrăţişez. Ca orice copil, de-abia aşteptam să văd ce scoate din buzunarele lui magice. Spre deosebire de alte dăţi, într-una din zile, după ce mi-a oferit un ren superb sculptat din lemn, asigurându-mă că provenea direct din atelierul lui Moş Crăciun de la Polul Nord, o femeie în uniformă s-a ivit în spatele lui, ţinând ceva în braţe. O chestie care se mişca întruna sub un şal mare.

– Maia, de data asta ţi-am mai adus un cadou. Special. De acum înainte vei avea o soră. M-a săltat în sus, tot numai un zâmbet. Aşa că nu vei mai fi singură când voi fi eu plecat.

Din acel moment, viaţa mea s-a schimbat complet. După câteva săptămâni, dădaca fetiţei a dispărut, şi Marina a preluat sarcina îngrijirii bebeluşului. Nu înţelegeam nicicum ce fel de cadou putea fi făptura aceea mică, roşie şi urlătoare, care mirosea uneori urât şi atrăgea toată atenţia asupra ei. Asta, până în ziua în care Alcyone – botezată astfel după cea de-a doua stea din constelaţia Şapte surori – mi-a zâmbit din scaunul ei înalt de la masă.

– Ia te uită, ştie cine sunt! i-am spus mirată Marinei care o hrănea cu linguriţa.

– Sigur că ştie, Maia dragă. Eşti sora ei mai mare, cea pe care o va admira mereu. Depinde numai de tine s-o înveţi toate lucrurile pe care le ştii tu.

În câţiva ani, Ally a devenit umbra mea, se ţinea după mine peste tot, ceea ce îmi plăcea, dar mă şi enerva în egală măsură.

– Maia, aşteaptă-mă! striga după mine, alergând cu picioruşele ei ca să mă prindă din urmă.

Chiar dacă Ally, după cum o poreclisem, îmi tulburase iniţial existenţa bucolică de la Atlantis, n-aş fi putut să-mi doresc o companie mai iubitoare şi mai dulce. Aproape că nu plângea niciodată şi nici nu bătea nervoasă din picioare ca alţi copilaşi de vârsta ei. Cu buclele ei roşcat-aurii şi ochii mari, albaştri, Ally avea un şarm natural, care avea darul să atragă atenţia tuturor, inclusiv a tatălui nostru. Când se înapoia din vreo călătorie lungă, ochii lui se luminau la vederea ei, făcându-mă geloasă. În timp ce eu eram timidă şi rezervată cu străinii, Ally era deschisă şi gata să se încreadă în oricine, motiv pentru care era îndrăgită de toată lumea.

În plus, făcea parte dintre acei copii dăruiţi cu toate talentele posibile, mai ales la muzică şi la orice sport acvatic. Îmi aduc aminte cum Pa o învăţa să înoate în imensul nostru bazin şi, pe când eu mă luptam din greu să mă menţin la suprafaţa apei, fiindu-mi tot timpul teamă că mă duc la fund, sora mea mai mică zburda în piscină ca o sirenă înnăscută. Şi, în timp ce eu nu-mi găseam locul pe *Titan*, frumosul iaht al lui Pa, pregătit să înfrunte inclusiv valurile oceanului, Ally îl implora să iasă pe lac cu ambarcaţiunea noastră de dimensiuni mai mici, *Laser,* ancorată la docul privat. Stăteam încovoiată la provă, iar tati şi Ally manevrau pe rând cârma, vasul accelerând pe oglinda apei. Pasiunea lor comună pentru iahting crease între ei o legătură specială.

Deşi Ally a studiat muzica la Conservatorul din Geneva, fiind o flautistă talentată şi ar fi putut să îşi construiască o carieră într-o orchestră profesionistă, a ales până la urmă domeniul nautic, după obţinerea diplomei. Lua acum parte la diverse regate şi reprezentase Elveţia în mai multe rânduri.

Pe când Ally a împlinit trei ani, Pa a venit acasă cu următoarea noastră soră, care a primit numele de Asterope, cea de-a treia stea din aceeaşi constelaţie.

– Dar îi vom spune Star, a declarat Pa, zâmbindu-i Marinei, iar eu şi Ally o studiam curioase pe nou-venită, ghemuită în coşuleţul ei.

Pe atunci, luam lecţii în particular, dimineaţa, cu un profesor, aşa că sosirea ei m-a afectat mai puţin decât cea a lui Ally. Apoi, peste

numai şase luni, a apărut un alt bebeluş, o fetiţă în vârstă de trei luni pe nume Celaeno, scurtat imediat de Ally în CeCe.

Între Star şi CeCe erau doar trei luni diferenţă şi încă de la început s-a format o relaţie foarte strânsă între ele. Se purtau ca nişte gemene, vorbind pe limba lor, continuând până în ziua de azi să comunice într-un limbaj aparte. Trăiau în lumea lor, deosebită de a noastră. Chiar şi în prezent, la cei douăzeci de ani cât au, lucrurile nu s-au schimbat. CeCe, cea mai mare din ele două, era mereu şefa în relaţia cu Star; era îndesată şi cu pielea alunie, contrastând izbitor cu Star, palidă şi slăbuţă.

Anul următor, a fost adus în familie încă un bebeluş: Taygete, pe care am poreclit-o Tiggy, pentru că părul ei negru, scurt o făcea să arate ca un arici din cunoscuta poveste a lui Beatrix Potter.

Aveam de acum şapte ani şi m-am legat de Tiggy de cum am pus ochii pe ea. A fost cea mai plăpândă dintre noi, suferind de toate bolile copilăriei, dar de mică a dat dovadă de stoicism şi resemnare. Când Pa a adus acasă încă o fetiţă, pe nume Electra, doar câteva luni mai târziu, Marina, epuizată, mă ruga să stau adesea cu Tiggy, care tuşea şi avea febră. Diagnosticată cu astm, copila ieşea rareori din casă, fiindcă, mai cu seamă iarna, aerul rece şi ceaţa densă de la Geneva îi afectau negative starea de sănătate.

Electra, cea mai mică dintre noi, avea un nume ce i se potrivea mănuşă. În acel moment, eram deja obişnuită cu bebeluşii şi cu toanele lor, dar cea mai mică soră a mea reprezenta cea mai mare provocare posibilă. Parcă electriza totul în jur. Avea capacitatea înnăscută de a da instantaneu din râs în plâns şi invers, şi casa noastră, până atunci liniştită, răsuna de ţipetele ei ascuţite. Nu scăpam nicăieri de crizele ei de isterie, şi temperamentul acesta aprig al ei nu s-a atenuat în timp.

Eu, Ally şi Tiggy o porecliserăm în secret „Fiţoasa“. Stăteam ca pe ace când eram în preajma ei, ca nu cumva să înceapă să se tăvălească pe jos, într-un acces de furie. Sinceră să fiu, aveam momente când o uram pentru că distrugea armonia de la Atlantis.

Totuşi, recunosc că după ce a crescut, Electra era prima dispusă să-ţi sară în ajutor la necaz. Dădea dovadă deopotrivă de un egoism feroce, dar şi de o generozitate fără margini.

După Electra, ne aşteptam să mai apară o stea în familia noastră, cea de-a şaptea. Constelaţia preferată a lui Pa Salt n-ar fi fost completă fără ea. Îi ştiam până şi numele – Merope –, întrebându-ne cum va arăta. Dar a trecut un an, pe urmă al doilea şi al treilea, fără ca vreun bebeluş să-şi mai facă apariţia printre noi.

Nu pot să uit seara când, la paisprezece ani, stăteam alături de Pa în observatorul astronomic. Aşteptam o eclipsă care, potrivit spuselor lui, era un moment de răscruce pentru omenire, aducător de multe schimbări.

– Pa, l-am întrebat, când o aduci acasă pe cea de-a şaptea noastră soră?

Dintr-odată, mi s-a părut că se crispează. Arăta de parcă purta tot globul pe umerii lui laţi. Deşi nu s-a întors spre mine, concentrat să orienteze telescopul spre locul eclipsei, mi-am dat seama că întrebarea îl afectase profund.

– Nu, Maia, nu va veni. Fiindcă n-am găsit-o.

Eram acum foarte aproape de casa de pe malul lacului şi, după ce am trecut de perdeaua deasă de molizi care o apăra de ochii curioşilor, am zărit-o pe Marina pe chei şi am simţit dispariţia lui Pa ca pe un cui ascuţit înfipt în inimă.

După ce crease un regat magic pentru noi, prinţesele lui, acel om nu mai era printre noi.

Capitolul 2

Imediat ce am coborât din şalupă, Marina m-a strâns cu blândeţe în braţe. Tăcute, am trecut printre copaci, traversând pajiştea în pantă din faţa casei. În iunie, locul era de o rară frumuseţe. Grădinile ornamentale erau pline de boboci şi flori, un îndemn să explorezi toate potecile ascunse şi grotele secrete de pe vastul domeniu.

Castelul, construit spre sfârşitul secolului al XVIII-lea în stil Ludovic XV, crea o imagine a eleganţei şi a grandorii. Înalt, cu patru etaje, în pereţii lui groşi de un roz pal se deschideau ferestre mari acoperite cu obloane, iar deasupra se întindea acoperişul roşu, din ţiglă, cu turnuleţe la capete. În interior era luxos şi modern mobilat, covoare groase pe jos şi canapele comode pline de perne. Noi, fetele, aveam dormitoarele la ultimul etaj, unde beneficiam de o privelişte superbă spre lac şi grădini. Marina avea propriul apartament la acelaşi nivel.

I-am aruncat o privire, gândindu-mă cât de obosită arăta. Avea cearcăne sub ochii căprui, şi zâmbetul, de obicei atât de plăcut, părea acum forţat. Presupun că avea cam şaizeci de ani, dar nu-i arăta. Înaltă, cu trăsături fine acviline, era o femeie elegantă şi frumoasă, calităţi ce îşi aveau originea în ascendenţa ei franceză. Cu ani de zile în urmă, îşi purta desfăcut părul negru, mătăsos, dar acum îl prinsese într-un coc la ceafă.

Îmi treceau prin cap o sumedenie de întrebări, deşi mai cu seamă una era cea mai presantă.

– De ce nu m-ai anunţat imediat, când Pa a suferit atacul de cord? am întrebat-o după ce am intrat în casă, trecând prin salonul cu tavan înalt, de unde puteai vedea imensa terasă pietruită, plină de ghivece cu călţunaşi roşii şi galbeni.

– Crede-mă, Maia, l-am implorat să mă lăse să te sun, de fapt pe toate, dar nu a suportat acest gând, aşa că am decis să n-o fac.

Desigur, dacă Pa îi ceruse să nu ne contacteze, n-ar fi putut să procedeze altfel. El era regele, şi Marina, cel mai de încredere curtean al lui sau, mai bine zis, slujitor, care trebuia să-i dea ascultare necondiţionat.

– Unde e acum? Sus, în camera lui? Pot să urc să-l văd?

– Nu, *chérie,* nu e sus. N-ai vrea o ceaşcă cu ceai înainte să-ţi spun

mai multe?

– Sinceră să fiu, cred c-aş bea mai degrabă un gin cu tonic, i-am răspuns, prăbuşindu-mă pe una din canapelele mari.

– Îi spun Claudiei să ţi-l aducă. Şi cred că-ţi voi ţine companie, de data asta.

Am urmărit-o pe Marina cu privirea când s-a îndreptat spre uşă, s-o caute pe Claudia, menajera noastră care, la fel ca Marina, lucra de o veşnicie la Atlantis. Nemţoaică de origine, silueta ei masivă ascundea o inimă de aur. La fel ca noi toate, îşi adora stăpânul. Mă întrebam ce se va alege acum de ea şi de Marina. Şi, de fapt, ce se va alege de Atlantis, de vreme ce Pa nu mai era.

Cuvintele nu îşi găseau locul în acest context. Pa Salt era mereu plecat – nu se ştie unde, nu se ştie ce făcea –, personalul şi familia neavând idee cu ce se ocupa. Nici eu nu-mi pusesem niciodată astfel de întrebări, până când o colegă de şcoală venise să stea cu noi în timpul vacanţei, fiind deosebit de impresionată de stilul nostru de viaţă opulent.

– Probabil că tatăl tău este putred de bogat, îmi şoptise ea pe când coboram din avionul personal al lui Pa pe Aeroportul La Môle din apropiere de St. Tropez.

Şoferul ne aştepta pe tarmac, ca să ne ducă în port, unde ne-am îmbarcat la bordul unui iaht magnific cu zece cabine, *Titan*, pentru croaziera noastră anuală pe Mediterana. Mergeam oriunde hotăra Pa Salt.

Ca orice copil, bogat sau sărac, fiindcă nu cunoşteam altă realitate, modul nostru de viaţă nu mi se părea ieşit din comun. Noi, toate, avuseserăm profesori particulari care ne predau lecţii acasă şi de-abia la treisprezece ani, când am plecat la internat, am început să-mi dau seama cât de diferită era viaţa noastră de cea a majorităţii oamenilor.

Când l-am întrebat pe Pa cum reuşea să ne pună la dispoziţie orice lux imaginabil, mi-a aruncat una dintre privirile lui ştrengăreşti şi a zâmbit. „Sunt un fel de magician“, mi-a zis.

Ceea ce nu m-a lămurit deloc, după cum, de altfel, şi intenţionase.

Pe măsură ce am crescut, am început să cred că Pa Salt era un maestru iluzionist, şi nimic nu era ceea ce părea.

Când Marina şi-a făcut din nou apariţia cu o tavă în mâini, cu două

pahare cu gin şi tonic, mi-am dat seama, după treizeci şi trei de ani, că n-aveam idee ce făcea, de fapt, tatăl meu în afara Atlantisului. Mă întrebam dacă voi afla acum, în sfârşit.

– Poftim! mi-a zis Marina, aşezând paharul în faţa mea. Pentru tatăl tău! a ridicat ea paharul. Dumnezeu să-l odihnească în pace!

– Da, pentru Pa Salt! Fie-i ţărâna uşoară!

Marina a sorbit cu sete din pahar şi, după ce l-a aşezat pe măsuţă, mi-a luat mâinile într-ale ei.

– Maia, înainte să vorbim despre altceva, aş vrea să ştii un lucru.

– Ce anume? am întrebat-o, uitându-mă la sprâncenele ei încruntate şi la expresia plină de îngrijorare de pe faţa ei.

– M-ai întrebat dacă tatăl tău se află încă aici, în casă. Răspunsul este că a fost deja înmormântat. Asta a fost ultima lui dorinţă, să fie înmormântat fără întârziere, şi nici una dintre fiicele lui să nu fie prezentă.

Am privit-o şocată, de parcă nu era în toate minţile.

– Dar, Ma, mi-ai spus că a murit în dimineaţa asta! Cum e posibil să fi fost înmormântat atât de repede? Şi mai ales *de ce*?

– Maia, tatăl tău a cerut ca, imediat după moartea lui, trupul să-i fie dus la bordul iahtului unde să fie depus în sicriul de plumb pregătit pe *Titan* de mai mulţi ani pentru acest moment, iar de acolo să fie aruncat în mare. Sigur că, având în vedere pasiunea lui de o viaţă, a dorit să-şi doarmă somnul de veci pe fundul oceanului. N-a dorit să le producă suferinţă fiicelor sale… asistând la o astfel de ceremonie.

– Of, Doamne! am exclamat, cuvintele Marinei făcându-mă să mă cutremur. Dar ştia că am fi vrut să ne luăm rămas-bun de la el, doar ştia asta, nu? Cum de-a putut să ne facă una ca asta? Ce le voi spune surorilor mele? Eu…

– *Chérie*, am trăit amândouă cel mai mult alături de el în casa asta şi ştim prea bine că deciziile lui nu puteau fi contestate. Cred că a dorit să-şi găsească pacea veşnică la fel cum a trăit: singur.

– Şi deţinând controlul, am adăugat, simţind cum mă cuprinde mânia. De parcă n-ar fi avut încredere în oamenii care-l iubeau, că vor face ce trebuie.

– Indiferent de motivele lui, a zis Marina, sper ca, peste ani, să duceţi cu voi amintirea de tată iubitor. Tot ce ştiu este că voi, fetele,

eraţi universul lui.

– Dar care dintre noi a reuşit să-l cunoască vreodată cu adevărat? am strigat plină de mânie, cu lacrimi în ochi. A fost vreun doctor aici, ca să-i confirme decesul? Trebuie să existe un certificat de deces. Pot să-l văd?

– Doctorul mi-a cerut detalii personale, precum locul şi anul naşterii. I-am spus că nu cunosc astfel de lucruri şi i-am făcut legătura cu Georg Hoffman, avocatul care se ocupă de afacerile tatălui tău.

– Dar *de ce* era el atât de secretos, Ma? Azi, în avion, mă gândeam că nu-mi amintesc să fi adus vreodată vreun prieten al lui la Atlantis. Uneori, la bordul iahtului, mai apărea câte un partener de afaceri, dar dispăreau amândoi în biroul lui şi nu socializam niciodată.

– Dorea să-şi ţină viaţa de familie departe de afaceri, aşa că, atunci când era acasă, vă acorda întreaga lui atenţie.

– Cui, unor fiice adoptate de peste mări şi ţări? De ce, Ma, de ce?

Marina mă privea în tăcere, ochii ei calmi şi inteligenţi nelăsându-mă să ghicesc dacă ştia sau nu răspunsul.

– Vreau să spun că, atunci când eşti copil, creşti fără să-ţi pui prea multe întrebări. Deşi ştii şi tu bine că situaţia de aici e extrem de neobişnuită – ca să nu spun de-a dreptul stranie – ca un bărbat singur, de vârstă mijlocie, să adopte şase fetiţe şi să le aducă în Elveţia, să crească sub acelaşi acoperiş.

– Tatăl tău *a fost* un om neobişnuit, a zis Marina. Dar sunt sigură că gestul lui de a le fi oferit unor orfane o viaţă mai bună nu poate fi considerat un lucru rău. Mulţi oameni bogaţi adoptă copii, dacă nu au propriii copii.

– Da, dar de obicei sunt căsătoriţi, am replicat tăios. Ma, oare Pa a avut vreo iubită? O femeie pe care s-o iubească? În cei treizeci şi trei de ani de când îl cunosc, nu l-am văzut cu vreo femeie.

– *Chérie,* ştiu că acum te năpădesc toate întrebările pe care ai fi vrut să i le pui lui, dar realmente nu sunt eu în măsură să-ţi răspund. Şi, mai mult, nici nu este momentul, a adăugat Marina blând. Acum trebuie să ne amintim numai ceea ce a reprezentat el pentru noi, faptul că a fost un om bun şi iubitor, alături de care am trăit aici, la Atlantis. Şi nu uita, avea peste optzeci de ani. A trăit o viaţă lungă, plină de realizări.

– Dar n-au trecut nici trei săptămâni de când se afla la bordul lui *Laser* şi alerga de colo colo ca o zvârlugă. E greu să fac legătura între imaginea lui de atunci şi un om pe moarte.

– Da, trebuie să-i mulţumim Domnului că n-a avut soarta multora, să fie bolnav mult timp şi să sufere teribil înainte să moară. Este foarte bine că tu şi surorile tale vă veţi aduce aminte de el ca de un om sănătos şi fericit. Cu siguranţă, asta şi-ar fi dorit.

– Sper că n-a suferit deloc, am continuat, încercând să aflu mai multe de la Marina, deşi eram conştientă că oricum nu mi-ar spune adevărul.

– Nu. Ştia că sfârşitul e aproape, Maia, şi cred că în sufletul lui era împăcat. Sunt convinsă că a fost chiar bucuros să termine cu toate.

– Cum o să le anunţ pe fete că tatăl lor a dispărut pentru totdeauna? am întrebat-o pe Marina pe un ton implorator. Şi că nu vor putea să-şi ia rămas-bun de la el? Cred că vor gândi la fel ca mine, că a dispărut ca un fuior de fum.

– Tatăl tău s-a gândit şi la asta, şi Georg Hoffman m-a contactat azi-dimineaţă. Aşa că veţi avea ocazia să vă luaţi, totuşi, rămas-bun de la el.

– Chiar şi după ce a murit, Pa ţine totul sub control, am oftat deznădăjduită. Le-am trimis mesaje surorilor mele, dar încă nu m-a sunat nici una.

– Ei bine, avocatul aşteaptă să vă strângeţi toate aici. Şi, Maia, te rog, nu mă întreba ce are de gând să vă spună, fiindcă n-am idee. Mă duc acum să-i spun Claudiei să-ţi pregătească o supă. Cred că n-ai mâncat nimic pe ziua de azi. Preferi să ţi-o servească în pavilion sau vrei să rămâi aici astă-seară?

– Rămân să mânânc aici şi pe urmă mă duc acasă. Vreau să fiu singură.

– De acord. Marina mă strânse la pieptul ei. Ştiu ce şoc teribil ai suferit. Îţi spun încă o dată, îmi pare rău că tu eşti cea care poartă toată greutatea pe umeri, însă el mi-a cerut să te anunţ pe tine prima. Nu ştiu dacă asta te alină în vreun fel. Mă duc la bucătărie. Cred că şi mie mi-ar prinde bine o supă caldă.

După ce-am mâncat, am trimis-o pe Marina la culcare şi am sărutat-o. Arăta sfârşită. Înainte să plec, am urcat scara până la

ultimul etaj şi am aruncat o privire în dormitoarele fetelor. Erau neatinse, arătând ca atunci când ocupantele lor se aflau acolo, fiecare cameră reflectând o personalitate diferită. Şi, când se întorceau acasă, ca nişte porumbei la cuibul lor, nu făceau nici cea mai mică schimbare. Şi eu la fel.

Când am intrat în camera mea, m-am dus la raftul pe care păstram cele mai dragi amintiri din copilărie. Am luat în braţe vechea păpuşă din porţelan, primită de la Pa când eram foarte mică. Ca de obicei, ţesuse în jurul ei o poveste magică, şi anume că păpuşa aparţinuse cândva unei contese rusoaice, închisă în palatul ei din Moscova după ce doica ei o părăsise. Mi-a mai spus că numele ei era Leonora şi că avea nevoie de un suflet iubitor.

Am aşezat păpuşa la loc şi am deschis cutia în care se afla cadoul primit de la Pa când împlinisem şaisprezece ani. Am scos colierul din interior.

– Este piatra lunii, Maia, îmi precizase el, în timp ce studiam piatra neobişnuită, cu luciri albastre de opal, încercuită de mici diamante. Are o poveste foarte interesantă şi e foarte veche. A ezitat atunci, de parcă ar fi cumpănit ceva în minte. Poate ţi-o voi spune într-o zi, a continuat el. Probabil că eşti prea mică pentru un astfel de cadou. Dar sunt sigur că într-o bună zi, ţi se va potrivi perfect.

Pa avusese dreptate. Pe vremea aceea, purtam, la fel ca toate amicele mele de şcoală, tot felul de brăţări ieftine de argint şi cruci mari atârnate la gât. Nu purtasem niciodată piatra lunii, iar aceasta mă aştepta pe raft de atunci.

Dar acum voi purta acest colier.

În faţa oglinzii, am aşezat lănţişorul delicat de aur în jurul gâtului. Poate că asta era numai în imaginaţia mea, dar piatra părea că-mi luminează pielea. Am atins-o instinctiv cu degetele, ducându-mă la fereastră de unde vedeam licărul apei pe lac.

– Odihneşte-te în pace, dragul meu Pa Salt! am şoptit.

Ca să nu las amintiririle să mă sugrume, am ieşit repede din cameră, apoi din casă, urmând poteca îngustă spre actuala mea reşedinţă, aflată cam la două sute de metri distanţă.

Uşa din faţă a pavilionului era permanent deschisă. Datorită supravegherii stricte a domeniului, nu exista riscul de a fi prădaţi sau

de a pătrunde vreun străin acolo.

Când am intrat, am găsit lumina aprinsă de Claudia în salon. M-am prăbuşit pe canapea, cuprinsă iar de disperare.

Eu eram singura dintre surorile mele care nu părăsise niciodată căminul părintesc.

Capitolul 3

La două dimineaţa, când a sunat mobilul, zăceam încă trează în pat, întrebându-mă de ce nu puteam da frâu lacrimilor ca să scap de chinul prin care treceam. Mi s-a strâns inima când am văzut pe ecran numele lui Tiggy.

– Alo!

– Maia, îmi pare rău că te sun de-abia acum, dar abia acum am primit mesajul de la tine. Nu prea avem semnal aici. Înţeleg că s-a întâmplat ceva rău. Tu eşti bine?

Glasul plăcut al lui Tiggy străpungea piatra dură care luase locul, se pare, inimii mele.

– Da, sunt bine, dar....

– E vorba de Pa?

– Da, am înghiţit în sec. Cum de ştii?

– Nu ştiu... doar că... de dimineaţă am simţit ceva aiurea în timp ce căutam prin mlaştini puiul de căprioară căruia i-am pus crotalii în urmă cu două săptămâni. Când am dat în sfârşit de el, era mort şi, fără un motiv anume, mi-a zburat gândul la Pa. Poate fiindcă eram atât de mâhnită. Ce-i cu el...?

– Tiggy, îmi pare nespus de rău, dar... trebuie să-ţi spun că a murit în această dimineaţă. Sau, mai bine zis, ieri.

– Vai, Maia, nu! Nu pot să cred! Ce s-a întâmplat? Vreun accident pe mare? Ultima oară când am vorbit cu el, i-am spus că e musai să nu mai plece singur pe mare.

– Nu, a murit aici, în casă. A suferit un atac de cord.

– Ai fost lângă el? A avut dureri? Eu... Lui Tiggy i se tăiase respiraţia. Apoi a continuat: Nu pot suporta ideea că a suferit.

– Nu, Tiggy, n-am fost aici. M-am dus câteva zile la Londra, ca s-o vizitez pe Jenny. De fapt – şi imediat am simţit că îmi stă inima –, tati a fost cel care m-a convins să plec. Mi-a spus că-mi va face bine să stau câteva zile departe de Atlantis.

– Of, Maia, îmi închipui cât de groaznic te simţi. Vreau să spun, tu plecai atât de rar...

– Ştiu.

– Crezi că ştia? Şi a vrut să te protejeze?

Tiggy a exprimat în cuvinte un gând care îmi trecuse şi mie prin

cap.

– Nu, nu cred. Cred că a funcţionat una dintre legile lui Murphy. Oricum, nu-ţi face griji pentru mine! Pe mine mă preocupă mai mult cum veţi reacţiona voi la aflarea acestei veşti teribile. Tu ce faci, e totul în regulă? Aş vrea să fiu acolo să te ţin în braţe.

– Sinceră să fiu, am senzaţia că sunt amorţită, fiindcă mi se pare totul atât de ireal. Probabil că de-abia acasă voi conştientiza realitatea sumbră. Mâine încerc să prind un avion. Le-ai anunţat şi pe fete?

– Le-am trimis mesaj să mă sune urgent.

– Vin cât pot de repede ca să fiu alături de tine, dragă Maia. Sunt sigură că vom avea multe de făcut cu funeraliile.

Nu puteam să-i spun totul.

– De-abia aştept să te văd! Tiggy, încearcă să dormi puţin şi sună-mă oricând doreşti.

– Mulţumesc! După vocea lui Tiggy, mi-am dat seama că era pe punctul să izbucnească în plâns. Maia, să ştii că el n-a dispărut. Spiritul nu moare, doar trece într-o altă dimensiune.

– Sper să fie aşa. Noapte bună, draga mea Tiggy!

– Fii tare, Maia! Pe mâine.

După ce am închis telefonul, m-am prăbuşit epuizată pe pat, dorindu-mi să cred vorbele lui Tiggy, că există totuşi viaţă după moarte. Deşi nu-mi imaginam nici un motiv pentru care Pa Salt să fi dorit să-şi ia zborul de pe Terra.

Pe vremuri, credeam că există un Dumnezeu sau mai bine zis o forţă ce excede capacitatea de înţelegere a omului. Însă, cândva, în decursul vieţii, acest crez al meu a fost pur şi simplu spulberat.

Şi, ca să fiu sinceră cu mine însămi, ştiam exact şi momentul când se întâmplase asta.

Ar fi minunat dacă aş reuşi să-mi recapăt credinţa, în loc să fiu o fiinţă rece, raţională. Însuşi faptul că nu avusesem reacţia aşteptată la aflarea veştii despre moartea tatălui meu îmi demonstra că problemele mele aveau rădăcini adânci.

Din câte se pare, reuşeam totuşi să-i consolez pe ceilalţi. Ştiam că surorile mele mă considerau un fel de amuletă magică, capabilă să rezolve orice situaţie. Maia, întotdeauna o persoană pragmatică şi, aşa cum spunea Marina, foarte puternică.

Adevărul adevărat era că teama pe care o simţeam în suflet era cu mult mai mare decât a lor. În timp ce surorile mele prinseseră aripi, zburând din cuibul părintesc, eu rămăsesem pe loc, sub pretext că tati îmbătrânea şi avea nevoie de mine. Ba mai mult, că situaţia aceasta se potrivea cu profesia pe care mi-o alesesem, una solitară.

Ştiu că era ceva ciudat ca, la vârsta mea, să umplu golul din viaţa personală traducând de zor romane, multe dintre ele romantice, din limbile rusă şi portugheză în franceză, prima limbă pe care o învăţasem.

Tati fusese cel care remarcase talentul meu la limbi străine. El însuşi un lingvist priceput, se distra uneori, trecând rapid de la o limbă la alta, aşteptând să-i răspund la fel. La doisprezece ani, vorbeam fluent trei limbi, franceză, germană şi engleză – toate folosite în Elveţia –, în plus ştiam destul de bine italiană, latină, greacă, rusă şi portugheză.

Limbile străine mă pasionau, reprezentând o provocare infinită, dat fiind că, oricât de bună aş fi fost, tot aveam ocazia de a mă perfecţiona. Mă pasiona vocabularul şi folosirea lui cât mai corectă, aşa că, la momentul înscrierii la universitate, alegerea mea era evidentă.

I-am cerut sfatul lui Pa numai în legătură cu limbile pe care să le studiez.

M-a privit gânditor.

– Ei bine, Maia, este alegerea ta, deşi sunt de părere că n-ar trebui să alegi limba pe care o vorbeşti cel mai bine acum, şi oricum vei avea la dispoziţie patru ani ca să te poţi perfecţiona.

– Dar, Pa, chiar nu ştiu! oftasem eu. Îmi plac toate. De aceea am apelat la tine.

– Ca să-ţi expun un punct de vedere logic, puterea economică în lume va suferi o schimbare radicală în următorii treizeci de ani. Aşa că, dac-aş fi în locul tău – pentru că stăpâneşti deja trei limbi occidentale importante –, m-aş gândi să-mi lărgesc orizontul.

– Te gândeşti la ţări precum Rusia şi China?

– Da, inclusiv India şi Brazilia. Toate, ţări cu vaste rezerve naturale şi culturi fascinante.

– Trebuie să recunosc că-mi plac rusa şi portugheza la fel de mult.

Portugheza este o limbă... foarte expresivă.

– Atunci, ne-am decis! mi-a zâmbit el, şi nu mă îndoiam că era mulţumit de răspunsul meu. De ce să nu le studiezi pe amândouă? Cu talentul tău înnăscut, nu vei avea probleme. Şi, Maia, îţi promit că, după ce le vei stăpâni, numai una sau pe ambele, te vei simţi peste tot ca peştele în apă. În prezent, sunt prea puţini oameni cu adevărat vizionari. Lumea se schimbă şi, astfel, tu vei fi pregătită.

Îmi simţeam gâtul uscat, aşa că am sărit din pat şi m-am dus în bucătărie să beau un pahar cu apă. Mă gândeam ce speranţe nutrise Pa despre mine, că, graţie abilităţilor mele unice, voi reuşi să întâmpin, cu multă încredere în propriile forţe, zorii schimbării. Pe atunci, şi pe mine mă anima aceeaşi credinţă. Însă, mai presus de orice, îmi doream cu disperare ca el să fie mândru de mine.

Totuşi, ca în cazul majorităţii oamenilor, am fost înfrântă de viaţă şi deraiată de pe traiectoria planificată. Aşa că, în loc să mă lansez în lumea mare, talentul meu m-a făcut numai să mă cufund şi mai mult în universul copilăriei din Atlantis.

Surorile mele, plecate acum în diferite colţuri ale lumii, mă tachinau cu privire la viaţa retrasă pe care o duceam, spunându-mi că voi rămâne fată bătrână, dacă mă încăpăţânez să rămân în continuare acasă.

– Maia dragă, eşti atât de frumoasă! Oricine te cunoaşte e de aceeaşi părere, dar tu preferi să te ascunzi aici şi să-ţi iroseşti frumuseţea, mă dojenise Ally ultima dată când ne întâlniserăm.

Cred că avea dreptate, fizicul meu mă făcea să ies în evidenţă. În copilărie, primiserăm toate câte un epitet: frumoasa Maia, Ally, liderul, omul păcii Star, pragmatica CeCe, Tiggy cea grijulie şi Electra, bulgărele de foc.

Mă întrebam dacă aceste calităţi ne aduseseră succes şi fericire.

Surorile mele erau încă foarte tinere şi nu puteam răspunde afirmativ sau negativ, iar eu în nici un caz nu puteam emite judecăţi de valoare. Dar, în ceea ce mă priveşte, eram conştientă că frumuseţea îmi adusese unul dintre cele mai dureroase episoade din viaţă, pur şi simplu fiindcă fusesem prea naivă atunci ca să îi înţeleg forţa. Aşa că acum o ascundeam, adică mă ascundeam cu totul.

În ultimul timp, când Pa venea să mă viziteze în Pavilion, mă

întreba deseori dacă sunt fericită.

– Sigur că da, Pa, îi răspundeam invariabil.

La urma urmei, nu aveam vreun motiv să nu fiu. Trăiam mai mult decât confortabil şi beneficiam de o persoană iubitoare la o aruncătură de băţ. Aşa că ar fi trebuit să mă simt ca peştele în apă. Fără nici o responsabilitate, fără relaţii… deşi numai sufletul meu ştia cât tânjeam după ele.

Mi-am amintit cum Pa mă încurajase, cu numai câteva săptămâni în urmă, să-mi vizitez vechea colegă la Londra. Şi, pentru că el îmi propusese asta şi nedorind să-l dezamăgesc, acceptasem. Chiar dacă nu mi se părea ceva „normal“ în viaţa mea, speram să-l conving că este.

Şi aşa m-am dus la Londra… pentru ca, revenind acasă, să constat că el a dispărut. Pentru totdeauna.

Se făcuse deja patru dimineaţa, aşa că m-am foit în pat, încercând disperată să adorm. Dar n-a fost chip. Inima îmi bubuia în piept la gândul că, fără el aici, nu mai aveam nici o scuză să nu părăsesc căminul părintesc. Poate că va trebui ca Atlantisul să fie vândut. Pa nu-mi vorbise niciodată despre ce se va întâmpla după moartea lui. Şi, din câte ştiam, nici surorilor mele.

Cu numai câteva ore în urmă, Pa Salt fusese omnipotent şi omniprezent. O forţă a naturii, care ne ţinuse pe toate în siguranţă.

Lui Pa îi plăcea să spună despre noi că suntem merele lui de aur. Perfect rotunde, bine coapte, gata să fie culese. Acum însă, pomul fusese scuturat, iar noi zăceam toate la pământ, în lipsa vreunei mâini salvatoare care să ne prindă.

Am auzit un ciocănit la uşă şi am sărit din pat, clătinându-mă pe picioare, ca să deschid. Abia în zori, disperată că toată noaptea nu pusesem geană pe geană, luasem un somnifer. Am aruncat o privire spre ceasul din hol şi am observat că era trecut de unsprezece. Mă gândeam că voi cădea lată în cursul zilei.

Când am deschis uşa, am dat nas în nas cu Marina, care era foarte îngrijorată.

– Bună dimineaţa, Maia! Am încercat să te sun pe mobil, dar n-ai răspuns, aşa că am venit să văd dacă e totul în regulă.

– Îmi pare rău, am luat un somnifer şi m-a dat gata. Intră!

– Nu, te las să te trezeşti de-a binelea şi, după ce faci un duş şi te îmbraci, te aştept dincolo. Tiggy m-a sunat şi m-a anunţat că soseşte azi, la cinci. A reuşit să dea de Star, de CeCe şi de Electra, aşa că sunt şi ele acum în drum spre casă. Vreo veste de la Ally?

– Mă uit pe mobil şi, dacă n-am primit nimic, o sun din nou.

– Te simţi bine? Maia, nu arăţi deloc în apele tale.

– Ma, te asigur că voi fi bine. Ne vedem mai târziu!

Am închis uşa şi m-am târât spre baie, ca să-mi bag capul sub un jet de apă rece pentru a mă revigora. Zărindu-mi faţa în oglindă, mi-a fost clar de ce Marina se manifestase îngrijorată. Aveam ditamai cearcănele negre sub ochi şi nişte riduri fine în colţurile lor. Părul meu şaten-închis, lucios de obicei, atârna acum în şuviţe terne în jurul feţei. Şi pielea, de obicei în nuanţa mierii, fără nici un defect, era acum palidă şi tumefiată.

„Frumoasa familiei!“, am bombănit, pipăind printre cearceafuri ca să dau de telefonul mobil. După ce l-am găsit în sfârşit, sub pilotă, am văzut că aveam opt apeluri pierdute. Am ascultat pe rând mesajele vocale ale surorile mele, în care îşi exprimau şocul şi uluirea la aflarea veştii despre tatăl nostru. Singura care nu-mi răspunsese încă la SOS era Ally. Aşa că i-am transmis încă un mesaj vocal, rugând-o să mă sune de urgenţă.

În casa mare, le-am găsit pe Marina şi pe Claudia făcând curăţenie în dormitoarele surorilor mele de la ultimul etaj. Deşi îndurerată, Marina era fericită să-şi vadă fetele din nou acasă. Rareori, reuşeam să ne mai strângem toate sub acelaşi acoperiş. Ultima reuniune avusese loc în urmă cu unsprezece luni, în iulie, când vizitasem insulele greceşti împreună cu Pa pe iahtul lui. De Crăciun nu ne-am adunat decât patru dintre noi, fiindcă Star şi CeCe erau plecate într-un voiaj în Extremul Orient.

– L-am trimis pe Christian cu şalupa să cumpere provizii, m-a informat Marina pe când coboram amândouă scara. Surorile tale au devenit cam mofturoase, Tiggy cu dieta ei vegetariană, şi Electra, cu nesfârşitele ei cure de slăbire, mi s-a plâns ea, deşi era clar că se bucura de haosul creat subit, care-i amintea, nu mă îndoiesc de asta, de zilele fericite din copilăria noastră. Claudia trebăluieşte din zori în bucătărie, dar cred că astă-seară vom avea un meniu simplu, paste şi

salată.

– Ştii cumva la ce oră ajunge Electra? am întrebat-o, deschizând uşa bucătăriei din care se revărsau aromele îmbietoare ale copilăriei.

– Probabil după-amiază devreme. A luat un avion de la L.A. la Paris şi, de acolo, vine la Geneva.

– Cum ţi s-a părut la telefon?

– Plângea isteric.

– Şi Star şi CeCe?

– Ca de obicei, CeCe a spus că se va ocupa ea de toate aranjamentele. Cu Star n-am vorbit. CeCe părea teribil de şocată, biata de ea, ca şi cum s-ar fi oprit brusc vântul şi i s-ar fi prăbuşit toate pânzele. Mi-a spus că de-abia se întorseseră acasă din Vietnam, în urmă cu zece zile. Maia, mai ia o felie de pâine caldă! Sunt sigură că azi n-ai mâncat nimic.

Marina mi-a aşezat în faţă o felie bine unsă cu unt şi cu gem.

– Mi-e groază când mă gândesc cum vor reacţiona, am murmurat, muşcând din felia de pâine.

– N-are rost, se vor purta aşa cum le stă în fire, fiecare în felul ei, a replicat Marina.

– Şi, bineînţeles, toate cred că vin acasă pentru funeraliile lui Pa, am suspinat eu. Chiar dacă ceremonia ne-ar fi îndurerat teribil, cel puţin ar fi servit ca un rit de trecere, o şansă pentru noi toate să-l comemorăm, să-l lăsăm să se odihnească în pace, şi noi să ne continuăm viaţa. Acum, vor constata, pur şi simplu, că tatăl lor a dispărut fără urmă.

– Maia, ştiu! Dar faptul e deja consumat, a replicat Marina cu tristeţe.

– Sunt sigură că există câţiva prieteni şi parteneri de afaceri de-ai lui pe care ar trebui să-i anunţăm.

– Georg Hoffman mi-a spus că se va ocupa el de asta. M-a sunat din nou, azi-dimineaţă, ca să afle când veţi fi toate aici. I-am spus că-l voi informa după ce reuşim s-o contactăm şi pe Ally. Poate că va reuşi el să ne lumineze în privinţa a ceea ce a avut tatăl vostru în minte.

– Sper că o va face cineva! am mormăit, îmbufnată.

– Te deranjează dacă te las singură să termini de mâncat? Am o sumedenie de treburi înainte de sosirea surorilor tale.

– Nici o problemă! Îţi mulţumesc, Ma! i-am răspuns. Nu ştiu cum ne-am descurca fără tine.

– Sau cum m-aş descurca eu fără tine.

M-a bătut cu blândeţe pe spate şi a ieşit din bucătărie.

Capitolul 4

Puţin după ora cinci după-amiază, după ce mare parte din zi mă plimbasem fără ţintă prin grădină şi, pe urmă, încercasem să traduc ceva, ca să-mi iau gândul de la Pa, am auzit motorul şalupei. Uşurată că Tiggy sosise în sfârşit şi nu voi mai fi singură cu gândurile mele, am dat de perete uşa de la intrare şi am alergat în jos, pe pajişte, ca s-o întâmpin.

Am văzut-o cum coboară graţios din şalupă. Pa îi propusese de mai multe ori în copilărie să ia lecţii de balet, pentru că Tiggy nu mergea, ci plutea, de parcă picioarele ei subţiri nici nu atingeau pământul. Cu silueta ei graţioasă şi ochii imenşi, superbi, încadraţi de nişte gene lungi şi dese, dominându-i chipul în formă de inimă, crea o apariţie dintr-o altă lume. M-a izbit dintr-odată asemănarea ei cu puiul fragil de căprioară pe care-l îngrijise cu atâta abnegaţie.

– Draga mea Maia! a exclamat ea, întinzând braţele spre mine.

Un moment, am rămas strâns îmbrăţişate. Când i-am dat drumul, am văzut că avea ochii plini de lacrimi.

– Ce mai faci? m-a întrebat.

– Sunt împietrită... Tu?

– Şi eu. Încă nu-mi vine să cred, mi-a răspuns în timp ce urcam, ţinându-ne de braţ, spre casă.

Când am ajuns pe terasă, Tiggy s-a oprit brusc, ridicând ochii în sus.

– Pa este... acolo? Dacă da, am nevoie să mă pregătesc puţin.

– Nu, Tiggy, nu mai este în casă.

– A, presupun că l-ai dus la...

Voicea i s-a frânt la acel gând.

– Hai să intrăm, să bem o ceaşcă de ceai şi-ţi explic totul.

– Ştii, am încercat să comunic cu el... cu sufletul lui, adică, mi-a spus Tiggy oftând. Dar nu mi-a răspuns.

– Poate că e prea curând, am încercat s-o consolez, obişnuită s-o aud pe Tiggy exprimând tot felul de idei ciudate.

Nu doream să-i alung speranţa cu o abordare pragmatică. Pe urmă, am intrat amândouă în bucătărie.

Claudia era la chiuvetă şi s-a întors ca să o vadă pe Tiggy, favorita ei; am citit în ochii ei compasiune.

– Nu-i aşa că-i groaznic?! i-a zis Tiggy, îmbrăţişând-o.

Era singura dintre noi care reuşea să se apropie în acest fel de Claudia.

– Da, groaznic! a repetat Claudia. Du-te cu Maia în salon! Vă aduc imediat ceaiul.

– Unde e Ma? m-a întrebat Tiggy, pe când străbăteam casa.

– Sus, termină curăţenia în dormitoarele voastre. Cred că doreşte să ne mai lase puţin singure.

– Ea a fost aici? Adică, alături de Pa, până la sfârşit?

– Da.

– Dar de ce nu ne-a anunţat mai curând?

Tiggy punea aceeaşi întrebare pe care o adresasem şi eu cu puţin timp înainte.

Următoarea jumătate de oră a trebuit să-i clarific aceleaşi nedumeriri pe care mi le clarificase şi mie Marina, în urmă cu o zi. I-am mai spus că trupul lui Pa îşi găsise deja odihna veşnică într-un coşciug din plumb, pe fundul oceanului; mă aşteptam să fie la fel de indignată ca şi mine. În schimb, sora mea doar a ridicat din umeri, în semn de înţelegere.

– A dorit să se întoarcă în locul pe care l-a iubit şi să-şi găsească acolo odihna veşnică. Şi, într-un fel, Maia, mă bucur că nu l-am văzut…mort, pentru că îmi rămâne în memorie aşa cum a fost.

Am privit-o surprinsă. Având în vedere că era cea mai sensibilă dintre noi toate, nu mă aşteptam ca moartea lui Pa să o afecteze atât de puţin – sau aceasta era doar impresia mea. Faţa îi era încadrată de părul des, lucios, castaniu, şi ochii ei imenşi, căprui, foarte limpezi, străluceau de optimism. Calmul ei mi-a dat speranţa că şi celelalte surori ar putea reacţiona la fel, în ciuda atitudinii mele sumbre.

– Tiggy, tu în schimb arăţi minunat, am dat glas gândurilor mele. Se pare că aerul proaspăt din Scoţia ţi-a priit.

– O, da, categoric. După toţi anii în care mi-am petrecut copilăria numai în casă, mă bucur acum de o libertate absolută. Îmi iubesc slujba, chiar dacă muncesc pe brânci, iar casa în care locuiesc e foarte mică. N-am nici măcar un WC în interior.

– Extraordinar! am exclamat, admirând-o pentru felul în care îşi urmase pasiunea de o viaţă. Aşadar, este mai incitant decât în

laboratorul Grădinii Zoologice din Servion.

– O, Doamne, categoric! Tiggy a ridicat indignată o sprânceană. Ca să fiu sinceră, deşi era o slujbă bună, o detestam, pentru că nu aveam contact direct cu animalele, doar le analizam codul genetic. Poate crezi că a fost o nebunie din partea mea să dau cu piciorul la o carieră strălucită, ca să mă mut la naiba-n praznic, în Scoţia, pe un salariu de nimic, dar răsplata e mult mai mare, am constatat.

A ridicat capul, zâmbindu-i Claudiei, pe când aceasta a intrat cu o tavă, pe care a aşezat-o pe măsuţa de cafea.

– Nici vorbă, Tiggy! Te înţeleg perfect.

– De fapt, până să primesc telefonul de la tine, mă simţeam mai fericită ca niciodată.

– Asta, pentru că ţi-ai descoperit vocaţia, i-am zâmbit eu.

– Da, asta, dar şi… din alte motive, mi-a răspuns, şi am remarcat că s-a îmbujorat uşor la faţă. Dar îţi povestesc altă dată. Când sosesc celelalte?

– CeCe şi Star ar trebui să ajungă astă-seară, pe la şapte, iar Electra spre dimineaţă, i-am spus, în timp ce turnam ceai în ambele ceşti.

– Cum a reacţionat Electra? s-a interesat Tiggy. De fapt, nici nu trebuie să-mi spui, fiindcă îmi pot imagina.

– Ei bine, Ma a vorbit cu ea. Presupun că a plâns până i-au ieşit ochii din orbite.

– Adică aşa cum îi stă ei în fire, a remarcat Tiggy, sorbind din ceai. Pe urmă a oftat, şi ochii i s-au întunecat. Totul e atât de ciudat. Mă tot aştept ca Pa să intre pe uşă dintr-o clipă în alta. Şi, pe urmă, îmi aduc aminte că n-o va mai face niciodată.

– Aşa e, am confirmat cu mare tristeţe.

– Mă întreb dacă am putea face ceva? a murmurat Tiggy, sărind de pe canapea şi ducându-se spre fereastră, ca să se uită afară. Cred că ar trebui să facem… *ceva*.

– Va veni avocatul lui Pa, când ne vom aduna toate, ca să ne explice situaţia, dar deocamdată – am ridicat neputincioasă din umeri –, tot ce putem face este să le aşteptăm pe celelalte.

– Presupun că ai dreptate.

Am văzut-o pe Tiggy cum îşi propteşte fruntea de geam.

– Nu-i aşa că nici una dintre noi nu l-a cunoscut cu adevărat?

– Da, ai dreptate.

– Maia, pot să te întreb ceva?

– Sigur.

– Ai idee care îţi sunt originile? Adică cine au fost adevăraţii tăi părinţi?

– M-am gândit de multe ori, Tiggy, dar Pa a fost tot universul meu. El a fost singurul meu tată. Aşa că n-am simţit nevoia, sau dorinţa, să-mi caut părinţii biologici.

– Te-ai simţi vinovată dac-ai încerca să-i cauţi?

– Poate, am replicat. Dar nu-mi pot imagina un părinte mai iubitor şi mai grijuliu decât el.

– Te înţeleg. Voi doi aţi avut mereu o relaţie specială. Poate că asta e valabil pentru primul copil.

– Dar fiecare dintre noi a avut o relaţie specială cu el. Ne iubea la fel pe toate.

– Da, ştiu că mă iubea, dar asta nu mă împiedică să mă întreb de unde vin. Aş fi vrut să-l întreb pe Pa, dar mi-a fost teamă că se va supăra. Aşa că n-am făcut-o. În orice caz, acum e prea târziu. Înăbuşindu-şi un căscat, a adăugat: Te superi dacă urc în camera mea? Poate că abia acum îşi face efectul şocul veştii sau e din cauză că de săptămâni întregi nu mi-am luat o zi liberă, dar mă simt epuizată.

– Sigur că nu. Tiggy, du-te imediat la culcare!

Am urmărit-o cu privirea cum plutea prin cameră, spre uşă.

– Ne vedem mai târziu.

– Somn uşor! am strigat după ea.

Rămăsesem din nou singură. Şi, ciudat lucru, eram iritată. Poate că eu eram de vină, dar Tiggy, cu atitudinea ei degajată, ţinându-se la distanţă de tot ce o înconjura, mi se părea într-un contrast frapant cu întreaga situaţie. Trebuie să recunosc că nici nu ştiam ce voiam de la ea. Până acum fusesem îngrijorată cum vor reacţiona surorile mele mai mici. În mod normal, ar fi trebuit să fiu mulţumită că Tiggy părea că gestionează situaţia atât de bine.

Sau mă deranja faptul că surorile mele aveau deja viaţa lor, departe de Pa Salt şi de casa copilăriei, în timp ce el şi Atlantis însemnau totul pentru mine?

Star şi CeCe au coborât din şalupă puţin după ora şapte, şi eu m-

am dus pe ponton să le urez bun venit. Nici una nu s-a arătat dornică să-şi manifeste fizic afecţiunea faţă de mine. CeCe m-a lăsat s-o iau în braţe pentru ca imediat să se retragă.

– Doamne, Maia, ce veste teribilă! Star este foarte afectată, mi-a spus ea.

– Sunt sigură, am replicat, aruncând o privire spre Star, peste umărul surorii ei.

Arăta mai palidă ca de obicei.

– Cum te simţi, draga mea? am întrebat-o, întinzând braţele spre ea.

– Devastată, a şoptit Star, lăsându-şi pentru o clipă, pe umărul meu, capul cu podoaba de păr des şi blond.

– Măcar suntem toate aici, am încercat s-o consolez.

Star s-a dus apoi spre CeCe care i-a cuprins umerii cu un braţ protector.

– Ce trebuie să facem? m-a întrebat CeCe în drum spre casă.

Le-am condus şi pe ele în salon şi le-am povestit circumstanţele morţii lui Pa şi despre dorinţa lui de a fi înmormântat singur, fără ca noi să asistăm la ceremonie.

– Şi cine l-a aruncat pe Pa peste bord? s-a interesat CeCe, cu o abordare rece, raţională, de care numai ea putea să dea dovadă.

Ştiam că nu era lipsită de sensibilitate, dorea numai să afle ce se întâmplase.

– N-am întrebat, dar putem afla. Probabil un membru al echipajului de pe *Titan*.

– Şi în ce loc? a continuat ea. Vreau să spun, lângă St. Tropez, unde era ancorat iahtul, sau au ieşit în larg? Cred că ultima variantă e corectă.

Eu şi Star ne-am cutremurat, văzând nevoia ei de a cunoaşte asemenea detalii.

– Ma spune că a fost depus într-un coşciug din plumb, care se afla deja la bordul *Titanului*. Dar nu ştiu anume în ce loc, am răspuns, în speranţa că voi pune capăt potopului de întrebări puse de CeCe.

– Presupun că avocatul ne va informa ce a lăsat în testament, a insistat ea.

– Da, cred că da.

– Din câte-mi dau seama, am cam rămas pe drumuri, a concluzionat CeCe, ridicând din umeri. Nu mă îndoiesc că-ţi aminteşti cu cât sârg ne împingea de la spate să ne câştigăm singure existenţa. Nu m-ar mira să fi lăsat o grămadă de bani societăţilor caritabile.

Deşi, de obicei, toleram lipsa de tact a lui CeCe, de data asta începea să mă calce rău pe nervi. Aş fi putut să pun această atitudine pe seama faptului că, în felul acesta, încerca să facă faţă propriei suferinţe. M-am întors spre Star, care şedea tăcută pe canapea, alături de sora ei.

– Tu cum te simţi? am întrebat-o blând.

– Eu…

– E şocată, la fel ca noi toate, s-a repezit CeCe să răspundă înainte ca Star să deschidă măcar gura. Dar vom depăşi situaţia împreună, nu-i aşa? i s-a adresat surorii ei, prinzându-i degetele subţiri şi palide în mâna ei puternică şi bronzată. Ce păcat, exact când eram pe cale să-i dau nişte veşti bune lui Pa!

– Despre ce vorbeşti?

– Am primit o bursă pentru un an la Colegiul Regal de Artă din Londra.

– Dar, CeCe, este o veste minunată!

Deşi nu-i prea înţelegeam „instalaţiile“ ciudate, aşa cum le spunea ea, preferând stilul tradiţional, în locul artei moderne, ştiam că aceasta e pasiunea vieţii ei şi eram fericită pentru ea.

– Da, nu-i aşa că suntem încântate? i s-a adresat ea lui Star.

– Da, a confirmat Star supusă, deşi nu arăta deloc aşa.

Am observat că-i tremura buza de jos.

– Ne vom stabili la Londra. Asta dacă vom mai avea la dispoziţie fondurile necesare, după ce discutăm cu avocatul lui Pa.

– Sincer, CeCe… am izbucnit eu în cele din urmă. Nu e momentul să discutăm despre astfel de lucruri.

– Maia, regret, dar tu ştii că aşa sunt eu. L-am iubit foarte mult pe Pa. A fost un om extraordinar şi m-a încurajat mereu să-mi urmez chemarea.

Preţ de o secundă, am zărit vulnerabilitatea din ochii ei căprui şi, probabil, puţină teamă.

– Da, aşa a fost, am fost eu de acord.

– Atunci, Star, ce-ar fi să urcăm şi să ne despachetăm bagajele? s-a întors CeCe spre sora ei. La ce oră e cina, Maia? Ne-ar prinde bine amândurora să mâncăm curând.

– Îi voi cere Claudiei să pregătească masa cât mai repede. Electra soseşte peste câteva ore, şi n-am primit nici un mesaj de la Ally.

– Atunci, ne vedem peste puţin timp, mi-a spus CeCe, ridicându-se, şi Star s-a grăbit s-o urmeze. Sper că ştii, dacă ai nevoie de ajutor, nu trebuie decât să mi-l ceri.

CeCe mi-a aruncat un zâmbet trist. În ciuda lipsei sale de sensibilitate, ştiam că era sinceră.

După ce au plecat, am încercat să descifrez enigma relaţiei lui CeCe cu Star. Discutasem asta de mai multe ori cu Marina, amândouă îngrijorate că personalitatea puternică a lui CeCe o subjuga pur şi simplu pe Star.

– De parcă Star n-ar avea propria minte, spuneam din când în când. Nu am nici un indiciu despre ce-i trece ei prin minte. Nu e deloc bine pentru ea.

Marina era perfect de acord cu mine, dar, când am deschis discuţia cu Pa Salt, el a zâmbit enigmatic şi mi-a spus că nu e cazul să fiu îngrijorată.

– Într-o bună zi, Star îşi va desface aripile şi îşi va lua zborul, ca un înger superb ce e. Vei vedea!

Nu m-a liniştit deloc, fiindcă îmi era clar că, deşi Star era dependentă de CeCe, şi aceasta se sprijinea la rândul ei pe Star. Aveau, practic, o relaţie de dependenţă reciprocă. Aşadar, dacă Star se hotăra într-o bună zi să facă ce prezisese Pa Salt, eram convinsă că CeCe va fi complet distrusă.

Masa de seară s-a desfăşurat într-o atmosferă sumbră, dat fiind că totul în jur ne aducea aminte de pierderea enormă suferită. Marina se străduia din răsputeri să ne mai ridice moralul, dar nu prea ştia ce să facă în acest sens. Întreba întruna despre activităţile curente din viaţa fetelor ei dragi, dar amintirile nerostite despre Pa Salt ne aduceau din când în când lacrimi în ochi. Şi, în final, s-a aşternut tăcerea.

– De-abia aştept să dăm de Ally ca să aflăm ce a dorit Pa Salt să ne spună, a intervenit Tiggy oftând. Scuzaţi-mă, vă rog, dar trebuie neapărat să mă duc la culcare.

După ce ne-a sărutat, a ieşit din sufragerie, urmată de CeCe şi de Star, peste câteva minute.

– Of, Doamne! a suspinat Marina, după ce am rămas numai noi două la masă, fetele astea sunt complet debusolate. Tiggy are dreptate: cu cât mai repede dăm de Ally, şi vine şi ea, cu atât mai curând ne putem continua viaţa.

– E clar că n-are semnal, i-am spus. Ma, cred că eşti foarte obosită. Culcă-te şi tu! O voi aştepta eu pe Electra.

– Eşti sigură, *chérie*?

– Da, categoric, i-am răspuns, ştiind ce probleme întâmpina Marina când avea de-a face cu mezina.

– Maia, îţi mulţumesc! mi-a spus simplu, fără să protesteze.

S-a ridicat de la masă, m-a sărutat uşor pe creştet şi a ieşit din bucătărie.

Următoarea jumătate de oră am petrecut-o ajutând-o pe Claudia să strângă vasele, mulţumită să am o preocupare cât o aşteptam pe Electra. Claudia nu prea se omora să facă conversaţie, şi prezenţa ei tăcută era o consolare în seara aceasta.

– Domnişoară Maia, să încui uşile? m-a întrebat.

– Nu, ai avut şi tu o zi lungă şi obositoare. Du-te la culcare, mă ocup eu.

– Cum doreşti. *Gute Nacht!* mi-a urat ea când a ieşit pe uşă.

Am început să mă plimb prin casă, ştiind că mai erau câteva ore bune până la sosirea Electrei. Nu-mi era somn deloc după ce dormisem până aproape de ora prânzului. Am ajuns în dreptul uşii biroului lui Pa Salt. Doream să-i simt prezenţa, aşa că am apăsat pe clanţă, dar uşa era încuiată.

Asta m-a surprins şi m-a neliniştit, pentru că niciodată uşa lui nu era închisă pentru noi, fetele, când lucra acasă. Niciodată nu era atât de ocupat încât să nu-mi ofere un zâmbet larg după ce băteam uşor la uşă, şi eu eram foarte bucuroasă să mă aflu în preajma lui, în acel birou. Chiar dacă avea înşirate pe mese computere şi un ecran video imens, atârnat pe perete, pentru conferinţele pe care le ţinea prin satelit, eu nu aveam ochi decât pentru obiectele lui personale amplasate pe rafturile din spatele biroului. Obiecte simple, aduse, după cum îmi spusese, din nenumăratele lui călătorii în jurul lumii –

printre altele, o miniatură delicată a Madonei, atât de micuţă, că puteam s-o strâng în palmă, o vioară veche, o plasă uzată din piele şi o carte zdrenţuită cu poezii ale unui poet englez de care nu auzisem niciodată.

Nici un obiect rar sau deosebit de valoros – cel puţin aşa mi se părea mie; erau obiecte care însemnaseră ceva pentru el.

Chiar dacă eram sigură că un om precum Pa ar fi putut umple casa cu obiecte de artă nepreţuite, dacă ar fi vrut, în realitate nu existau decât puţine artefacte costisitoare. Îmi crea impresia că nutrea aversiune faţă de manifestarea ostentativă a bogăţiei. Mai mult, îi ridiculiza pe acei contemporani bogaţi, care se făleau cu operele lor de artă, achiziţionate contra unor sume exorbitante, şi-mi spunea că majoritatea acestora zăceau încuiate în seifuri de teama de a nu fi furate.

– Obiectele de artă trebuie să poată fi expuse, îmi spunea Pa Salt. Este un dar de suflet făcut de artist. Un tablou ţinut ascuns nu mai are nici o valoare.

Când îndrăzneam să-i amintesc că el însuşi deţinea un avion particular şi un iaht luxos, ridica o sprânceană.

– Dar, Maia, mă miră faptul că nu înţelegi că toate astea îmi sunt pur şi simplu necesare pentru călătoriile mele. Îmi asigură un beneficiu practic, un mijloc de a-mi atinge scopul. Dacă mâine ar pieri în flăcări, aş putea foarte uşor să le înlocuiesc. În rest, nu am nevoie de opere de artă. Voi sunteţi singurele capodopere pe care le am: fiicele mele. Singurul meu tezaur, fiindcă sunteţi de neînlocuit. Oamenii pe care-i iubeşti *sunt* de neînlocuit, Maia. Să nu uiţi asta niciodată!

N-am uitat niciodată vorbele lui. Atât mi-aş fi dorit: să mi le aminesc atunci când trebuia.

Am plecat din faţa uşii, epuizată emoţional, şi m-am dus în salon, întrebându-mă de ce naiba uşa era încuiată. Voi afla mâine de la Marina. M-am îndreptat spre masă şi am ridicat o fotografie înrămată de pe ea. Era făcută cu câţiva ani în urmă, la bordul *Titanului*; în ea, apărea Pa înconjurat de noi toate, sprijinite de balustrada metalică. Avea un zâmbet larg, trăsăturile frumoase ale feţei lui erau relaxate, părul des, grizonant, îi era răvăşit de vânt, trupul atletic, bine tonifiat, bronzat.

– Cine *ai fost*?! am întrebat retoric fotografia.

Fiindcă n-aveam nimic de făcut, am deschis televizorul, comutând canalele până am dat peste unul de ştiri. Ca de obicei, buletinul abunda în ştiri despre războaie, suferinţă şi distrugere, şi eram pe punctul să închid, când crainicul a anunţat că trupul lui Kreeg Eszu, un cunoscut industriaş, proprietarul unei companii internaţionale imense din domeniul comunicaţiilor, a fost descoperit adus de ape pe ţărmul unui mic golf de pe o insulă grecească.

Ascultam împietrită cum familia lui Kreeg fusese anunţată că omul de afaceri fusese recent diagnosticat cu cancer în fază terminală. Se presupunea că acesta fusese motivul pentru care decisese să-şi pună capăt zilelor.

Inima îmi bătea cu putere. Nu numai pentru că şi tatăl meu alesese să-şi afle odihna veşnică pe fundul oceanului, dar şi pentru că ştirea avea o legătură directă cu *mine*...

Prezentatorul a adăugat că fiul industriaşului, Zed, cooptat în firmă de mai mulţi ani, lucrând cot la cot cu tatăl său, devenea automat directorul executiv al holdingului atenian. Figura lui Zed a apărut fulgerător pe ecran şi instinctiv, am închis ochii.

– O, Doamne! am exclamat, întrebându-mă de ce soarta alesese taman acest moment ca să-mi reamintească de bărbatul pe care mă străduisem în zadar să-l uit în ultimii paisprezece ani.

Ce coincidenţă ciudată, ca în decurs de numai câteva ore să ne pierdem amândoi părinţii într-un mod similar!

Am sărit ca arsă, plimbându-mă agitată prin cameră, ca să-mi scot din minte chipul bărbatului; la naiba, era chiar mai chipeş decât mi-l aminteam.

Maia, nu uita cât ai suferit din cauza lui, îmi repetam întruna. *Totul s-a terminat, cu atâţia ani în urmă. Pentru nimic în lume nu trebuie să te întorci în trecut.*

În zadar, fiindcă, în momentul în care m-am prăbuşit sfârşită pe canapea, am ştiut că nu voi putea trece niciodată peste asta.

Capitolul 5

Peste câteva ore, am auzit zumzetul plăcut al motorului şalupei, anunţând sosirea Electrei. Am tras cu putere aer în piept. Apoi am ieşit din casă în picioarele goale, simţind sub tălpi gazonul umed, mătăsos. Tenul superb, ca de abanos, al Electrei lucea în lumina lunii, şi picioarele ei lungi scurtau rapid distanţa dintre noi.

Cu o înălţime de peste un metru optzeci, Electra mă copleşea cu trupul ei ca de statuie şi cu eleganţa înnăscută. Când m-a cuprins în braţe, mi-am lipit capul de pieptul ei.

– Of, Maia! Spune-mi că nu-i adevărat! Nu se poate să fi plecat pentru totdeauna, nu se poate… eu….

Electra plângea în hohote şi am decis s-o iau cu mine în Pavilion, ca să nu le deranjăm pe surorile noastre. Nu se mai oprea din plâns, nici când s-a prăbuşit pe canapeaua din salon.

– Maia, ce ne facem fără el? m-a întrebat, privindu-mă cu ochii ei limpezi, ca de chihlimbar, implorându-mă să îi dau un răspuns.

– Nu putem face nimic altceva decât să ne consolăm reciproc, i-am spus, aducând în grabă o cutie cu şerveţele şi aşezând-o alături de ea, pe canapea.

S-a şters la ochi cu unul dintre ele.

– De când m-a anunţat Ma, nu mă mai opresc din plâns. Maia, pur şi simplu nu pot îndura acest gând!

– Şi noi la fel.

Privind cum îşi exteriorizează suferinţa, mi-a trecut prin cap cât de vulnerabilă era în pofida prezenţei sale fizice impresionante. O vedeam, deseori, în reviste, la braţul vreunui star de cinema sau al vreunui bogat playboy, arătând fabulos, complet stăpână pe sine, şi mă întrebam dacă această femeie copleşită de emoţii este într-adevăr sora mea. Am ajuns la concluzia că Electra avea nevoie constantă de manifestări de afecţiune şi atenţie, ca să scape de sentimentul de nesiguranţă adânc inculcat în sufletul ei.

– Vrei să-ţi aduc ceva de băut? am întrebat-o într-o pauză dintre suspine. Poate un coniac? Te-ar mai calma.

– Nu, de câteva luni n-am mai pus un strop de alcool în gură. Mitch e în turneu acum.

Mitch era actualul iubit al Electrei, cunoscut de toată lumea drept

Michael Duggan, un cântăreţ american, faimos pe plan internaţional, susţinând concerte pe cele mai mari arene din lume, luate cu asalt de fani entuziaşti.

– Unde e acum? am întrebat-o, intenţionând să-i distrag atenţia.

– La Chicago şi, săptămâna viitoare, la Madison Square Garden. Maia, poţi să-mi spui cum a murit Pa Salt? Ţin neapărat să ştiu.

– Eşti sigură? Acum eşti terminată după atâta agitaţie şi zborul lung. Poate te mai calmezi după ce tragi un pui de somn.

– Nu, Maia! Electra făcea eforturi vizibile să-şi revină. Spune-mi acum, te rog!

Astfel, am repetat pentru a treia oară ceea ce îmi istorisise Marina, în cât mai puţine detalii. Electra îmi sorbea fiecare cuvânt.

– Şi, v-aţi gândit ce aranjamente să facem pentru funeralii? Mitch mi-a spus că, dacă vor avea loc săptămâna viitoare, s-ar putea să vină şi el.

Pentru prima dată, m-am simţit uşurată, cunoscând decizia lui Pa. Gândul la tot acel circ mediatic, în caz că megastarul şi-ar fi făcut apariţia, mă făcea să mă cutremur.

– Electra, suntem amândouă foarte obosite şi…

– Maia, ce vrei să spui? a sărit Electra, simţindu-mi ezitarea.

– Gata, bine, îţi spun, dar promite-mi că nu te apuci să boceşti din nou.

– Promit!

Aşa că i-am explicat că funeraliile avuseseră deja loc. Şi, spre lauda ei, deşi gesturile ei dovedeau că era extrem de tensionată, n-a mai izbucnit în plâns.

– Dar de ce să fi luat decizia asta? A fost o cruzime din partea lui să nu ne îngăduie să ne luăm rămas-bun cum se cuvine. Ştii… a continuat Electra, săgetându-mă cu ochii ei ca nişte nestemate…. e tipic pentru el. Un comportament foarte egoist.

– Eu cred că asta dovedeşte taman contrariul, şi anume că a vrut să ne cruţe să luăm parte la o ceremonie atât de dureroasă pentru noi.

– Dar cum mă voi putea convinge că a dispărut pentru totdeauna? De fapt, noi toate? La L.A., oamenii sunt de părere că este foarte important să-ţi iei adio de la persoanele dragi. Cum rămâne cu noi?

– Sinceră să fiu, Electra, nu cred că vei reuşi vreodată să îţi iei adio

de la cineva atât de drag.

– Poate că nu, dar oricum decizia lui nu ne ajută cu nimic. De fapt, eu n-am discutat niciodată, între patru ochi, cu Pa Salt o mulţime de lucruri. Adică, era clar că dezaprobă modul în care-mi câştig existenţa. Totuşi, era singurul care avea încredere în inteligenţa mea. Adu-ţi aminte cât de furios a fost când nu mi-am dat examenele la şcoală.

Sigur că-mi aminteam certurile aprige din biroul lui, legate de rezultatele şcolare jalnice ale Electrei, ca şi de alte aspecte din viaţa ei, după ce se mărise. Electra a crezut întotdeauna că regulile sunt făcute să fie încălcate şi a fost singura dintre noi care-i ţinea piept lui Pa. Pe de altă parte, când vorbea despre ea, citeam admiraţie în ochii lui.

– Cu siguranţă e foarte inteligentă, îmi spusese el nu o dată, şi prin asta se distinge de toţi ceilalţi.

– Electra, el te-a iubit foarte mult, am încercat eu s-o consolez. Într-adevăr, poate că îi părea rău că nu-ţi pui mintea la contribuţie, dar care părinte nu face aşa? Şi, la urma urmei, ai parte de mult mai mult succes şi celebritate decât noi toate la un loc. Uite ce viaţă duci în comparaţie cu a mea! Ai tot ce vrei.

– Nu, n-am, a oftat ea subit. Numai fum şi strălucire, nimic de substanţă, dar asta e. Maia, sunt foarte obosită. Te deranjează dacă astă-seară dorm aici, în Pavilion?

– Sigur că nu. Ţi-am făcut patul deja. Poţi dormi până târziu dimineaţă, pentru că, până nu dăm de Ally, nu putem decât să aşteptăm.

– Mulţumesc! Îmi pare rău pentru izbucnirea de mai devreme. Mitch mi-a găsit un terapeut care să mă ajute cu schimbările de dispoziţie, mi s-a confesat ea. Pot să te îmbrăţişez?

– Bineînţeles.

Ne-am îmbrăţişat şi eram bucuroasă s-o strâng la piept. Apoi şi-a luat geamantanul şi s-a dus spre uşă. S-a oprit brusc în faţa ei.

– Mă doare groaznic capul. Ai cumva nişte codeină?

– Nu, dar poţi să-ţi dau două pastile de paracetamol.

– Nu-i nevoie, mi-a spus Electra cu un zâmbet şters. Ne vedem mâine.

În timp ce stingeam luminile şi mă pregăteam să merg către dormitor, meditam la faptul că ambele mele surori mă surprinseseră:

Tiggy, cu calmul ei, şi Electra, care m-a pus pe gânduri.

În pat, instalată între cearceafurile perfect întinse de Claudia după noaptea agitată pe care o avusesem, mi-a trecut prin cap că moartea lui Pa Salt era un moment de cotitură pentru noi toate.

De dimineaţă, când m-am dus s-o întreb pe Marina dacă primise vreun telefon de la Ally, nici una dintre surori nu se trezise.

– Nu m-a sunat, mi-a răspuns ea.

– Pa ar fi ştiut ce să facă. Întotdeauna ştia.

Marina a dat aprobator din cap.

– Cum era Electra?

– Şocată, devastată şi foarte mânioasă că nu-şi poate lua rămas-bun cum se cuvine de la Pa. În final, a reuşit să se mai calmeze. Deocamdată.

– Bun! Georg Hoffman m-a sunat din nou să afle dacă am dat de Ally. Ce să facem?

– Nimic, doar aşteptăm răbdătoare. Ma, apropo, i-am zis, turnându-mi ceaiul, aseară, când am încercat să intru în biroul lui Pa, am găsit uşa încuiată. Poţi să-mi spui de ce?

– Fiindcă tatăl tău mi-a cerut asta cu puţin timp înainte de a muri. Şi a insistat să-i dau lui imediat cheia. N-am idee unde a pus-o şi, sinceră să fiu, cu toată zăpăceala asta… am uitat complet.

– Va trebui categoric s-o găsim. Sunt sigură că Georg va avea nevoie să intre acolo. Sunt aproape convinsă că Pa îşi ţinea toate documentele în biroul lui.

– Bineînţeles. Acum, pentru că fetele nu s-au trezit încă şi se apropie ora prânzului, cred că ar trebui să o rog pe Claudia să pregătească o gustare, mi-a spus Marina.

– O idee bună. Mă duc în Pavilion să văd dacă s-a trezit Electra.

– În regulă, *chérie,* mi-a zâmbit înţelegătoare Marina. Totuşi, aşteptarea noastră se va sfârşi în curând.

– Ştiu.

Traversam pajiştea spre Pavilion, când am zărit o siluetă solitară aşezată pe ponton, privind în zare peste lac. M-am dus spre ea şi am prins-o uşor de umăr ca să nu o sperii.

– Star, e totul în regulă?

– Da, cred că da, mi-a răspuns ridicând din umeri.

– Pot să mă aşez lângă tine?

A încuviinţat aproape imperceptibil din cap şi, pe când îmi lăsam picioarele să atârne în jos, deasupra apei, am observat că obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi.

– Unde-i CeCe?

– Încă doarme. Preferă să doarmă, când e supărată. Dar eu n-am putut să închid ochii toată noaptea.

– Înţeleg, şi eu mă lupt din greu cu insomniile.

– Maia, nu-mi vine să cred că nu-l voi mai vedea niciodată.

Am rămas tăcută lângă ea, ştiind cât de rare erau acele momente, când ea îşi destăinuia sentimentele faţă de o altă persoană decât CeCe. Nu doream să spun ceva care să îi inhibe nevoia de a se confesa.

– Mă simt… a continuat ea… pierdută. Ştiam că Pa este singura persoană în stare să mă înţeleagă. Vreau să spun, să mă înţeleagă *cu adevărat*.

A întors capul spre mine şi i-am văzut trăsăturile schimonosite într-o mască a disperării.

– Maia, ştii la ce mă refer?

– Da. Cred că da. Star, dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva, te rog să reţii că eu voi fi mereu aici.

– Voi ţine minte.

– Bravo!

Am sărit amândouă în picioare şi am văzut-o pe CeCe apropiindu-se de noi. Poate că-mi imaginam, dar mi s-a părut că zăresc o undă de iritare în superbii ochi albaştri ai lui Star.

– Am ieşit să iau puţin aer curat cât dormi tu, i-a spus Star.

– Ei, acum m-am trezit. La fel şi Tiggy. A venit cumva şi Electra? M-am uitat în dormitorul ei, dar n-am văzut nici un semn că ar fi dormit acolo.

– Da, pentru că a rămas cu mine la Pavilion. Mă duc să văd dacă s-a trezit.

– Presupun că ai avut o noapte agitată, Maia, să ţii piept istericalelor obişnuite ale Electrei, a remarcat CeCe.

– Drept să-ţi spun, Electra a fost destul de calmă, i-am spus, ştiind că ambele mele surori nu se simpatizau deloc.

Erau firi total opuse: CeCe, extrem de pragmatică, detestând să-şi

manifeste sentimentele în public, iar Electra, extrem de superficială.

– N-aş crede s-o ţină mult, a murmurat CeCe. Ne vedem mai târziu.

M-am îndreptat spre Pavilion, gândindu-mă la nemulţumirea lui Star. Deşi n-o afirmase expres, era prima dată când constatam că dominaţia exercitată de CeCe asupra ei părea a fi o problemă. Când am intrat, am auzit zgomote venind dinspre bucătărie.

Electra, arătând uluitor într-o rochie din mătase, de casă, în nuanţa smaraldului, umplea ceainicul cu apă.

– Cum ai dormit?

– Ca un bebeluş. Doar mă ştii. Vrei nişte ceai?

– Ce fel de ceai? am întrebat-o, trăgând îngrijorată cu ochiul la plicul de ceai.

– Verde. Toată lumea bea ceai verde în California. Mitch e convins că face mult bine.

– Mă ştii doar, eu prefer ceaiul negru la micul dejun, i-am spus zâmbind, aşa că te refuz.

– Toţi avem tabieturi, Maia. Nu-ţi mai bate capul cu ceaiul. Vreo veste de la Ally?

I-am spus ce aflasem de la Marina.

– Ştiu că răbdarea nu se numără printre calităţile mele, după cum şi terapeutul ţine să-mi reamintească mereu, dar se presupune că vom sta atârnate aici până apare Ally? S-ar putea să dureze săptămâni întregi, dacă a ieşit în larg.

– Sper că nu, am replicat, urmărind-o cu privirea cum se mişcă cu multă graţie prin bucătărie. Chiar dacă eram considerată drept frumoasa familiei, convingerea mea era că laurii i s-ar fi cuvenit mai degrabă Electrei. Abia se trezise, iar părul ei bogat şi ondulat îi cădea dezordonat pe umeri, iar faţa ei, incredibil de frumoasă, cu pometi înalţi şi buze pline, nu avea nevoie de nici un strop de machiaj. La toate acestea, se adăuga trupul atletic, dar plin de feminitate. Îmi amintea de o regină amazoniană.

– Chiar n-ai nimic sănătos pe-aici, fără chimicale? m-a întrebat, deschizând frigiderul şi studiind conţinutul acestuia.

– Îmi pare rău. Oamenii obişnuiţi, ca mine, nu-şi petrec vremea citind etichete, i-am răspuns mai mult în glumă.

– Ştii ceva, Maia, nu contează cum arăţi, dacă nu te vede nimeni.

– Aşa e, ai dreptate! am replicat pe un ton neutru.

La urma urmei, avea dreptate.

În final, Electra s-a hotărât să mănânce o banană, a decojit-o şi a muşcat îmbufnată din ea.

– Ştii ceva, am o şedinţă foto importantă pentru *Vogue*, peste trei zile, şi sper să nu fiu nevoită s-o amân.

– Şi eu sper acelaşi lucru, dar cine ştie când îşi face Ally apariţia? Noaptea trecută, am tot căutat pe Google să văd ce regate sunt în curs de desfăşurare, dar n-am găsit nici una. Aşa că nici măcar nu putem contacta autorităţile navale, cu rugămintea să dea de ea. Oricum, fetele s-au trezit; ce-ar fi să mergem la ele?

– Dacă trebuie… mi-a replicat nepăsătoare Electra.

– Uite ce e, am puţină treabă, i-am zis, ridicându-mă de la masă; ştiam prea bine că, atunci când Electra era într-o asemenea dispoziţie, trebuia lăsată în pace. Am intrat în biroul meu şi am deschis computerul. Am dat peste un e-mail drăguţ, trimis de un scriitor brazilian, Floriano Quintelas. Îi tradusesem un roman, *The Silent Waterfall* (*Cascada mută*), în urmă cu câteva luni. Corespondam cu el de când începusem traducerea din portugheză, atunci când mă străduisem să redau o sintagmă anume, pentru că voisem să rămân fidelă, pe cât posibil, stilului său poetic.

În acel e-mail, mă informa că va fi la Paris în iulie, când i se va lansa cartea, şi că s-ar bucura dacă aş fi prezentă la eveniment. Ataşa, de asemenea, primele capitole dintr-o nouă carte, cu rugămintea să le citesc, în limita timpului meu disponibil.

Mesajul lui mi-a mai încălzit sufletul, adesea traducerile rămânând o trudă anonimă şi nici prea bine remunerată. De aceea, mă bucuram atunci când un autor mă contacta direct.

Atenţia mi-a fost distrasă de la computer, zărind pe fereastră o siluetă cunoscută, care alerga pe pajişte, dinspre ponton.

– Ally! am exclamat surprinsă şi am sărit imediat în picioare. Electra, a sosit Ally! am strigat şi m-am grăbit să ies.

Celelalte surori ale mele erau sigur la curent cu sosirea ei, şi, când am ajuns pe terasă, CeCe, Star şi Tiggy erau deja adunate în jurul ei.

– Maia, a strigat Ally când m-a văzut, nu-i aşa că e groaznic?

– Da, teribil. Dar cum ai aflat? În ultimele două zile, am tot încercat să dăm de tine.

– Haideţi înăuntru! Şi vă povestesc tot.

Am rămas puţin în urma surorilor mele îngrămădite în jurul lui Ally. Chiar dacă sunt cea mai mare şi ele mă caută atunci când au vreo problemă, Ally este cea care preia comanda când ne adunăm toate laolaltă. Ceea ce nu mă deranjează deloc.

Marina o aştepta în capul scării cu braţele întinse. După ce Ally a strâns-o la piept, ne-a propus să mergem toate în bucătărie.

– O idee bună. Sunt disperată după o ceaşcă de cafea! a exclamat Ally. A fost o călătorie foarte lungă.

În timp ce Claudia pregătea cafeaua, a apărut şi Electra, primită cu multă căldură de toată lumea, cu excepţia lui CeCe, care a făcut către ea un gest de salut de la distanţă.

– Ei, şi acum să vă spun prin ce-am trecut, pentru că, sinceră să fiu, sunt încă zăpăcită de toate astea, ne-a mărturisit Ally. Ne-am aşezat toate în jurul mesei. Ma, a strigat-o ea pe Marina, trebuie să auzi şi tu povestea mea. Poate eşti în stare să-mi dai nişte explicaţii.

Marina s-a aşezat alături de noi.

– Carevasăzică, mă aflam în largul Mării Egee, pregătindu-mă pentru Regata Cicladelor de săptămâna viitoare, când un amic m-a invitat să petrec câteva zile pe iahtul lui. Vremea era fantastică, şi mă gândeam că-mi vor prinde bine câteva zile de relaxare, a continuat Ally cu un zâmbet trist.

– Al cui era iahtul? s-a interesat Electra.

– V-am spus, a unui amic, a răspuns Ally scurt, fără să ne dea amănunte. În fine, acum două zile ne aflam la bord, când amicul meu a fost contactat prin radio de un coleg de breaslă, care îl anunţa că zărise *Titanul* ancorat în apropierea coastei Delos. Evident, amicul meu ştia că iahtul era al lui Pa, şi am hotărât amândoi că ar fi plăcut să-i facem o surpriză. Ne aflam numai la o oră şi ceva distanţă, aşa că am ridicat imediat ancora. Ally a băut cu poftă din cafea, apoi a continuat. În timp ce ne apropiam, am văzut *Titanul* cu binoclul şi i-am trimis un mesaj prin radio lui Hans, căpitanul lui Pa, ca să-i dăm de ştire că ne apropiem de ei. Dar – în acest moment, Ally a oftat din greu –, din

motive pe care nu le-am înţeles, n-am primit răspuns. Practic, iahtul a început să se îndepărteze rapid de noi. Am încercat să-l prindem din urmă, dar, după cum ştiţi, vasul lui Pa e foarte rapid, când îşi pune el mintea.

Toată lumea tăcea uluită, fără să o slăbească din ochi pe Ally.

– N-am avut semnal pe telefonul mobil, şi de-abia ieri am dat de mesajele voastre în care mă rugaţi să telefonez urgent. Şi de cel de la tine, CeCe, în care mă anunţai ce s-a întâmplat.

– Îmi pare rău, Ally! a zis CeCe, plecând stânjenită ochii în pământ. M-am gândit că n-are rost să-ţi ascund nimic. Plus că toate aveam nevoie să vii cât mai repede acasă.

– Şi aşa am făcut. Acum, vă rog, îmi poate spune cineva ce naiba se petrece aici? Şi de ce iahtul lui Pa se afla în Grecia, când el era deja... mort?

Toate privirile s-au îndreptat spre mine, inclusiv ochii lui Ally. Aşa că am reluat întreaga povestea de la capăt, apelând uneori la ajutorul lui Ma spre a-mi confirma spusele. Ally s-a albit la faţă când i-am explicat unde şi cum a dorit tata să dispară pentru totdeauna.

– Of, Doamne! a şoptit ea. Deci, am dat de el chiar în timpul funeraliilor. Nu-i de mirare că iahtul s-a îndepărtat de noi cu toată viteza. Eu...

Ally şi-a pus fruntea în mâini, şi fetele s-au strâns în jurul ei. Eu şi Marina ne-am uitat peste masă una la alta, îndurerate. În cele din urmă, Ally şi-a revenit, cerându-şi scuze pentru manifestarea instinctivă a emoţiilor.

– A fost un şoc teribil pentru tine, Ally, să pricepi ce s-a întâmplat cu adevărat, a spus Tiggy. Noi toate suntem alături de tine.

– Mulţumesc! a spus ea, încuviinţând din cap. Acum îmi amintesc că Pa mi-a spus odată, când navigam împreună, că dorinţa lui era să fie îngropat pe fundul mării. Aşa că acum totul capătă sens.

– În afară de faptul că nici una dintre noi n-a putut lua parte la ceremonia de adio, a comentat Electra pe un ton răutăcios.

– Nu. N-am putut, a suspinat Ally. Totuşi, ce coincidenţă extraordinară ca eu să fiu totuşi acolo! Acum, vă rog mult, nu vă supăraţi, dar vreau să rămân puţin singură.

Şi sora mea a ieşit din bucătărie, în asentimentul nostru.

– Cât de groaznic pentru ea! a remarcat Marina.

– Măcar ştim cu aproximaţie locul unde Pa Salt a decis să fie îngropat, a observat CeCe.

– Iisuse, CeCe, ăsta-i singurul lucru la care îţi stă mintea acum? s-a răstit Electra la ea.

– Regret, dar aşa sunt eu, mereu cu picioarele pe pământ, a replicat CeCe, netulburată.

– Da, şi mie îmi pare bine că ştim cam pe unde este, a intervenit Tiggy. Toate ştim că iubea mult insulele greceşti, mai ales Cicladele. Poate că, la vară, vom merge cu iahtul acolo, ca să aruncăm o coroană de flori în mare, în locul indicat de Ally.

– Da, s-a entuziasmat Star. Tiggy, ce idee minunată!

– Şi acum, fetelor, cred că vă e foame, a intervenit Marina.

– Mie nu, a replicat Electra. Aş vrea numai o salată, dacă există ceva verzituri în casa asta.

– Sunt sigură că putem să-ţi încropim ceva, i-a spus Marina, foarte răbdătoare, făcându-i semn Claudiei. Şi, acum, că Ally a venit acasă, sunteţi de părere că ar trebui să-l sun pe Georg Hoffman şi să-l rog să vină cât de repede poate?

– Categoric, a sărit CeCe înainte ca eu să-i răspund lui Ma. Indiferent ce a dorit Pa Salt să aflăm, cred că e bine s-o facem cât mai repede.

– Crezi că Ally va face faţă situaţiei? m-a întrebat Ma. A trecut printr-un şoc teribil azi.

– Sinceră să fiu, cred, la fel ca noi toate, că este bine să aflăm totul cât mai curând, am opinat eu. Aşa că, Ma, sună-l pe Georg!

Capitolul 6

Ally n-a venit la masă şi am lăsat-o toate în pace, ştiind că avea nevoie de ceva timp ca să-şi revină.

În timp ce Claudia spăla vasele, Marina a venit în bucătărie.

– Am vorbit cu Georg şi vine mai pe seară. Se pare că tatăl vostru a avut cerinţe foarte clare.

– Foarte bine. Eu cred că am nevoie de o gură de aer proaspăt după masa asta copioasă, ne-a anunţat CeCe. Doreşte cineva să mă însoţească într-o plimbare rapidă pe lac?

Poate pentru a ieşi din starea tensionată, toate fetele au dat aprobator din cap.

– Eu nu vin, dacă nu vă deranjează, le-am spus. Cineva trebuie să fie aici, alături de Ally.

După ce toate patru au plecat spre debarcader, ca să se urce la bordul şalupei conduse de Christian, am anunţat-o pe Marina că mă întorc în Pavilion; în caz că Ally avea nevoie de mine, mă găsea acolo. M-am ghemuit pe canapea cu laptopul în braţe şi am început să citesc primele capitole din noua carte a lui Floriano Quintelas. La fel ca prima, proza lui dădea dovadă de o măiestrie excelentă, exact genul de naraţiune pe placul meu. Plasată în urmă cu o sută de ani, undeva lângă cascada Iguazu, povestea urmăreşte destinul unui copil african scăpat de tirania sclaviei. La un moment dat, am aţipit, şi laptopul a alunecat pe podea. Am auzit că mă strigă cineva.

Sărind în picioare, am văzut-o pe Ally.

– Maia, îmi pare rău! Dormeai, nu-i aşa?

– Da, cred că da, am răspuns, simţind o urmă de vinovăţie.

– Mi-a spus Ma că fetele au plecat să se plimbe pe lac, aşa că m-am gândit să vin să vorbesc cu tine. Te deranjez?

– Deloc, am spus, încercând să mă înviorez după puiul de somn de după-amiază.

– Vrei să fac un ceai?

– Da, mulţumesc. Negru, pentru mine.

– Ştiu, mi-a zâmbit ea, ridicând uşor din sprâncene.

Când a revenit cu cele două ceşti şi a ridicat-o pe a ei spre buze, am observat că-i tremurau mâinile.

– Maia, trebuie să-ţi spun ceva.

– Ce este?

Ally a lăsat repede ceaşca în jos.

– Lasă ceaiul. N-ai ceva mai tare?

– Nişte vin alb în frigider.

M-am dus în bucătărie şi am revenit cu sticla şi două pahare. Dat fiind că Ally rareori bea alcool, eram sigură că ceea ce avea să-mi spună era un lucru foarte serios.

– Mulţumesc! mi-a spus, luând paharul plin. Poate că nu-i nimic important, a adăugat, sorbind din el. Dar, când am sosit în locul unde se aflase iahul lui Pa, am văzut că mai era o ambarcaţiune mult mai mare, încă ancorată, în acelaşi loc.

– Şi ce-ar fi neobişnuit în asta? E sfârşitul lui iunie, şi pe Mediterana mişună turişti.

– Da, dar... atât eu, cât şi prietenul meu am recunoscut-o. Era *Olympus*.

Aveam ceaşca aproape de buze, dar la auzul vorbelor lui Ally am trântit-o brusc pe farfurioară.

– Sigur ai auzit ce s-a întâmplat pe *Olympus*. Am citit ştirea în ziar, în avion.

Ally îşi muşca buzele.

– Da, am văzut la televizor.

– Nu ţi se pare ciudat că Pa a ales exact locul ăla pentru a fi înmormântat? Şi că, probabil, exact atunci, Kreeg Eszu a ales să se sinucidă?

Sigur că mă gândeam – din mai multe motive decât puteam să-i mărturisesc lui Ally – că era o coincidenţă ridicolă, bătătoare la ochi, aş spune. Sau mai mult decât atât? Nu, nu putea fi!

– Da, am spus, făcând sforţări să-mi ascund neliniştea. Aşa e. Dar sunt sigură că nu există nici o legătură. Nici măcar nu se cunoşteau.

– Nu, din câte ştiu eu, nu. Dar, la urma urmei, ce ştim noi despre viaţa lui Pa în afară de casa asta şi de iahtul lui? Am cunoscut foarte puţini prieteni sau parteneri de afaceri de-ai lui. Nu e deloc exclus ca ei să se fi cunoscut în trecut. Amândoi erau foarte bogaţi şi plini de succes.

– Da, Ally, dar sunt sigură că este vorba de o simplă coincidenţă. Aşa cum s-a întâmplat şi cu prezenţa ta acolo. Delos e o insulă deosebit

de frumoasă, spre care se îndreaptă multe ambarcaţiuni.

– Da, ştiu. Dar nu-mi pot scoate din cap gândul că Pa zace pe fundul mării în acel loc. Pe atunci, nu ştiam că a murit. Sau că ar putea să se afle pe fundul acelei mări incredibil de albastre. Eu…

M-am dus spre ea şi am îmbrăţişat-o.

– Ally, te rog, uită de celălalt iaht; este irelevant. Iar faptul că te-ai aflat în locul ales de Pa pentru odihna lui veşnică este o consolare. N-ar fi rău ca, aşa cum a propus Tiggy, să mergem acolo să aruncăm o coroană în mare.

– Cel mai rău lucru e – Ally a suspinat acum – că mă simt atât de vinovată.

– De ce?

– Pentru că… alea câteva zile au fost minunate, eram atât de fericită, mai fericită decât m-am simţit vreodată. Şi adevărul e că nu doream să fiu contactată de nimeni, aşa că mi-am închis telefonul. Şi taman atunci Pa murea! Exact când avea nevoie de mine, eu nu eram lângă el.

– Ally, Ally… am mângâiat-o uşor pe păr. Nici una dintre noi n-a fost acolo pentru el. Sincer, cred că asta a fost dorinţa lui Pa. Nici măcar eu nu eram acasă când s-a întâmplat. Din cele spuse de Ma, nu prea aveam ce să facem. Ar trebui să ne consolăm cu gândul ăsta.

– Da, ştiu. Dar erau atâtea lucruri în privinţa cărora doream să-i cer părerea, să i le povestesc, şi acum el nu mai este.

– Cred că toate simţim la fel, i-am zis pe un ton patetic. Dar măcar suntem împreună.

– Da, aşa este. Maia, îţi mulţumesc! Nu ţi se pare uimitor cum, dintr-odată, viaţa noastră s-a răsturnat cu susu-n jos.

– Aşa e. Oricum, la un moment dat, aş dori să aflu motivul pentru care ai fost atât de fericită.

– Îţi voi spune, îţi promit. Dar nu acum. Tu cum te simţi, Maia? a schimbat ea repede subiectul.

– Sunt bine! Am ridicat din umeri. Încă şocată, la fel ca voi.

– Da, mai ales tu. Îmi pare rău că nu ţi-am fost alături.

– Ei bine, faptul că ai venit înseamnă că ne putem întâlni cu Georg Hoffman şi ne putem continua viaţa.

– O, da, am uitat să-ţi spun că Ma ne-a rugat să fim acasă peste o

oră. Georg trebuie să sosească dintr-o clipă-ntr-alta, dar se pare că doreşte să discute mai întâi cu ea. Aşa că poţi să-mi mai oferi încă un pahar cu vin cât aşteptăm aici?

La ora şapte, eu şi Ally ne-am dus spre casă şi le-am găsit pe celelalte fete pe terasă, în lumina apusului de soare.

– A venit Georg Hoffman? le-am întrebat, aşezându-ne şi noi pe scaune.

– Da, dar ne-au spus să aşteptăm aici. El şi Ma au dispărut nu se ştie unde. Tipic pentru Pa Salt, o ultimă scenă învăluită în mister, a comentat Electra supărată.

Toate celelalte şase am rămas tăcute până când Georg a apărut pe terasă însoţit de Marina.

– Fetelor, îmi pare rău că a durat atât, dar a trebuit să organizăm ceva. Vă prezint condoleanţele mele, ne-a spus el pe un ton ceremonios, după care a dat mâna cu noi pe rând, în maniera protocolară, tipic elveţiană. Pot să iau loc?

– Sigur, i-am zis, invitându-l lângă mine.

Era îmbrăcat impecabil, într-un costum negru, iar ridurile de pe faţa lui bronzată şi părul grizonant, rărit, îmi sugerau că avea în jur de şaizeci de ani.

– Mă găsiţi în casă, dacă aveţi nevoie de mine, ne-a anunţat Marina, ridicându-se pentru a se retrage în casă.

– Ei bine, fetelor, a început Georg, îmi pare teribil de rău că ne întâlnim pentru prima dată în astfel de împrejurări tragice. Deşi, prin intermediul tatălui vostru, pot spune că vă cunosc foarte bine pe fiecare în parte. Încep prin a vă spune că v-a iubit foarte mult. Mai mult, era extrem de mândru de voi. Am vorbit cu el cu puţin timp înainte… să ne părăsească şi şi-a exprimat dorinţa să vă spun toate acestea.

Surprinsă, am observat lacrimi în ochii lui Georg; ştiam cât era de neobişnuit ca un om ca el să îşi manifeste emoţiile şi am început că-l simpatizez.

– În primul rând, vreau să vă asigur că, din punct de vedere financiar, sunteţi asigurate pe viaţă. Totuşi, tatăl vostru a fost ferm când mi-a spus că nu trebuie să trăiţi ca nişte prinţese leneşe. Aşadar, veţi primi suficienţi bani pentru necesităţile zilnice, dar nu pentru a vă

petrece viaţa în lux. Dacă vă doriţi aşa ceva, va trebui să câştigaţi singure diferenţa, exact cum a făcut şi el. Moşia pe care ne aflăm va fi administrată de mine, în numele lui şi în beneficiul vostru. Eu voi decide dacă să vă acord un ajutor financiar în situaţia în care veţi avea vreo problemă sau veţi dori să faceţi vreo investiţie.

Îl ascultam toate cu mare atenţie pe Georg.

– Casa aceasta este inclusă printre bunurile date în administraţia mea, iar Claudia şi Marina mi-au spus că vor fi fericite să rămână aici şi să aibă grijă de ea. Când va dispărea şi ultima dintre surori, acest acord se va desfiinţa de drept, şi Atlantisul va fi vândut, iar banii vor fi împărţiţi între viitorii voştri copii. Dacă nu vor exista copii, atunci banii vor fi donaţi unei societăţi caritabile aleasă deja de tatăl vostru. În ceea ce mă priveşte, a comentat George, cred că decizia lui este foarte înţeleaptă: s-a asigurat astfel că, dacă veţi dori vreodată să vă întoarceţi, casa să fie permanent la dispoziţia voastră. Deşi ultima lui dorinţă a fost ca voi toate să plecaţi în lume şi să vă făuriţi propriul destin.

Le-am văzut pe fete cum se uită unele la altele, nefiind convinse dacă decizia lui Pa le era pe plac sau nu. În ceea ce mă priveşte, mi-am dat seama că, de fapt, aproape nimic nu se schimba pe plan financiar. Voi avea în continuare Pavilionul la dispoziţie, pentru care îi plăteam o chirie modică lui Pa, şi banii pe care îi câştigam eu îmi acopereau foarte bine celelalte nevoi.

– Mai este un lucru pe care vi l-a lăsat tatăl vostru, aşa că vă rog să veniţi cu mine. Pe aici, vă rog!

Georg s-a ridicat şi, în loc să intre în casă, a traversat terasa, şi noi l-am urmat prin grădină, ca nişte miei după păstorul lor. Am trecut apoi într-o altă grădină, ascunsă de un gard viu, de tisă, perfect tuns. Avea vedere direct spre lac, spre un peisaj mirific care lăsa vederii apusul de soare şi lanţul muntos de pe malul celălalt.

De pe terasa din mijlocul ei se cobora, pe nişte scări, spre un golfuleţ, unde malul era acoperit de pietricele şi unde noi înotam, deseori, vara, în apa limpede şi rece. Ştiam că era locul favorit al lui Pa. Dacă nu-l găseam în casă, era sigur aici, împresurat de aroma dulceagă de lavandă şi de mirosul pătrunzător de trandafiri venind dinspre straturile de flori bine îngrijite.

Georg ne-a făcut semn spre terasă şi am văzut toate o splendidă sculptură răsărită nu se ştie de unde în mijlocul ei.

Adunate în jurul acesteia, studiam acum fascinate artefactul respectiv. Baza statuii era înconjurată de o plintă groasă din piatră, cam până la înălţimea şoldului, iar în vârf avea o structură circulară, neobişnuită. Mai multe cercuri concentrice, metalice erau suprapuse unele peste altele, cu o micuţă minge aurie în centrul lor. Mi-am dat seama că era, de fapt, un glob, având gravate pe el continentele şi fiind prins într-o ţepuşă subţire, tot din metal, cu o săgeată în vârf. Circumferinţa acestuia era înconjurată de încă un cerc cu cele douăsprezece semne zodiacale.

– Ce este? s-a transformat CeCe în purtătoarea noastră de cuvânt.

– Este o sferă armilară sau Astrolab, i-a răspuns Georg. Văzând lipsa noastră de reacţie, Georg a continuat: Sfera armilară există de mii de ani. Vechii greci o foloseau pentru a determina poziţia stelelor şi pentru a marca timpul în decursul unei zile. Acestea, ne-a spus el, arătând spre cercurile concentrice aurii care înconjurau globul, reprezintă ecuatorul, latitudinea şi longitudinea. Iar linia meridiană care le înconjoară pe toate şi pe care sunt cele douăsprezece semne astrologice ale zodiacului, este orientată de la nord spre sud. Săgeata este îndreptată direct spre Polaris, sau Steaua nordului.

– Este foarte frumos, a exclamat Star, aplecându-se să se uite mai bine.

– Într-adevăr, dar ce legătură are cu noi? a intervenit Electra.

– Nu-mi revine mie sarcina să vă explic asta, a replicat Georg. Deşi, dacă vă uitaţi cu atenţie, veţi observa că pe fiecare cerc concentric apare câte unul dintre numele voastre.

Ne-am apropiat şi mai mult şi am constatat că Georg avea dreptate.

– Uite-o pe a ta, Maia! m-a atenţionat Ally. Apar şi nişte numere care mi se pare că seamănă cu un set de coordonate. Da, ştiu sigur ce înseamnă. Îl folosim când navigăm pe mare.

– Mai scrie ceva, dar pare a fi într-o limbă necunoscută, a remarcat Electra.

– E în greacă, am recunoscut eu forma literelor.

– Şi ce înseamnă? m-a întrebat Tiggy.

– Trebuie să le transcriu pe hârtie şi să le descifrez.

– Bine, deci avem o sculptură foarte drăguţă în mijlocul terasei. Dar ce înseamnă asta cu adevărat? l-a întrebat nerăbdătoarea CeCe pe Georg.

– Repet, nu îmi revine mie sarcina să vă spun, a răspuns el. Şi acum, conform instrucţiunilor tatălui vostru, Marina toarnă şampanie în pahare pe terasa principală. El a dorit să toastaţi în amintirea lui. După aceea, vă voi da fiecăreia dintre voi câte un plic din partea lui, în care sper să găsiţi mai multe explicaţii decât cele primite de la mine.

Încă o dată, l-am urmat toate, mute de uimire, şi am traversat grădinile. Pe terasă, am găsit două sticle de şampanie, brumate, Armand de Brignac, şi o tavă cu pahare cu picior din cristal. Odată aşezate, Marina ne-a turnat câte puţin fiecăruia.

Georg şi-a ridicat paharul.

– În cinstea vieţii extraordinare a tatălui vostru! Participăm la ceremonia funeraliilor aşa cum şi-a dorit-o el: toate fiicele lui, împreună, la Atlantis, locuinţa pe care a avut onoarea s-o împartă cu voi atâţia ani.

Am ridicat toate paharele, de parcă eram nişte roboţi.

– Pentru Pa Salt! am spus.

– Pentru Pa Salt! au repetat într-un glas surorile mele.

Am luat o gură de şampanie cu ochii la cer, mutându-mi apoi privirea către munţi şi lac, şi i-am mărturisit în gând cât de mult îl iubesc.

– Când ne daţi plicurile? l-a întrebat Ally.

– Mă duc chiar acum să le aduc.

Georg s-a ridicat, îndreptându-se spre uşă.

– Recunosc că e cea mai ciudată ceremonie la care am luat parte vreodată, a remarcat CeCe.

– Pe potriva lui Pa Salt, i-a zâmbit trist Electra.

– Aş mai vrea puţină şampanie, a ridicat Ally paharul gol spre Marina.

Aceasta s-a grăbit să umple toate paharele din nou.

– Ma, tu înţelegi ceva? a întrebat-o Star pe un ton iritat.

– Nu ştiu mai multe decât voi, *chérie,* i-a răspuns Marina, enigmatică ca întotdeauna.

– Eu mi-aş dori ca el să fie acum, aici, a exclamat Tiggy cu ochii

plini de lacrimi, să ne explice totul personal.

– Numai că nu este, i-a reamintit Ally, şi, cumva, cred că toată această ceremonie poartă pecetea lui. Ţinând cont de circumstanţele tragice, a făcut tot ce a putut ca să ne fie mai uşor. Acum, trebuie să ne oferim sprijin reciproc.

– Ai dreptate, a încuviinţat Electra.

O ascultam pe Ally, dorindu-mi să găsesc cuvintele potrivite, aşa cum făcea ea mereu, ca să le mai încurajez pe surorile mele.

Când a revenit Georg, eram puţin mai relaxate datorită şampaniei. S-a aşezat şi a pus pe masă şase plicuri groase, crem.

– Am primit aceste scrisori în urmă cu şase săptămâni, însoţite de instrucţiuni ca, în eventualitatea decesului tatălui vostru, să vi le înmânez.

Le priveam toate deopotrivă cu interes şi cu suspiciune.

– Aş mai vrea, vă rog, puţină şampanie, a cerut Georg şi am sesizat încordarea din vocea lui.

În acest moment, am realizat cât de greu îi era şi lui. Chiar şi cel mai pragmatic individ ar fi găsit dificil să dea citire unui legat testamentar atât de neobişnuit, adresat unor fiice aflate în suferinţă.

– Sigur, Georg! i-a spus Marina şi i-a umplut din nou paharul cu şampanie.

– Aşadar, a spus Ally, se presupune că le vom deschide acum sau mai târziu, când vom fi singure?

– Nu am nici o instrucţiune în această privinţă, i-a răspuns Georg. A precizat doar că le puteţi deschide atunci când veţi fi pregătite.

Studiam plicul care purta pe el numele meu scris cu litere elegante, pe care l-am recunoscut ca fiind al tatei. Numai văzându-le, eram pe punctul de a izbucni în plâns.

Ne uitam unele la altele, încercând să luăm o decizie.

– Eu prefer să citesc scrisoarea când voi rămâne singură, ne-a anunţat Ally.

Pe terasă, s-a auzit un murmur general de aprobare. Ştiam că, şi de data asta, Ally ne citise corect gândurile tuturor.

– Aşadar, eu mi-am făcut datoria! Georg şi-a băut şampania şi a scos din buzunar şase cărţi de vizită, oferindu-ne câte una. Vă rog, nu ezitaţi să mă contactaţi dacă aveţi nevoie de ceva. Vă asigur că vă voi

răspunde, indiferent la ce oră mă sunaţi. Deşi, cunoscându-l pe tatăl vostru, cred că a prevăzut nevoile fiecăreia dintre voi. Acum, trebuie să plec. Vă transmit din nou sincerele mele condoleanţe.

– Mulţumim, Georg! i-am spus. Apreciem mult ajutorul tău.

– Atunci, la revedere! S-a ridicat şi şi-a plecat capul în faţa noastră. Ştiţi unde mă găsiţi dacă aveţi nevoie de mine. Nu trebuie să mă conduceţi.

L-am urmărit cu privirea în tăcere, pe urmă am observat că s-a ridicat şi Marina.

– Cred că trebuie să mâncăm ceva. O voi ruga pe Claudia să servească aici masa de seară, ne-a spus şi a dispărut în interior.

– Mai că-mi este teamă să deschid plicul, ne-a zis Tiggy, pipăindu-l. N-am nici cea mai vagă idee ce ar putea să conţină.

– Maia, te-am ruga să ne traduci cele scrise pe sfera armilară. Poţi s-o faci? m-a întrebat Ally.

– Sigur, i-am răspuns, văzându-le pe Marina şi pe Claudia cum vin cu platourile cu mâncare. După cină.

– Fetelor, sper să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar nu-mi este foame, ne-a anunţat Electra, ridicându-se. Ne vedem mai târziu.

Mi-am dat imediat seama că toate ne-am fi dorit să dăm dovadă de acelaşi curaj. Toate doream să fim singure în acel moment.

– Star, ţie ţi-e foame? a întrebat-o CeCe.

– Cred că ar trebui totuşi să mâncăm ceva, a răspuns Star încet, ţinând plicul strâns în mâini.

– Bine! a exclamat CeCe.

Ne-am silit toate să îngurgităm preparatele pregătite cu dragoste de Claudia. Pe urmă, una câte una, surorile mele s-au ridicat de la masă şi au plecat, până când am mai rămas doar eu cu Ally.

– Maia, te superi dacă mă duc şi eu la culcare? Mă simt complet sfârşită.

– Sigur că nu! Ai fost ultima care ai aflat vestea şi cred că încă nu ţi-ai revenit din şoc.

– Ai dreptate! a spus ea şi s-a ridicat. Noapte bună, draga mea Maia!

– Noapte bună!

Uitându-mă după ea, mâna mi s-a încleştat pe plicul aşezat de o

oră alături de farfuria mea. M-am ridicat şi eu în final, îndreptându-mă spre Pavilion. Am aşezat plicul sub pernă, în dormitor, pe urmă m-am dus în birou şi am luat hârtie şi un pix.

Înarmată cu o torţă, m-am înapoiat în grădină ca să studiez sfera armilară. Se înnoptase de-a binelea şi răsăreau primele stele pe cer. Pa Salt îmi arătase constelaţia Cele şapte surori de multe ori când ne aflam în observatorul lui astronomic, atunci când, în intervalul noiembrie–aprilie, se aflau direct deasupra lacului.

– Doamne, cât de dor îmi e de tine! am şoptit cu ochii spre cer. Sper să înţeleg totul într-o zi.

Pe urmă, mi-am reîndreptat atenţia spre cercurile concentrice aurii din jurul globului. Am copiat cuvintele în greacă cât de bine am putut, ţinând torţa cu mâna stângă, cu gândul că va trebui să revin a doua zi ca să mă asigur că nu transcrisesem ceva greşit. Am numărat textele: erau şase.

Dar mai era un cerc. Luminându-l mai bine, am observat că nu era scris nimic pe el, cu excepţia unui nume: Merope.

Capitolul 7

M-am străduit până în zori să traduc cele scrise pe sfera armilară. Nu eram eu în măsură să apreciez dacă citatele erau relevante pentru surorile mele. Pe al meu l-am lăsat la urmă, fiindu-mi teamă să aflu ce scria acolo. Când am terminat, am respirat adânc şi l-am citit.

Nu lăsa niciodată teama să-ţi decidă soarta.

Nimic nu m-ar fi descris mai bine decât acele câteva cuvinte scrise de Pa Salt.

De dimineaţă, după rutina obişnuită a preparării ceaiului, m-am dus în dormitor şi am scos plicul de sub pernă. M-am aşezat pe canapea şi mi-am băut ceaiul cu ochii aţintiţi asupra lui.

Apoi, după ce-am inspirat adânc, l-am deschis. În interior era o scrisoare, dar mai era şi altceva. Un obiect solid, totuşi fin la atingere. Când l-am scos, am constatat că era o plăcuţă triunghiulară din piatră, crem, cu striaţii verzi pe ea. Am întors-o şi am observat o inscripţie atât de ştearsă, încât nu se putea descifra.

Am lăsat-o jos şi, cu mâini tremurânde, am despăturit scrisoarea lui Pa şi am început s-o citesc.

Atlantis
Lacul Geneva
Elveţia

Draga mea Maia,

Sunt sigur că, citind acest mesaj, te vei simţi derutată şi tristă. Mult iubita mea fiică mai mare, atât pot să-ţi spun: că mi-ai adus foarte multă bucurie în viaţă. Deşi nu sunt tatăl tău biologic, credemă că te-am iubit ca şi cum aş fi fost. Şi mai trebuie să-ţi spun că tu eşti cea care m-a făcut să le adopt şi pe frumoasele tale surori şi că voi toate aţi însemnat mai mult decât orice altceva în viaţa mea.

Nu m-ai întrebat niciodată despre locul tău de origine, cum te-am găsit şi despre împrejurările care au dus la adopţia ta. Te asigur că ţi-aş fi spus, dacă mi-ai fi cerut, aşa cum a procedat una dintre surorile tale în urmă cu câţiva ani. Acum, când părăsesc acest pământ, consider că este corect să te las să descoperi aceste informaţii, dacă vei dori.

Nici una dintre voi nu a avut un certificat de naştere şi, după cum ştii, toate sunteţi înregistrate ca fiicele mele. Nimeni nu vă poate lua

acest drept.

În orice caz, îţi pot indica direcţia pe care s-o urmezi. Numai tu poţi decide să faci călătoria în trecutul tău.

Pe sfera armilară, pe care deja ai văzut-o, există un set de coordonate geografice care indică locul de pe planetă unde ai văzut lumina zilei. Şi mai există încă un indiciu în scrisoare, care să te ajute.

Maia, nu pot să-ţi spun ce vei descoperi acolo, dacă decizi să te întorci în ţara ta de origine. Dar pot să-ţi spun că familia ta biologică şi povestea ei m-au impresionat profund.

Regret că nu mai am timp să-ţi istorisesc personal totul şi poate că, uneori, te-ai gândit că ţin multe lucruri ascunse. Dar am procedat astfel mânat numai de dorinţa de a vă proteja pe voi toate. Totuşi, nici un om nu trăieşte în izolare. Şi, după ce ai crescut, a trebuit să te las să-ţi iei singură zborul.

Toţi avem secretele noastre, dar crede-mă, te rog, când îţi spun că familia înseamnă totul pe lumea asta. Şi că dragostea unui părinte faţă de copilul lui este cea mai puternică forţă de pe acest pământ.

Maia, nu încape îndoială că, privind retrospectiv, regret multe dintre hotărârile luate. Sigur, cu toţii facem greşeli, pentru că aceasta e calea prin care învăţăm şi ne dezvoltăm. Cea mai arzătoare dorinţă a mea este ca măcar să vă împărtăşesc vouă, nepreţuitele mele fiice, câte ceva din înţelepciunea adunată de mine de-a lungul anilor.

Presupun că, din cauza experienţei tale de viaţă de până acum, ţi-ai pierdut încrederea în natura umană. Mult iubita mea Maia, crede-mă că şi eu am trecut prin asta, ruinându-mi viaţa în tinereţe. Totuşi, am învăţat în toţi aceşti ani petrecuţi pe pământ că există mii de oameni cu inima plină de bunătate. Trebuie să ai încredere în bunătatea care există în fiecare dintre noi. Numai atunci vei putea trăi şi iubi cu tot sufletul.

Acum te las, mult iubita mea Maia; sunt sigur că tu şi surorile tale aveţi la ce să reflectaţi acum.

Voi veghea din ceruri asupra voastră.

Tatăl vostru, cu toată dragostea,
Pa Salt

Îmi tremurau mâinile când am terminat de citit scrisoarea. Ştiam că va trebui s-o recitesc o dată şi încă o dată, şi încă o dată, dar o propoziţie anume îmi rămăsese întipărită în minte.

Oare ştiuse?

Am sunat-o pe Marina, invitând-o la Pavilion. A sosit în cinci minute şi a observat suferinţa de pe chipul meu.

Când a intrat în salon, a aruncat o privire spre scrisoarea deschisă aflată pe măsuţă.

– Of, Maia! a exclamat ea, întinzând braţele către mine. Ştiu cât eşti de mâhnită, citind mesajul lăsat de tatăl tău.

Nu m-am dus spre ea.

– Ma, te rog, trebuie să ştiu dacă i-ai spus lui Pa Salt… secretul nostru?

– Sigur că nu! Crede-mă, n-aş putea să te trădez niciodată.

Am citit în ochii Marinei că o jignisem profund.

– Deci, n-a ştiut?

– Nu. Cum ar fi putut?

– Face o menţiune în scrisoare, care mă face să cred că a ştiut…

– Pot să văd?

– Sigur. Poftim!

I-am dat scrisoarea, urmărind-o atent în timp ce o citea.

A ridicat apoi ochii spre mine, mai calmă de data asta.

– Îmi dau seama de ce-ai reacţionat aşa, dar, sincer, cred că tatăl tău s-a referit la *propriul* lui adevăr.

M-am prăbuşit pe canapea şi mi-am prins capul în mâini.

– Maia! Marina a clătinat din cap cu un oftat. Aşa cum scrie şi tatăl tău, cu toţii facem greşeli. Pur şi simplu, procedăm cum credem că este corect în acel moment. Şi tu, dintre toate fetele, ai pus pe primul plan sentimentele celorlalţi în detrimentul alor tale. Mai ales ale tatălui tău.

– N-am vrut să-l dezamăgesc niciodată.

– Ştiu, *chérie*, dar tot ce şi-a dorit el a fost ca voi toate să fiţi fericite, în siguranţă şi iubite. Te rog, mai ales azi, să nu uiţi asta. Acum că el nu mai este, a venit momentul să te gândeşti la viaţa ta şi la ce-ţi doreşti *tu*. Marina s-a ridicat brusc. Electra m-a anunţat că pleacă, la fel şi Tiggy. CeCe l-a sunat pe Georg Hoffman dis-de-dimineaţă şi s-a dus cu Star la biroul lui de la Geneva. Iar Ally are

treabă la laptop în bucătărie.

– Ai idee dacă şi-au citit scrisorile? am întrebat-o, încercând să-mi revin.

– Nu mi-au spus. Mă gândesc că vrei să vii să luăm prânzul împreună, înainte ca Electra şi Tiggy să plece.

– Sigur că da. Ma, regret că am avut dubii în ce te priveşte.

– E de înţeles, având în vedere exprimarea din scrisoare. Acum calmează-te şi ne vedem la ora unu.

– Mulţumesc! am şoptit, şi Marina a ieşit din cameră. Înainte să deschidă uşa, s-a întors spre mine. Maia, realmente, tu eşti fiica pe care mi-aş fi dorit s-o am. Şi, la fel ca tatăl tău, te iubesc nespus de mult.

După ce a plecat, am izbucnit în hohote de plâns. Ca şi cum s-ar fi dezlănţuit un torent de emoţii înăbuşite mult prea mult timp şi, spre ruşinea mea, nu m-am mai putut controla, cuprinsă de un val de autocompătimire.

Eram conştientă că-mi plângeam de milă. Nu din cauza lui Pa şi a decesului său neaşteptat, ci din cauză că mă durea atât de tare pierderea lui şi pentru că mă dovedisem nedemnă, neavând încredere în el ca să-i mărturisesc tot adevărul.

Ce fel de om eram? Ce făcusem?

De ce eram marcată acum de toate aceste sentimente, care nu aveau nici cea mai mică legătură cu decesul lui Pa?

Mă port precum Electra, mi-am zis, sperând să-mi revin. Dar n-a fost aşa. Lacrimile mele nu mai conteneau. Nu ştiu cât timp a trecut, dar, când mi-am ridicat ochii, în cele din urmă, am văzut-o pe Tiggy în faţa mea, cu o expresie foarte îngrijorată.

– Of, Maia, am venit să-ţi spun că eu şi Electra vom pleca în scurt timp şi dorim să ne luăm rămas-bun. Dar nu te pot lăsa în starea asta…

– Nu, m-am smiorcăit eu. Îmi pare rău, eu…

– Nu ai de ce să-ţi ceri iertare, mi-a zis ea, aşezându-se alături de mine şi prinzându-mi mâinile într-ale sale. Eşti şi tu om. Uneori, am impresia că uiţi asta.

I-am văzut privirea îndreptată spre scrisoarea lui Pa, care era tot pe măsuţă, şi am înşfăcat-o cu un gest protector.

– Te-a dat foarte rău peste cap?

– Da… şi nu…

Ştiam că nu-i pot da explicaţii. Şi, dintre toate surorile, Tiggy era cea pe care o îngrijisem cel mai mult, ca o adevărată mamă, şi care se bazase pe mine, ştiind că eram mereu lângă ea. Inversarea rolurilor din acest moment nu mi-a scăpat.

– Apropo, ai ratat masa de prânz.

– Îmi pare rău.

– Te rog, când ai de gând să încetezi cu scuzele? Te-am înţeles toate şi te iubim. Ştim ce înseamnă dispariţia lui Pa pentru tine.

– Uite în ce hal sunt! Cea care rezolva problemele tuturor. Şi acum sunt dărâmată. Tu ţi-ai deschis plicul?

– Nu, nu încă. Simt nevoia să-l iau cu mine în Scoţia. Şi să citesc scrisoarea în locul meu preferat din sălbăticia de acolo.

– Pentru mine, asta e casa mea, aşa că am citit scrisoarea mea aici. Dar mă simt atât de vinovată, Tiggy, i-am mărturisit.

– De ce?

– Pentru că… mi-am plâns mie de milă. Nu l-am plâns pe Pa, ci pe *mine*.

– Maia, a oftat ea, chiar crezi că oamenii plâng la funeraliile celor apropiaţi din alte motive?

– Da, sigur. O viaţă secerată prea rapid, suferinţele persoanei care a murit.

– Ei bine… Tiggy mi-a zâmbit uşor. Ştiu că ţi-e greu să împărtăşeşti crezul meu, şi anume că *există* viaţă după moarte şi că sufletele noastre nu pier niciodată. Îmi imaginez că Pa se află pe undeva, prin univers, eliberat din trup. Spun asta pentru că am citit deseori în ochii lui cât de mult a suferit în viaţă. Tot ce pot să-ţi spun este că, atunci când una dintre căprioarele mele iubite moare şi e cruţată de toate suferinţele, eu plâng din cauza pierderii suferite de mine, fiindcă îmi lipseşte mie foarte mult. Maia, înţelege te rog că, deşi nu crezi în chestii iraţionale, jalea îi priveşte pe cei rămaşi în urmă. Este despre *noi*. Ne plângem pe noi înşine şi pierderea suferită. Nu trebuie să te simţi vinovată pentru asta.

M-am uitat la sora mea, simţindu-i calmul cu care acceptă situaţia. Mi-am dat seama că ceea ce numea ea suflet era o noţiune pe care

preferasem să o dau uitării timp de mai mulţi ani.

– Tiggy, îţi mulţumesc şi-mi pare rău că n-am luat masa cu voi.

– N-ai pierdut prea multe. În final, am rămas numai eu cu Ally. Electra şi-a făcut bagajele şi ne-a spus că a mâncat oricum tot felul de prostii, iar CeCe şi Star sunt încă la Geneva. S-au dus să se întâlnească cu Georg Hoffman.

– Mi-a spus Ma. Probabil că CeCe vrea să-i ceară bani.

– Cred că da. Poate ştii că a fost admisă la Colegiul de Artă din Londra. Vor avea nevoie să închirieze o locuinţă, şi asta costă mult.

– Da.

– În mod clar, dispariţia lui Pa te afectează mult mai mult pe tine decât pe noi. Ştim că ai rămas aici ca să-i fii aproape şi să ai grijă de el.

– Tiggy, nu este adevărat! Am rămas pentru că nu aveam unde să mă duc, am admis cu multă sinceritate.

– Ca de obicei, sunt de părere că eşti mult prea dură cu tine însăţi. Pa *a fost* unul dintre motivele pentru care ai rămas aici. Acum, că el nu mai e, sigur că toată lumea este a ta. Poţi să-ţi practici profesia oriunde, te poţi duce oriunde vrei. Tiggy a aruncat un ochi la ceas. Chiar trebuie să mă duc să-mi fac bagajele. La revedere, draga mea Maia! mi-a spus, strângându-mă tare în braţe. Te rog să ai grijă de tine! Poţi să mă suni oricând, dacă ai nevoie de mine. Ce-ar fi să vii să-mi faci o vizită în Scoţia? Peisajul e minunat şi atmosfera ireal de calmă.

– Poate, Tiggy. Îţi mulţumesc!

Imediat după ce a plecat, m-am dus să-mi iau rămas-bun de la Electra. Dar, în timp ce traversam grădinile, Electra a apărut direct în faţa mea.

– Plec! Cei de la agenţie m-au ameninţat că mă dau în judecată dacă nu sunt la filmări mâine-dimineaţă.

– Sigur.

– Ei! a exclamat Electra, înclinând capul într-o parte. Tu eşti în regulă?

– Da. Sunt bine.

– Ascultă, acum că Pa nu mai este aici, ca să ai grijă de el, de ce nu vii la L.A. să stai o vreme cu mine şi cu Mitch? Avem în grădină o casă de oaspeţi drăguţă şi eşti bine-venită oricând.

– Mulţumesc, Electra! Ţinem legătura.

– Sigur că da. Deci, ne vedem curând, a adăugat ea.

Când am ajuns pe ponton, le-am văzut pe CeCe şi pe Star urcate deja la bordul şalupei.

– Salut! m-a salutat veselă CeCe şi am înţeles, după zâmbetul ei, că misiunea la Geneva fusese încununată de succes.

– Pleci şi tu, Electra? a întrebat-o Star.

– Trebuie să mă duc degrabă la L.A. Ştii, unele dintre noi trebuie să-şi câştige existenţa, i-a răspuns ea pe un ton apăsat.

În mod clar, comentariul îi era adresat lui CeCe.

– Cel puţin, unele dintre noi ne folosim creierul, nu trupul, în acest scop, i-a retezat-o CeCe.

Ally şi Tiggy au apărut şi ele pe ponton.

– Hei, fetelor, nu credeţi că e momentul să fim solidare? Pa, Electra! Ally s-a dus spre sora ei şi a sărutat-o pe obraji. Hai să ne promitem că ne revedem curând.

– Bineînţeles! i-a spus Electra, sărutând-o şi ea pe Star, dar ignorând-o pe CeCe. Tiggy, eşti gata?

– Da, a răspuns Tiggy şi, după ce ne-a îmbrăţişat pe toate, s-a îndreptat spre Star.

În timp ce o ţinea în braţe, am observat că-i şoptea ceva la ureche şi că Star îi răspundea în acelaşi mod.

– Bun, atunci să mergem! le-a îndemnat nerăbdătoare Electra. Nu-mi permit să pierd avionul.

Le-am urmărit cu privirea pe Tiggy şi pe Electra cum se urcă în şalupă şi, când motorul a pornit, le-am făcut semn de rămas-bun cu mâna şi ne-am întors pe acelaşi drum spre casă.

– Cred că eu şi Star ne vom lua şi noi zborul cât de repede.

– Cum aşa? N-am putea să mai rămânem? a întrebat-o Star pe un ton plângăcios.

– Ce rost mai are? Pa a murit, noi ne-am văzut cu avocatul şi trebuie să ajungem cât mai repede la Londra, ca să găsim o locuinţă.

– Ai dreptate! a suspinat Star.

– Şi tu ce vei face la Londra, când CeCe începe cursurile? a întrebat-o Ally.

– Nu ştiu încă.

– Cred că se va înscrie la un curs *cordon bleu*. Găteşte nemaipomenit, a răspuns CeCe în locul ei. Şi acum, mă duc să văd ce zboruri avem. Ştiu că este unul la opt, Geneva-Heathrow; ar fi perfect pentru noi. Ne vedem mai târziu.

Am rămas cu Ally, urmărindu-le pe cele două fete.

– Nu-mi spune, ştiu, am oftat eu.

– Faptul că erau atât de apropiate în copilărie mi se părea un lucru pozitiv, a remarcat Ally.

– Îmi amintesc că Pa a propus la un moment dat ca ele să urmeze şcoli diferite, dar Star a izbucnit într-un plâns isteric şi l-a implorat să n-o despartă de CeCe, am mormăit eu.

– Problema e că nimeni n-are şansa să vorbească cu Star între patru ochi. Oare e în regulă? Mi s-a părut că arată groaznic de când a venit aici.

– Ally, n-am nici cea mai vagă idee. De fapt, uneori mi se pare că n-o cunosc deloc.

– Ce să zic, dacă CeCe va fi foarte ocupată cu şcoala ei şi dacă Star decide să aleagă o altă cale poate că se vor mai distanţa un pic. Acum, ce-ar fi să mergem pe terasă şi s-o rog pe Claudia să-ţi aducă nişte sendvişuri? Maia, eşti foarte palidă şi n-ai mâncat nimic la prânz. Plus că mai vreau să discut ceva cu tine.

Am ascultat-o, aşa că m-am aşezat la soare, simţind cum razele acestuia îmi mângâiau faţa şi mă făceau să mă relaxez. Ally a revenit şi s-a aşezat alături de mine.

– Claudia îţi aduce imediat de mâncare. Maia, n-aş vrea să par băgăreaţă, dar ţi-ai deschis scrisoarea?

– Da, de dimineaţă, i-am mărturisit.

– Şi, în mod clar, te-a dat peste cap.

– Iniţial, da, dar acum sunt bine, Ally, i-am răspuns, deloc pregătită să continui discuţia. Grija plină de afecţiune pe care mi-o arătase Tiggy mă alinase, dar ştiam că atenţia lui Ally m-ar face să mă simt în inferioritate. Dar tu?

– Da, am deschis-o. O scrisoare frumoasă, care m-a făcut să plâng, dar mi-a insuflat şi mult curaj. Toată dimineaţa am căutat coordonatele geografice pe internet. Cunosc acum cu exactitate locurile de naştere ale fiecăreia dintre noi. Şi pot să-ţi spun că avem

parte de nişte surprize, a adăugat în timp ce Claudia se apropia de noi cu o tavă cu sendvişuri, aşezând-o în faţa mea.

– Adică, vrei să spui că ştii unde ne-am născut? Unde m-am născut eu?

– Da, sau cel puţin am idee despre locul în care Pa a dat peste noi. Maia, vrei să ştii? Îţi pot spune sau te las să descoperi singură?

– Eu... nu ştiu, i-am zis, simţind nişte fluturi în stomac.

– Pot să-ţi spun că Pa chiar a făcut înconjurul lumii.

M-am uitat la ea, dorindu-mi să fiu la fel de calmă, în pofida acestui paradox: un deces încărcat de mister şi toate aceste dezvăluiri legate de originea noastră.

– Asta înseamnă că tu ştii de unde provii? am întrebat-o.

– Da, deşi încă nu prea pot pune totul cap la cap.

– Dar celelalte? Le-ai spus unde s-au născut?

– Nu, dar le-am arătat cum să caute coordonatele pe Google Earth. Vrei să-ţi arăt şi ţie? m-a întrebat Ally, fixându-mă cu ochii ei frumoşi.

– Deocamdată, nu sunt sigură.

– Aşa cum ţi-am spus, este foarte uşor să descoperi singură.

– Atunci o voi face când voi fi pregătită, am replicat ferm, conştientă că sora mea era din nou cu un pas înaintea mea.

– O să-ţi notez paşii de urmat, dacă te hotărăşti. Ai reuşit să traduci citatele de pe sfera armilară?

– Da, pe toate.

– Atunci, spune-mi ce a ales Pa pentru mine, m-a rugat Ally.

– N-aş putea să-ţi redau cu exactitate, dar pot să mă duc în Pavilion şi să-ţi notez citatul.

– Mersi.

Am muşcat din sendvişul adus de Claudia, dorindu-mi pentru a mia oară să fiu la fel ca Ally, stăpână pe situaţie, fără să mă tem de nimic în viaţă. Cariera pe care şi-o alesese – foarte periculoasă şi adesea solitară, înfruntând valurile care puteau să scufunde într-o clipită ambarcaţiunea fragilă pe care naviga – mi se părea metafora perfectă pentru a o descrie pe ea ca om. Dintre noi toate, îmi era clar că Ally se simţea cel mai bine în propria piele. Nu ceda niciodată în faţa gândurilor negative. În orice eşec vedea o lecţie de viaţă necesară pentru a progresa.

– Aşadar, noi două le putem da toate informaţiile surorilor noastre dacă doresc să-şi cerceteze trecutul, a exprimat Ally ceea ce gândeam şi eu.

– Aşa este, dar poate că e prea curând să ne hotărâm dacă vom urma sau nu indiciile lăsate de Pa.

– Poate că ai dreptate! mi-a spus Ally oftând. În afară de asta, Regata Cicladelor începe în curând şi trebuie să plec cât mai repede ca să mă alătur echipajului. Deşi, sinceră să fiu, după ce am văzut în urmă cu câteva zile, îmi va fi teribil de greu să mă înapoiez pe mare.

– Cred, i-am zis. Am constatat cu surprindere că era şi ea vulnerabilă. Dar sunt sigură că vei trece peste asta.

– Sper. E prima dată când mă tem să iau parte la o regată.

– Ally, te-ai dedicat ani la rând acestei profesii, aşa că nu trebuie să laşi toate astea să te tulbure.

– Ai dreptate. Voi depune toate eforturile ca să câştigăm. Şi o voi face pentru Pa. Maia, îţi mulţumesc! Ştii, înainte mă gândeam cum de-am ajuns ca navigaţia să-mi domine viaţa. Ţii minte cât de mult îmi doream să cânt la flaut? Dar, după ce am intrat la şcoala de muzică, am ştiut că, de fapt, marea e chemarea mea.

– Sigur că-mi amintesc, i-am zâmbit. Totuşi, Ally, eşti dăruită cu multe talente. Aş vrea tare mult să te mai ascult cântând la flaut.

– Ce caraghios! Imaginează-ţi, a început să-mi lipsească până şi mie. Dar tu vei fi bine singură, aici ?

– Sigur că da. Nu-ţi face griji pentru mine. Le am pe Ma şi activitatea mea. Voi fi bine.

– Poate spre sfârşitul verii vii şi tu pe iaht câteva zile. Putem să mergem oriunde vrei. Poate chiar pe coasta Amalfi. Este foarte frumos acolo, unul dintre locurile mele preferate. Cine ştie, poate îmi iau şi flautul la bord, mi-a spus Ally cu un zâmbet şters.

– E o idee minunată. Dar peste ceva timp, pentru că, deocamdată, am foarte mult de lucru.

– Am reuşit să obţin două locuri la un zbor spre Heathrow, a strigat CeCe, dând buzna pe terasă. Plecăm cu Christian peste o oră.

– Ia să văd dacă nu cumva găsesc şi eu un loc spre Nisa, şi vin cu voi. Maia, te rog, nu uita să-mi dai citatul, mi-a reamintit Ally, ridicându-se de la masă şi dispărând în casă.

– A mers totul bine cu Georg? am întrebat-o pe CeCe.

– Perfect, a încuviinţat ea din cap. Înţeleg c-ai tradus citatele?

– Da.

– Ally mi-a spus că are toate coordonatele.

– Ţi-ai citit scrisoarea?

– Nu. Am căzut de acord cu Star să găsim un moment mai liniştit pentru asta. Ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-ai nota citatele şi ni le-ai da într-un plic închis. I-am cerut acelaşi lucru şi lui Ally.

– Sigur că pot să ţi-l dau pe al tău, CeCe. Dar Pa mi-a lăsat instrucţiuni clare să vi le înmânez personal fiecăreia dintre voi. Aşa că pe cel al lui Star i-l dau ei, am minţit-o, surprinsă de modul absolut firesc în care procedam.

– Bine, a ridicat CeCe din umeri. Nu încape îndoială că le vom afla apoi una de la alta. Mi-a aruncat o privire. Dar tu vei fi în regulă singură aici, fără Pa? Ce vei face?

– Am mult de lucru cu traducerile mele.

– Da, dar toate suntem convinse că ai rămas aici numai pentru el. Ar fi grozav dacă ai veni la noi în vizită, la Londra, după ce închiriem un apartament. Am contactat deja câteva agenţii. Amândouă ne-am bucura mult să fii împreună cu noi.

– Foarte drăguţ din partea ta, CeCe. Vă voi anunţa.

– Maia, aş putea să te rog ceva?

– Sigur, CeCe.

– Ce crezi… oare Pa a ţinut la mine?

– Ce întrebare ciudată! Bineînţeles. Ne-a iubit pe toate la fel.

– Doar că…

Am văzut cum CeCe loveşte cu unghiile în tăblia mesei.

– Ce este?

– Sinceră să fiu, mi-e teamă să deschid plicul. Ştii bine că nu sunt o persoană sentimentală, iar eu şi Pa n-am fost prea apropiaţi. Nu sunt proastă, ştiu că oamenii mă consideră cam din topor şi o fire prea pragmatică, mai puţin Star, desigur, dar am şi eu sentimente. Mă înţelegi?

Această confesiune neaşteptată a lui CeCe m-a făcut să întind instinctiv mâna spre ea.

– Te înţeleg pe deplin. Dar, CeCe, îmi amintesc momentul în care

ai sosit aici, un bebeluş, şi şocul lui Ma, pentru că asta se întâmpla atât de curând după apariţia lui Star. Când l-am întrebat pe Pa de ce ne-a adus încă o soră atât de repede, ne-a explicat că erai atât de specială, încât pur şi simplu n-a putut să nu te ia cu el. Ăsta e adevărul.

– Nu minţi?

– Categoric nu.

Pentru prima dată de când o ştiu, cea de-a patra mea soră părea în pragul lacrimilor.

– Maia, îţi mulţumesc! mi-a spus plină de recunoştinţă. Acum mă duc după Star s-o anunţ că plecăm.

În timp ce o urmăream cu privirea, deveneam conştientă de faptul că dispariţia lui Pa ne schimbase deja pe toate.

Peste o oră, după ce le dădusem fiecăreia dintre ele citatele respective, mă aflam din nou pe ponton ca să-mi iau rămas-bun. M-am uitat după Ally, CeCe şi Star, îmbarcate la bordul şalupei care prindea viteză pe lac, reluându-şi fiecare cursul vieţii. Înapoi în Pavilion, mi-am turnat un pahar cu vin, amintindu-mi faptul că toate mă invitaseră să le vizitez; literalmente, puteam să-mi petrec următorul an cutreierând globul pământesc şi devenind părtaşă la nişte existenţe foarte diferite.

Dar acum mă aflam încă aici, în casa copilăriei mele. Deşi, înainte de a ajunge în acest loc, mai existase un spaţiu pentru mine. O existenţă despre care nu ştiam nimic.

Am intrat hotărâtă în birou şi am deschis laptopul. Poate că sosise momentul să îmi descopăr adevărata identitate. De unde mă trag. Locul meu de origine.

Am accesat Google Earth cu mâini tremurânde. Am tastat coordonatele date de Ally, aşteptând ca motorul de căutare să-mi ofere informaţii. În final, după o aşteptare grea, am aflat locul meu de naştere.

Capitolul 8

Surprinzător, în noaptea aceea am avut un somn profund, fără vise, şi m-am trezit odihnită în zori. Am rămas întinsă pe pat, reflectând profund la toate informaţiile din ziua anterioară.

Descoperirea nu era deloc şocantă, de parcă aş fi ştiut asta dintotdeauna, ca şi cum informaţia fusese imprimată în ADN-ul meu. Şi, ce să vezi, pură coincidenţă, aveam legături cu acel loc. Nu-mi venea să cred că văzusem casa în care mă născusem. Imaginea din satelit captată de Google Earth o făcea să pară enormă, foarte impunătoare, şi mă întrebam de ce mă luase Pa Salt de acolo pe când eram un bebeluş.

Dintr-odată, am auzit sunând telefonul şi am încercat să ajung la el înainte ca apelantul să închidă. Numărul afişat pe ecran îmi era necunoscut, posibil o greşeală, aşa că m-am dus la bucătărie să-mi încep ziua ca de obicei, cu o cană de ceai englezesc.

Sorbind din el, mă gândeam că era incredibil faptul că mă puteam urca chiar a doua zi într-un avion şi, peste douăzeci şi patru de ore, ajungeam să bat la uşa trecutului. Totul era să-mi doresc asta.

Casa das Orquídeas, Laranjeiras, Rio de Janeiro, Brazil.

Mi-am frământat mintea ca să-mi amintesc detaliile conversaţiei purtate cu Pa înainte să mă hotărăsc ce studii superioare să urmez. Fără îndoială, el însuşi mă încurajase să mă înscriu la portugheză, şi însuşirea acestei limbi nu-mi ridicase nici o problemă, fiindu-mi la fel de uşor să o învăţ precum franceza, limba mea maternă. M-am întors în salon, am deschis din nou plicul şi am scos din el micul triunghi de mosaic, a cărui inscripţie de pe spate era abia lizibilă.

Totul devenea clar, fiind era scrisă în portugheză. Am reuşit să descifrez câteva litere şi o dată –1929 –, nu şi restul.

Mă simţeam cuprinsă de entuziasm la gândul că aş putea să plec imediat în Brazilia.

Dar vreau eu oare să fac asta?

Am tot întors întrebarea aceasta pe toate părţile, bând a doua cană cu ceai. După ce m-am mai calmat, am luat hotărârea să fac asta cândva, în viitor. La urma urmei, chiar aveam un motiv temeinic să vizitez acea ţară, pentru că tradusesem în franceză operele câtorva scriitori brazilieni. Aş putea stabili o vizită la editura lui Floriano

Quintelas, scriitorul care mă contactase de curând; poate mai aveau şi alte traduceri pe care să le contractez.

Mobilul meu a sunat din nou. M-am dus în dormitor şi, când l-am ridicat, mi s-a deschis mesageria vocală şi deodată am auzit o voce frapant de cunoscută.

– Maia, bună, sunt eu, Zed! Sper că-ţi aduci aminte de mine, a continuat el cu un râs nervos. Nu ştiu dacă ai auzit despre moartea tragică a tatălui meu. Suntem cu toţii şocaţi. Nu te-aş fi sunat, dar am auzit şi despre tatăl tău de la un amic navigator. Trebuie să vin la Geneva peste câteva zile şi m-am gândit să ne vedem. Ca să jelim împreună, eventual. Ce zici, cât de ciudată e viaţa?! N-am idee dacă te mai afli la Geneva, dar am numărul tău de telefon de acasă. Aşa că intenţionez să te sun sau poate chiar să-mi încerc norocul şi să vin să te vizitez în faimoasa reşedinţă Atlantis, dacă nu primesc nici un mesaj de răspuns. Condoleanţe! Ai grijă de tine!

Am rămas înmărmurită ascultând mesajul, nevenindu-mi a crede că-i auzeam vocea din nou după paisprezece ani.

Nu puteam concepe gândul că îl puteam revedea pe Zed peste câteva zile. Mă simţeam ca un iepure prins în lumina farurilor; aş fi dorit să mă ascund sub pat, în cazul în care el se afla deja la Geneva şi putea sosi în orice secundă.

Marina şi Claudia puteau oricând să ridice telefonul şi să-i spună că sunt acasă. Mă cutremuram la acest gând. Trebuia să le avertizez imediat să nu spună *nimănui* despre prezenţa mea acolo.

Dacă Zed apărea pur şi simplu la uşă? Ştia foarte bine adresa domeniului Atlantis. Chiar eu i-l descrisesem în cele mai mici amănunte.

– Va trebui să plec, mi-am zis, reuşind în cele din urmă să-mi mişc picioarele înţepenite.

Mă întrebam care dintre ofertele surorilor mele m-ar fi tentat mai mult.

Nici una nu era suficient de ademenitoare, aşa că am sfârşit prin a mă întreba dacă n-ar fi oportun să mă întorc la Jenny, la Londra, şi să rămân acolo până eram în stare să mă întorc liniştită acasă.

Dar pentru cât timp? Zed putea să stea mult şi bine la Geneva. Nu mă îndoiam că seifurile din băncile elveţiene adăposteau uriaşa lor

avere.

Dar de ce acum? Taman acum, când aveam nevoie de timp ca să-mi revin, să mă calmez. Plecarea mea devenea inevitabilă. Întâlnirea cu el m-ar răpune complet, mai ales în starea actuală vulnerabilă în care mă aflam.

Ochii mi s-au oprit pe micul triunghi de mozaic de pe măsuţa de cafea şi am întins instinctiv degetele către el ca să-i pipăi suprafaţa netedă. În acelaşi timp, mă gândeam că, dacă doream să menţin distanţa dintre noi, fără ca el să ştie unde mă aflam, atunci Brazilia era o alegere perfectă. Puteam să-mi iau laptopul cu mine şi să lucrez acolo. De ce nu?

– Da, Maia, de ce nu? m-am întrebat.

Peste o oră, când am intrat în bucătărie, am întrebat-o pe Claudia despre Marina.

– S-a dus cu nişte treburi la Geneva. Vrei să-i transmit ceva?

– Da, i-am spus, făcându-mi curaj să scot cuvintele pe gură. Anunţ-o că plec diseară pentru câteva săptămâni. Şi, Claudia, dacă mă caută cineva, fie la telefon sau personal, transmite-i persoanei respective că voi lipsi de aici un timp.

Claudia, de obicei impasibilă, arăta acum complet uluită.

– Dar unde pleci, Maia?

– Departe de aici, i-am răspuns cu tot calmul de care eram capabilă.

– Bine.

Mă aşteptam să mai adauge ceva, dar m-am înşelat.

– Aşadar, mă întorc în Pavilion ca să-mi fac bagajele. Te rog să-l anunţi pe Christian, când se înapoiază, că am nevoie de şalupă în jurul orei trei. Ca să mă ducă la Geneva.

– Vrei să-ţi pregătesc prânzul?

– Nu, mulţumesc! Aveam oricum stomacul întors pe dos. Vin să-mi iau rămas-bun de la tine. Şi, Claudia, dacă mă caută cineva, pur şi simplu nu sunt aici.

– Am înţeles, Maia, mi-ai mai spus.

Peste două ore, având rezervările făcute la avion şi la hotel şi bagajul pregătit, părăseam Atlantisul. În timp ce şalupa despica lin apele lacului cu destinaţia Geneva, m-a izbit un gând: nu ştiam dacă

fugeam de trecut sau mă îndreptam spre el.

Capitolul 9

Din cauza diferenţei de fus orar, am ajuns în Brazilia la ora şase, a doua zi de dimineaţă. Aşteptându-mă la un soare orbitor în America de Sud, m-a dezamăgit faptul că cerul era acoperit de nori. Sigur, era iarnă, deşi temperatura acolo nu scădea sub douăzeci de grade, ceea ce însemna că nu aveam parte de arşiţa tropicală la care mă aşteptam. La ieşire, am dat cu ochii de un bărbat cu un carton pe care era scris numele meu.

– *Olá, eu sou Senhorita D'Aplièse. Como você está?* l-am întrebat în portugheză pe şofer, amuzată să constat cât era de surprins.

În timp ce mă conducea la maşină şi ne îndreptam spre Rio, priveam peisajul cu viu interes. Acesta era oraşul în care mă născusem. Deşi mai vizitasem Brazilia în anul al doilea de facultate, programul respectiv de schimb cultural fiind promovat de o universitate din Sao Paulo. Cu acea ocazie, vizitasem inclusiv vechea capitală Salvador. Circulau multe poveşti despre Rio şi despre rata criminalităţii, sărăcia extremă şi viaţa de noapte de acolo, aşa că nu îndrăznisem să-l vizitez, mai ales ca femeie singură. Acum însă, dacă informaţiile primite de la Pa Salt erau corecte, făceam parte din acest oraş, şi el făcea parte din ADN-ul meu.

Şoferul, încântat că dăduse în final peste un străin care vorbeşte fluent portugheza, m-a întrebat de unde vin.

– De aici. M-am născut aici.

M-a privit neîncrezător în oglinda retrovizoare.

– Ia te uită, sigur că da, acum mi se pare că arăţi ca o braziliancă. Deşi numele de familie este francez. Ai venit la rude?

– Da, presupun că da, i-am răspuns, adevărul acestor cuvinte reverberând în mintea mea.

– Uite! mi-a făcut semn şoferul spre un masiv muntos pe al cărui pisc se afla o statuie albă, imensă, cu braţele larg deschise, de parcă primea în îmbrăţişarea ei întreaga aşezare urbană. Acolo este *Cristo Redentor*. Când îl văd, ştiu c-am ajuns acasă.

Admiram în tăcere figura cioplită în piatră, albă şi elegantă, care părea că pluteşte deasupra ca un înger printre nori. La fel ca toată lumea, văzusem de multe ori în fotografii această statuie, dar imaginea ei reală îmi tăia răsuflarea. Mă simţeam extrem de emoţionată.

– Ai fost acolo sus, la El? m-a întrebat şoferul.

– Nu.

– Înseamnă că eşti o *carioca* – fiică a oraşului, mi-a spus cu un zâmbet poznaş. Deşi se numără printre cele şapte minuni ale lumii moderne, nouă, celor de aici, ni se pare un dat firesc. Doar turiştii se îmbulzesc acolo.

– Eu voi urca acolo categoric, i-am promis, în timp ce intram într-un tunel, şi Mântuitorul Hristos dispărea în urma noastră.

Peste patruzeci de minute, automobilul se oprea în faţa intrării hotelului Caesar Park. Dincolo de şoseaua largă se afla plaja Ipanema, acum pustie din cauză că era prea devreme, dar arăta pur şi simplu magnific, o întindere cât vedeai cu ochii.

– *Senhorita*, poftim cartea mea de vizită. Mă numesc Pietro şi puteţi să mă sunaţi oricând aveţi nevoie.

– *Obrigada*, i-am răspuns şi i-am dat câţiva reali drept bacşiş, după care l-am urmat pe portar în hol, spre recepţie.

Puţin mai târziu eram deja instalată într-un superb apartament spaţios, cu o privelişte de vis dincolo de ferestrele imense, spre plaja Ipanema. Era ridicol de scump, dar singura opţiune pe termen atât de scurt. Şi, dat fiind că rareori aveam ocazia să-mi cheltui banii, nu aveam de ce să mă simt vinovată. În funcţie de ceea ce urma să descopăr acolo, mă gândeam că voi închiria o locuinţă.

Dar ce se va întâmpla oare în următoarele zile? mă întrebam în sinea mea.

Toate cele petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore fuseseră ca o tornadă şi, animată de dorinţa de a părăsi urgent Elveţia, nu-mi făcusem nici un plan pentru momentul sosirii. Dar, acum, pentru că nu dormisem deloc în avion şi simţindu-mă extenuată de iureşul evenimentelor din ultimele zile, am agăţat cartonaşul cu mesajul „Nu deranjaţi“ de clanţa uşii şi m-am strecurat între cearceafurile curate şi frumos mirositoare.

Când m-am trezit, peste câteva ore, eram lihnită de foame. Pentru că doream să am parte de o privelişte cât mai bună a oraşului, am luat liftul până la restaurantul de pe terasa de la ultimul etaj. M-am aşezat la o masă, admirând panorama magnifică, atât a oraşului, cât şi a munţilor din jur, şi am comandat o salată Caesar şi un pahar cu vin

alb. Norii dispăruseră ca prin minune şi, jos, plaja era un furnicar de oameni care mai de care mai bronzaţi.

După ce am mâncat, am simţit că începe să îmi funcţioneze creierul, aşa că am început să-mi fac planuri. Am studiat din nou adresa la care ajunsesem respectând coordonatele, transferate acum pe mobilul meu, ajungând la concluzia că era foarte posibil ca familia mea de origine să nu mai locuiască de mult în acel loc. Nu-i ştiam numele şi nici alte amănunte. Nu mi-am putut înăbuşi un chicot nervos la gândul de a mă înfăţişa pe nepusă masă la uşa unor necunoscuţi, afirmând că sunt în căutarea familiei de mult pierdute.

Totuşi, am meditat eu, încercând, din respect, să îmi pun firea în acord cu citatul lăsat de Pa Salt pe sfera armilară, cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla ar fi fost ca respectivii să îmi trântească uşa în nas. Poate că paharul cu vin şi diferenţa de fus orar mă făceau acum neobişnuit de curajoasă. Aşa că am coborât în apartament şi, înainte să mă răzgândesc, am sunat la recepţie ca să întreb dacă Pietro, şoferul, era disponibil.

– Nici o problemă, mi-a răspuns recepţionerul. Doriţi să vină acum?

– Da.

Aşa se face că, în zece minute, mă aflam din nou în automobilul lui Pietro, îndreptându-ne spre centrul oraşului.

– Cred că ştiu unde e această *Casa das Orquídeas*, mi-a spus el.

– Eu, una, nu, i-am mărturisit.

– Ei bine, dacă e cea pe care o ştiu eu, are o poveste interesantă. O casă foarte veche, proprietatea unei familii portugheze înstărite, a adăugat, când ne-am oprit din nou la un stop în traficul infernal.

– Poate că acum are alţi proprietari.

– Posibil. M-a privit în oglindă, simţindu-mi încordarea. Cauţi vreo rudă anume?

– Da, i-am spus sincer şi, când am ridicat ochii, l-am zărit pe Mântuitorul Hristos plutind deasupra noastră.

Nu fusesem o fire prea pioasă niciodată, totuşi, în acel moment am simţit o senzaţie extraordinară de alinare, de parcă mă ţinea pe braţele lui întinse.

– Vom ajunge la adresa cu pricina în câteva minute, mi-a spus

Pietro peste un sfert de oră. Mă îndoiesc că putem vedea mare lucru din şosea, fiindcă e înconjurată de un gard înalt. Zona era foarte exclusivistă în trecut, dar acum, din păcate, se construiesc multe clădiri noi în jur.

Într-adevăr, de-o parte şi de alta a şoselei puteai vedea clădiri industriale şi de reşedinţă moderne.

– *Senhorita*, am ajuns!

Am văzut un gard viu, des, înalt, nişte flori sălbatice iţindu-se printre frunze. În comparaţie cu grădinile noastre impecabil îngrijite, de la Geneva, mi se părea că nu mai trecuse de multă vreme vreun grădinar pe acolo.

Peste gardul viu se puteau zări mai multe hornuri de modă veche, din cărămidă roşie, mânjite de funingine.

– Poate că nu mai locuieşte nimeni aici, a spus Pietro ridicând din umeri, fără a-şi lua ochii de la acel loc lăsat în paragină.

– E posibil.

– Parchez aici? m-a întrebat, încetinind şi oprindu-se la câţiva metri de la intrare.

– Da, te rog.

A răsucit cheia în contact şi s-a întors spre mine.

– Vă aştept aici. Mult noroc, *Senhorita*.

– Mulţumesc.

Am coborât şi am trântit portiera mult prea tare, încercând să mă pregătesc pentru ceea ce era posibil să mă aştepte. Mergând pe trotuar, îmi repetam faptul că, indiferent ce se întâmpla în următoarele minute, aveam oricum viaţa mea. Cu un tată adoptiv iubitor şi o femeie care îmi fusese ca o mamă, plus că le aveam pe surorile mele. Şi, desigur motivul pentru care mă aflam aici avea mai puţin de-a face cu realitatea din spatele gardului viu şi mult mai mult cu dorinţa mea de a mă distanţa cât mai mult de Geneva.

Prinzând puţin curaj, am intrat pe o alee prin porţile larg deschise din fier forjat. Şi, pentru prima oară, am văzut cu ochii mei casa indicată de coordonatele geografice, unde a început viaţa mea.

Un conac elegant din secolul al XVIII-lea, în formă rectangulară şi cu pereţi din stuc alb, împodobită cu domuri şi cornişe, mărturii ale trecutului colonial al Brazilei. Ajungând mai aproape, am descoperit că

tencuiala era crăpată şi vopseaua de pe tocurile ferestrelor imense, jupuită, dând la iveală lemnul lustruit de dedesubt.

Mi-am continuat drumul fără preget, trecând pe lângă o fântână din marmură sculptată, prin care, cândva, mici şuvoaie de apă îşi croiseră drum. Multe obloane erau închise şi începeam să mă întreb dacă nu cumva Pietro avusese dreptate, iar casa era părăsită de mult.

Am urcat scara largă de la intrare şi am clătinat un clopoţel antic. Nici un sunet din interior. Am mai făcut o încercare, apoi am bătut în uşă cu toată puterea. Nici o mişcare. Am mai bătut încă o dată în uşă.

După ce am aşteptat minute bune, mi-am dat seama că nu avea rost să mai stau acolo, pentru că nimeni nu va veni să deschidă. Uitându-mă în sus la toate acele obloane ferecate, eram aproape sigură că nu mai locuia nimeni în acea casă.

Am coborât treptele cumpănind dacă să-mi scot asta din cap sau să-mi încerc norocul, dând un ocol la clădire şi încercând să trag cu ochiul înăuntru prin vreo crăpătură.

Mergând pe una dintre laturi, am constatat că era o clădire mai mult lungă decât lată, întinzându-se spre ceea ce odinioară fusese o splendidă grădină. Eram dezamăgită că nu găseam nici un loc prin care aş fi putut trage cu ochiul în interior. Ajungând la capătul zidului, am dat peste o terasă năpădită de muşchi.

Am zărit, surprinsă, statuia din piatră a unei femei tinere, în colţul îndepărtat, înconjurată de câteva ghivece de teracotă. Femeia stătea în şezut, privind drept înainte. Deşi avea nasul puţin ciobit, trăsăturile sale simple înfăţişau o femeie de o rară frumuseţe.

Eram pe punctul să mă întorc, când am zărit pe cineva sub un copac, în grădina de mai jos.

Inima a început să-mi bată cu putere şi m-am lipit de zid ca să nu fiu văzută, studiind mai atent persoana respectivă. Era greu să-mi dau seama de înfăţişarea ei de la acea distanţă. Era o femeie şi, după felul cum stătea pe scaun, foarte bătrână.

Imaginea ei mă făcea să-mi treacă prin cap mii de gânduri într-o secundă. Incapabilă să iau decizii spontan, stăteam acolo ascunsă, studiind bătrâna care era posibil, sau nu, să fie rudă cu mine.

Ridicând ochii spre cer, m-am gândit că Pa nu dăduse niciodată dovadă de laşitate. Aşa că, pentru prima dată în viaţă, nu voi da nici

eu.

Aşa că m-am îndreptat spre femeie. N-a întors capul spre mine. Ajungând lângă ea, am constatat că avea ochii închişi; dormea.

Am avut astfel ocazia s-o studiez îndeaproape. Mă întrebam dacă pot să recunosc ceva din trăsăturile mele, deşi, mult mai probabil, femeia era complet străină – vreo persoană care locuise în casă în cei treizeci şi trei de ani de când plecasem eu.

– *Desculpe?* Pot să te ajut cu ceva, *senhorita*?

Aproape mi-a sărit inima din piept, când am auzit vocea blajină în spatele meu şi m-am răsucit pe călcâie. O femeie în vârstă, slabă băţ, de origine africană, cu părul creţ şi cărunt, cu un şorţ în faţă, mă privea bănuitoare.

– Îmi pare rău, i-am spus, nu mi-a răspuns nimeni la uşa din faţă…

Femeia şi-a dus un deget la buze.

– Ssst! Doarme. De ce-ai venit aici?

– Pentru că eu… Cum naiba puteam să-i explic totul, în câteva cuvinte, acestei femei? Mi s-a spus că aş avea o legătură cu această casă şi aş vrea să vorbesc cu proprietarul ei.

Femeia mă măsura din cap până-n picioare şi parcă un fulger i-a străbătut privirea.

– *Senhora* Carvalho nu primeşte vizitatori. Este foarte bolnavă şi are dureri mari.

– Atunci, poate îi spui că am căutat-o. Am deschis geanta ca să scot o carte de vizită. Stau la hotelul Caesar Park. Te rog să-i transmiţi că aş dori mult să-i vorbesc.

– Îi voi spune, dar degeaba, a replicat servitoarea scurt.

– Aş vrea să te întreb de când locuieşte doamna în această casă.

– Dintotdeauna. Acum, pe aici, te rog!

Am aruncat o ultimă privire spre bătrâna doamnă de pe scaun. În cazul în care coordonatele transmise de Pa Salt erau corecte, *nu încape îndoială* că femeia aceasta era cumva înrudită cu mine. M-am întors, şi servitoarea m-a condus spre ieşire. Când am ajuns la colţul casei, am auzit sunetul unei voci stinse în urma noastră.

– Cine e?

Ne-am oprit amândouă brusc şi, când am întors capul, am zărit o umbră de teamă în ochii servitoarei.

– Iertaţi-mă, *Senhora* Carvalho, n-am vrut să vă deranjăm.

– M-am trezit acum cinci minute. Adu-o aici! Nu putem purta o conversaţie de la o sută de metri distanţă.

Femeia s-a supus ordinului stăpânei şi m-a condus înapoi, pe terasă, de unde am coborât scara în grădină. Am ajuns în faţa bătrânei doamne.

– Dumneaei este *Senhorita* Maia D'Aplièse şi e traducător.

Faţă în faţă cu bătrâna, îi puteam vedea pielea brăzdată de cute adânci, cu o tentă cenuşie, cu aspect de muribundă. Dar, când ochii ei scânteietori s-au oprit asupra mea şi o undă de recunoaştere şi de şoc i-a străbătut chipul, mi-am dat seama că bătrâna era perfect lucidă.

– De ce-ai venit? m-a întrebat.

– E o poveste lungă.

– Ce vrei?

– Nimic, eu...

– *Senhorita* D'Aplièse mi-a spus că există o legătură între ea şi casa asta, i-a explicat servitoarea, un gest aproape încurajator din partea ei.

– Adevărat? Ce fel de legătură?

– Mi s-a spus că este casa în care m-am născut.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, *senhorita*, dar după naşterea propriului copil, în urmă cu cincizeci şi cinci de ani, nici un alt bebeluş n-a venit pe lume sub acest acoperiş. Nu-i aşa, Yara? i s-a adresat ea servitoarei.

– *Si, senhora*.

– Ei bine, cine ţi-a dat această informaţie? Poate cineva care speră să te accept ca moştenitoare.

– Nu, *senhora*, categoric nu are nimic de-a face cu banii. Nu acesta e motivul pentru care mă aflu aici.

– Atunci, explică-mi mai clar cine *eşti*.

– Am fost.... adoptată imediat după ce m-am născut. Tatăl meu adoptiv a murit săptămâna trecută, dar mi-a lăsat o scrisoare în care-mi spune că în această casă a locuit cândva familia mea biologică.

O priveam drept în ochi, sperând să mă creadă că-i spun adevărul gol-goluţ.

– Deci, aşa! M-a studiat din nou cu atenţie, părând să ezite înainte să-mi dea un răspuns. În acest caz, trebuie să-ţi spun că tatăl tău a

comis o greşeală foarte mare şi că ai bătut degeaba drumul până aici. Îmi pare rău, nu pot să te ajut. La revedere!

În drum spre ieşire, condusă de servitoare, eram absolut convinsă că bătrâna doamnă mă minţise.

Capitolul 10

Deşi era abia ora opt seara când m-am întors la hotel, am căzut lată pe pat şi am adormit imediat, fără vise, dar m-am trezit a doua zi de dimineaţă la ora cinci.

Îmi frământam mintea cu toate cele câte văzusem cu o zi în urmă. În pofida atitudinii respingătoare a bătrânei doamne, ştiam că Pa Salt nu se înşelase. Totuşi, nu aveam idee ce puteam să mai fac. Indiferent ce ştiau cele două femei, era clar că nu doreau să-mi dezvăluie mie.

Am scos bucăţica de gresie din geantă, încercând din nou să descrifrez scrisul de pe ea, dar am renunţat repede. Ce rost mai avea? Nu erau decât câteva cuvinte ilizibile şi o dată calendaristică. Un moment pietrificat în timp.

Când am deschis laptopul, am dat de un mesaj de la editorul brazilian cu care lucram, pe care-l contactasem în timpul escalei de trei ore şi jumătate pe Aeroportul Charles de Gaulle din Paris.

Stimată Senhora *D'Aplièse,*

Suntem încântaţi că aţi decis să vizitaţi Brazilia. Birourile noastre se află în Sao Paulo. Probabil vi se va părea o călătorie prea lungă până aici, dar am fi încântaţi să ne cunoaştem, dacă totuşi vă hotărâţi asupra acestei destinaţii. Oricum, i-am transmis e-mailul dvs. lui Floriano Quintelas, pentru că el locuieşte la Rio. Sunt sigur că ar fi încântat să vă fie de ajutor în timpul şederii dvs. în frumoasa noastră ţară. Nu ezitaţi să ne contactaţi, dacă aveţi nevoie de ceva.

Cu cele mai bune urări,
Luciano Baracchini

Tonul lui cald şi prietenos mi-a adus zâmbetul pe buze. Mi-am amintit cât de diferite erau obiceiurile de aici în comparaţie cu stilul elveţian, mult mai rigid. Nu aveam dubii că, dacă aş apela la ei în vreo problemă, aceşti oameni, care nu mă cunoşteau, mi-ar sări imediat în ajutor.

Am urmărit pe fereastră răsăritul soarelui deasupra oceanului, în timp ce dinspre şoseaua de dedesubt începea să se audă tumultul traficului matinal. Oraşul se trezea la viaţă.

Mă întrebam dacă, după cele petrecute cu o zi înainte, voi mai încerca să descopăr secretele legate de viaţa mea.

Dat fiind că nu aveam decât o singură opţiune, şi anume să mă

întorc la Geneva, ceea ce îmi era imposibil, am hotărât să mai rămân câteva zile şi să-mi iau în serios rolul de turist. Chiar dacă dădusem de o fundătură cu privire la descoperirea originilor mele, măcar puteam explora oraşul în care se presupunea că m-am născut.

M-am îmbrăcat, am coborât cu liftul şi am ieşit din hotel. După ce am traversat şoseaua, am ajuns pe plajă. Nu era nici picior de om la acea oră matinală şi m-am apropiat de valurile care se spărgeau pe malul acoperit cu nisip foarte fin. M-am întors pe ţărm ca să privesc spre Rio.

O mare de clădiri, de diferite înălţimi şi forme, umpleau faleza şi, în spatele lor, se iţeau piscurile munţilor. La dreapta, golful nisipos se termina într-un promontoriu stâncos, iar, în stânga, ţi se dezvăluia priveliştea uluitoare a vârfurilor gemene ale muntelui Morro Dois Irmãos.

În acel loc, în deplină solitudine, am simţit cum mă umplu de energie, dintr-odată eram uşoară şi eliberată.

Face parte din mine, şi eu fac parte din el.

Dintr-un impuls, am luat-o la fugă pe plajă, înfigându-mi degetele de la picioare în nisipul umed şi întinzându-mi braţele larg în lături, înviorată de o senzaţie extraordinară. Când n-am mai putut alerga, m-am prăbuşit râzând pe nisip, uimită de reacţiile de care eram în stare.

Am ieşit de pe plajă, am traversat şoseaua şi am hoinărit prin oraş, remarcând amalgamul de clădiri coloniale şi moderne care străjuiau străzile.

Am intrat într-un scuar, unde negustorii aranjau tarabele dintr-o piaţă ambulantă de legume şi fructe. Am ridicat o piersică, şi tânărul precupeţ mi-a zâmbit.

– Luaţi-o, vă rog, *senhorita*.

– *Obrigada,* i-am mulţumit şi am muşcat cu plăcere din fructul suculent şi parfumat.

Ridicând ochii către înălţimile muntoase, am zărit silueta albă, profilată pe cer, a lui *Cristo* şi m-am hotărât ce voi face în continuare.

Nu aveam idee pe unde mă aflu şi cât de mult mă îndepărtasem de hotel, aşa că am urmat foşnetul valurilor şi, asemenea unui porumbel, am găsit drumul spre casă.

Am luat micul dejun pe terasa de la ultimul etaj şi, pentru prima

dată de la moartea lui Pa, am mâncat cu poftă. Revenită în camera mea, am găsit pe mobil mai multe mesaje. Nu le-am citit pentru că nu doream să-mi tulbur liniştea sufletească regăsită în acea dimineaţă. Totuşi, un e-mail mi-a atras atenţia. Era de la Floriano Quintelas.

Stimată Senhorita *D'Aplièse,*

Am aflat cu surprindere de la editorul meu că te afli aici în Rio. Mi-ar face plăcere să ne cunoaştem personal şi să luăm împreună cina sau prânzul, în semn de recunoştinţă pentru că mi-ai tradus cartea. Editorii francezi mi-au comunicat că sunt convinşi de succesul vânzărilor. Sau poate că doreşti să vizitezi acest frumos oraş, însoţită de un adevărat carioca *pe post de ghid. Îţi las numărul meu de telefon la sfârşitul acestui e-mail. Sincer să fiu, aş fi foarte ofensat dacă nu m-ai contacta în timpul şederii tale aici.*

Cu totul la dispoziţia ta,

Cu cele mai bune gânduri,
Floriano Quintelas

M-am pomenit că zâmbesc. După cele câteva mesaje legate de traducerea cărţii lui, ştiam că era destul de zgârcit cu vorbele.

Mă întrebam: *Dacă el ar fi fost la Geneva, şi eu i-aş fi propus să-i arăt oraşul, ce-ar fi spus? Eu m-aş fi supărat, dacă el n-ar fi dat curs invitaţiei mele?*

Răspunsul la ambele întrebări era clar afirmativ.

Am decis că era oportun să îi răspund tot printr-un e-mail. Nu ştiu cât a durat să-l redactez, dar, în final, am fost mulţumită şi am apăsat „Trimite".

L-am recitit imediat.

Dragă Floriano,

Sunt încântată că mă aflu aici şi ar fi drăguţ – am şters plăcut – *să ne întâlnim la un moment dat. Acum mă duc să vizitez Corcovado, ca orice turist, dar poţi să mă suni când doreşti.*

Cu cele mai bune gânduri,
Maia D'Aplièse

Încântată că reuşisem să-i trimit un mesaj cordial – la urma urmei, profesam amândoi în aceeaşi branşă –, m-am dus la recepţia hotelului pentru a afla cum să urc pe munte ca să-l văd pe Mântuitorul Hristos.

– *Senhorita*, aveţi de ales între a călători până acolo în condiţii de

lux şi a avea parte de o experienţă reală. V-aş recomanda cu multă căldură cea de-a doua opţiune, mi-a spus recepţionerul. Luaţi un taxi până la Cosme Velho – îi spuneţi şoferului că mergeţi la Cristo – şi pe urmă decovilul până sus, pe muntele Corcovado.

– Vă mulţumesc!

– Cu plăcere!

Peste zece minute, mă aflam într-un taxi în drum spre Cosme Velho şi Cristo. Am auzit mobilul sunând şi, când l-am scos din geantă, am văzut că era Floriano Quintelas.

– Alo!

– *Senhorita* D'Aplièse?

– Da.

– Floriano sunt. Unde eşti?

– Într-un taxi în drum spre Cristo. Am ajuns aproape de staţia de tren.

– Pot să vin acolo?

Nu i-am răspuns imediat, şi el a simţit ezitarea mea.

– Dacă preferi să mergi singură, te înţeleg.

– Nu, bineînţeles. M-aş bucura să am un ghid.

– Atunci, urcă-te în decovil şi ne vedem sus, la capătul scărilor.

– Bine, i-am spus. Dar cum mă recunoşti? Vor fi mulţi oameni acolo.

– Nici o grijă, *Senhorita*. Ţi-am văzut fotografia pe internet. *Adeus!*

I-am plătit cursa şoferului şi am intrat în micuţa staţie de tren de la poalele muntelui, întrebându-mă cum arăta Floriano Quintelas. Nu-l văzusem niciodată, dar mă îndrăgostisem de cărţile lui.

După ce mi-am cumpărat biletul, am urcat în decovilul cu două vagoane. Îmi amintea de trenuleţul din Alpi, şerpuind printre piscurile înzăpezite. În jurul meu, se vorbea în toate idiomurile pământului, mai puţin în portugheză. Prin geamul trenului, care urca acum, se vedeau pantele împădurite ale versanţilor şi mă minunam cum de era posibil ca acea natură să rămână neatinsă, deşi era atât de aproape de metropola de jos. Aşa ceva n-ar fi fost posibil la Geneva.

Îmi lăsam capul tot mai mult pe spate, uimită de capacitatea omului de a inventa un vehicul care se putea căţăra într-un unghi imposibil pe muntele înalt. Priveliştea a devenit tot mai spectaculoasă

până când a oprit într-o micuţă staţie şi toţi pasagerii au coborât din tren.

Puteam vedea acum călcâiele Mântuitorului Hristos prinse pe soclul înalt. Sculptura se înălţa imensă deasupra noastră. Urmărindu-i cu privirea pe ceilalţi călători care începeau să urce scările, mă gândeam dacă Floriano urma să mă întâmpine la baza lor sau la capătul lor. Nedorind să mai pierd timpul, am început şi eu să urc. Şi am tot urcat. După câteva sute de trepte, de-abia mai aveam suflu.

– *Ola, Senhorita* D'Aplièse! Ce plăcere să te întâlnesc în sfârşit în carne şi oase!

Am dat de o pereche de ochi calzi, căprui şi un zâmbet stârnit de reacţia mea.

– Floriano Quintelas?

– În persoană! Credeam că mă recunoşti din fotografia de pe coperta cărţii.

El era: bărbatul chipeş, cu faţa aceea bronzată, nişte buze pline, animate de un zâmbet larg, dezvăluind o dantură perfectă, de un alb strălucitor.

– Da, sigur, dar... şi i-am făcut semn spre scări, cum Doamne sfinte ai ajuns aici înaintea mea?

– Pentru că, *senhorita*, eu mă aflam deja aici, mi-a zâmbit din nou Floriano.

– Cum? De ce? l-am întrebat, uimită.

– Se vede că nu mi-ai citit biografia. Dacă ai fi făcut-o, ai fi ştiut că sunt istoric de profesie. Şi că, uneori, lucrez ca ghid pentru persoane dornice să afle informaţii preţioase despre Rio.

– Aha!

– Serios, nu câştig suficienţi bani din drepturile de autor ca să-mi duc traiul, aşa că sunt nevoit să am mai multe slujbe. Dar nu îmi este greu deloc să le prezint vizitatorilor acest minunat oraş. Am venit aici de dimineaţă cu un grup de americani bogaţi, care doreau o excursie exclusivistă. Doar vezi ce aglomeraţie e acum.

– Da.

– Aşadar, *Senhorita* D'Aplièse, îţi stau la dispoziţie, a adăugat Floriano, făcând o plecăciune teatrală.

– Îţi mulţumesc! i-am răspuns, încă tulburată de apariţia lui

neașteptată.

– Ești gata să asculți povestea celui mai celebru monument al Braziliei? m-a întrebat pe un ton glumeț, în timp ce mă conducea prin mulțime spre terasa din fața statuii. Aici este cel mai bun loc să-L admirăm. Nu ți se pare incredibil?

Ochii mei au găsit chipul blajin al lui Cristo, în timp ce-l ascultam pe Floriano cum îmi depăna povestea ridicării acestui monument. Dar eram prea copleșită de ceea ce vedeam ca să rețin vreo informație.

– Și, în mod miraculos, nimeni nu și-a pierdut viața în timpul construcției. Un alt lucru interesant este faptul că managerul de proiect s-a convertit la creștinism, când lucrarea a fost terminată. *Senhor* Levy a inscripționat numele membrilor familiei sale pe inima din piatră a lui Cristo, după care a sigilat locul cu beton.

– Ce poveste frumoasă!

– Circulă multe povești la fel de emoționante. De exemplu, faptul că statuia ar fi acoperită cu un mozaic alcătuit din bucăți triunghiulare de steatit. Doamnele din înalta societate și-au petrecut luni întregi, lipindu-le pe o plasă din fier. Rostul acestora a fost să apere statuia de vicisitudinile vremii. O doamnă în vârstă mi-a povestit că femeile au inscripționat numele celor dragi pe spatele acelor bucățele de gresie, însoțite de o mică rugăciune. Așa se face că rugile lor sunt sigilate pe veci pe trupul lui Cristo.

Am simțit că-mi stă inima în loc.

– *Senhorita* Maia, ești bine?

– Este o poveste foarte lungă, am găsit puterea să-i răspund, recăpătându-mi glasul.

– Îți mărturisesc că istoriile de felul ăsteia sunt favoritele mele, mi-a spus cu un zâmbet poznaș, așteptând să-i răspund în același fel. Imediat însă, pe fața lui a apărut o expresie de îngrijorare. *Senhorita*, ești foarte palidă! Poate ai făcut insolație. Îți fac o fotografie – cum e obiceiul, în fața statuii, cu brațele larg deschise – și, pe urmă, coborâm la cafenea să bei un pahar cu apă.

La fel ca sutele de mii de turiști dinaintea mea, am pozat așa cum îmi propusese Floriano, simțindu-mă oarecum stupid cum stăteam așa, cu brațele întinse și afișând un zâmbet forțat.

Am coborât scările și am intrat într-o cafenea foarte umbroasă. Ne-

am aşezat la o masă. El a revenit rapid cu o sticlă cu apă rece şi a turnat în două pahare.

– Şi, spune-mi… care este povestea ta?

– Floriano, e o chestiune foarte complicată, am oftat fără a fi în stare să continui.

– Iar eu sunt un străin, aşa că nu poţi să-mi faci destăinuiri. Înţeleg. La fel aş proceda şi eu. Dar îmi permiţi măcar să-ţi adresez două întrebări?

– Bineînţeles.

– Mai întâi, ăsta e motivul pentru care te afli aici?

– Da.

– Şi a doua: ce anume din povestea mea te-a tulburat atât de rău?

Reflectam la întrebarea lui, în timp ce sorbeam din apă. Problema mea era că, dacă începeam să-i povestesc, trebuia să duc istorisirea până la capăt. Dar, având în vedere că, probabil, el se număra printre puţinii oameni care ar fi putut să-mi confirme că triunghiul de gresie cu scrisul şters pe spate fusese desprins de pe statuie, am gândit că nu aveam de ales.

– Aş vrea să-ţi arăt ceva.

– Te rog.

– Se află în seiful hotelului.

– E un obiect atât de valoros? a ridicat Floriano o sprânceană, a mirare.

– Nu, oricum nu din punct de vedere financiar. E ceva foarte personal.

– Ei bine, după cele trei ore petrecute aici, îţi propun să te duc cu maşina la hotel şi să-mi arăţi despre ce e vorba.

– Floriano, te rog, nu vreau să profit de bunătatea ta.

– *Senhorita* Maia, mi-a spus el, ridicându-se de la masă, şi eu trebuie să cobor de pe munte, aşa că mai bine mergem împreună. Hai, te rog!

– Bine, îţi mulţumesc!

În mod surprinzător, nu s-a îndreptat spre decovil, ci spre un microbuz parcat lângă cafenea. L-a salutat pe şofer şi l-a bătut prietenos pe spate. Mai erau câţiva pasageri în interior, aşa că, după ce ne-am aşezat şi noi, microbuzul a început să coboare serpentinele

mărginite de jungla luxuriantă. Nu după mult timp, am ajuns într-o parcare, şi Floriano m-a condus spre un mic Fiat roşu şi a deschis portiera.

– Uneori, clienţii mei nu doresc să călătorească cu trenul, aşa că-i aduc eu aici. Deci, *Senhorita* Maia, încotro?

– La hotelul Caesar Park din Ipanema.

– Perfect, fiindcă restaurantul meu preferat se află chiar la colţul străzii şi mi s-a făcut foame.

Am coborât repede ultima porţiune de drum şerpuit prin junglă.

– Trebuie să-ţi mărturisesc că m-ai făcut foarte curios în legătură cu ceea ce vrei să-mi arăţi, mi-a spus el când am ajuns la poalele muntelui Corcovado, pătrunzând în haosul traficului în direcţia Cosme Velho, prin centrul oraşului.

– Posibil să nu fie ceva important.

– Atunci, chiar că n-ai nimic de pierdut dacă-mi arăţi acel obiect.

Îl studiam pe furiş. Mi se părea ciudat să cunosc o persoană cu care purtasem numai o corespondenţă la distanţă. Sinceră să fiu, Floriano arăta exact cum mi-l imaginasem din romanele şi e-mailurile noastre.

Arăta extraordinar de bine, era mult mai atrăgător în carne şi oase decât în fotografia de autor, datorită şarmului şi energiei sale deosebite. Toate trăsăturile fizice – părul negru, des şi pielea bronzată, trupul puternic, musculos – atestau moştenirea lui sud-americană.

Totuşi, ca o ironie, nu era genul meu de bărbat. Eu fusesem mereu atrasă de contrariul lui, anume de bărbaţi occidentali cu păr blond şi pielea albă. Asta, probabil, din cauză că eram brunetă.

– Ei bine, mi s-a adresat el, trăgând maşina în faţa hotelului, te aştept.

Sus, în cameră, m-am pieptănat şi am aplicat un strat de ruj pe buze, pe urmă am scos bucata triunghiulară de gresie din seif şi am băgat-o în poşetă.

– Şi acum, mergem să luăm prânzul, m-a anunţat Floriano după ce m-am urcat din nou în maşină. Restaurantul e la colţul străzii, dar îmi va lua ceva timp să găsesc un loc de parcare. Peste câteva minute, îmi făcea semn spre o clădire albă, în stil colonial, cu mese aşezate pe o terasă frumoasă. Acolo mergem! Du-te tu şi ocupă o masă. Vin şi eu imediat.

Am făcut întocmai şi o chelnăriţă m-a condus spre un loc umbros. M-am aşezat, urmărindu-i distrată cu privirea pe cei din jur. Pe urmă, am scos telefonul ca să verific ce mesaje primisem. Inima a început să-mi bată cu putere la auzul vocii lui Zed. Îmi spunea că, la Atlantis, menajera l-a informat că sunt plecată în străinătate. Îşi exprima regretul că nu reuşiserăm să ne vedem, pentru că urma să plece din Zürich a doua zi.

Asta însemna că acum puteam să mă întorc liniştită acasă…

– *Meu Deus!* Te las doar câteva minute singură şi iar eşti albă ca varul! a exclamat Floriano ajuns lângă mine. Mă privea cu interes în timp ce se aşeza pe scaunul din faţa mea. Ce s-a mai întâmplat?

Mă uimea atenţia pe care mi-o acorda. Şi mi-am dat seama că-mi va fi foarte greu să-i ascund ceva. Omul era înzestrat cu o intuiţie înnăscută şi avea nişte ochi extrem de ageri.

– Nimic, chiar nimic! i-am răspuns, aruncând telefonul în poşetă. De fapt, mă simt foarte uşurată.

– Excelent! Eu vreau o bere de Bohemia. Tu ce doreşti?

– Sinceră să fiu, nu prea mă omor după bere.

– Dar, Maia, te afli la Rio! Trebuie să bei o bere. Sau un cocktail *Caipirinha*, dar trebuie să-ţi spun că e mult mai tare.

Am acceptat o bere şi am comandat amândoi sendvişul cu carne de vită recomandat de Floriano.

– Carnea provine din Argentina şi, deşi îi urâm pentru că ne bat mereu la fotbal, mâncăm cu plăcere carnea lor de vită, mi-a spus râzând. Acum, nu mai am răbdare: te rog să-mi arăţi acel obiect preţios!

– Bine!

Am scos din poşetă plăcuţa de mozaic şi am aşezat-o cu multă grijă pe masă.

– Pot să mă uit? m-a întrebat el, întinzând mâna spre ea.

– Sigur.

Îl urmăream cum o studiază cu grijă. Pe urmă a întors-o, încercând să descifreze literele şterse de pe spate.

– Aşa vasăzică! a exclamat surprins. De-abia acum înţeleg de ce-ai fost atât de şocată. Într-adevăr, nu mai e nevoie să întrebi, a fost destinată să decoreze bustul lui *Cristo*. Pe urmă a căzut pe gânduri. Ai

putea să-mi spui cum a ajuns în posesia ta?

Până ne-au fost aduse berile şi cele două sendvişuri, i-am relatat întreaga poveste. A ascultat cu răbdare, punând câte o întrebare din când în când. Când am terminat, farfuria lui Floriano era goală, în timp ce eu de-abia dacă mă atinsesem de mâncarea mea.

– Şi acum, facem schimb. Eu vorbesc, şi tu mănânci. Mi-a făcut semn spre porţia mea şi l-am ascultat. Sigur că te pot ajuta să afli numele familiei care locuieşte în *Casa das Orquídeas*. Aires Cabral este o familie foarte cunoscută în Rio; face parte din aristocraţia locală, descendenţi ai fostei dinastii regale a Portugaliei. Diverşi membri ai săi au devenit faimoşi în ultimele două secole din istoria citadină.

– Dar n-am nici o dovadă că aş avea vreo legătură cu această familie, i-am reamintit.

– De acord, nu putem fi siguri de nimic până nu investigăm serios situaţia, a afirmat Floriano. Întâi de toate, trebuie să-ţi precizez că-mi e foarte lesne să le refac arborele genealogic cu ajutorul datelor de naştere, de căsătorie şi deces. Având în vedere că este vorba de o familie catolică de vază, sunt sigur că toate aceste date au fost înregistrate cu scrupulozitate. Apoi trebuie să descifrăm numele de pe spatele plăcuţei de mozaic, să vedem dacă au vreo legătură cu Aires Cabral.

Mă simţeam cam ameţită din cauza acelui pahar cu bere şi a faptului că mă trezisem cu noaptea-n cap.

– Mă întreb dacă merită, i-am spus. Chiar dacă numele se potrivesc, mă îndoiesc că bătrâna doamnă va fi de acord să ne ofere vreo informaţie.

– Maia, trebuie să facem progrese cu paşi mici. Şi, te rog, nu mai fi atât de pesimistă. Ai străbătut jumătate de glob ca să-ţi cunoşti originile şi nu poţi să renunţi numai după o zi. Aşa că, dacă eşti de acord, tu te duci la hotel şi tragi un pui de somn, şi eu voi începe să fac pe detectivul.

– Serios, Floriano, n-aş vrea să-ţi creez probleme.

– Ce probleme? Un asemenea caz e mană cerească pentru un istoric ca mine. Deşi te avertizez că unele aspecte din povestea asta ar putea fi incluse în viitoarea mea carte, mi-a spus, zâmbind. Pot să iau

asta cu mine? mi-a făcut el semn spre plăcuţa de mozaic. Mă gândesc să mă duc la *Museu da República*, să văd dacă dau de un amic al meu care lucrează în laboratorul cu raze UV. Aproape sigur mă va ajuta să descifrez inscripţia de pe spate.

– Sigur, i-am spus, fiindcă aş fi dat dovadă de lipsită de respect dacă îl refuzam.

Am remarcat în acel moment două tinere, cam de douăzeci de ani, care se tot codeau, încercând să-l abordeze pe Floriano.

– Mă scuzaţi, dar dumneavoastră sunteţi *Senhor* Floriano Quintelas? l-a întrebat una mai îndrăzneaţă.

– Da, eu sunt.

– Dorim doar să vă spunem că romanul dumneavoastră ne-a plăcut foarte mult. Aţi putea să ne daţi un autograf? l-a întrebat fata, întinzându-i un carneţel şi un stilou.

– Nici o problemă, le-a zâmbit el fetelor şi a început să discute cu ele în timp ce semna în carneţel.

Au plecat amândouă încântate, rumene la faţă de emoţie.

– Se vede treaba că eşti faimos pe aici, l-am tachinat, în timp ce ne ridicam de la masă.

– Da, în Rio. Cartea mea a devenit bestseller aici, dar asta numai pentru că i-am plătit pe oameni s-o citească, a glumit el. Anul viitor, va apărea tradusă în mai multe ţări. Aşa că sper să renunţ la profesia de ghid şi să-mi dedic tot timpul scrisului.

– Şi eu cred că este un roman reuşit, emoţionant, aşa că vânzările vor fi pe măsură.

– Maia, îţi mulţumesc! Ajungi repede la hotel pe jos, a adăugat, indicându-mi direcţia. Eu trebuie să ajung la *Museu da República* înainte de ora închiderii. Ne întâlnim diseară, la şapte, în holul hotelului? S-ar putea să obţin nişte răspunsuri pentru tine până atunci.

– Da, dacă ai timp.

– Am. *Ciao!*

Mi-a făcut semn de rămas-bun cu mâna şi l-am urmărit cu privirea cum merge cu pas hotărât spre colţul străzii. Luând-o în direcţia opusă, mi-am dat seama că acest om, istoric, scriitor celebru şi, din când în când, ghid turistic, era plin de surprize.

Capitolul 11

– Aşadar…

Vedeam că Floriano plesnea de încântare când am luat împreună, în acea seară, ascensorul spre barul de pe terasa hotelului.

– Am veşti pentru tine. Şi pentru că sunt bune, cred că e momentul să încerci primul tău pahar de *Caipirinha*.

– Bine, m-am învoit şi ne-am aşezat la o masă de la marginea terasei, urmărind soarele la asfinţit, deasupra plajei, lunecând agale dincolo de munţi şi lăsând în urma lui un amurg fermecător învăluit în miresme florale.

– Poftim! Floriano mi-a întins o foaie de hârtie. Este lista cu toate naşterile, căsătoriile şi decesele din familia Aires Cabral, începând din 1850.

Am aruncat o privire peste lista cu nume, fără să fiu convinsă că aveau vreo legătură cu mine.

– Uite-aici! Gustavo Aires Cabral s-a însurat cu Izabela Bonifacio în ianuarie 1929. În aprilie 1930 li s-a născut o fiică, pe nume Beatriz Luiza. Nu există un certificat de deces pe acest nume, aşa că este de presupus că bătrâna doamnă pe care ai cunoscut-o ieri este această persoană.

– Dar ea a avut copii? m-am interesat eu.

– Da. S-a măritat cu Evandro Carvalho în 1951 şi au avut o fetiţă pe nume Cristina Izabela, născută în 1956.

– Da, Carvalho este numele ei de familie. Am auzit-o pe servitoare adresându-i-se cu acest nume. Şi Cristina? Ce s-a întâmplat cu ea?

– Din acel moment, nu mai apar alte înregistrări, a continuat Floriano. Nu apar menţiuni privitoare la vreun eventual copil al Cristinei. Dar, pe de altă parte, nu cunoaştem numele de familie al tatălui sau dacă ea s-a măritat vreodată. Din păcate, m-a apucat ora închiderii şi n-am avut timp să fac mai multe cercetări.

– Aşadar… în cazul în care sunt înrudită cu ei, ipotetic vorbind, atunci este posibil ca mama mea să fie Cristina. *Saúde*, am ridicat paharul în sănătatea lui Floriano şi am sorbit cu nesaţ din cocktail, mai să mă sufoc din cauza tăriei alcoolului pe care îl conţinea.

Floriano a chicotit, urmărind această scenă amuzantă.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să te avertizez că e o băutură alcoolică,

mi-a spus el, sorbind lichidul din paharul lui ca pe apă. Am dat o fugă şi la *Museu da República* şi l-am rugat pe amicul meu să arunce o privire la inscripţia de pe spatele plăcuţei de mozaic, folosind tehnica specială cu raze UV din laboratorul lui. Singurul lucru pe care l-a descifrat fără dubii a fost un prenume, şi anume Izabela. Din documente, aceasta ar putea fi străbunica ta.

– Şi celălalt nume?

– Este foarte şters şi amicul meu a spus că va depune eforturi ca să ajungă la un rezultat. A decriptat totuşi primele trei litere.

– Şi astea sunt din numele prezumatului meu străbunic, Gustavo Aires Cabral? l-am întebat.

– Nu. Uite aici, le-am notat.

Floriano a împins spre mine o altă foaie de hârtie extrasă dintr-un dosar din plastic.

Le-am studiat. *L a u…?* am citit mirată.

– Sunt sigur că Stephano va reuşi să descifreze restul numelui în următoarele douăzeci şi patru de ore. E cel mai bun în domeniu. Mai vrei un pahar?

– Nu, mulţumesc! Aş prefera un pahar cu vin alb.

După ce Floriano a comandat băutura, m-a privit insistent.

– Acum ce mai e?

– Mai am ceva pentru tine, Maia. Această dovadă îmi creează certitudinea că eşti înrudită cu familia Aires Cabral. Nu are cum să ateste altceva. Eşti pregătită?

– Sper că nu am motive să mă tem?

– Nu. Dimpotrivă! E ceva foarte frumos. Uite!

Mi-a întins o altă foaie de hârtie. De data asta, cu fotografia unei femei.

– Cine este?

– Izabela Aires Cabral, al cărei prenume figurează pe mozaic şi care s-ar putea să fie străbunica ta. Ce zici, Maia, nu semeni leit cu ea?

Am analizat trăsăturile femeii. Într-adevăr, parcă mă priveam în oglindă. Poate că… m-am oprit, ridicând din umeri.

– Maia, nu există nici o îndoială, a declarat Floriano categoric. Trebuie să-ţi spun că sunt o mulţime de fotografii cu ea în locul în care am găsit-o pe asta. Există o arhivă întreagă de fotografii cu Izabela,

decupaje din ziare vechi, pe care le-am studiat pe microfilmul existent în *Biblioteca Nacional do Brasil*. Pe vremea aceea, era considerată una dintre cele mai frumoase femei din Brazilia. S-a căsătorit cu Gustavo Aires Cabral aici, în Catedrala din Rio, în ianuarie 1929. A fost evenimentul anului.

– Sigur că ar putea fi o simplă coincidenţă, i-am spus, stânjenită de faptul că Floriano mă compara cu acea frumuseţe răpitoare din înalta societate a acelor vremi. Dar...

– Da? a zis el, nerăbdător ca eu să continui.

– Când am fost la *Casa das Orquídeas*, am văzut pe terasă o sculptură. Îţi sărea în ochi pentru că era ceva neobişnuit, o operă de artă pe care nu te-ai aştepta s-o vezi într-o grădină. O femeie aşezată pe un scaun. Acum, nu am nici o îndoială că este aceeaşi cu cea din fotografie. Nu pot să neg, mi-a trecut prin minte că trăsăturile ei îmi par cunoscute.

– Fiindcă semănaţi ca două picături de apă, mi-a spus el, în timp ce chelnăriţa aşeza paharele cu băutură în faţa noastră. Ei bine, cred că am făcut deja progrese.

– Floriano, îţi sunt foarte recunoscătoare. Dar continui să cred că bătrâna doamnă, pe care am cunoscut-o ieri, nu-mi va spune nimic şi nici nu va recunoaşte nimic. De ce-ar face-o? N-ai proceda şi tu la fel în împrejurări asemănătoare? l-am provocat eu.

– Ai dreptate, dacă o persoană complet străină ar veni la mine, chiar dacă ar semăna leit cu maică-mea şi mi-ar spune că face parte din familie, aş privi-o cu suspiciune.

– Atunci, cum vom proceda în continuare?

– Îi mai facem o vizită. Cred că ar trebui să te însoţesc. Când va afla numele meu, s-ar putea să ia lucrurile mai în serios.

M-a făcut să zâmbesc convingerea lui Floriano că femeia aceea în vârstă ştia cine este el. Se pare că sud-americanii nu sunt prea modeşti când vine vorba de propriile talente şi realizări.

– Mai vreau să văd şi sculptura despre care mi-ai vorbit, a continuat el. Te-ar deranja dacă vin cu tine?

– Absolut deloc. M-ai ajutat deja foarte mult.

– Te asigur că plăcerea a fost de partea mea. La urma urmei, eşti imaginea în oglindă a celei mai frumoase femei din Brazilia.

Am roşit, tulburată de complimentul lui. Gândirea mea cinică m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva se aştepta la favoruri din partea mea pentru serviciile oferite. În zilele noastre, sexul ocazional a devenit o regulă, dar categoric nu m-aş putea gândi la aşa ceva.

– Scuză-mă, mi-a spus, după ce i-a sunat mobilul şi a început să vorbească precipitat în portugheză cu o persoană căreia îi spunea *querida*. Nici o problemă! Ne întâlnim în cincisprezece minute. S-a uitat la mine şi a oftat. Îmi pare rău, dar trebuie s-o-ntind, mi-a zis, dând pe gât restul de *Capirinha*. Fata care locuieşte cu mine, Petra, şi-a rătăcit din nou cheile.

A oftat exasperat şi a cerut nota de plată.

– Nu, am insistat ferm, de data asta plătesc eu. Îţi sunt datoare pentru că mă ajuţi atât de mult.

– În cazul ăsta, îţi mulţumesc! Când vin să te iau mâine?

– La orice oră vrei. N-am alte planuri.

– Atunci, îţi propun ora zece şi jumătate, înainte ca *Senhora* Beatriz Carvalho să servească prânzul şi să-şi facă somnul de după-amiază. Rămâi aici! mi-a cerut, ridicându-se de pe scaun. Termină-ţi vinul! Maia, pe mâine! *Ciao!*

S-a îndepărtat de mine după ce a schimbat câteva cuvinte cu chelnăriţa, pe faţa căreia se putea citi o mare admiraţie. Am sorbit din vin, simţindu-mă ridicol pentru faptul că îmi trecuse prin cap, cu câteva minute în urmă, că acest bărbat ar vrea să se culce cu mine.

Sigur, la fel ca toată lumea, omul îşi trăia propria viaţă. Cine ştie, poate voi reuşi să fac şi eu acelaşi lucru.

Capitolul 12

Ne-am întâlnit a doua zi la ora stabilită. Eram impresionată de punctualitatea lui. Ne-am urcat în Fiatul lui roşu, pe care-l conducea în mare viteză prin traficul aglomerat.

– Tu de unde vii? l-am întrebat, încercând să-mi distrag atenţia de la stilul lui periculos de a şofa. Eşti brazilian get-beget?

– Ce înţelegi tu prin brazilian get-beget? mi-a întors-o el. Nu există aşa ceva. Suntem o naţie amestecată, alcătuită din tot felul de naţionalităţi, credinţe şi culori. Singurii brazilieni autentici au fost *nativos*, locuitori de la origini, decimaţi de portughezi când au descins aici, în urmă cu cinci secole, ca să pună mâna pe bogăţii. Mulţi alţii, care nu au fost ucişi cu acel prilej, au dispărut din cauza bolilor aduse de imigranţi. Ca să scurtez povestea, mama mea are ascendenţă portugheză, iar tatăl meu, italiană. Nu există brazilieni get-beget pe aceste meleaguri.

Învăţam rapid multe lucruri despre prezumata mea ţară de origine.

– Şi familia Aires Cabral?

– Ei bine, este interesant că au fost portughezi pur-sânge până când a intrat în scenă Izabela, eventuala ta străbunică. Tatăl ei a fost un foarte bogat italian care, la fel ca mulţi alţii pe atunci, a făcut avere din comerţul cu cafea. Citind printre rânduri, presupun că familia Aires Cabral a ajuns la un moment dat la ananghie, la fel ca multe alte familii aristocratice. Izabela era foarte frumoasă, provenea dintr-o familie înstărită şi cred că a fost încheiată o afacere reciproc avantajoasă.

– Prin urmare, ar fi corect să afirm că, în acest moment, concluziile tale se bazează mai degrabă pe presupuneri decât pe fapte reale?

– Presupuneri, sută la sută. Deşi, cu excepţia datelor, a scrisorilor insolite şi a jurnalelor, pot spune că aşa se procedează atunci când începi să investighezi o anumită situaţie istorică, mi-a explicat Floriano. Nici o concluzie nu poate fi certă, pentru că vocile care ar putea să confirme povestea nu mai sunt de mult printre noi. Dar, ca istoric, trebuie să înveţi să potriveşti piesele de puzzle, pentru a crea un tablou general.

– Da. Cred că ai dreptate! i-am spus.

– Nu am nici o îndoială, în epoca internetului, când găseşti tot felul

de date, lucrurile se mai schimbă. Intrăm într-o eră în care vor exista tot mai puţine secrete, mai puţine mistere de descoperit. Slavă Domnului că sunt şi romancier, fiindcă respectabilul Wikipedia şi amicii săi mi-au cam uzurpat poziţia de istoric. Memoriile mele nu vor valora doi bani, pentru că toţi vor afla povestea de pe internet cu mult timp înainte ca eu să le aştern pe hârtie.

Mă gândeam la toate aceste considerente în timp ce Floriano, fără să-mi ceară adresa, oprea maşina în faţa proprietăţii *Casa das Orquídeas*.

– Cum de ştii adresa? l-am întrebat uimită când deschidea portierele.

– Draga mea Maia, eventuala ta familie este faimoasă aici. Toţi istoricii cunosc această casă. Este una dintre puţinele rămase în picioare dintr-o epocă trecută. Mergem?

– Da.

Floriano a luat-o înainte şi ne-am apropiat de casă, urcând treptele de la intrare.

– Clopoţelul nu funcţionează, i-am spus.

– Atunci, batem la uşă.

A început să bată atât de tare, de parcă dorea să-i scoale şi pe morţi. Nu se auzea vreo mişcare, aşa că, peste treizeci de secunde, Floriano a bătut şi mai tare şi, de data asta, am auzit paşi de partea cealaltă a uşii. Pe urmă, cineva a tras zăvoarele şi a descuiat uşa. În cele din urmă, în prag a apărut servitoarea africană, cu părul cărunt, care mă întâmpinase şi pe mine la precedenta mea vizită. Când m-a văzut, faţa i s-a schimonosit de panică.

– Ne cerem scuze pentru deranj, *senhora*, numele meu este Floriano Quintelas. Sunt un amic al *Senhoritei* D'Aplièse. Vreau să te asigur că nu dorim s-o supărăm pe stăpâna dumitale. Atâta doar că deţinem nişte informaţii care ar putea s-o intereseze. Eu sunt istoric şi scriitor cunoscut.

– Ştiu cine sunteţi, *Senhor* Quintelas, a replicat ea fără să mă slăbească din priviri. *Senhora* Carvalho îşi bea cafeaua în salon, dar, aşa cum i-am spus şi prietenei dumneavoastră, este foarte bolnavă.

Maniera protocolară în care ni se adresa mi se părea hilară. Parcă eram actori într-o melodramă victoriană de mâna a doua.

– Ce-ar fi să intrăm şi să-i explicăm *Senhorei* Carvalho cine suntem? i-a propus Floriano. Şi, dacă doamna nu doreşte să discute cu noi, promit că plecăm imediat.

Floriano păşise deja peste pragul casei, astfel că servitoarea a fost nevoită să bată în retragere, conducându-ne prin imensul hol de la intrare de unde o scară largă, elegantă ducea spre etajele de sus. În centrul holului, se aflau un piedestal din mahon şi o pendulă impozantă plasată pe unul dintre pereţi. De sub scară, pornea un coridor lung şi îngust, ce ducea spre partea din spate a casei.

– Te rog să ne conduci! i s-a adresat Floriano servitoarei pe acelaşi ton protocolar.

Femeia a ezitat puţin, de parcă stătea să se gândească la ceva. Pe urmă ne-a făcut semn s-o urmăm pe cordiorul slab luminat. S-a oprit însă în dreptul uşii din capăt şi am citit în ochii ei hotărârea de a nu ne lăsa să intrăm fără aprobarea stăpânei sale.

– Aşteptaţi aici! ne-a cerut pe un ton ferm.

După ce a ciocănit la uşă şi a intrat, trăgând-o după ea, m-am întors spre Floriano.

– E doar o doamnă bătrână şi bolnavă. Mă întreb dacă e cazul s-o tulburăm?

– Nu, Maia, dar se pune întrebarea dacă e corect din partea ei să refuze să-ţi confirme originile? Femeia de dincolo de uşă s-ar putea să fie bunica ta. Fiica ei, mama ta. Chiar îţi pasă atât de mult că o deranjăm doar câteva minute?

Servitoarea a deschis uşa.

– Vă primeşte pentru cinci minute. Nu mai mult.

Am simţit din nou cum mă măsoară cu privirea în timp ce intram în încăperea întunecată, cu miros de mucegai. Era clar că nu se făcuseră acolo nici un fel de schimbări în decursul câtorva decenii şi, după ce ochii mi s-au obişnuit cu întunericul, am observat covorul oriental tocit şi draperiile decolorate din damasc de la ferestre. Totuşi, prima impresie era compensată de splendidele piese antice de mobilier din lemn de trandafir şi nuc şi de magnificul candelabru din tavan.

Senhora Carvalho era aşezată pe un scaun cu spătar înalt, tapisat cu catifea, şi avea genunchii înveliţi cu o pătură. Pe măsuţa de lângă ea

se afla o cană cu apă şi numeroase flacoane cu medicamente.

– Te-ai întors?! a remarcat ea mirată, privindu-mă fix.

– Vă rog să o iertaţi pe *Senhorita* D'Aplièse că vă deranjează din nou, i s-a adresat Floriano. Dar am rugămintea să înţelegeţi că, pentru ea, descoperirea familiei biologice este o chestiune foarte serioasă. Şi nu se va da bătută.

– *Senhor* Quintelas! a oftat bătrâna doamnă. I-am spus prietenei dumitale ieri că nu pot s-o ajut.

– Sunteţi sigură, *Senhora* Carvalho? Cred că e suficient să aruncaţi o privire la portretul de pe perete ca să vă daţi seama că *Senhorita* Maia nu urmăreşte vreun scop pecuniar. Nu este vorba despre bani. Doreşte numai să-şi găsească familia de origine. E ceva greşit în asta? Puteţi s-o învinovăţiţi pentru insistenţa ei?

M-am uitat în direcţia spre care gesticulase Floriano şi am observat un portret în ulei al femeii despre care ştiam acum că o cheamă Izabela Aires Cabral. De data asta, nu mai încăpea nici o îndoială. Până şi eu puteam să-mi dau seama de asemănarea mea frapantă cu ea.

– Izabela Aires Cabral a fost mama dumneavoastră, a continuat Floriano. Iar dumneavoastră aţi avut o fiică, Cristina, în 1956.

Bătrâna stătea nemişcată, cu buzele strânse.

– Să înţeleg că nu doriţi nici măcar să acceptaţi ideea că aveţi o nepoată? Trebuie să vă precizez, *senhora*, că dovezi legate de originea *Senhoritei* D'Aplièse sunt colectate în acest moment de un amic al meu de la *Museu da República*. Când le vom avea, vom reveni.

Bătrâna continua să rămână mută, fără să-l privească pe Floriano. Deodată, s-a schimonosit de durere.

– Vă rog să mă lăsaţi în pace! ne-a cerut şi am citit suferinţa cruntă din ochii ei.

– E suficient! i-am şoptit disperată lui Floriano. E bolnavă, nu-i corect din partea noastră.

Floriano a dat aprobator din cap.

– *Adeus*, *Senhora* Carvalho. Vă dorim o zi plăcută!

– Îmi pare foarte rău, *Senhora* Carvalho! i-am spus eu. Promit să nu vă mai deranjăm niciodată.

Floriano s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat cu paşi apăsaţi spre

uşă. L-am urmat, jenată şi cu lacrimi în ochi.

Servitoarea ne aştepta în hol, şi Floriano s-a dus spre ea.

– Îţi mulţumim că ne-ai permis să intrăm, i-a spus el, urmând-o apoi spre uşa de la intrare. Ţine-o de vorbă, mi-a şoptit, eu vreau să verific ceva.

Pe când Floriano a dispărut pe treptele scării din faţă, eu m-am întors spre servitoare, afişând o expresie de regret.

– Îmi pare foarte rău că am tulburat-o pe *Senhora* Carvalho. Promit să nu mai revin fără permisiunea ei.

– *Senhorita, Senhora* Carvalho este foarte bolnavă. Este pe moarte, mai are foarte puţin timp de trăit.

Pe când servitoarea se tot foia lângă mine, mi-am dat seama că mai dorea să-mi spună ceva.

– Voiam să te mai întreb ceva, i-am zis, făcând semn spre fântâna secată din mijlocul grădinii. Ai fost aici şi în epoca de glorie a casei?

– Da. M-am născut aici.

Privea structura dărăpănată cu tristeţe în ochi. Pe urmă, s-a întors brusc spre mine şi l-am putut vedea pe Floriano dispărând după colţul clădirii.

– *Senhorita*, mi-a şoptit ea, am ceva pentru dumneavoastră.

– Poftim?

Eram concentrată pe scena dispariţiei lui Floriano, aşa că nu fusesem atentă la ea.

– Am ceva să vă dau. Dar, vă rog, trebuie să juraţi că nu-i veţi spune asta niciodată *Senhorei* Carvalho. Nu m-ar ierta niciodată că am trădat-o.

– Aşa voi face! am asigurat-o eu.

Servitoarea a scos din buzunarul şorţului alb un pachet subţirel, împachetat în hârtie maro, şi mi l-a dat.

– Vă implor să nu spuneţi nimănui că eu v-am dat asta, a repetat cu o voce răguşită de emoţie. Le-am primit de la mama mea. Mi-a spus că are legătură cu istoria familiei Aires Cabral şi, înainte să moară, mi l-a dat spre păstrare.

Mă uitam uimită la ea.

– Mulţumesc! i-am spus emoţionată, dar şi mulţumită că Floriano reapăruse şi mă aştepta lângă maşină. Dar de ce? am întrebat-o.

Ridicând un deget lung, osos, a făcut semn spre piatra lunii aninată de lănţişorul de aur de la gâtul meu.

– Pentru că ştiu cine sunteţi. *Adeus*.

După aceea a intrat grăbită în casă, trăgând uşa după ea.

Mută de uimire, am îndesat pachetul în poşetă şi am coborât scara spre maşină.

Floriano urcase deja şi pornise motorul. Am urcat şi eu, iar el a demarat în stilu-i caracteristic.

– Ai văzut sculptura? l-am întrebat.

– Da, mi-a răspuns, în timp ce coboram rapid drumul în pantă, îndepărtându-ne de conac. Îmi pare rău că nu vrea să te accepte, Maia, dar creierul meu pune acum totul cap la cap. Cred că-i înţeleg reticenţa. Când ajungem în oraş, te las la hotel şi mă duc direct la *Museu da República* şi la bibliotecă. Pot să te sun mai târziu? m-a întrebat după ce a tras maşina în faţa hotelului.

– Da, te rog! i-am spus şi am coborât.

Mi-a făcut semn cu mâna şi a plecat în trombă, iar eu am luat liftul spre apartamentul meu. După ce am încuiat uşa şi am atârnat plăcuţa cu „Nu deranjaţi“, m-am dus spre pat şi am scos pachetul din poşetă. În interior, se afla un teanc de scrisori legate cu un şnur. L-am pus pe pat, am dezlegat şnurul şi am ridicat primul plic, tăiat meticulos cu un cuţit pentru corespondenţă. Scrisoarea îi era adresată *Senhoritei* Loen Fagundes.

Am scos cu multă grijă scrisoarea din interior, simţind că hârtia subţire era foarte fragilă. Am desfăcut-o şi am constatat că fusese expediată de la Paris, la 30 martie 1928. Desfăcând alte câteva plicuri, mi-am dat seama că scrisorile nu erau aşezate în ordine cronologică, unele fiind expediate în 1927 la o adresă din Brazilia, dar tot lui Loen Fagundes. Iar semnătura de la sfârşit era a Izabelei, femeia care putea fi străbunica mea… Mi-au revenit în minte vorbele servitoarei.

Ştiu cine sunteţi…

Cu un gest automat, am atins cu degetele piatra lunii de la gâtul meu. Presupuneam că îmi fusese dăruită ca suvenir, poate de la mama mea, când Pa Salt mă adoptase după naştere. El îmi spusese că piatra avea o istorie foarte interesantă. Poate că se aşteptase să-l întreb ce semnificaţie are sau poate că atunci nu dorise să mă tulbure,

vorbindu-mi despre trecutul meu. Aşteptase să-l întreb eu. Acum, îmi doream din toată inima să fi făcut asta.

În următoarea oră, am răsfoit toate scrisorile – peste treizeci – şi le-am aşezat în ordine cronologică.

Ardeam de nerăbdare să citesc acel scris frumos de mână. Mi-a sunat mobilul şi am auzit vocea plină de entuziasm a lui Floriano.

– Maia, am noutăţi. Putem să ne vedem într-o oră?

– Te-ar deranja dacă ne vedem mâine-dimineaţă? Cred că am nişte probleme digestive, l-am minţit, cu un sentiment de vinovăţie, din dorinţa de a avea restul zilei la dispoziţie ca să citesc scrisorile.

– Atunci, mâine, la zece!

– Da. Sunt sigură că-mi va trece până atunci.

– Dacă pot să te ajut cu ceva, Maia, te rog să mă suni!

– Da, mulţumesc!

– Nici o problemă. Să te faci bine!

După aceea mi-am închis mobilul şi am cerut două sticle cu apă şi un sendviş de la room-service. Am îngurgitat pe nerăsuflate cele comandate şi am ridicat prima scrisoare cu degete tremurânde. Am început să o citesc...

IZABELA.
RIO DE JANEIRO.
NOIEMBRIE 1927

Capitolul 13

Izabela Rosa Bonifacio a fost trezită din somn de nişte picioruşe care zgâriau cu unghiile gresia podelei. S-a ridicat în capul oaselor şi a dat cu ochii de maimuţica *sagui* care se uita la ea. Ţinea strâns, în lăbuţele minuscule, păroase, peria ei de păr. Bel a izbucnit în râs în timp ce maimuţa nu îşi lua ochii mari şi negri de la ea, de parcă o implora s-o lase să se bucure de noua jucărie.

– Vasăzică, vrei să-ţi perii blana? a întrebat-o, în timp ce animăluţul se cocoţa pe pat lângă ea. Te rog, a întins fata mâna spre maimuţică, dă-mi-o! E a mea, şi Mãe o să se facă foc şi pară dacă mi-o şterpeleşti.

Maimuţica se uita în jur să găsească o cale de scăpare şi, în timp ce degetele lungi şi subţiri ale lui Bel încercau să prindă coada periei, micuţa creatură a făcut un salt elegant pe pervazul ferestrei şi a dispărut dincolo de ea.

Bel s-a lăsat din nou pe perne cu un oftat, conştientă că va fi dăscălită, ca de obicei, de părinţii ei să-şi ţină obloanele închise peste noapte pentru a evita astfel de situaţii. Peria era încrustată cu sidef, un cadou primit de la bunica paternă cu ocazia botezului ei, şi, aşa cum îi spusese maimuţei, mama ei nu va fi deloc încântată să audă că o pierduse. Bel spera acum în van că maimuţa va abandona peria în grădină, în drumul ei spre jungla ce acoperea panta muntoasă din spatele casei.

O briză uşoară îi răvăşea părul negru, des, aducând cu sine o mireasmă delicată de guave şi lămâi care creşteau din abundenţă în grădina de sub fereastra ei. Deşi ceasul de pe noptieră arăta doar şase şi jumătate dimineaţa, se putea simţi deja arşiţa zilei. Pe cer nu se vedea nici măcar un nor.

Loen, camerista ei, trebuia să vină abia peste o oră, ca s-o ajute să se îmbrace. Bel se întreba dacă ar avea suficient curaj să iasă pe furiş din casă, când toţi dormeau încă, şi să înoate în apa rece din superba piscină albastră construită de tatăl ei, Antonio.

Piscina era ultima achiziţie a lui Antonio, şi se mândrea tare mult

cu ea; de fapt, era una dintre primele piscine instalate pe o proprietate privată din Rio. Cu o lună înainte, îşi invitase toţi prietenii s-o vadă şi, desigur, aceştia o admiraseră de pe terasa ce o împrejmuia. Bărbaţii purtau costume scumpe, iar femeile, rochii aduse de la Paris şi achiziţioante din buticurile de pe Avenida Rio Branco.

Bel se gândise atunci la ironia situaţiei, şi anume că nici unul dintre invitaţi nu-şi adusese costumul de baie, îndurând arşiţa de cuptor îmbrăcaţi din cap până-n picioare. Dacă era după ea, şi-ar fi aruncat cât colo rochia de pe ea şi ar fi plonjat în apa rece şi limpede. Totuşi, până în prezent, nu văzuse încă pe nimeni folosind bazinul. Când îl întrebase pe tatăl ei dacă îi e permis să înoate în acea piscină, el scuturase din cap.

– Nu, *querida*, servitorii nu trebuie să te vadă în costum de baie. Poţi să înoţi doar când nu sunt ei prin preajmă.

Numai că servitorii erau *mereu* prin preajmă, şi lui Bel îi era clar că piscina aceea nu reprezenta altceva decât o podoabă cu care tatăl ei să se fălească în faţa amicilor săi. Dovedea că tatăl ei mai urcase o treaptă pe scara socială, în ambiţia lui de a atinge culmile opulenţei.

Când o întrebase pe Mãe de ce Pai nu părea niciodată mulţumit cu ceea ce avea, deşi locuia în una dintre cele mai frumoase case din Rio, lua cina la Copacabana Palace Hotel şi, pe deasupra, deţinea un automobil nou-nouţ, marca Ford, mama ei se mulţumise să ridice indiferentă din umeri.

– Pentru că oricâte automobile şi domenii ar avea, tot nu-şi poate schimba niciodată numele de familie.

La cei şaptesprezece ani ai ei, Bel ştia că Antonio provenea dintr-o familie de imigranţi italieni veniţi în Brazilia să lucreze pe o plantaţie de cafea de pe pământul verde şi fertil din jurul oraşului Sao Paulo. Tatăl lui Antonio fusese nu doar foarte harnic, dar şi foarte deştept şi, din economiile făcute, achiziţionase o bucată de pământ, începând propria afacere.

Pe când Antonio preluase afacerea, plantaţia era înfloritoare şi apoi a mai achiziţionat încă trei. Familia s-a îmbogăţit, şi, când Bel a împlinit opt ani, tatăl ei a mai cumpărat încă o splendidă moşie veche, o *fazenda*, la cinci ore distanţă de Rio. Acel loc îl considera ea ca fiind casa ei. Ascuns printre copaci, în munţi, conacul de pe plantaţie era

liniştit şi primitor, aşa că Bel avea cele mai frumoase amintiri legate de acel loc. Liberă pe atunci să hoinărească şi să călărească peste tot, pe cele două mii de hectare ale proprietăţii, avusese parte de o copilărie idilică, lipsită de griji.

Totuşi, deşi Antonio era acum mai aproape de Rio, tot nu era fericit. Ea îşi amintea o discuţie purtată de părinţii ei, în care tatăl ei susţinuse că se impunea ca ei să se mute în oraş.

– Rio este capitala, centrul puterii în Brazilia. Trebuie să fim şi noi acolo.

Pe măsură ce afacerile lui Antonio se dezvoltau, creşteau şi rezervele lui în aur. În urmă cu trei ani, tatăl ei le anunţase că achiziţionase o casă într-unul din cele mai exclusiviste districte din Rio, Cosme Velho.

– Aşa că, acum, aristocraţii portughezi nu o să mă mai ignore, pentru că vom fi vecini cu ei, strigase încântat Antonio, bătând triumfător cu pumnul în masă.

Bel şi mama ei schimbaseră o privire îngrozită la gândul de a părăsi reşedinţa montană pentru a se stabili la oraş. Totuşi, mama ei, deşi o fire supusă, de data asta fusese de neclintit, opunându-se ca *Fazenda* Santa Tereza să fie vândută, pentru a avea un loc retras unde să poată scăpa de vipia din oraş din timpul verii.

– Dar de ce, Mãe, de ce? se jeluise Bel în acea seară, când mama ei venise să o sărute înainte de culcare. Iubesc acest loc. Nu vreau să mă mut în oraş.

– Pentru că tatălui tău nu-i ajunge faptul că este la fel de bogat ca nobilii portughezi din Rio. Vrea să fie egalul lor şi pe plan social. Şi să le câştige respectul.

– Dar, Mãe, până şi eu văd cum portughezii din Rio ne disprețuiesc pe noi, italienii *paulistas*. Sigur nu va reuşi niciodată să-şi atingă scopul.

– Ei bine, îi răspunsese sfârşită mama ei, Antonio a reuşit până acum să obţină tot ce şi-a pus în cap.

– Dar noi două cum vom şti să ne comportăm? Am trăit toată viaţa în munţi. Nu vom face niciodată faţă aşa cum ar vrea Pai.

– Tatăl tău vrea să ne întâlnim cu *Senhora* Nathalia Santos, o aristocrată portugheză a cărei familie este strâmtorată. Îşi câştigă

existenţa predând bunele maniere unora ca noi. Plus că va putea să ne prezinte în societatea din Rio.

– Aşadar, vom fi transformate în nişte păpuşi vii, purtând cele mai frumoase haine, spunând numai ce trebuie şi folosind maniere elegante la masă? Prefer să mor, îi spusese Bel mamei sale, printre sughiţuri de plâns.

– Cam ai dreptate, fusese de acord mama ei, Carla, în ochii săi căprui, calzi, ivindu-se o scânteie de amuzament. Şi, mai mult decât atât, Izabela, mult iubita şi unica lui fiică, tu eşti pentru el un adevărat tezaur. Bel, te-ai făcut deja foarte frumoasă, şi tatăl tău speră să-ţi găsească un mire pe măsură.

Bel ridicase ochii, oripilată, spre mama ei.

– Adică vrea să mă folosească ca pe o monedă de schimb, ca să fie acceptat în înalta societate? Nici vorbă de aşa ceva!

Se rostogolise pe pat, lovind pernele cu pumnii.

Carla se aşezase pe marginea patului cu trupul ei plinuţ, mângâind-o pe fiica ei pe spate cu mâna sa grăsună.

– Nu-i chiar atât de rău pe cât pare, *querida*! încercase ea s-o aline.

– Dar am doar cincisprezece ani! Vreau să mă mărit din dragoste, nu din interes. În afară de asta, portughezii sunt spălăciţi, sfrijiţi şi leneşi. Îi prefer pe italieni.

– Haide, Bel, nu poţi spune asta. În toate rasele găseşti indivizi buni şi răi. Sunt sigură că tatăl tău îţi va găsi un băiat pe placul tău. Rio este un oraş mare.

– Nu merg.

Carla s-a aplecat şi şi-a sărutat fiica pe părul negru, des, lucios.

– Tot ce pot să-ţi spun acum este că ai moştenit cu siguranţă spiritul aventuros al tatălui tău. Noapte bună, *querida*!

Asta fusese în urmă cu trei ani, şi Bel nu-şi schimbase deloc opinia. Tatăl ei continua să fie foarte ambiţios, mama ei, foarte blândă, şi societatea din Rio, la fel de inflexibilă ca în urmă cu două sute de ani. De asemenea, nu încetase să îi considere pe portughezi extrem de neatrăgători.

Totuşi, casa lor din Cosme Velho arăta spectaculos. Cu zidurile sale înalte şi netede, de un ocru plăcut, ferestre mari şi camere bine proporţionate, fusese complet redecorată după gusturile tatălui ei. Tot

el insistase să o doteze cu cele mai moderne echipamente posibile, aşa că la etajele superioare aveau telefon şi băi. Grădina întreţinută cu grijă putea rivaliza cu splendida Grădină Botanică din Rio.

Casa purta numele de *Mansão da Princesa*, după ce prinţesa Isabel venise odată să bea apă din râul Carioca, care curgea prin grădinile lor şi despre care se spunea că are proprietăţi curative.

În pofida luxului de necontestat din jur, Bel găsea că prezenţa muntelui Corcovado, care se înălţa chiar în spatele casei, era copleşitoare. Tânjea după spaţiile largi şi aerul proaspăt şi rece din munţii copilăriei.

De când venise în oraş *Senhora* Santos, profesor de etică şi bune maniere, femeia făcea parte din viaţa de zi cu zi a lui Bel. O învăţa cum să-şi facă intrarea într-o încăpere – cu umerii traşi spre spate, capul sus şi cum să meargă de parcă ar pluti – şi îi ceruse să memoreze toţi arborii genealogici ai familiilor portugheze cele mai importante din Rio. După ce luase lecţii de franceză, pian, istoria artei şi literatură europeană, Bel începuse să viseze la o călătorie de una singură pe bătrânul continent.

Cel mai nesuferit lucru era că *Senhora* Santos insista ca ea să dea uitării limba natală, pe care o deprinsese de la mama ei încă din leagăn. Bel făcea eforturi să vorbească portugheza fără accent italian.

Se studia deseori în oglindă, chicotind cu amărăciune. Pentru că, în pofida eforturilor Nathaliei Santos, adevărata moştenire îi trăda chipul. Tenul perfect, uşor bronzat, într-o nuanţă aurie de la soarele din munţi – *Senhora* Santos o avertiza încontinuu să evite soarele –, era încadrat de părul negru, des şi ondulat, iar ochii mari, căprui aminteau de pasionantele nopţi toscane de pe meleagurile natale ale părinţilor ei.

Buzele ei pline emanau senzualitate, iar sânii parcă protestau strânşi zilnic în corsetul incomod. În timp ce Loen trăgea cu toată forţa de şnur în fiecare dimineaţă, încercând să-i ţină în frâu semnele feminităţii, Bel se gândea că acea piesă de vestimentaţie opresivă este metafora cea mai grăitoare pentru propriile sale circumstanţe. Se simţea ca un animal sălbatic, plin de patimi şi pasiune, prins într-o capcană.

Urmărea cu privirea o şopârlă mititică de pe tavan, care alerga ca

un fulger, aşteptându-se să ţâşnească afară pe fereastră într-o clipită, la fel ca acea maimuţică. Pe ea, în schimb, o aştepta o altă zi chinuitoare de pregătiri, pentru a fi aruncată în gura hulpavă a înaltei societăţi din Rio. Trebuia să renunţe la adevărata ei natură pentru a deveni o doamnă de societate, aşa cum dorea tatăl ei.

Săptămâna care urma, planurile lui aveau să atingă apogeul. Ea împlinea optsprezece ani, aşa că avea să fie prezentată în societate, cu ocazia unui bal spectaculos, organizat în faimosul hotel Copacabana Palace.

După aceea, Bel era conştientă că va fi forţată să se mărite. Şi îşi va pierde şi ultimele vestigii de libertate.

Peste o oră, la uşă s-a auzit bătaia uşoară a lui Loen.

– Bună dimineaţa, *Senhorita* Bel! Nu-i aşa că-i o zi foarte frumoasă?

– Nicidecum! a replicat Bel, nervoasă.

– Haideţi, domnişoară, trebuie să vă îmbrăcaţi! Aveţi o zi foarte încărcată.

– Chiar aşa? s-a prefăcut Bel că nu ştie, deşi obligaţiile care o aşteptau îi erau foarte clare.

–*Minha pequena*, nu te mai juca cu mine! a avertizat-o Loen, folosind numele de alint primit de Bel pe când era mică. Ştii la fel de bine ca mine că ai lecţie de pian la ora zece şi pe urmă vine profesorul de franceză. După-amiază, vine *Madame* Duchaine să-ţi facă ultima probă la rochia de bal.

Bel a închis strâns ochii, prefăcându-se că n-o aude.

De neclintit, Loen a apucat-o de umăr şi a scuturat-o uşor.

– Ce-i cu tine? Împlineşti optsprezece ani, şi tatăl tău ţi-a organizat o frumoasă petrecere. Toată lumea bună din Rio va fi prezentă! Nu te bucuri deloc?

Bel nu i-a răspuns.

– Ce rochie vrei să porţi azi? Pe cea crem sau pe cea albastră? a insistat Loen.

– Nu contează!

Loen s-a îndreptat calmă spre dulap ca să aleagă ea o rochie, pe care apoi a aşezat-o la picioarele patului lui Bel.

Fără tragere de inimă, Bel s-a dat jos din pat.

– Iartă-mă, Loen! Sunt supărată pentru că un *sagui* a venit de dimineaţă şi mi-a furat peria de păr, cadou de la bunica. Ştiu că Mãe o să mă certe pentru că am lăsat din nou obloanele deschise.

– Nu! a exclamat îngrozită Loen. Frumoasa ta perie încrustată cu sidef?! De câte ori ţi-am tot spus că trebuie să ţii obloanele trase noaptea?

– De multe ori, a replicat Bel, deja mai binedispusă.

– Îi voi ruga pe grădinari s-o caute pe afară. S-ar putea s-o găsească.

– Îţi mulţumesc! i-a spus Bel, ridicând braţele pentru ca Loen să-i scoată cămaşa de noapte.

În timpul micului dejun, Antonio Bonifacio studia atent lista cu invitaţi la petrecerea fiicei sale de la Copacabana Palace.

– *Senhora* Santos şi-a făcut bine treaba, majoritatea au acceptat deja invitaţia, a remarcat Antonio satisfăcut. Mai puţin familiile Carvalho Gomes şi Ribeiros Barcellos. Îşi prezintă scuzele, dar au alte planuri, a continuat Antonio, ridicând iritat o sprânceană.

– Nici nu ştiu ce vor pierde, a încercat să-l consoleze Carla, mângâindu-l pe umăr, conştientă că era vorba despre două dintre cele mai importante familii din Rio. Se va vorbi mult despre acest bal şi sunt sigură că vor ajunge impresiile şi la urechile lor.

– Sper, a mormăit Antonio. Mă costă destul de mult. Şi tu, prinţesa mea, vei fi în centrul evenimentului.

– Da, papa. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

– Bel, ţi-am atras atenţia de mai multe ori să nu-mi mai spui papa, ci Pai.

– Îmi pare rău, Pai, dar mi-e greu să-mi schimb obiceiul de-o viaţă.

– Bun, a încheiat Antonio discuţia, împăturindu-şi ziarul, acum trebuie să mă duc la birou să câştig banii necesari pentru toate astea.

Ochii lui Bel îl urmăreau pe tatăl ei în timp ce acesta traversa încăperea. Se gândea cât e de chipeş, înalt, elegant, cu părul negru, des, puţin încărunţit pe la tâmple.

– Pai e atât de încordat, a spus Bel cu un oftat, adresându-i-se mamei. E îngrijorat în legătură cu balul?

– Bel, tatăl tău este mereu încordat. Fie că e vorba de culoarea boabelor de cafea de pe vreuna dintre plantaţii sau de balul tău, mereu

găseşte un motiv de îngrijorare. Aşa e el. Acum trebuie să plec şi eu. Mă întâlnesc cu *Senhora* Santos ca să facem ultimele pregătiri pentru petrecerea de la Copacabana Palace. Va dori să vii şi tu după lecţiile de pian şi franceză, ca să te uiţi pe lista de invitaţi.

– Dar, Mãe, o ştiu pe dinafară, a declarat nemulţumită Bel.

– Ştiu, *querida*, dar totul trebuie să fie perfect.

Carla a dat să plece, dar, după o ezitare, s-a întors spre Bel.

– Mai trebuie să-ţi spun ceva. Draga mea verişoară Sofia trebuie să-şi revină după o boală grea şi am invitat-o împreună cu cei trei copii ai ei să stea la *fazenda* noastră. Pentru că acolo e numai Fabiana, cu soţul ei, trebuie s-o trimit pe Loen să aibă grijă de copii. Loen va trebui să plece în munţi la sfârşitul săptămânii.

– Dar, Mãe! a exclamat Bel, uluită. Mai sunt doar câteva zile până la bal. Ce mă fac fără ea?

– Bel, îmi pare rău, dar n-am de ales. Gabriela va fi aici şi sunt sigură că te va ajuta cum va putea ea mai bine. Acum, chiar că trebuie să plec, altfel, întârzii.

În drum spre uşă, Carla a bătut-o uşor pe umăr ca s-o mai aline, apoi a părăsit încăperea.

Bel s-a lăsat pe spătarul scaunului, încercând să rumege veştile neplăcute. O supăra nespus faptul că în ajunul unuia dintre cele mai importante evenimente din viaţa ei nu va avea alături cel mai apropiat aliat.

Loen se născuse pe *fazenda*, unde strămoşii ei africani lucraseră ca sclavi. Când sclavia fusese abolită în Brazilia, în 1888, numeroşi foşti sclavi plecaseră imediat în alte părţi, dar părinţii lui Loen aleseseră să rămână, continuând să muncească pentru proprietarii de la acea vreme ai moşiei, o bogată familie portugheză. Asta, până când, la fel ca mulţi aristocraţi din Rio, nemaiavând la dispoziţie mână ieftină de lucru, fuseseră nevoiţi să vândă plantaţia. În seara aceea, tatăl lui Loen dispăruse pentru totdeauna, lăsându-le pe mama ei, Gabriela, şi pe Loen, care avea pe atunci nouă ani, să se descurce singure.

După ce *fazenda* fusese cumpărată de Antonio, câteva luni mai târziu, Carlei i-a fost milă de ele şi a insistat să rămână în serviciul ei. În urmă cu trei ani, ambele, mamă şi fiică, urmaseră familia la Rio.

Deşi Loen avea statut de servitoare, ea şi Bel crescuseră împreună

pe plantaţia izolată. Având numai câţiva copii prin preajmă, între cele două se crease o legătură strânsă. Deşi nu cu mult mai mare decât Bel, Loen avea o înţelepciune de adult şi de multe ori o sfătuia pe tânăra ei stăpână. La rândul ei, Bel încerca să răsplătească bunătatea şi loialitatea lui Loen, învăţând-o să scrie şi să citească, în serile lungi petrecute în munţi.

Aşa că, cel puţin, vor putea să corespondeze, când vor fi departe una de alta, şi-a spus Bel sorbind din cafea.

– Aţi terminat, *senhorita*? a întrebat-o Gabriela cu un zâmbet plin de compasiune, ce denota faptul că auzise cele spuse de Carla.

Bel a aruncat un ochi spre bufetul lung de alături, plin cu platouri cu mango şi smochine proaspete, alune şi un coş cu chifle de-abia scoase din cuptor. Suficientă mâncare să hrănească o stradă întreagă, nu o familie de trei persoane.

– Da, poţi să strângi. Ţin să-ţi spun că-mi pare rău că va trebui să munceşti mai mult cât timp Loen va fi plecată, a adăugat ea.

Gabriela a ridicat impasibilă din umeri.

– Ştiu că şi ea va fi foarte dezamăgită pentru că nu o să fie aici, alături de tine, de ziua ta. Dar, până la urmă, ne vom descurca.

Când a rămas singură, Bel a ridicat *Jornal do Brasil* aflat pe masă şi l-a deschis. Pe prima pagină era o fotografie a Berthei Lutz, o cunoscută sufragetă, alături de suporterii ei, în faţa primăriei. *Senhorita* Lutz înfiinţase Federaţia Braziliană pentru promovarea drepturilor femeilor, în urmă cu şase ani şi pleda pentru dreptul la vot al tuturor braziliencelor. Bel urmărea cu aviditate toate acţiunile acesteia. I se părea că vremurile se schimbau pentru celelalte femei, în timp ce ea avea un tată retrograd, convins că rolul femeii era să se mărite cu cel mai bun ofertant şi să nască o droaie de copii sănătoşi.

După ce se mutaseră în oraş, Antonio îşi ţinea preţioasa fiică practic prizonieră; nu o lăsa nici măcar să iasă la o plimbare în jurul casei fără să fie însoţită. El nu părea să-şi dea seama că puţinele fete de vârsta ei, pe care le cunoscuse pe la diferite întruniri – considerate potrivite de *Senhora* Santos să-i fie amice –, proveneau din familii care acceptau moravurile moderne.

De exemplu, amica ei Maria Elisa da Silva Costa provenea dintr-o familie aristocratică portugheză. Dar ai ei nu alergau de la un

eveniment social la altul, aşa cum greşit avea impresia Pai. Vechile obiceiuri de la curtea regală portugheză, la care râvnea Pai, erau doar istorie, agăţându-se de ele numai câţiva oameni cu vederi înapoiate.

Maria Elisa era una dintre puţinele fete pe care le cunoscuse Bel şi o aprecia. Tatălui ei, Heitor, un arhitect renumit, i se conferise recent marea onoare să construiască monumentul Mântuitorului Hristos din vârful muntelui Corcovado, care se profila dramatic pe cer, în spatele casei lor. Familia Da Silva Costas locuia în apropiere, în Botafogo, şi, când tatăl ei urca pe munte ca să facă măsurătorile, Maria Elisa îl însoţea până la Cosme Velho şi o vizita pe Bel. Bel o aştepta în după-amiaza aceasta.

– *Senhorita*, pot să vă mai aduc ceva? a întrebat-o Gabriela cu o tavă grea în braţe.

– Nu, mulţumesc, poţi să pleci.

Peste câteva minute, s-a ridicat şi Bel şi a ieşit din cameră.

– Cred că eşti foarte încântată în legătură cu petrecerea, i-a spus Maria Elisa după ce s-au aşezat în grădină în umbra deasă a arborilor tropicali.

O mică armată de grădinari încerca din greu să ţină în frâu vegetaţia luxuriantă de dincolo de perimetrul grădinii, care năpădea panta muntelui.

– Cred că mă voi bucura când se va termina totul, a mărturisit Bel cu sinceritate.

– Eu, una, te asigur că de-abia aştept balul, a adăugat Maria Elisa zâmbind. Va fi acolo şi Alexandre Medeiros; sunt îndrăgostită de el. Îmi bate inima când mă gândesc că s-ar putea să mă invite la dans, a şoptit Maria Elisa, sorbind din sucul proaspăt de portocale. Dar tu ai pus ochii pe vreun tânăr?

– Nu, şi, în afară de asta, ştiu că tata vrea să-mi aleagă el viitorul soţ.

– Of, cât poate fi de demodat! Când te aud, îmi dau seama cât de fericită sunt cu Pai al meu, chiar dacă e tot timpul cu capul în nori, cu Cristo al lui. Ştii, tata e de fapt ateu şi, ce să vezi, tocmai el a fost ales să construiască cel mai mare monument din lume dedicat Domnului nostru.

– Poate că-şi va schimba crezurile cu ocazia asta.

– L-am auzit azi-noapte cum vorbea cu Mãe că trebuie să meargă în Europa să găsească un sculptor pentru statuie. Şi, pentru că această călătorie va dura mult, vrea să ne ia cu el. Doamne, Bel! Voi putea vizita Florenţa, Roma şi, desigur, Parisul, a spus Maria Elisa, încreţindu-şi încântată nasul.

– Europa?! a exclamat uimită Bel, întorcându-se spre amica ei. Maria Elisa, tot ce-ţi pot spune acum e că te urăsc. Visul meu dintotdeauna e să vizitez lumea veche. Mai ales Florenţa, de unde se trag ai mei.

– Poate, dacă se confirmă planurile, poţi veni cu noi, sau măcar o parte din timp? Ar fi minunat şi pentru mine, fiindcă, altfel, trebuie să mă mulţumesc cu cei doi fraţi ai mei ca să-mi ţină companie. Ce zici?

Ochii Mariei Elisa străluceau încântaţi.

– Cred că e o idee minunată, dar mă tem că tata nu va fi de acord. Dacă nici aici nu mă lasă să fac doi paşi singură pe stradă, cum crezi c-o să mă lase să traversez oceanul până în Europa?! În afară de asta, mă vrea aici, la Rio, ca să mă mărite cât mai repede cu putinţă, i-a spus Bel, strivind supărată o furnică cu talpa pantofului.

Zgomotul automobilului pe alee le anunţa că tatăl Mariei Elisa venise s-o ia.

– Atunci, zise ea, ridicându-se şi strângând-o pe Bel la piept, ne vedem joi, la bal?

– Da.

– *Adeus*, Bel! şi-a luat rămas-bun Maria Elisa, îndreptându-se spre poartă. Şi nu te teme, îţi promit că voi găsi eu o soluţie.

Rămasă singură, Bel visa la domul şi la fântâna lui Neptun din Florenţa. Dintre toate lecţiile predate de *Senhora* Santos, cea de istoria artei fusese preferata ei. Mai mult, fusese angajat şi un pictor care să o înveţe să deseneze şi să picteze. Acele după-amiezi petrecute într-un atelier spaţios de artă, la *Escola Nacional de Belas Artes,* fuseseră unele dintre cele mai plăcute momente de când se mutaseră în oraş.

Artistul plastic respectiv era şi sculptor şi o învăţase cum să modeleze lutul. Bel îşi amintea cu plăcere pământul umed şi moale din mâinile ei, permiţându-i să îl modeleze.

– Ai talent! o lăudase el, când văzuse ceea ce ea considera a fi o lamentabilă versiune a lui Venus din Milo.

Dar, indiferent dacă avea talent sau nu, Bel se îndrăgostise de atmosfera din atelier şi, după ce lecţiile se terminaseră, îi lipseau foarte mult.

A auzit-o pe Loen strigând-o de pe terasă, ceea ce însemna că *Madame* Duchaine venise să-i facă ultima probă la rochia de bal.

Alungând gândurile legate de o eventuală călătorie în Europa, Bel s-a ridicat în picioare şi a pornit prin grădina luxuriantă, apoi a intrat în casă.

Capitolul 14

În dimineaţa aniversării celor optsprezece ani de la naşterea ei, Bel s-a trezit în zgomot de tunete, văzând nori negri ameninţători la orizont. Din câte se pare, urma să se dezlănţuie o furtună, cerul fiind despicat de nenumărate fulgere. Apoi, dintr-odată, o ploaie torenţială a început să cadă peste Rio, udându-i până la piele pe nefericiţii săi locuitori.

În timp ce Gabriela se agita prin dormitor, anunţându-i lui Bel programul stabilit pentru ziua aceea, s-a întors şi ea spre geam, studiind cerul.

– Să ne rugăm ca norii să se scuture înainte de bal, şi ploaia să contenească înainte de sosirea oaspeţilor. Închipuie-ţi ce dezastru ar fi, când vei coborî din automobil, în faţa hotelului, frumoasa ta rochie să fie stropită cu noroi. Mă duc la capelă să-l implor pe bunul Dumnezeu să lase ploaia să cadă în timpul zilei, apoi să apară soarele, să usuce bălţile. Haide, *Senhorita* Izabela, părinţii te aşteaptă la micul dejun. Tatăl tău vrea să-ţi vorbească înainte să plece la serviciu. E o zi foarte specială pentru noi toţi.

Deşi o iubea mult pe Gabriela, Bel îşi dorea pentru a mia oară ca Loen să fi fost prezentă alături de ea în acea zi, ca s-o mai calmeze.

Peste zece minute, intra în sufragerie. Antonio s-a ridicat imediat de la masă cu braţele întinse spre ea.

– Scumpa mea fiică! De astăzi eşti o femeie matură şi sunt deosebit de mândru de tine. Vino să-ţi îmbrăţişezi tatăl!

Bel s-a aruncat în braţele lui puternice, protectoare, simţind mirosul atât de cunoscut al apei de colonie şi al uleiului de păr folosite de el.

– Acum, sărut-o pe mama ta şi, pe urmă, îţi dăm cadoul nostru.

– *Piccolina*, a alintat-o Carla, uitând să se mai controleze. S-a ridicat şi ea şi şi-a sărutat fiica foarte drăgăstos, după care s-a dat un pas înapoi ca s-o admire. Doamne, cât eşti de frumoasă!

– O moştenire de la iubita ei mamă, a intervenit Antonio, aruncându-i o privire plină de afecţiune soţiei.

Bel zărea lacrimi în ochii tatălui ei. Nu se întâmpla prea des să-şi vadă tatăl atât de emoţionat, şi un astfel de moment îi amintea de vremurile când erau o simplă familie de italieni, înainte ca Pai să

devină foarte bogat. Gândul acesta a mâhnit-o profund.

– Vino să vezi ce ţi-am cumpărat! Antonio a întins mâna spre scaunul de lângă el, ridicând două cutii împachetate în catifea. Ia te uită! i-a zis, deschizând capacul celei mai mari. Şi astea! i-a prezentat el şi conţinutul celei de-a doua cutii.

Copleşită, Bel avea acum în faţa ochilor un superb colier din smaralde şi o pereche de cercei asortaţi.

– Pai! *Meu Deus!* Sunt extraordinare.

Bel s-a aplecat şi, cu aprobarea tatălui ei, a scos colierul de pe căptuşeala din mătase. Era din aur masiv, cu smaralde din ce în ce mai mari, o piatră mare, superbă, strălucind în centrul decolteului.

– Pune-l la gât! a îndemnat-o tatăl ei, făcându-i semn Carlei să i-l prindă la spate.

Degetele lui Bel mângâiau pietrele preţioase, netede şi reci.

– Cum arăt?

– Înainte să te uiţi în oglindă ar trebui să-ţi pui şi cerceii, i-a spus Antonio, şi Carla a ajutat-o să-şi agaţe la urechi pietrele delicate, în formă de lacrimă.

– Ei, acum poţi să te uiţi! Antonio a prins-o de umeri, împingând-o spre oglinda înaltă de lângă bufet. Arăţi minunat! a exclamat el încântat, în timp ce studia reflexia fiicei sale, bijuteriile fiind puse în valoare de tenul ei perfect şi de gâtul elegant.

– Pai, cred că au costat o avere.

– Sunt smaralde din minele de la Minas Gerais, şi eu le-am ales pe cele mai frumoase dintre ele.

– Şi, *querida*, rochia ta de bal, din mătase brodată cu fir verde, a fost special aleasă ca să se asorteze cu ele, i-a explicat Carla.

– Diseară, nici o altă femeie nu va purta bijuterii mai frumoase sau mai scumpe decât ale tale, a declarat mândru Antonio. Chiar dacă ar purta bijuteriile coroanei portugheze.

Dintr-odată, Bel a simţit cum toată bucuria de moment, prilejuită de cadoul primit, i se risipeşte. Studiindu-se în oglindă, Bel îşi dădea seama că acesta nu avea nimic de-a face cu dorinţa lui Antonio de a-i face ei o bucurie, ci era un alt mod de a-i impresiona pe oamenii importanţi, invitaţi la petrecerea ei.

Acum, pietrele verzi strălucitoare de la gât i se păreau vulgare,

ostentative… ea nu era nimic altceva decât o altă cale ca el să-şi etaleze opulenţa. Ochii i s-au umplut de îndată de lacrimi.

– O, *querida*, nu plânge! a intervenit Carla. Ştiu că eşti copleşită, dar nu trebuie să-ţi strici ziua.

Bel şi-a lăsat fruntea pe umărul mamei sale, simţindu-se copleşită de un sentiment de teamă.

Bel îşi amintea de balul de ziua ei de la Copacabana Palace – seara în care ea şi, mult mai important, tatăl ei pătrundeau în înalta societate din Rio – ca de un album plin cu tot felul de fotografii.

Se părea că rugăciunile Gabrielei fuseseră ascultate, pentru că, după ce turnase cu găleata toată după-amiaza, pe la ora patru, după ce Bel se îmbăiase, şi coafeza îi prinsese părul des şi lucios în vârful creştetului, ploaia se oprise ca prin farmec. Mici smaralde – un alt dar de la tatăl ei – i-au fost prinse în coc. Iar rochia din satin, comandat de la Paris, croită de *Madame* Duchaine, îi scotea în evidenţă sânii, şoldurile înguste şi talia subţire, venindu-i perfect.

Când a sosit la hotel, la braţul lui Antonio, asupra lor s-a năpustit o mulţime de fotografi, bineînţeles plătiţi de tatăl ei. Bliţurile aparatelor aproape o orbeau.

Râuri de şampanie au curs toată noaptea precum apa din fântâna instalată în mijlocul salonului, şi caviarul beluga, importat din Rusia, putea fi mâncat cu lingura, de parcă ar fi fost *salgadinhos* ieftine de la colţ de stradă.

După un dineu extravagant cu homar thermidor şi cele mai bune vinuri franţuzeşti, pe terasă a început să cânte cea mai în vogă orchestră de dans din Rio. Imensul bazin fusese acoperit pentru ca oaspeţii să poată dansa sub cerul înstelat.

Antonio refuzase categoric muzica samba care, deşi tot mai populară, era considerată muzica săracilor din Rio. Totuşi, la sfatul *Senhorei* Santos, permisese câteva melodii ritmate de *maxixe*, considerate foarte şic în cluburile sofisticate din Paris şi New York.

Bel îşi amintea cum dansase cu mai mulţi bărbaţi, deşi atingerea lor i se părea la fel de nesemnificativă ca înţepătura unui ţânţar alungat degrabă.

La un moment dat, l-a văzut pe Antonio venind spre ea, însoţit de un tânăr.

– Izabela, vreau să-ţi fac cunoştinţă cu Gustavo Aires Cabral. Este un vechi admirator al tău şi ar dori să-i acorzi un dans.

Bel şi-a dat imediat seama, după nume, că bărbatul scund şi palid din faţa ei era reprezentantul uneia dintre cele mai distinse familii aristocratice din Brazilia.

– Sigur că da! a acceptat ea supusă, coborându-şi privirea. *Senhor*, îmi faceţi o mare onoare.

Nu putea să nu remarce însă că Gustavo era atât de scund încât ochii lui abia dacă ajungeau la acelaşi nivel cu ai ei, şi, când s-a aplecat să-i sărute mâna, a observat că avea şi un început de chelie în vârful capului.

– *Senhorita*, unde te-ai ascuns până acum? i-a murmurat la ureche, în timp ce o conducea pe ringul de dans. Eşti, categoric, cea mai frumoasă femeie din Rio.

Pe când dansau, Bel era conştientă că tatăl ei îi studia de la distanţă cu un zâmbet satisfăcut pe faţă.

Mai târziu, când a fost adus tortul aniversar, cu zece etaje, şi toată lumea a fost servită cu încă un pahar de şampanie, s-a auzit o bubuitură înfundată. La fel ca toţi cei prezenţi, a întors şi ea capul în direcţia din care venea zgomotul, zărind o ambarcaţiune plutind aproape de mal; de la bordul acesteia, erau lansate focuri de artificii în toate culorile curcubeului, luminând feeric cerul oraşului. Oaspeţii erau foarte încântaţi de acel spectacol. Dar, avându-l pe Gustavo lipit de umărul ei, Bel a reuşit doar să schiţeze un fals zâmbet de recunoştinţă.

A doua zi, Bel s-a trezit la ora unsprezece şi, după ce i-a scris lui Loen – ştiind cât de dornică era să afle veşti despre bal –, a ieşit din dormitor şi a coborât scara. Părinţii ei veniseră acasă abia după orele patru dimineaţa, şi acum luau micul dejun cu ochii cârpiţi de somn.

– Ia te uită cine-a intrat! i-a atras Antonio atenţia soţiei sale. Nou încoronata *prinţesă* a oraşului!

– Bună dimineaţa, Pai! Bună dimineaţa, Mãe! i-a salutat ea, aşezându-se la masă. Numai o cafea, te rog, i-a cerut ea servitoarei.

– Cum te simţi, draga mea?

– Un pic obosită.

– Poate ai băut puţin mai multă şampanie aseară, a insinuat

Antonio, adăugând: Eu, sigur, am făcut-o.

– Nu, am băut doar un pahar toată seara. Pur şi simplu mă simt obosită, atâta tot. Dar, Pai, azi nu te duci la birou?

– Nu. O dată în viaţă voi întârzia şi eu. Ia uite aici! i-a atras el atenţia, împingând spre ea o tavă cu un morman de plicuri. Mulţi oaspeţi s-au grăbit să ne trimită mulţumirile lor pentru petrecere şi să te invite la prânzuri şi cine. E şi o scrisoare care ţi-e adresată ţie, personal. Sigur că n-am citit-o, dar ştii cine ţi-a trimis-o, după sigiliul de pe spate. Izabela, deschide-o, te rog, şi spune-le şi părinţilor tăi ce scrie în ea.

Antonio i-a dat plicul, şi Bel a observat sigiliul lui Aires Cabral pe spate. L-a deschis şi a citit repede cele câteva rânduri aşternute pe hârtia groasă, scumpă.

– Ei bine?! şi-a manifestat Antonio nerăbdarea.

– Este de la Gustavo Aires Cabral, îmi mulţumeşte pentru seara trecută şi speră să ne vedem în curând.

Antonio a bătut încântat din palme.

– Izabela, cât eşti de deşteaptă! Gustavo e descendentul ultimului rege al Portugaliei şi are unul dintre cei mai grozavi arbori genealogici din Rio.

– Şi când te gândeşti că i-a scris fiicei noastre! a exclamat Carla, emoţionată.

Văzând entuziasmul ce anima chipurile părinţilor ei, Bel a oftat:

– Dar, Pai, Gustavo mi-a trimis doar o scrisoare de mulţumire pentru petrecere. Nu mă cere în căsătorie.

– Nu, *querida*, dar s-ar putea s-o facă într-o zi, i-a zâmbit tatăl ei. L-am văzut că era lulea după tine. Ba chiar mi-a mărturisit asta. Şi de ce n-ar fi? Antonio a ridicat de pe masă *Jornal do Brasil* pe a cărui primă pagină era fotografia lui Bel, radioasă, sosind la bal. *Princesa* mea, ai devenit faimoasă. Vieţile noastre vor fi foarte diferite de acum înainte.

Într-adevăr, în următoarele câteva săptămâni, odată cu apropierea Crăciunului, petrecerile s-au ţinut lanţ. Bel aproape că nu mai atingea pământul cu picioarele. *Madame* Duchaine a fost chemată înapoi pentru a croi o sumedenie de rochii de seară pentru petreceri dansante, spectacole de operă şi dineuri, unde era invitată Bel.

Pregătită perfect de *Senhora* Santos, Bel se achita cu mult aplomb de sarcinile ei.

Gustavo Aires Cabral, poreclit în secret de ea şi de Maria Elisa „dihorul“, din pricina asemănării fizice cu animalul respectiv şi a obiceiului acestuia de a-şi băga nasul peste tot, era prezent la multe dintre acele petreceri.

În seara premierei operei *Don Giovanni*, la Teatrul Municipal, când a întâlnit-o în foaier, a insistat pe lângă ea să meargă la pauză în loja familiei, ca s-o prezinte oficial părinţilor săi.

– Ar trebui să fii mândră, i-a spus Maria Elisa, făcându-i cu ochiul după ce Gustavo a plecat de lângă ele, sorbind dintr-o cupă de şampanie prin mulţimea din foaier, înainte să se ridice cortina. Părinţii lui sunt priviţi ca nişte regi în Rio. Sau, mai bine zis, a chicotit ea, se poartă ca atare.

Aşa se face că atunci când Bel a fost condusă în loja lor, a făcut o reverenţă de parcă s-ar fi aflat în faţa unei perechi regale. Mama lui Gustavo, Luiza Aires Cabral, strălucind de diamante şi emanând un aer de superioritate, a analizat-o cu nişte ochi reci.

– *Senhorita* Bonifacio, eşti cu adevărat frumoasă, după cum toţi sunt de părere, i s-a adresat ea în final cu amabilitate.

– Vă mulţumesc, a răspuns Bel scurt.

– Părinţii tăi sunt şi ei cu tine aici? Nu cred că am avut plăcerea să-i cunoaştem.

– Nu, nu au venit.

– Am înţeles că tatăl tău are mai multe plantaţii de cafea pe lângă São Paulo? i s-a adresat tatăl lui Gustavo, Maurício, arătând ca o versiune mai vârstnică a fiului său.

– Da, *senhor*, aşa este.

– Şi, desigur, aşa s-a îmbogăţit. S-au făcut mulţi bani în zona aceea, a remarcat sec Luiza.

– Da, *senhora*, a confirmat Bel, înţelegând şi aluzia dispreţuitoare din spatele acelei afirmaţii.

– Ei bine, a intervenit Maurício grăbit, aruncându-i o privire mustrătoare soţiei sale, intenţionăm să-i invităm la un prânz.

– Sigur, l-a aprobat *Senhora* Aires Cabral, după care şi-a îndreptat atenţia spre persoana de lângă ea.

– Cred că te-au plăcut, i-a spus Gustavo, conducând-o înapoi în loja ei.

– Serios?! s-a mirat Bel, care avea o cu totul altă impresie.

– Da. Ți-au pus tot felul de întrebări şi s-au arătat interesaţi. Ăsta e un semn bun. Le voi aduce aminte să respecte promisiunea de a-i invita la prânz pe părinţii tăi.

Însă Bel i-a mărturisit Mariei Elisa, mai târziu, că spera din tot sufletul ca Gustavo să dea uitării acea promisiune.

Dar invitaţia a sosit în scurt timp, cei trei membri ai familiei Bonifacio fiind invitaţi la un prânz acasă la Aires Cabral. Carla se tot tânguia că nu ştia ce rochie să poarte pentru acea ocazie, probând toaletă după toaletă.

– Mãe, te rog, e doar un prânz, a încercat Bel s-o calmeze. Sunt sigură că gazdelor nu le va păsa deloc ce porţi tu.

– Te contrazic, draga mea. Nu-ţi dai seama că ne-au chemat să ne inspecteze? Un singur cuvânt din partea Luizei Aires Cabral, şi uşile care ţi s-au deschis atât de uşor până acum se vor închide imediat.

Bel a ieşit din camera mamei cu un oftat. Ar fi vrut să strige în gura mare că nu conta oricum părerea celor din familia Aires Cabral, pentru că ea nu se va lăsa vândută ca o halcă de carne.

– Te măriţi cu el, dacă te cere? a întrebat-o Maria Elisa în acea după-amiază, după ce Bel i-a spus că primiseră invitaţia.

– Doamne sfinte! De-abia dacă îl cunosc. Şi, în afară de asta, sunt sigură că părinţii lui îşi doresc o prinţesă portugheză pentru moştenitorul lor, nu pe fiica unor imigranţi italieni.

– S-ar putea să ai dreptate, dar tata zice că au probleme cu banii. La fel ca alte vechi familii de aristocraţi, au făcut avere de pe urma minelor de aur din Minas Gerais, dar asta se întâmpla acum două sute de ani. După ce sclavia a fost abolită, plantaţiile de cafea au început să decadă. Tata mai zice că ei n-au reuşit să-şi revină şi averea li s-a cam dus pe copcă.

– Cum poţi susţine că au sărăcit, când locuiesc într-una din cele mai frumoase case din Rio, şi mama lui Gustavo e acoperită de bijuterii?

– Bijuteriile sunt moşteniri de familie, şi conacul lor n-a mai văzut vreo zugrăveală în ultimii cincizeci de ani. Pai a fost chemat să facă o

evaluare, pentru că necesită reparaţii. Mi-a spus că pereţii din băi sunt năpădiţi de mușchi. Dar, când i-a prezentat Pai devizul de raparaţii, *Senhor* Aires Cabral l-a trimis afară pe uşă val-vârtej. Te asigur că numai numele a rămas de ei, averea le-a secat de mult. Pe de altă parte, tatăl tău e foarte bogat. Maria Elisa i-a aruncat o privire lui Bel. De fapt, vei înţelege singură cum stau lucrurile.

– Chiar dacă mă cere de nevastă, ai mei nu mă pot forţa să mă mărit cu el. Nu vor dori să fiu condamnată la nefericire.

– Eu cred că va trebui să-l convingi pe tatăl tău. Pentru el, ar fi un vis devenit realitate ca tu să porţi numele de Aires Cabral, la fel şi nepoţii lui. Oricine vede potrivirea perfectă dintre voi doi: tu ai frumuseţe şi bogăţie, Gustavo, ascendenţă nobiliară.

Chiar dacă Bel alungase mereu din minte acest scenariu, cuvintele amicei sale o convinseseră.

– Dumnezeu să mă aibă în pază! a oftat ea. Ce pot face?

– Nu ştiu ce să-ţi spun, Bel, chiar nu ştiu.

Bel a schimbat repede subiectul, încercând să scape de sentimentul de disperare ce începea să pună stăpânire pe ea.

– Tu când pleci în Europa?

– Peste şase săptămâni. Sunt atât de încântată. Pai ne-a rezervat deja cabinele pe vaporul cu care vom traversa oceanul până în Franţa.

– Maria Elisa… Bel i-a prins strâns mâna prietenei sale. Te implor, întreabă-l pe tatăl tău dacă n-ar vrea să vorbească cu tatăl meu, să mă lase să vă însoţesc la Paris. Roagă să-l convingă pe Pai că această călătorie este necesară pentru educaţia mea, dacă vrea să găsesc o partidă bună pentru căsătorie. Dacă nu fac ceva acum, ai dreptate: mă vor mărita cu Gustavo peste câteva luni. *Te rog*, ajută-mă să scap!

– Linişteşte-te! În ochii căprui ai Mariei Elisa se oglindea deznădejdea lui Bel. Voi vorbi cu Pai, să văd ce pot să fac. Deşi s-ar putea să fie deja cam târziu. Faptul că familia Aires Cabral v-a invitat deja acasă la ei mă face să cred că cererea în căsătorie este iminentă.

– Dar am doar optsprezece ani! Sunt prea tânără ca să mă mărit. Bertha Lutz ne îndeamnă să luptăm pentru independenţa noastră, să ne câştigăm singure existenţa, ca să nu ne mai lăsăm vândute ca la licitaţie. Tot mai multe femei i se alătură, pentru că vor egalitate în drepturi.

– Da, Bel, aşa este, dar *tu* nu eşti ca acele femei. Maria Elisa i-a prins mâna, încercând s-o mai aline. Îţi promit că voi vorbi cu Pai, să vedem dacă te putem răpi măcar câteva luni.

S-ar putea să nu mă mai întorc niciodată, şi-a pus Bel în gând.

Ziua următoare, Bel, împreună cu părinţii ei, au mers cu automobilul spre *A Casa das Orquídeas*, reşedinţa familia Aires Cabral. Carla s-a aşezat lângă ea, astfel că Bel o simţea cât era de tensionată.

– Serios, Mãe, este doar un prânz.

– Ştiu, *querida*, i-a răspuns Carla cu ochii aţintiţi în faţă, în timp ce şoferul trecea prin porţile înalte din fier forjat, oprind pe aleea din faţa impunătorului edificiu cu ziduri albe.

– Este o proprietate impresionantă, a remarcat Antonio, când au coborât din automobil şi au urcat treptele spre uşa de la intrare.

Totuşi, în pofida dimensiunilor uriaşe ale casei şi a arhitecturii ei clasice, elegante, Bel nu putea să îşi scoată din minte cuvintele Mariei Elisa, despre faptul că grădinile nu arătau prea îngrijite şi vopseaua se cojea de pe pereţi.

Le-a deschis o slujnică şi au fost conduşi într-un salon auster, înţesat cu mobilă veche. Bel simţea mirosul de igrasie ce plutea în aer şi, în ciuda căldurii de afară, a simţit că o ia tremuratul.

– O anunţ pe *Senhora* Aires Cabral că sunteţi aici, le-a spus slujnica, invitându-i să ia loc.

După ce s-au aşezat, li s-a părut că au aşteptat o veşnicie până ce Gustavo a apărut în sfârşit în salon.

– *Senhora* şi *Senhor* Bonifacio şi *Senhorita* Izabela, mă bucur mult că aţi acceptat invitaţia noastră. Părinţii mei întârzie puţin.

Gustavo a dat mâna cu Antonio şi a sărutat-o pe cea a Carlei. Pe urmă, a prins-o pe Bel de mână.

– Izabela, trebuie să-ţi spun că azi eşti foarte frumoasă. Doriţi nişte băuturi răcoritoare până apar părinţii mei?

După zece minute de conversaţie încordată, *Senhora* şi *Senhor* Aires Cabral au intrat şi ei în salon.

– Îmi cer scuze, dar am avut nişte afaceri presante de familie, li s-a adresat *Senhor* Aires Cabral. Să mergem în sufragerie!

Au intrat într-o încăpere exagerat de mare, dominată de o masă

elegantă, din mahon, pentru patruzeci de invitaţi. Dar, când Bel şi-a ridicat privirea către tavan, a observat că stucatura era brăzdată de crăpături adânci.

– Te simţi bine, *Senhorita* Izabela? a întrebat-o Gustavo, aşezat alături de ea.

– Da, mulţumesc.

– Foarte bine.

Bel se chinuia să scornească un subiect de conversaţie.

– De când locuieşte familia ta în această casă? a reuşit să-l întrebe în final.

– De două sute de ani, i-a răspuns Gustavo. Cred că totul a rămas neschimbat, a adăugat el cu un zâmbet. Uneori, mi se pare că trăiesc într-un muzeu, totuşi unul foarte frumos.

– Da, foarte frumos.

– Ca tine, i-a spus Gustavo, curtenitor.

În timpul mesei, ori de câte ori întorcea capul, Bel îl surprindea pe Gustavo cum o priveşte cu multă admiraţie, spre deosebire de părinţii lui, care, după un schimb de politeţuri cu membrii familiei Bonifacio, îi supuneau acum la un interogatoriu nemilos. Bel o vedea pe mama ei, vizavi, palidă şi încordată.

Totuşi, după câteva pahare de vin, atmosfera a părut să se mai destindă, şi mai cu seamă Gustavo discuta cu ea cu mai multă dezinvoltură decât până atunci. Astfel, Bel a aflat despre pasiunea lui pentru literatură şi pentru muzica clasică şi faptul că studiase filosofia greacă şi istoria Portugaliei. Fără să fi muncit o zi în viaţa lui, Gustavo se dedicase preocupărilor culturale şi, când aborda astfel de subiecte, părea că se trezeşte la viaţă. Având în vedere că şi ea iubea artele, prânzul a decurs în continuare destul de plăcut pentru ea.

– Cred că eşti un erudit înnăscut, l-a complimentat Bel zâmbind, când s-au ridicat de la masă ca să servească cafeaua în salon.

– Izabela, este foarte frumos din partea ta să-mi spui asta. Un compliment din partea ta valorează cât o mie făcute de alţii. Şi tu ai cunoştinţe vaste în domeniul artelor.

– Mi-am dorit mereu să vizitez Europa, să admir lucrările marilor maeştri, i-a mărturisit ea cu un oftat.

Peste o jumătate de oră, cele două familii îşi luau rămas-bun.

Pe când automobilul se îndepărta de conac, Antonio s-a întors încântat spre soţia şi fiica lui, aşezate pe bancheta din spate.

– Ei bine, nici că se putea mai bine.

– Da, dragul meu, i-a răspuns Carla. Prânzul a fost un succes.

– Dar casa... Doamne sfinte! Ar trebui rasă şi reconstruită din temelii. Sau măcar restaurată... cu bani obţinuţi de pe plantaţiile de cafea, le-a spus Antonio cu un zâmbet trufaş. Şi preparatele servite la masă... am mâncat mult mai bine la un birt pe plajă. Carla, să-i inviţi la cină săptămâna viitoare, să le arătăm noi cum se face. Să-i spui bucătăresei să facă rost de cea mai bună carne de vită şi de peşte, nu contează cât costă.

– Da, Antonio.

Când au sosit acasă, Antonio a plecat imediat, scuzându-se că are treburi la birou. Carla şi Bel mergeau acum prin grădini spre casă.

– Gustavo mi s-a părut destul de drăguţ, s-a încumetat mama ei să remarce.

– Da, aşa este.

– Bel, cred că ştii că băiatul s-a îndrăgostit de tine?

– Nu, Mãe, n-avea când. Azi a fost prima dată când am purtat o conversaţie mai serioasă.

– L-am urmărit cum te privea la masă şi pot să-ţi spun că e topit după tine. Măcar asta mă face să fiu fericită, a spus Carla cu un oftat.

Capitolul 15

– L-ai rugat pe tatăl tău să vorbească cu al meu despre excursia în Europa? a întrebat-o Bel, când Maria Elisa a venit la ea peste câteva zile.

Era conştientă de disperarea din vocea ei.

– Da, am vorbit cu el, i-a răspuns Maria Elisa, după ce s-au aşezat pe scaune, în locul lor preferat din grădină. A spus că, dacă tatăl tău este de acord, va fi fericit să te luăm cu noi. Mi-a promis că va discuta cu el azi, când vine să mă ia.

– *Meu Deus!* a exclamat Bel. Mă voi ruga să facă tot ce-i stă în putere ca să-l convingă pe Pai.

– Dar, sinceră să fiu, Bel, din câte mi-ai povestit, mă tem că Gustavo e pe punctul să te ceară în căsătorie. Chiar dacă tatăl tău îşi dă acordul, logodnicul tău sigur se va opune, a conchis Maria Elisa, văzând îngrijorarea lui Bel. Ar fi atât de groaznic să te măriţi cu el? Chiar tu mi-ai spus că Gustavo este un bărbat bun şi inteligent. Ai locui într-una dintre cele mai frumoase case din Rio, şi sunt sigură că tatăl tău o va renova conform gusturilor tale. Cu frumuseţea ta şi numele lui, vei trăi ca o regină aici. Multe fete şi-ar dori o astfel de şansă.

– Ce tot vorbeşti? Bel s-a întors furioasă spre amica ei, ochii ei negri scăpărând văpăi. Credeam că eşti de partea mea.

– Sigur că sunt, Bel, dar mă cunoşti bine, sunt pragmatică şi sunt înclinată să îmi urmez raţiunea, nu glasul inimii. Tot ce vreau să-ţi spun e că ai putea avea o soartă mult mai vitregă.

– Maria Elisa, a oprit-o Bel, dar nu-l iubesc! Sunt sigură că acest aspect contează cel mai mult.

– Într-o lume ideală, da. Dar amândouă ştim că aşa ceva nu există.

– Vorbeşti ca o babă, Maria Elisa. Categoric, şi tu ai vrea să te îndrăgosteşti.

– Posibil. Dar mai ştiu că dragostea este numai unul dintre aspectele care contează într-o căsnicie. Atât îţi cer, să te gândeşti foarte bine, Bel, pentru că, dacă-l refuzi pe Gustavo, asta va însemna o lovitură teribilă pentru familia lui. Poate că nu mai sunt foarte bogaţi, dar deţin încă multă putere în această regiune. Şi ţi-ar face viaţa iad, ţie şi părinţilor tăi.

– Bun, deci, dacă Gustavo mă cere, n-am încotro, trebuie să accept. Şi atunci, ce-ar trebui să fac, să mă caţăr pe muntele Corcovado şi să mă arunc de acolo?

– Bel… Maria Elisa încerca s-o mai tempereze. Sunt sigură că există şi alte căi. Însă trebuie să faci un mic compromis între dorinţele tale şi ale celorlalţi.

Bel o privea încordată pe Maria Elisa, în timp ce aceasta urmărea un colibri zburând printre copaci. Ca întotdeauna, era foarte calmă, ca un iaz, a cărui suprafaţă nu era tulburată de nimic. În schimb, ea se simţea ca o cascadă ce se rostogoleşte de pe munte, apa lovindu-se de stâncile de dedesubt.

– Mi-aş dori să fiu ca tine, Maria Elisa. Tu eşti cu picioarele pe pământ.

– Nu, doar accept situaţia. Dar, Bel, recunoaşte că nu sunt focoasă ca tine şi nici la fel de frumoasă.

– Nu vorbi prostii. Eşti una dintre cele mai frumoase femei pe care le cunosc, atât fizic, cât şi sufleteşte. Bel s-a întins şi a îmbrăţişat-o. Îţi mulţumesc pentru sfat şi ajutor. Eşti o adevărată prietenă.

Peste o oră Heitor da Silva Costa, tatăl Mariei Elisa, şi-a făcut apariţia în dreptul uşii de la intrare la *Mansao da Princesa*. Slujnica i-a deschis uşa, în timp ce Bel şi Maria Elisa, ascunse în sufragerie, îl auzeau cum o întreabă dacă Antonio este acasă.

Bel nu schimbase mai mult de câteva cuvinte amabile cu *Senhor* da Silva Costa, cu ocazia diferitelor evenimente sociale, dar îl plăcuse de cum îl văzuse. Îl găsea foarte chipeş, cu trăsăturile lui fine şi ochii de un albastru-deschis, care parcă năzuiau să evadeze spre înălţimi. Poate, gândea ea, spre vârful muntelui Corcovado şi spre figura monumentală a lui Hristos la care lucra.

Bel a respirat uşurată când tatăl ei a deschis uşa biroului şi l-a salutat pe Heitor cu multă căldură, deşi oarecum surprins. Avea o speranţă, pentru că ştia că Antonio îl respecta mult pe Heitor, nu numai ca descendent dintr-o veche familie portugheză, dar şi datorită proiectului *Cristo*, devenind recent un fel de celebritate locală.

Cele două fete au auzit apoi uşa salonului închizându-se în urma celor doi.

– Nu mai suport! a exclamat Bel, lăsându-se greu pe un scaun. Tot

viitorul meu atârnă de această conversaţie.

– Doamne, Bel, eşti atât de melodramatică! Sunt convinsă că totul va fi în regulă.

Douăzeci de minute mai târziu, încă agonizând din cauza suspansului, Bel a auzit uşa salonului cum se deschide şi discuţia dintre cei doi bărbaţi despre *Cristo*.

– Anunţă-mă când vrei să urci pe munte ca să vezi ce planuri am, îi spunea Heitor tatălui ei. Acum mă duc să o iau pe fiică-mea acasă.

– Desigur, i-a răspuns Antonio, făcându-i semn slujnicei să o caute pe Maria Elisa. *Senhor*, mi-a făcut multă plăcere să te văd şi îşi mulţumesc pentru oferta atât de amabilă.

– Pentru nimic. Ah, iată-te, Maria Elisa! Trebuie să ne grăbim, fiindcă am o întâlnire la ora cinci. *Adeu*s, *Senhor* Bonifacio!

Pe când tatăl şi fiica se pregăteau să iasă, Maria Elisa s-a întors spre Bel, aflată la capătul celălalt al coridorului, ridicând din umeri în semn că nu aflase încă deznodământul discuţiei dintre cei doi taţi. Pe urmă, uşa de la intrare s-a închis în spatele lor.

Bel l-a observat pe Antonio cum cade un minut pe gânduri înainte să se întoarcă în biroul lui. Zărind-o pe Bel, a scuturat din cap şi a oftat din greu.

– Citesc pe faţa ta că erai la curent.

– A fost ideea Mariei Elisa, a replicat Bel imediat. Mi-a cerut să o însoţesc, gândind că i-ar prinde bine compania unei prietene pe durata vizitei în Europa. Ştii că are doi fraţi mai mici şi…

– Aşa cum i-am spus lui *Senhor* da Silva Costa, şi acum ţi-o spun şi ţie, Izabela, nici nu se pune problema.

– Dar de ce, Pai? Sigur că înţelegi că un tur prin Europa va contribui mult la educaţia mea.

– N-ai nevoie de mai multă educaţie, Izabela. Am cheltuit mii de *reais* pentru asta şi am fost răsplătit din plin. Ai prins în plasă cel mai mare peşte. Amândoi ştim că o cerere în căsătorie din partea lui *Senhor* Gustavo este iminentă. Aşa că, spune-mi, de ce naiba aş fi de acord, în acest moment crucial, să pleci peste ocean, în Lumea Veche, când eşti pe punctul de a fi încoronată ca regină a celei Noi?

– Pai, te rog, eu…

– Destul! Am încheiat orice discuţie pe tema asta. Ne vedem la

cină.

Cu un suspin, Bel i-a întors spatele şi a luat-o la goană prin bucătărie, spre partea din spate a casei, sub ochii plini de uluire ai personalului care pregătea masa de seară. A alergat apoi prin grădină şi, fără să-i pese de rochie, a început să urce panta muntelui, acoperită cu vegetaţie luxuriantă, agăţându-se de tulpinile şi rădăcinile din cale.

Când, după zece minute, a ajuns suficient de sus cât să nu fie auzită de cineva, s-a prăbuşit pe solul cald, răcnind ca un animal sălbatic. După ce s-a mai scuturat de mânie şi deznădejde, s-a rostogolit pe spate şi a început să-şi scuture ţărâna de pe poalele rochiei de muselină. Şi-a ridicat genunchii sub bărbie, strângându-i ferm cu braţele. Cu ochii spre Rio, splendida privelişte a calmat-o şi mai mult. Vedea, printre altele, enclava de la Cosme Velho şi piscul înalt, mărginit de nori, al muntelui Corcovado.

În direcţia opusă se afla o *favela*, un cartier cu case dărăpănate, locuit de cei mai săraci oameni. Briza îi aducea în urechi ritmurile de tobe care răsunau zi şi noapte în acel loc, oamenii dansând samba ca să mai uite de vieţile lor mizere. Gândul la ei a adus-o înapoi, cu picioarele pe pământ.

Nu sunt nimic altceva decât o fată bogată şi egoistă, răsfăţată de soartă. Cum de mă pot purta astfel, când eu am tot ce vreau, iar cei de acolo, absolut nimic?

Bel şi-a plecat fruntea pe genunchi, cerându-şi iertare în gând. Te implor, Fecioară binecuvântată, să-mi potoleşti focul din inimă, să fiu şi eu precum Maria Elisa, pentru că asta nu va duce la nimic bun. Jur că, de acum înainte, voi fi recunoscătoare şi-mi voi asculta părinţii, se ruga ea din toată inima.

Peste zece minute, Bel cobora panta abruptă a muntelui şi intra în casă prin bucătărie, cu rochia plină de pământ şi părul ciufulit, dar cu fruntea sus. Odată ajunsă în camera ei, i-a cerut slujnicei să-i umple cada cu apă caldă şi, după ce s-a scufundat în ea, a decis ca, pe viitor, să fie o fiică ascultătoare… şi o *soţie* perfectă.

În timpul cinei, nu a fost deschis subiectul călătoriei în Europa şi, după ce s-a culcat, lui Bel i-a fost clar că acesta nu va mai fi adus în discuţie vreodată.

Capitolul 16

Două săptămâni mai târziu, cei trei membri ai familiei Aires Cabral participau la o cină grandioasă, organizată la *Mansão da Princesa*. Antonio s-a dat peste cap să-i impresioneze, vorbind întruna despre avântul fulminant al comerţului cu cafea, cererea pentru boabele magice crescând de la o lună la alta, atât în America, cât şi în Brazilia.

– Şi noi am avut mai multe plantaţii de cafea lângă Rio, dar, după abolirea sclaviei, n-au mai fost rentabile, i-a spus tatăl lui Gustavo.

– A, da. Eu pot spune că sunt foarte norocos că plantaţiile mele sunt aproape de São Paulo, unde nu prea s-au folosit sclavi, a replicat Antonio. Şi, desigur, pământul de acolo este mult mai fertil. Cred că noi producem cea mai bună cafea din lume. Veţi constata asta când o vom servi după cină.

– Da, cred că toţi trebuie să ne adaptăm noilor împrejurări, a observat Maurício, înţepat.

– Şi să ne străduim să conservăm vechile valori şi tradiţii, a intervenit mama lui Gustavo.

Bel o studia atent pe Luiza Aires Cabral, pe a cărei faţă rareori apărea vreun zâmbet. Fără îndoială fusese frumoasă în tinereţe, cu ochii aceia de un albastru pur şi osatura fină. Totuşi, amărăciunea care o măcina acum părea să alunge orice fel de şarm. Bel şi-a jurat în gând ca, indiferent de turnura pe care o va lua viaţa ei, să nu-i împărtăşească soarta.

– Înţeleg că o cunoşti pe fiica lui Heitor da Silva Costa, Maria Elisa, a întrebat-o încet Gustavo. Eşti prietenă cu ea?

– Da, sigur.

– Săptămâna viitoare voi merge cu tata pe muntele Corcovado pentru ca *Senhor* da Silva Costa să ne arate ce planuri are. Pai face parte din Grupul Catolic care a venit pentru prima dată cu ideea amplasării unui monument al lui *Cristo* acolo sus. Aud că planurile lui *Senhor* da Silva Costa se schimbă regulat şi nu-l invidiez pentru sarcina asumată. Muntele are peste şapte sute de metri înălţime.

– N-am urcat niciodată până în vârf, deşi locuim atât de aproape, i-a spus Bel. Una dintre pante urcă chiar din spatele grădinii noastre.

– Poate tatăl tău te va lăsa să vii cu noi.

– Mi-ar plăcea mult, îţi mulţumesc, i-a răspuns Bel pe un ton

politicos.

– Atunci, rămâne stabilit. Îl voi ruga mai târziu.

După ce Bel s-a întors spre masă ca să-şi mănânce deliciosul desert *pudim de leite condensado*, făcut cu lapte condensat şi caramel, simţea încă ochii lui Gustavo aţintiţi asupra ei.

Peste două ore, după ce slujnica a închis uşa după oaspeţii săi, Antonio s-a întors spre Carla şi Bel, radiind de fericire.

– Cred că i-am impresionat şi mai cred că tu, *princesa* mea – a apucat-o pe Bel de bărbie –, vei primi marea veste de la Gustavo în curând. M-a întrebat dacă te las cu el pe muntele Corcovado, săptămâna viitoare. Este un loc perfect pentru ca un tânăr să ceară mâna unei fete, nu crezi?

Bel a dat să protesteze, dar apoi şi-a amintit jurământul pe care şi-l făcuse.

– Da, Pai, i-a spus, lăsându-şi cu modestie privirea în jos.

Mai târziu, când se urca în pat, dorindu-şi ca Loen să fie acolo, să se sfătuiască cu ea, a auzit un ciocănit la uşă.

– Intră!

– *Querida!* Era Carla. Sper că nu te-am trezit din somn.

– Nu, Mãe. Intră, te rog.

A bătut apoi cu palma pe saltea, şi mama ei s-a aşezat, luându-i mâinile într-ale sale.

– Izabela, te rog să nu uiţi că eşti mult iubita mea fiică şi vreau să te întreb acum, pentru că, din câte se pare, Gustavo este pe cale să-ţi ceară mâna, asta îţi doreşti?

Reamintindu-şi jurământul făcut, Bel ticluia în sinea ei ce răspuns să-i dea mamei.

– Mãe, adevărul este că nu-l iubesc pe Gustavo. Şi nici nu-mi plac părinţii lui. Şi tu ştii că ne tratează de sus şi că ar prefera o portugheză pentru singurul lor fiu. Dar Gustavo e drăguţ şi bun. Mai ştiu cât de fericiţi veţi fi tu şi, mai ales, Pai. Aşa că, dacă îmi va cere mâna, voi accepta bucuroasă, a încheiat Bel cu un mic oftat.

– Bel, eşti sigură? a insistat Carla, studiindu-şi atent fiica. Indiferent ce vrea tatăl tău, eu, ca mamă, trebuie să ştiu ce simţi cu adevărat. Ar fi un păcat teribil să duci o viaţă pe care nu ţi-o doreşti. Mai presus de orice, vreau să fii fericită.

– Îţi mulţumesc, Mãe. Sunt sigură că voi fi.

– Bine atunci, a zis Carla după o pauză, cred că dragostea poate înflori între un bărbat şi o femeie cu timpul. Crede-mă! Îţi spun asta după ce m-am măritat cu tatăl tău. A făcut o grimasă. Şi eu am avut îndoieli la început, dar acum, în ciuda tuturor defectelor lui, nu l-aş schimba pentru nimic în lume. Este foarte important ca un bărbat să iubească mai mult femeia, decât ea pe el.

– De ce spui asta, Mãe?

– Pentru că, draga mea, deşi inimile femeilor pot fi schimbătoare şi se pot îndrăgosti de mai multe ori, bărbaţii, deşi par mai puţin sentimentali, odată ce se îndrăgostesc, o fac pentru totdeauna. Şi cred că Gustavo te iubeşte de pe acum foarte mult. I se citeşte asta în ochi când se uită la tine. În felul ăsta, te asiguri că va rămâne alături de tine şi nu va alerga după altele. Noapte bună, *querida*! i-a urat Carla lui Bel, sărutând-o.

Bel a meditat mult timp la vorbele mamei după plecarea acesteia. Spera să nu se înşele.

– Eşti gata de plecare?

– Da.

Bel aştepta răbdătoare sub ochii scrutători ai părinţilor ei.

– *Princesa* mea, eşti atât de frumoasă! a exclamat Antonio plin de admiraţie. Ce bărbat ţi-ar putea rezista?

– *Querida*, eşti emoţionată? a întrebat-o Carla.

– N-am nimic, urc pe muntele Corcovado cu Gustavo, atât şi nimic mai mult, le-a răspuns Bel, încercând să-şi ascundă iritarea crescândă.

– Ei bine, a replicat Antonio, aproape sărind în picioare când a auzit clopoţelul de la uşă. Vom vedea! Uite c-a venit.

– Mult noroc şi Dumnezeu să te aibă în pază, draga mea! i-a urat Carla, sărutându-şi fiica pe obraji.

– Te aşteptăm să ne dai marea veste, a strigat Antonio după ea, în timp ce slujnica o ajuta să-şi prindă cu ace frumoasa pălărie din mătase, cumpărată special pentru acea ocazie.

Gustavo o aştepta în dreptul uşii, cu statura lui pirpirie, dar elegant în costum crem din in, purtând pălărie de paie.

– *Senhorita* Izabela, eşti atât de frumoasă! Ne aşteaptă şoferul nostru. Mergem?

După ce s-au urcat în automobil şi s-au aşezat pe bancheta din spate, Bel şi-a dat seama că Gustavo era mult mai emoţionat decât ea. În cele trei minute, cât a durat ca să ajungă la staţia decovilului de pe Corcovado, n-a scos un cuvânt. I-a deschis portiera şi a ajutat-o să urce în unul din vagoane, două în total, ataşate la spatele unei locomotive miniaturale cu aburi.

– Sper să-ţi placă priveliştea, deşi nu e o călătorie prea confortabilă, a avertizat-o Gustavo.

Trenul şi-a început ascensiunea pe munte, înclinându-se atât de mult, încât Bel a trebuit să facă un efort ca să-şi ţină capul drept. La o hurducătură, Bel s-a prins instinctiv de umărul lui Gustavo, şi el i-a cuprins imediat talia cu braţul.

Era cel mai intim gest de până acum şi, deşi Bel nu simţea nici un fior, gestul nici nu-i repugna. De parcă ar fi avut un frate mai mare alături de ea. Zgomotul teribil făcea inutilă orice conversaţie, aşa că Bel s-a mai relaxat, bucurându-se de vegetaţia luxuriantă din jur, o adevărată junglă citadină.

Când trenul a tras în staţie, Bel a simţit o uşoară dezamăgire.

– E aici un loc de unde ai o privelişte excelentă a oraşului, sau, dacă preferi, putem urca scările până în vârf, unde oamenii sapă deja la fundaţia statuii Mântuitorului Hristos, i-a propus Gustavo.

– Sigur că vreau să urcăm în vârf, i-a zâmbit Bel, remarcând privirea lui aprobatoare.

Aşa că au început să urce nenumăratele trepte, sub soarele arzător, fiindu-le tot mai cald în hainele elegante cu care erau îmbrăcaţi.

Nu trebuie să transpir, îşi spunea Bel, simţind deja cum lenjeria intimă i se lipeşte de trup. În final, au ajuns pe platoul din vârful muntelui. În faţa lor au zărit un pavilion umbrit. La distanţă, Bel îi putea vedea pe muncitori cum escavează bucăţi mari de rocă cu ajutorul unor utilaje mecanice. Gustavo a prins-o de mână şi a tras-o spre pavilion.

– *Senhor* da Silva Costa ne-a explicat că oamenii trebuie să sape mult în adâncime ca să fie siguri că statuia nu se va prăbuşi. Şi, acum, a adăugat el, prinzându-i umerii şi întorcând-o cu faţa spre oraş, uită-te acolo!

În direcţia cu pricina, Bel a zărit un acoperiş roşu, strălucitor, al

unei clădiri impunătoare.

– Nu este Parque Lage?

– Da, şi grădina botanică e extraordinară. Dar ştii povestea casei respective?

– Nu.

– Nu cu mult timp în urmă, un brazilian s-a îndrăgostit de o italiancă, cântăreaţă de operă. Era disperat să se însoare cu ea şi s-o aducă cu el la Rio, dar femeia, obişnuită să trăiască în Italia, nici nu voia să audă. Aşa că el a întrebat-o ce-ar face-o să plece din prea iubita ei Romă. Răspunsul a fost că şi-ar fi dorit un *palazzo*, la fel ca acelea din ţara ei natală. Aşa că, a continuat Gustavo zâmbind, i-a construit unul. S-au căsătorit, şi ea s-a mutat la Rio şi îşi duce în continuare viaţa între pereţii frumosului ei palat.

– Cât de romantic! a exclamat Bel, pe urmă s-a aplecat cât mai mult peste balustradă, admirând peisajul de dedesubt.

Aproape instantaneu, un braţ i s-a înfăşurat protector în jurul taliei.

– Ai grijă! N-am de gând să le spun părinţilor tăi că ai căzut din vârful muntelui Corcovado, i-a spus zâmbind. Izabela, vreau să ştii că, dacă aş putea, ţi-aş construi un palat la fel de frumos ca acela la care te uiţi acum.

Bel, încă aplecată peste balustradă, fără ca el să-i poată vedea faţa, i-a răspuns:

– Este foarte drăguţ din partea ta, Gustavo, să-mi spui asta.

– Este adevărat. Izabela… a început şi a tras-o blând cu faţa spre el. Cred că ştii ce vreau să-ţi cer.

– Eu…

Imediat, un deget i s-a lipit de buze.

– Cred că cel mai bine ar fi să nu spui nimic deocamdată, altfel, îmi voi pierde curajul. Apoi, şi-a dres vocea emoţionat. Dat fiind că eşti foarte frumoasă, înţeleg că, din punct de vedere fizic, eu nu sunt ceea ce meriţi tu de la un soţ. Amândoi ştim că poţi avea orice bărbat îţi doreşti. Toţi bărbaţii din Rio sunt fermecaţi de tine, la fel ca mine. Dar vreau să-ţi spun că eu apreciez la tine şi alte calităţi decât prezenţa fizică.

Gustavo a făcut o pauză, şi Bel se gândea că ar trebui să-i dea o

replică. A deschis gura, dar din nou degetul lui i-a pecetluit buzele.

– Lasă-mă să termin, te rog! Din primul moment când te-am văzut la petrecerea ta, am ştiut că te vreau pentru totdeauna. L-am rugat pe tatăl tău să ne facă cunoştinţă, şi restul poveştii îl cunoşti. Sigur că, din punct de vedere pragmatic, trebuie să acceptăm amândoi faptul că, în aparenţă, legătura noastră pare a fi una din interes, familia ta fiind bogată, şi a mea, aristocrată. Dar, Izabela, trebuie să-ţi spun că, în ochii mei, căsnicia noastră nu va fi clădită pe aceste triste fundamente. Pentru că... Gustavo şi-a plecat puţin fruntea, după care a privit-o drept în ochi... te iubesc.

Bel citea sinceritatea din ochii lui. Chiar dacă ştia că el o va cere în căsătorie în această zi, n-ar fi bănuit că va fi atât de mişcată de cuvintele şi onestitatea lui. Şi-a amintit vorbele mamei sale. Simţea că e cuprinsă de un val de compasiune faţă de Gustavo şi de vinovăţie, pentru că şi-ar fi dorit să-i împărtăşească simţămintele. În felul acesta, toate piesele din puzzle-ul existenţei sale s-ar fi potrivit perfect.

– Gustavo, eu...

– Izabela, te rog! Îţi promit că termin îndată. Înţeleg acum că tu nu nutreşti aceleaşi sentimente faţă de mine. Dar cred că-ţi pot da multe motive pentru a te bucura din plin de viaţă. Şi mai sper că, într-o zi, mă vei iubi şi tu, măcar puţin.

Bel s-a uitat în jur, observând că nu mai era nimeni în afară de ei în pavilion.

– Dacă îmi este de vreun ajutor, a adăugat Gustavo, l-am văzut pe *Senhor* da Silva Costa, în urmă cu trei zile, şi el mi-a spus cât de mult ţi-ai dori o călătorie în Europa, împreună cu familia lui. Izabela, vreau să te duci. Dacă accepţi să ne logodim imediat şi-mi promiţi că ne căsătorim când te întorci din Europa, atunci îl voi convinge pe tatăl tău că o călătorie în scopuri culturale în Lumea Veche este necesară pentru ca tu să-mi fii o soţie potrivită.

Bel îl privea mută de uimire.

– Eşti foarte tânără, *querida*. Nu trebuie să uiţi că eu sunt mai mare cu zece ani decât tine, i-a mai spus Gustavo, mângâind-o pe obraz. Vreau să-ţi lărgeşti orizontul, aşa cum am făcut şi eu când eram de vârsta ta. Ce răspuns îmi dai?

Bel ştia că trebuia să-i răspundă pe loc. Gustavo îi oferea un vis

devenit realitate. Un cuvânt al lui îi permitea să aibă ce-şi dorea mai mult, şi anume libertatea de a călători dincolo de limitările stricte din Rio. Preţul era mare, dar oricum era pregătită să-i accepte propunerea.

– Gustavo, este foarte generos din partea ta.

– Sigur că nu sunt prea fericit de acest aranjament, draga mea Izabela. Îmi vei lipsi teribil, dar sunt conştient, totodată, că nu poţi ţine păsările frumoase închise în colivie. Dacă le iubeşti, trebuie să le laşi să zboare. Gustavo i-a prins mâinile într-ale sale. Evident că aş fi preferat să te însoţesc. De fapt, chiar m-am gândit că ar fi grozav să-ţi ofer o călătorie în Europa în luna noastră de miere. Dar adevărul este că, în acest moment, pur şi simplu nu dispun de fondurile necesare. Şi, în plus, părinţii mei au nevoie de mine aici. Aşa că, ce părere ai?

– Gustavo, eşti sigur că părinţii şi societatea din Rio vor fi de acord cu acest plan? Dacă ne logodim, n-ar fi normal să rămân aici până ne căsătorim?

– În Lumea Veche, de unde vin părinţii mei, este destul de normal ca o tânără de familie bună să se culturalizeze înaintea măritişului. Sunt sigur că vor fi de acord. Deci, *querida* Izabela, nu mă mai lăsa să aştept, nu mai suport acest chin.

– Cred că... Bel a respirat adânc. Spun da.

– *Meu Deus!* Mulţumesc Domnului! a exclamat el uşurat. Şi acum, îţi ofer acest dar. Gustavo a scos din buzunarul de la piept o cutiuţă îmbrăcată în piele. Inelul face parte din bijuteriile noastre de familie. Legenda spune că a fost purtat de verişoara împăratului Dom Pedro, când s-a logodit.

Bel se uita uluită la diamantul minunat încadrat de două safire.

– Este foarte frumos, a declarat ea sincer.

– Piatra din centru este foarte veche, a fost găsită în mina Tejuco, iar aurul provine din Ouro Preto. Pot să ţi-l pun pe deget? Se potriveşte perfect, s-a grăbit el să adauge. Şi, acum, te însoţesc acasă, ca să le cer oficial părinţilor mâna ta.

– Bineînţeles.

După ce i-a pus simbolul de logodnă pe inelarul mâinii drepte, Gustavo i-a spus:

– Poate va trebui puţin modificat ca să nu-ţi alunece de pe degetul tău subţire şi frumos. Apoi i-a sărutat mâna. Draga mea Izabela, vreau

să-ţi spun că primul lucru pe care l-am remarcat au fost mâinile tale superbe.

În timp ce-i mărturisea acest lucru, îi săruta fiecare deget în parte.

– *Obrigada*.

Apoi Gustavo i-a scos inelul de pe deget şi l-a aşezat înapoi în cutiuţă.

– Să ne grăbim, pentru că, seara, trenul nu mai circulă şi riscăm să rămânem aici. Nu cred că tatăl tău s-ar bucura.

– Nu, a replicat ea.

Au coborât treptele, ţinându-se de mână până la micuţa staţie. În secret, Bel era conştientă că acum, că pusese mâna pe un „prinţ“, tatăl ei ar fi fost gata să accepte orice.

Când au ajuns acasă, Bel a dispărut imediat în camera ei, în timp ce Gustavo a rămas să discute cu Antonio. Aştepta tensionată pe marginea patului, făcându-i semn slujnicei, care o întreba dacă doreşte să se schimbe, să o lase în pace. Se simţea cuprinsă de nesiguranţă, dar şi de extaz, în egală măsură.

Încerca să deslușească motivul pentru care Gustavo luase decizia de a o încuraja să facă călătoria în Europa. Poate era şi el mulţumit să mai amâne căsătoria? Poate că bietul Gustavo era la fel de presat de părinţii lui cum era şi ea de tatăl ei? Deşi afecţiunea pe care o citise pe chipul lui, când o ceruse, părea să fie sinceră…

Gândurile i-au fost întrerupte de sosirea slujnicei, care radia de fericire.

– Tatăl tău te cheamă jos. Mi-a spus să servesc cea mai bună şampanie. Felicitări, *senhorita*! Sper să fii fericită şi Sfânta Fecioara să te binecuvânteze cu mulţi copii.

– Îţi mulţumesc, Gabriela! i-a zâmbit Bel, în timp ce ieşea din cameră, coborând cu pas uşor scările şi, urmând zgomotul vocilor, s-a îndreptat spre salon.

– Iat-o aici, viitoarea mireasă! Vino, sărută-ţi tatăl, *princesa* mea, şi află că v-am dat binecuvântarea.

– Mulţumesc, Pai! i-a spus Bel în timp ce el o săruta pe obraji.

– Izabela, draga mea, să ştii că sunt cel mai fericit tată din lume la ora actuală.

– Iar eu cel mai fericit bărbat din Rio, a intervenit Gustavo.

– Uite că a venit şi mama ta, să-i dăm marea veste, a adăugat Antonio cu ochii spre Carla.

Felicitările reciproce au continuat, apoi a sosit şampania şi toţi patru au toastat pentru fericirea şi sănătatea viitorului cuplu.

– Totuşi, *senhor*, sunt puţin îngrijorat că doreşti s-o vezi plecată la mii de kilometri depărtare înaintea perfectării căsătoriei, i s-a adresat Antonio lui Gustavo cu o uşoară încruntare a sprâncenelor.

– Aşa cum v-am spus, Bel este încă foarte tânără şi cred că o vizită în Europa o va ajuta să se maturizeze. Toate impresiile pe care le va acumula în această călătorie ne vor prilejui conversaţii mai interesante la bătrâneţe.

Gustavo i-a zâmbit lui Bel şi i-a făcut cu ochiul.

– Ei bine, nu ştiu ce să zic, a replicat Antonio. Deşi presupun că va profita de ocazie ca să viziteze cele mai grozave saloane de modă din Paris pentru a-şi comanda rochia de mireasă.

– Sigur că da. Şi la fel de convins sunt că va arăta perfect indiferent de rochia pe care o va alege. Şi, acum – Gustavo şi-a terminat şampania – trebuie să-mi iau rămas-bun, ca să le dau fericita veste şi părinţilor mei. Deşi sunt sigur că nu vor fi surprinşi, a adăugat el cu un zâmbet.

– Sigur că da. Înainte ca logodnica ta să plece, vom organiza petrecerea de logodnă. Poate la Copacabana Palace, unde ai cunoscut-o. Antonio nu-şi putea stăpâni un zâmbet larg, cu gura până la urechi. Vom publica anunţul la rubrica mondenă a tuturor ziarelor, a adăugat el în timp ce-l conducea pe Gustavo spre uşa de la intrare.

– Sunt bucuros să las toate aranjamentele în mâinile viitorilor mei socrii, a spus el. Pe urmă, i-a prins mâna lui Bel şi a sărutat-o. Noapte bună, Izabela, şi îţi mulţumesc pentru că ai făcut din mine un bărbat foarte fericit.

Antonio a aşteptat până când automobilul lui Gustavo a dispărut din raza vizuală şi, pe urmă, a săltat-o pe Bel în braţe, învârtind-o prin casă aşa cum obişnuia pe când era copil.

– *Princesa* mea, ai reuşit! Bravo nouă! A aşezat-o apoi pe Bel pe un scaun şi s-a dus spre soţia lui s-o îmbrăţişeze. Carla, tu nu eşti la fel de încântată?

– Sigur că da. Atât timp cât Bel e fericită, consider că am primit o

veste minunată.

Antonio o studia pe Carla îndeaproape, şi pe faţa lui se putea citi îngrijorarea.

– *Querida*, te simţi bine? Eşti foarte palidă.

– Mă doare capul, atâta tot. Şi acum – Carla se silea să zâmbească – mă duc să-i spun bucătăresei să pregătească ceva special pentru cină.

Bel a fugit după mama ei, pe coridor, unul dintre motive fiind şi acela de a mai scăpa de euforia debordantă a tatălui ei.

– Mãe, te bucuri pentru mine?

– Sigur că da, sunt fericită, Izabela.

– Dar te simţi bine?

– Da, *querida*. Du-te sus şi îmbracă-te cu o rochie frumoasă pentru această cină deosebită.

Capitolul 17

Următoarele săptămâni au zburat pe nesimţite, înalta societate din Rio sărbătorind logodna lui Bel cu Gustavo. Cele mai bogate şi aristocratice familii parcă doreau să fie părtaşele acestei poveşti de dragoste, ca şi cum Gustavo ar fi fost prinţul lor moştenitor, şi frumoasa Bel, viitoarea lui soţie.

Antonio jubila când el şi Carla primeau invitaţii la petreceri şi dineuri în case al căror prag nu-l păşiseră până atunci.

Bel avea puţin timp la dispoziţie ca să se gândească la călătoria în Europa, deşi rezervarea pe vapor fusese făcută, iar *Madame* Duchaine, chemată să-i alcătuiască lui Bel o garderobă potrivită pentru vizita în capitala modei din Lumea veche.

Loen se întorsese, în sfârşit, acasă, şi Bel era curioasă să afle ce părere avea despre Gustavo.

– Cred că, aşa cum l-am văzut, *Senhorita* Bel, i-a spus ea în timp ce o ajuta pe Bel să îmbrace rochia pentru dineul din acea seară, este un om onorabil şi îţi va fi un soţ devotat. Şi, cu siguranţă, numele lui îţi va aduce multe avantaje. Dar… S-a oprit brusc, scuturând din cap. Nu, nu trebuie să-ţi spun eu asta.

– Dar, Loen, te rog, ne cunoaştem de mici, şi în tine am cea mai mare încredere! Trebuie să-mi spui tot ce gândeşti.

– Atunci iartă-mă că-ţi aduc aminte, *minha pequena*, a replicat ea cu o expresie mai blajină pe chip, dar mi-ai scris că nu eşti deloc încântată de acest aranjament. Şi, acum, după ce v-am văzut împreună… am înţeles că nu-l iubeşti deloc. Asta nu te îngrijorează?

– Mãe crede că-l voi iubi cu timpul. Şi, în afară de asta, nu am altă opţiune.

– Atunci, sunt sigură că mama ta are dreptate. *Senhorita* Bel, eu….

Loen a părut deodată nesigură.

– Ce mai e?

– Vreau să-ţi spun ceva. Cât am stat în munţi, am întâlnit pe cineva. Adică un bărbat.

– Doamne, Loen! Bel era surprinsă. De ce nu mi-ai spus nimic până acum?

– Cred că din timiditate, şi tu erai atât de ocupată cu logodna ta, că n-am găsit un moment potrivit.

– Cine este? a întrebat-o Bel, curioasă.

– Bruno Canterino, fiul Fabianei şi al lui Sandro, i s-a confesat Loen.

Bel şi-a amintit de tânărul chipeş, care muncea pe moşie, şi de părinţii lui şi i-a zâmbit lui Loen.

– Arată foarte bine şi cred că vă potriviţi perfect.

– Îl ştiu de când eram mici şi am fost întotdeauna prieteni. Dar, de data asta, e altceva între noi.

– Îl iubeşti?

– Da, şi mi-e foarte dor de el de când m-am înapoiat la Rio. Şi, acum, trebuie să te îmbraci pentru că altfel întârzii.

Bel n-a mai scos o vorbă, în timp ce Loen o ajuta să se aranjeze, înţelegând pe deplin motivul pentru care fata îi mărturisise sincer că se îndrăgostise şi, deopotrivă, era conştientă că mariajul ei cu Gustavo era de neevitat şi că nu se mai putea face nimic în această privinţă.

O consolare pentru Bel era faptul că îl îndrăgea tot mai mult pe Gustavo pe măsură ce petrecea mai mult timp cu el. Acesta avea grijă să-i îndeplinească şi cea mai mică dorinţă şi asculta cu interes tot ce-i spunea ea. Fericirea lui atât de mare, după ce ea îi acceptase cererea în căsătorie, nu putea s-o lase nepăsătoare.

– Din dihor s-a transformat în căţeluşul tău, i-a spus zâmbind Maria Elisa, când cele două prietene s-au întâlnit la o gală de caritate, organizată de Grădina Botanică. Sau, mai bine zis, nu-ţi mai displace.

– Nu, dimpotrivă, îmi place mult de el, i-a răspuns Bel, conştientă că nu asta conta cel mai mult, ci *dragostea* pe care ar fi trebuit s-o simtă faţă de el.

– Nici acum nu-mi vine să cred că te lasă să vii cu noi în Europa. Alţi bărbaţi în locul lui n-ar fi îngăduit asta.

– Se pare că tot ce vrea este să fiu eu fericită, a replicat Bel.

– Da, cred că ai dreptate. Eşti o fată foarte norocoasă. Să înţeleg că te vei întoarce în braţele lui?! Sau te-ai folosit de logodna asta ca să obţii ce vrei?

– Cine crezi că sunt? a explodat Bel. Sigur că mă voi întoarce la el. Aşa cum ţi-am spus, îl îndrăgesc mult pe Gustavo.

– Foarte bine, pentru că n-aş vrea să fiu eu persoana care să-l informeze că mireasa lui a fugit cu vreun pictor italian.

– Of, Doamne, de parcă aşa ceva s-ar putea întâmpla vreodată! a exclamat Bel, dându-şi ochii peste cap.

Cu o zi înaintea îmbarcării pe vaporul cu care ea şi familia da Silva Costa urmau să plece în Franţa, peste Atlantic, Gustavo s-a prezentat la *Mansão da Princesa* ca să-şi ia rămas-bun de la ea. De data asta, părinţii ei i-au lăsat singuri în salon.

– Aşadar, nu ne mai vedem câteva luni, i-a zâmbit el trist. Îmi va fi dor de tine, Izabela.

– Şi tu îmi vei lipsi, Gustavo, a replicat ea. Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns că m-ai ajutat să plec.

– Pur şi simplu vreau să fii fericită. Ţi-am adus ceva. Gustavo a băgat mâna în buzunar şi a scos un săculeţ din piele. După ce a slăbit şnurul, Bel a zărit înăuntru un colier. Este un cadou pentru tine, i-a spus Gustavo. E piatra lunii despre care se spune că oferă protecţie celui care o poartă, mai ales în călătoriile pe mare, departe de cei dragi.

Bel privea impresionată piatra de un albastru alburiu, înconjurată de mici diamante.

– M-am îndrăgostit pe loc de ea, i-a mărturisit Bel cu un entuziasm sincer. Îţi mulţumesc mult, Gustavo!

– Am ales-o special pentru tine, i-a mărturisit Gustavo, arătându-se mulţumit de reacţia ei. Nu are prea mare valoare, dar mă bucur că-ţi place.

– Categoric, a replicat ea, mişcată de atenţia lui. Te rog să mi-o prinzi la gât!

Gustavo a făcut întocmai, apoi a sărutat-o pe ceafă.

– *Minha linda* Izabela, a exclamat el admirativ. Ţi se potriveşte de minune.

– Îţi promit că o voi purta în fiecare zi.

– Şi că-mi vei scrie des?

– Da.

– Izabela, eu…

Subit, Gustavo a prins-o de bărbie şi a sărutat-o pe buze pentru prima oară. Bel nu se sărutase vreodată cu un bărbat, aşa încât era foarte curioasă să trăiască acea experienţă. În cărţile pe care le citise, femeilor li se înmuiau genunchii. Ei bine, gândea ea, în timp ce

Gustavo o săruta cu tot mai multă pasiune, şi ea nu ştia cum să-i răspundă, fără doar şi poate că nu i se înmuiaseră genunchii. Totuşi, senzaţia fusese plăcută, s-a gândit ea după plecarea lui. De fapt, nu simţise nimic. Absolut nimic.

– La revedere, draga mea Loen! Să ai grijă de tine! i-a spus Bel cameristei în timp ce se pregătea să iasă din camera ei şi să se îndrepte împreună cu părinţii spre port.

– Şi tu, *Senhorita* Bel. Sunt îngrijorată la gândul că vei traversa oceanul fără mine. Te rog să-mi scrii des.

– Sigur. Îţi voi povesti tot ce nu pot să le spun părinţilor mei, a adăugat ea cu un zâmbet conspirativ. Aşa că ai grijă să nu-mi descopere cineva scrisorile. Acum plec, dar te rog să-mi scrii, să-mi spui tot ce se întâmplă pe aici. Ai grijă, Loen!

Apoi a sărutat-o şi a ieşit din cameră.

Pe când Bel se urca în automobil, se gândea că până şi camerista ei experimenta un sentiment de care ea va fi cu siguranţă lipsită tot restul vieţii: o mare pasiune.

Părinţii au urcat împreună cu ea la bordul vaporului, ancorat în imensul port din Rio, Pier Mauá. Carla examina uimită apartamentul confortabil în care era cazată fiica ei.

– Ia te uită, parcă e o cameră de hotel! a exclamat entuziastă Carla, apoi s-a aşezat pe pat ca să încerce salteaua. Au lumină electrică şi draperii frumoase.

– Să nu-mi spui că te aşteptai ca Bel să călătorească la lumina lumânărilor, dormind într-un hamac, pe punte? a glumit Antonio. La cât a costat biletul, ar trebui să dispună de tot confortul modern imaginabil.

Pentru a mia oară, Bel şi-ar fi dorit ca tatăl ei să nu mai măsoare totul în bani. S-a auzit sirena vaporului, semn că însoţitorii pasagerilor trebuiau să coboare. Bel şi-a îmbrăţişat imediat mama.

– Mãe, te rog să ai grijă de tine până mă întorc! În ultima vreme, mi s-a părut că nu eşti în apele tale.

– Nu te îngrijora, Bel! Doar îmbătrânesc, atâta tot, a replicat Carla. Tu să ai grijă de tine până te întorci în siguranţă acasă.

Când Carla i-a dat drumul din braţe, Bel a văzut ochii mamei sale sclipind de lacrimi.

Pe urmă, Antonio şi-a îmbrăţişat şi el fiica.

– Rămas-bun, *princesa* mea, şi sper că, după ce vei cunoaşte frumuseţile Lumii Vechi, vei dori totuşi să revii acasă la cei dragi, mama, tata şi logodnicul tău.

Bel a urcat pe punte să le facă semn cu mâna, după ce ei au coborât de pe vas. Pe măsură ce siluetele lor se făceau tot mai mici, Bel a simţit un val de îngrijorare. Pleca la mare depărtare, împreună cu nişte oameni pe care de-abia dacă îi cunoştea. Şi, când vaporul a început să se îndepărteze de mal, în zgomotul asurzitor al sirenei, Bel a început să le facă semne agitate cu mâna.

– *Adeus*, scumpii mei mamă şi tată! Dumnezeu să vă aibă în pază!

Bel s-a bucurat de călătoria pe mare, unde beneficia de toate avantajele celor care plătiseră un bilet scump. Petrecea multe ore înotând în bazin, împreună cu Maria Elisa – cu atât mai mare era această plăcere cu cât îi lipsise la Rio – şi juca minigolf pe gazonul artificial de pe puntea superioară. Iar, seara, fetele se distrau pe seama privirilor admirative aruncate de tinerii de pe vapor, atunci când intrau în restaurant.

Totuşi, inelul impozant de logodnă al lui Bel o proteja de asaltul bărbaţilor, care prindeau curaj după câteva pahare de vin, când dansau după cină. Maria Elisa, în schimb, cocheta cu ei fără oprelişti.

În timpul călătoriei, Bel a reuşit să-i cunoască familia mult mai bine decât la Rio. Cei doi fraţi mai mici ai Mariei Elisa, Carlos şi Paulo, în vârstă de paisprezece şi şaisprezece ani, se aflau în pragul maturizării. Rareori aveau curajul să i se adreseze lui Bel. Mama Mariei Elisa, Maria Georgiana, era o femeie inteligentă, cu ochii ageri, dar înclinată adesea spre izbucniri de mânie atunci când ceva nu-i era pe plac. Juca bridge aproape toată ziua în salonul elegant, în schimb, soţul ei nu prea ieşea din cabina lui.

– Ce face tatăl tău închis toată ziua acolo? a întrebat-o Bel pe Maria Elisa într-o seară, pe când vaporul se apropia de insulele Cape Verde din largul coastei africane, urmând să facă o escală de câteva ore ca să se aprovizioneze.

– Lucrează la statuia lui *Cristo*, mai încape vorbă, i-a răspuns Maria Elisa. Mãe crede că soţul ei nu o mai iubeşte, dedicându-şi întreaga viaţă Domnului nostru. Imaginează-ţi că, până acum, el

susţinea că e ateu. Ce ironie!

Într-o după-amiază, Bel a ciocănit la uşa cabinei unde credea că o va găsi pe Maria Elisa. Deoarece nu i-a răspuns nimeni, a deschis uşa şi a strigat-o. Imediat, şi-a dat seama că făcuse o greşeală când, surprins, Heitor da Silva Costa a ridicat ochii de pe biroul acoperit cu planşe de arhitectură. Acestea acoperau în egală măsură patul şi toată podeaua.

– Bună ziua, *Senhorita* Izabela! Cu ce te pot ajuta?

– *Senhor*, regret că v-am deranjat. O căutam pe Maria Elisa şi am confundat uşile.

– Nici o problemă. Şi eu mă rătăcesc pe aici. Toate uşile cabinelor arată la fel, i-a spus Heitor, zâmbindu-i prietenos. Pe fiica mea o găseşti alături, deşi s-ar putea să fie oriunde pe acest vapor; mărturisesc că n-am habar ce face. Am atâtea lucruri pe cap. I-a făcut semn spre birou.

– Îmi daţi voie… să mă uit pe schiţele dumneavoastră?

– Da, te interesează?

Ochii de un albastru-deschis ai lui Heitor s-au luminat de plăcere.

– Da, sigur! Toţi vorbesc la Rio că ridicarea unei statui în vârful muntelui va fi cel mai mare miracol.

– Şi au dreptate. Totuşi, întrucât *Cristo* nu poate face asta singur, eu trebuie să-i dau o mână de ajutor. A afişat un zâmbet obosit. Uite, aici! Îţi voi arăta cum am de gând să fac. Heitor a invitat-o să ia loc pe un scaun lângă el şi, timp de o oră, i-a descris fundaţia solidă pe care urma să fie ridicată statuia. Vom folosi bare de oţel şi o nouă invenţie adusă din Europa, denumită fier beton. Bel, să ştii că aceasta nu va fi o simplă statuie, ci un monument închinat unui om. Trebuie să reziste vântului puternic şi ploilor. Ca să nu mai vorbesc despre trăsnetele trimise de Tatăl Său din cer, ca să le reamintească muritorilor de rând de marea Lui putere.

Bel se simţea copleşită. Era onorată să afle aceste informaţii, iar stilul plastic de a se exprima al lui Heitor îi crea plăcerea de a-l asculta.

– Acum, când ajungem în Europa, trebuie să găsesc un sculptor care să facă statuia să prindă viaţă. Tehnologia inginerească a construcţiei în sine va conta mai puţin pentru oameni decât aspectul exterior. A ridicat gânditor ochii spre ea. *Senhorita*, cred că asta e ceva

obişnuit în viaţă. Ce părere ai?

– Da, i-a răspuns Bel, luată pe nepregătite. Presupun că aşa este.

– De exemplu, a continuat el, tu eşti o tânără frumoasă, dar ce ştiu eu despre focul din sufletul tău? Firește, răspunsul este nu, nu ştiu nimic. Aşa că trebuie să găsesc un sculptor genial, care să modeleze chipul, trupul şi mâinile la care se aşteaptă oamenii.

În seara aceea Bel s-a dus la culcare, simţindu-se tulburată. Deşi Heitor ar fi putut să-i fie tată, trebuia să admită, cu stânjeneală, că se îndrăgostise fulgerător de *Senhor* da Silva Costa.

Capitolul 18

La şase săptămâni după ce părăsise oraşul Rio, vaporul acosta maiestuos în portul Le Havre. Familia da Silva Costa împreună cu Bel au urcat apoi într-un tren cu destinaţia Paris, unde un automobil îi aştepta la gară pentru a-i conduce spre apartamentul elegant din Avenue de Marigny, în apropiere de Champs-Élysées. Planul era ca familia să fie cazată în apropiere de biroul închiriat de Heitor, unde urma să se întâlnească cu numeroşii experţi pe care dorea să-i consulte în vederea finalizării structurii impozantului său Hristos.

De asemenea, urma să meargă în Italia şi Germania, ca să discute cu cei mai renumiţi sculptori ai vremii, bineînţeles însoţit de familia sa.

Bel avea la dispoziţie o săptămână, să se bucure din plin de călătoria la Paris. După cina din seara aceea, a deschis fereastra mare a camerei pe care o împărţea cu Maria Elisa, admirând priveliştea şi simţind un miros necunoscut, foarte străin. Aerul răcoros o făcea să tremure puţin. Aici era de-abia începutul primăverii, în timp ce la Rio temperaturile erau foarte ridicate.

Jos pe stradă, le putea vedea pe parizience cum se plimbă încântate la braţ cu iubiţii lor. Purtau ţinute elegante, lansate de curând de casa Chanel, cu linii simple şi fuste scurte până la genunchi, care nu aveau nimic de-a face cu rochiile cu corset pe care le purta de obicei Bel.

Oftând, şi-a desfăcut cocul, lăsând să-i cadă pe umeri părul bogat şi întrebându-se dacă va avea curajul să şi-l tundă şi să-l coafeze în noul stil bob. Mai mult ca sigur, tatăl ei ar dezmoşteni-o pe loc – tot timpul spunea că părul ei arată glorios. Însă aici, la mii de kilometri distanţă, nu mai trebuia să-i ceară voie să facă ceva, pentru prima dată în viaţa ei.

Cutremurată de un fior de plăcere, şi-a întins mai bine gâtul, privind spre stânga, unde se zăreau undele scânteietoare ale Senei, marele fluviu ce traversa Parisul, şi Malul Stâng de dincolo de el. Auzise multe despre grupurile de artişti boemi care populau străzile din jurul cartierelor Montmartre şi Montparnasse, de nudurile pictate de Picasso şi de poetul Jean Cocteau, a cărui viaţă scandaloasă, alimentată de opiu, ajunsese până şi pe paginile mondene ale ziarelor din Rio.

Mai ştia din lecţiile de istoria artei că, pe Malul Stâng, îşi făceau veacul artişti precum Degas, Cézanne şi Monet. Deşi, în ultima vreme, alţi artişti, mult mai îndrăzneţi, în frunte cu suprarealiştii, se aflau în avangardă. Scriitori precum F. Scott Fitzgerald şi frumoasa lui soţie, Zelda, fuseseră fotografiaţi la *La Closerie des Lilas*, bând absint împreună cu faimoşii lor amici boemi. Din câte ştia ea, toţi erau mari petrecăreţi, bând toată ziua şi dansând toată noaptea.

– Hei, Bel, culcă-te odată, de-abia aştept să pun capul pe pernă după călătoria asta istovitoare! a strigat la ea Maria Elisa, intrând în dormitor. Şi, te rog, închide fereastra! Mor de frig aici.

– Sigur.

Bel a tras draperiile şi s-a dus în baie să-şi pună cămaşa de noapte.

Zece minute mai târziu, erau întinse fiecare pe patul ei.

– Doamne, cât de frig e la Paris! a exclamat Maria Elisa, tremurând şi trăgându-şi pledul până sub bărbie. Tu cum te simţi?

– Nu mi-e frig, a replicat Bel, stingând veioza de pe noptieră. Noapte bună, Maria Elisa, somn uşor!

Cu ochii închişi, Bel se simţea exaltată gândindu-se la ceea ce îi putea aduce acest oraş cu locuitorii săi atât de interesanţi. Îi era cu adevărat cald acum.

A doua zi de dimineaţă, Bel era deja îmbrăcată, la ora opt, dornică să iasă la plimbare pe străzile Parisului. Heitor era singurul membru al familiei prezent în sufragerie, când a intrat ea să-şi ia micul dejun.

– Bună dimineaţa, Izabela! O studia, în timp ce într-o mână avea un creion şi în alta ceaşca de cafea. Te simţi bine?

– Da, foarte bine. Nu vă deranjez, sper.

– Nu, deloc. Sunt bucuros să am companie. Mă aşteptam să iau micul dejun de unul singur, fiindcă nevastă-mea s-a plâns că n-a dormit toată noaptea din cauza frigului.

– La fel şi fiica dumneavoastră, i-a spus Bel. I-a cerut cameristei să-i servească micul dejun la pat. Crede că a prins-o o răceală.

– Ei bine, după cum arăţi, se pare că nu îi împărtăşeşti suferinţa, a remarcat Heitor.

– Chiar dacă făceam penumonie, tot săream din pat, i-a răspuns Bel, în timp ce servitoarea îi turna cafeaua. Cum să te îmbolnăveşti exact când ai ajuns la Paris? a întrebat ea retoric, servindu-se cu un

corn pufos din coşul de pe masă.

– Este croasant, a informat-o Heitor. Este delicios cald, servit cu dulceaţă. Şi mie îmi place la nebunie acest oraş, dar din păcate voi dispune de prea puţin timp să-l explorez acum. Am prea multe întâlniri.

– Cu sculptorii?

– Da, nu pot să mă plâng că nu sunt încântat de asta. Mai trebuie să discut şi cu un expert în beton armat – o chestiune deloc romantică, dar, în ce mă priveşte, reprezintă cheia întregului meu proiect.

– Aţi fost vreodată în Montparnasse? l-a întrebat Bel curioasă, muşcând din deliciosul croasant.

– Da, cu mulţi ani în urmă. Când eram tânăr şi făceam multe călătorii. Aşadar, te interesează Malul Stâng… şi insoliţii săi locuitori?

Bel vedea o scânteie de amuzament în ochii lui Heitor.

– Da. Mă refer la faptul că acolo s-au născut cei mai mari artişti din actuala generaţie. Îmi place Picasso foarte mult.

– Vasăzică, eşti atrasă de cubism?

– Nu, pur şi simplu îmi plac marile opere de artă. Am aflat despre ele şi despre artiştii care le-au creat la orele de istoria artei, pe care le-am urmat la Rio.

– Atunci, nu-i de mirare că eşti gata să porneşti în explorarea cartierului boem. Dar, *senhorita*, te avertizez că este foarte… decadent în comparaţie cu ceea ce vezi la Rio.

– Cred că este decadent în comparaţie cu orice altceva, i-a răspuns Bel. Au un alt stil de viaţă, idei noi, împing lumea artei spre progres…

– Da, aşa este. Deşi, dacă m-aş lăsa inspirat de Picasso pentru statuia mea, cred că aş da de mare necaz, i-a zis el, zâmbind. Aşa că, din păcate, nu voi ajunge în Montparnasse. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Am prima întâlnire peste o jumătate de oră.

– Nu mă deranjează să rămân singură, a replicat Bel, urmărindu-l cu privirea pe Heitor cum se ridică şi îşi adună documentele şi caietele de notiţe.

– Îţi mulţumesc pentru companie. Mi-a făcut mare plăcere să discut cu tine.

– Şi mie, a mărturisit Bel timidă, în timp ce el o saluta şi ieşea din încăpere.

Până la prânz, Maria Elisa a făcut şi febră şi a fost chemat un doctor. Mama ei arăta puţin mai bine, dar amândurora li s-a recomandat să ia aspirină şi să stea la pat până se fac bine. Parisul întreg o aştepta pe Bel dincolo de acele ferestre, iar ea se foia prin apartament ca un animal în cuşcă. Furia o făcea să simtă mai puţină compasiune pentru Maria Elisa decât ar fi trebuit.

Sunt groaznică, atât de egoistă, se dojenea ea în gând, admirând pe fereastră străzile largi, aglomerate, de jos.

Plictisită, a acceptat în final să joace cărţi cu fraţii mai mici ai Mariei Elisa, în timp ce preţioasele ore ale primei sale zile în capitala Franţei se scurgeau lent.

Cu cât mai mult boala amicei sale şi a mamei acesteia se prelungea, cu atât creştea nerăbdarea lui Bel de a ieşi din casă. Spre sfârşitul săptămânii, fiindcă nu pusese piciorul pe vreun bulevard parizian, şi-a adunat tot curajul şi a întrebat-o pe Maria Georgiana dacă îi permite să iasă puţin la plimbare, să ia o gură de aer curat. Aşa cum era de aşteptat, răspunsul a fost negativ.

– Nu ieşi neînsoţită, Izabela! Nici eu, nici Maria Elisa nu te putem însoţi. Dar vei avea timp suficient să vizitezi Parisul, când ne vom întoarce de la Florenţa, a adăugat ea ferm.

Bel a ieşit din cameră, întrebându-se cum va reuşi să îşi ţină cumpătul până când vor pleca la Florenţa. Se simţea ca într-o temniţă, râvnind la libertatea aflată la doar câţiva metri distanţă de gratiile celulei.

În final, Heitor a venit cu o idee salvatoare. Luaseră împreună micul dejun toată săptămâna şi, deşi foarte ocupat, observase faptul că Bel se simţea foarte singură.

– Izabela, astăzi mă duc în Boulogne-Billancourt, să mă întâlnesc cu un sculptor, profesorul Paul Landowski. Am discutat la telefon şi am corespondat, dar trebuie să merg la el la atelier, ca să văd cum lucrează. Este principalul meu favorit, deşi mai sunt câţiva sculptori în Italia şi Germania. Vrei să vii cu mine?

– Eu… sunt foarte onorată, *senhor*! Dar mă tem să nu vă încurc.

– Cu siguranţă, nu o vei face. Cred că te-ai plictisit închisă aici ca-ntr-o colivie, plus că, în timp ce eu voi discuta cu profesorul Landowski, unul dintre asistenţii lui ţi-ar putea arăta atelierul.

– *Senhor* da Silva Costa, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere, s-a arătat Bel încântată.

– N-aş vrea s-o iei ca pe o favoare. La urma urmei, viitorul tău socru este membru al Cercului Catolic, cel care promovează proiectul monumentului din vârful muntelui Corcovado şi strânge fonduri în acest scop. Ar fi ruşinos din partea mea să-i spun, când ne întoarcem la Rio, că nu am reuşit să-ţi arăt tezaurul cultural al Lumii Vechi. Aşadar, a adăugat Heitor, plecăm la ora unsprezece.

Pe când treceau cu automobilul peste podul d'Alma, spre Malul Stâng, Bel privea nerăbdătoare pe fereastră de parcă se aştepta să-l vadă pe Picasso însuşi, aşezat la masă într-o cafenea.

– Atelierul lui Landowski se află la oarecare distanţă de aici, a informat-o Heitor. Cred că nu se prea dă în vânt să hoinărească împreună cu amicii lui prin Montparnasse. În afară de munca lui, mai are şi familie, deloc uşor de întreţinut când locuieşti aici.

– Prenumele lui nu pare a fi franţuzesc, a remarcat Bel, puţin dezamăgită de faptul că Landowski nu făcea parte din cercul artiştilor pe care tânjea ea să-l descopere.

– Nu, provine dintr-o veche familie poloneză, deşi în ultimii douăzeci şi cinci de ani a trăit în Franţa. Poate că temperamentul lui nu se potriveşte cu stilul de viaţă mai boem al unora dintre contemporanii săi. Totuşi, este adeptul noului stil Art Deco, tot mai răspândit în Europa. Sunt de părere că ar fi foarte potrivit pentru statuia mea.

– Art Deco? s-a mirat Bel. Nu ştiu ce reprezintă.

– Hm… cum aş putea să-ţi explic? Să presupunem că tot ce vezi în jur, o masă, o rochie sau o fiinţă umană sunt reduse la o schiţă minimală, doar liniile de bază. Deloc fantezist sau romantic, în stilul clasic al marilor artişti şi sculptori din trecut. Este simplu, nestilizat… aşa cum şi-ar fi dorit Hristos să fie văzut.

Pe măsură ce înaintam cu automobilul, peisajul căpăta aspect rural, aglomerarea urbană lăsând loc unor pâlcuri de case aruncate ici şi colo. Bel se gândea la ironia faptului că, după ce reuşise să evadeze din casă, se îndepărta tot mai mult de inima pulsândă a oraşului, locul pe care râvnea să-l cunoască.

În final, după ce a greşit de mai multe ori drumul, şoferul a tras în

faţa intrării unei imense clădiri întortocheate.

– Am ajuns, i-a spus Heitor, coborând imediat, cuprins de entuziasm.

În timp ce Bel mergea în urma lui, pe poteca din grădină, a zărit silueta uscăţivă a unui bărbat, cu o claie de păr grizonant şi o barbă lungă, făcându-şi apariţia după un colţ al casei. Purta un şorţ împroşcat cu bucăţele de lut. Cei doi bărbaţi au dat mâna şi au început să discute. Ea s-a oprit la distanţă de ei, nedorind să le distragă atenţia, şi, după câteva minute, Heitor şi-a amintit de ea.

– *Senhorita*, îmi cer iertare! Am fost luat de val după ce am corespondat atât cu acest domn, şi acum am plăcerea să-l cunosc în carne şi oase. Ţi-l prezint pe profesorul Paul Landowski. Domnule profesor, dumneaei este *Senhorita* Izabela Bonifacio.

Landowski i-a prins mâna lui Bel şi a dus-o la buze.

– *Enchante!* Pe urmă, ochii i s-au oprit pe mâna ei şi, spre surprinderea lui Bel, a început să-i traseze conturul cu propriile degete. Dar, domnişoară, aveţi cele mai frumoase degete din lume. Nu-i aşa, *Monsieur* da Silva Costa?

– Regret că nu le-am remarcat până acum, i-a răspuns Heitor. Dar, într-adevăr, *senhor*, aveţi perfectă dreptate.

– Şi acum, *monsieur*, să trecem la treabă, i-a spus Landowski, dând drumul mâinii lui Bel. Vă voi arăta atelierul meu şi apoi vom discuta în detaliu despre ideile dumneavoastră privind statuia.

Bel i-a urmat pe cei doi spre casă, remarcând faptul că arborii abia începeau să înfrunzească, pe când, acasă la ea, culorile vibrante ale plantelor şi florilor exotice erau prezente pentru a desfăta ochiul privitorului tot timpul anului.

Landowski i-a condus spre o clădire de mărimea unui hambar, amplasată la capătul grădinii, cu pereţi din sticlă pentru a permite luminii să pătrundă în interior. Înăuntru, un tânăr lucra la un bust din lut pe unul dintre bancurile de lucru. Nu şi-a ridicat ochii deloc spre ei, atât era de concentrat.

– Lucrez acum la sculptura lui Sun Yat-sen şi mă străduiesc să-i modelez ochii cât mai bine. Sigur că au o formă diferită de cea a ochilor noştri, le-a explicat Landowski. Asta încearcă să facă acum asistentul meu.

– Domnule profesor, înţeleg că principalele materiale cu care lucraţi sunt lutul şi piatra, s-a interesat Heitor.

– Depinde de dorinţele clientului. Aveţi idee ce aţi vrea să folosiţi pentru statuie?

– Sigur, m-am gândit s-o facem din bronz, dar mă tem că, din cauza vântului şi a ploii, va căpăta o tentă verzuie. În plus, aş vrea ca toţi cei care îl vor admira să-l vadă pe Domnul nostru în straie deschise la culoare.

– Înţeleg. Dar, dacă este vorba de o statuie de treizeci de metri, cred că va fi imposibil să urcăm pe munte una din piatră, ca să nu mai vorbim de ridicarea ei pe soclu.

– Aşa este. De aceea, odată cu finalizarea structurii de bază, cât eu mă aflu în Europa, cred că forma exterioară a statuii va trebui turnată în şablon, iar părţile componente să fie îmbinate la Rio.

– Atunci, dacă v-aţi făcut deja o părere aici, să mergem în casă, să vă arăt desenele pe care le-am făcut. *Mademoiselle*, s-a întors Landowski spre Bel, v-ar face plăcere să rămâneţi aici, în atelier? Sau doriţi să mergeţi în salon, s-o cunoaşteţi pe soţia mea?

– Aş fi încântată să rămân aici, mulţumesc, *monsieur*, i-a răspuns Bel. Este un privilegiu pentru mine să văd cum se lucrează în atelierul dumneavoastră.

– Vă asigur că, dacă îl rugaţi frumos, asistentul meu va lăsa deoparte ochii lui Sun Yat-sen şi vă va servi cu o băutură răcoritoare.

Landowski i-a făcut semn spre tânăr şi pe urmă a ieşit împreună cu Heitor din atelier.

Dar asistentul părea că nu are ochi pentru ea, deşi lui Bel i-ar fi plăcut să se apropie de el, ca să vadă cum lucrează. Pe peretele din spate se afla un cuptor imens, probabil pentru arderea lutului. În stânga, erau două încăperi separate de un zid, într-o parte, o spălătorie, cu o chiuvetă imensă şi saci cu lut de jur împrejur, iar, în cealaltă, o micuţă bucătărie deschisă. Privind afară, pe fereastra din spate, Bel a văzut mai multe bucăţi mari de piatră, de forme şi mărimi diferite, aduse probabil pentru viitoarele sculpturi ale lui Landowski.

Epuizând deocamdată orice curiozitate, Bel a zărit un scaun vechi din lemn şi s-a dus să se aşeze pe el. Îl urmărea pe asistent care stătea cu capul plecat, lucrând cu mare concentare. După zece minute, când

pendulul a anunţat ora prânzului, acesta s-a oprit, şi-a şters mâinile pe şorţ şi a ridicat ochii de la sculptură.

– Masa de prânz, a anunţat-o, uitându-se drept în ochii ei şi zâmbind. *Bonjour, mademoiselle!*

Pentru că stătuse tot timpul cu capul plecat, Bel nu-i văzuse faţa până în acest moment. Dar, acum, când el îi zâmbea, simţea o senzaţie stranie în stomac.

– *Bonjour*, i-a zâmbit la rândul ei.

El s-a îndreptat spre ea, şi Bel s-a ridicat de pe scaun.

– Îmi cer scuze, *mademoiselle*, pentru că v-am ignorat până acum, i s-a adresat el în limba franceză, dar eram foarte concentrat, şi fac o muncă foarte delicată. S-a oprit la un metru de ea, scrutând-o atent cu privirea. Ne-am mai întâlnit? Mi se pare că aveţi o figură cunoscută.

– Nu, este imposibil. De-abia am sosit aici de la Rio de Janeiro.

– Atunci, m-am înşelat, a încuviinţat el din cap, gânditor. Nu pot să vă întind mâna pentru că e plină de lut. Vă rog să mă scuzaţi, mă duc să mă spăl.

– Sigur, i-a răspuns Bel cu o voce foarte slabă, care i se părea că vine de departe.

Cât timp vorbise cu el, reuşise să adopte o ţinută perfectă, dar acum, după ce el dispăruse în încăperea unde se afla chiuveta, Bel s-a lăsat greu pe scaun, simţindu-se ameţită şi aproape fără suflare. Se gândea că poate se molipsise de gripă de la Maria Elisa.

Tânărul a reapărut în câteva minute, fără şorţ şi cu o cămaşă curată pe el. Mâna ei s-a mişcat instinctiv spre el de parcă ar fi vrut să-şi treacă degetele prin părul lui des, castaniu, ondulat, să-i atingă obrazul neted, să-i traseze forma perfect acvilină a nasului şi buzele pline printre care se zăreau cei mai albi şi regulaţi dinţi. Expresia visătoare din ochii lui verzi îi amintea de cei ai lui Heitor: fizic, prezent, dar cu gândurile în altă parte.

Bel a observat mişcarea buzelor lui, citind pe ele că o întreba cum o cheamă. Şocată de reacţia pe care i-o stârnea prezenţa lui, s-a smuls cu greu din reverie, încercând să-i răspundă în franceză.

– *Mademoiselle*, vă simţiţi bine? Arătaţi de parcă aţi fi văzut o stafie.

– Scuze, eram… cu mintea în altă parte. Mă numesc Izabela,

Izabela Bonifacio.

– A, ca pe fosta regină a Spaniei.

– Şi ultima prinţesă a Braziliei.

– Îmi pare rău, dar ştiu foarte puţine lucruri despre ţara dumitale şi istoria ei. În afară de ceea ce se crede pe la noi, şi anume că produce cea mai bună cafea.

– Cu siguranţă boabele cele mai de calitate, i-a răspuns ea timid. Evident, eu cunosc multe despre ţara dumitale.

Bel se întreba dacă răspunsul ei părea lipsit de energie, aşa cum se simţea ea acum.

– Nu mă îndoiesc. Arta şi cultura noastră sunt cunoscute pe glob de secole, în timp ce despre ţara ta de-abia încep să apară unele informaţii. După câte văd, ai fost abandonată de domnul profesor şi de amicul dumnealui, arhitectul, aşa că aş vrea să te invit la prânz, să-mi povesteşti mai multe despre Brazilia.

– Eu...

Bel a aruncat o privire spre fereastră, puţin neliniştită pentru că era pusă într-o situaţie delicată. Nu-l mai văzuse pe acest bărbat în viaţa ei, şi acum erau singuri aici. Dacă ar vedea-o tatăl şi logodnicul ei, ce-ar spune....

Tânărul i-a citit îngrijorarea din ochi şi a dat nepăsător din mână.

– Garantez că au uitat cu totul de dumneata, absorbiţi în discuţiile lor. Plus că s-ar putea să stea câteva ore împreună. Aşadar, dacă nu doreşti să mori de foame, ia loc, te rog, la masa de acolo, şi eu voi pregăti prânzul.

Tânărul i-a întors spatele, îndreptându-se spre bucătărioara deschisă.

– Scuză-mă, *monsieur*, dar cum te numeşti?

El s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre ea.

– Iartă-mi lipsa de maniere. Numele meu este Laurent, Laurent Brouilly.

Bel s-a aşezat pe o bancă din lemn, amplasată într-un mic alcov din colţul atelierului. Buzele i s-au destins într-un zâmbet involuntar la gândul împrejurărilor ciudate în care se afla în acest moment. Singură cu un tânăr atrăgător, care mai şi pregătea prânzul pentru ei doi. Nu-l văzuse niciodată pe Pai intrând în bucătărie, nemaivorbind de

pregătirea unei mese.

Peste puţin timp, Laurent a apărut cu o tavă pe care erau aşezate două baghete proaspete, delicioase, două bucăţi de brânză maturată, franţuzească, o cană de pământ şi două pahare. A aşezat-o pe masă, apoi a tras o perdea.

– Ca să nu intre praf din atelier, i-a spus.

Pe urmă, a turnat în cele două pahare un lichid de un galben-deschis, oferindu-i ei unul.

– Vin, numai cu pâine şi brânză? s-a mirat ea.

– *Mademoiselle*, suntem în Franţa. Bem vin cu orice, oricând. I-a zâmbit şi a închinat paharul. *Sante!*

Laurent a băut cu sete din el, în timp ce Bel abia dacă l-a atins de buze. Îl privea în timp ce el rupea o bucată generoasă din baghetă, o desfăcea cu degetele, umplând interiorul cu felii de brânză. Nedorind să-l întrebe de farfurii, a procedat şi ea la fel.

Nu mai mâncase niciodată ceva atât de simplu şi de delicios. Totuşi, spre deosebire de Laurent, care înfuleca mâncarea cu multă poftă, Bel rupea delicat bucăţele de pâine şi de brânză. El nu-şi mai lua ochii de pe ea.

– La ce te uiţi? l-a întrebat, stânjenită de privirea lui insistentă.

– La tine, i-a răspuns tânărul, terminând vinul din pahar şi turnându-şi-l pe al doilea.

– Şi de ce, mă rog?

Laurent a ridicat nepăsător din umeri, un gest caracteristic al parizienilor, după cum constatase ea până atunci.

– Pentru că, *Mademoiselle* Izabela, este o plăcere pentru cineva să te privească.

La acest comentariu, Bel a fost cuprinsă de un val de emoţie.

– *Mademoiselle*, nu trebuie să fii atât de îngrozită. Sunt sigur că o femeie cu frumuseţea dumitale a mai auzit asta de o mie de ori. Ar trebui să te obişnuieşti cu ideea.

Bel a recunoscut în sinea ei că, într-adevăr, atrăgea multe priviri admirative. Cu toate astea, nimeni nu o privise cu atâta intensitate aşa cum o făcuse *el*.

– Te-a pictat cineva? Sau, poate, te-a sculptat?

– O dată, în copilărie, tata a angajat un pictor să-mi facă portretul.

– Mă mir. În Montparnasse, artiştii ar sta la coadă pentru asta.

– *Monsieur*, sunt în Paris de mai puţin de o săptămână, şi până azi n-am ieşit din casă.

– Ei bine, acum, că te-am descoperit, nu voi îngădui ca vreunul dintre derbedeii de acolo să se apropie de tine, i-a spus el cu un zâmbet larg.

– Mi-ar plăcea mult să vizitez cartierul Montparnasse, a oftat Bel amărâtă, dar mă tem că nu mi se va permite.

– Aşa e. Toţi părinţii ar prefera să-şi înece fiicele în râu decât să le lase să hoinărească singure pe Malul Stâng. Unde locuieşti?

– Într-un apartament de pe Avenue de Marigny, aproape de Champs-Élysées. Sunt oaspetele familiei da Silva Costa. M-au luat sub tutela lor.

– Şi n-au de gând să te lase să cunoşti tot ce are Parisul de oferit?

– Nu.

Iniţial, Bel a avut impresia că remarca tânărului fusese serioasă, până când i-a văzut zâmbetul poznaş.

– Ei bine, adevărul e că, în ceea ce îi priveşte pe artişti, regulile sunt făcute ca să fie încălcate, iar barierele, doborâte. *Mademoiselle*, să nu uiţi, nu avem decât o viaţă şi trebuie să ne bucurăm de ea, trăind-o aşa cum ne dorim.

Bel tăcea, încântată că, în sfârşit, găsise pe cineva care gândea exact ca ea. Simţea cum lacrimi de fericire îi înţeapă ochii. Laurent le-a observat imediat.

– Şi acum, de ce plângi?

– În Brazilia, viaţa este foarte diferită. Trebuie să ne supunem regulilor.

– Înţeleg, i-a răspuns el pe un ton blajin. Mi-e clar că deja respecţi una. Laurent i-a făcut semn spre inelul de logodnă de pe deget. Te vei căsători?

– Da, când mă întorc din călătoria prin Europa.

– Şi eşti bucuroasă de alegerea făcută?

Abordarea lui directă o dezarma. Omul acesta era un străin, nu ştia nimic despre ea, şi totuşi împărţeau pâinea, vinul şi brânza, inclusiv confesiuni intime, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea. Dacă asta însemna viaţa boemă, Bel era întru totul de acord cu ea.

– Gustavo, logodnicul meu, va fi un soţ credincios şi devotat, a formulat ea răspunsul cu grijă. Şi, în afară de asta, cred că, la urma urmei, căsătoria nu înseamnă numai dragoste, a minţit ea.

El o privea atent, după care a oftat şi a scuturat din cap.

– *Mademoiselle*, o viaţă fără dragoste e ca un francez fără vin sau ca o fiinţă lipsită de oxigen. Dar, a oftat el din nou, poate că ai dreptate. Unii oameni sunt gata să renunţe la dragoste pentru bani şi condiţie socială. Eu, unul, nu mi-aş dori aşa ceva. N-aş putea să-mi sacrific viaţa pe altarul materialismului. Dac-ar fi să-mi petrec toată existenţa alături de o altă fiinţă, aş vrea ca în fiecare dimineaţă să o privesc în ochi pe femeia visurilor mele. Mă surprinde că eşti dispusă să te mulţumeşti cu atât de puţin. Ştiu că în pieptul tău bate o inimă plină de pasiune.

– *Monsieur*, te rog…

– Iartă-mă, *mademoiselle*, am sărit calul. Aşa că ajunge cu această discuţie! Dar aş vrea foarte mult să am onoarea de a te sculpta. Ai avea ceva împotrivă, dacă-l rog pe *Monsieur* da Silva Costa să te lase să-mi serveşti ca model?

– Poţi să-l întrebi, deşi eu n-aş putea…

Cu obrajii în flăcări, Bel nu ştia cum să-şi formuleze răspunsul.

– Nu, *mademoiselle*, s-a grăbit Laurent să-i vorbească, citindu-i parcă gândurile. Te asigur că nu-ţi voi cere să pozezi nud. Cel puţin, nu încă, a adăugat rapid.

Bel a rămas fără grai la auzul acelei insinuări. Se simţea speriată, dar şi încântată în egală măsură.

– Tu unde locuieşti? l-a întrebat, disperată să schimbe odată subiectul.

– La fel ca orice artist adevărat, am închiriat, împreună cu încă şase colegi, o cameră la mansardă pe o străduţă din Montparnasse.

– Lucrezi pentru profesorul Landowski?

– N-aş spune chiar aşa, fiindcă mă plăteşte numai cu mâncare şi vin, a corectat-o Laurent. Şi când mansarda e prea aglomerată, mă lasă să dorm aici uneori. Sunt ucenicul lui; nu există profesor mai bun decât Landowski. Aşa cum suprarealiştii experimentează acum în pictură, Landowski face acelaşi lucru în sculptură, în stil Art Deco. Progresează de la operele încărcate, mult prea elaborate ale trecutului.

Mi-a fost profesor la *École Nationale Supérieure des Beaux-Arts* şi, când m-a ales ca asistent, am acceptat fericit.

– Familia ta unde locuieşte? l-a întrebat Bel.

– Ce importanţă are? a râs Laurent. Mai rămâne să mă întrebi din ce clasă socială fac parte. *Mademoiselle* Izabela, noi toţi artiştii de aici suntem ceea ce suntem. Rupţi de trecut, trăind numai în prezent. Definiţi numai prin talentul nostru, nu prin moştenirea noastră. Dar, pentru că m-ai întrebat, îţi voi răspunde. Familia mea are ascendenţă nobiliară şi locuieşte într-un castel de lângă Versailles. Dacă n-aş fi plecat de acasă, respingând ceea ce-şi doreau de la mine, ca fiu mai mare, acum aş fi fost *Le Comte* Quebedeaux Brouilly. După ce tata m-a anunţat că mă dezmoşteneşte, când l-am anunţat că vreau să mă fac sculptor, nu mai sunt decât un simplu artist. N-am un sfanţ pe numele meu şi tot ce câştig provine din munca făcută cu aceste mâini.

O privea, aşteptând reacţia ei. Dar ce replică putea să-i dea ea, când întreaga ei viaţă se baza exact pe valorile pe care Laurent le dispreţuia atât de mult.

– Poate că te surprinde, dar sunt mulţi ca mine la Paris. Şi măcar tata nu trebuie să mai ţină piept ruşinii de a avea un fiu homosexual, ca multe dintre cunoştinţele mele.

Bel era îngrozită să audă astfel de lucruri.

– Dar e ilegal, nu s-a putut ea abţine să nu comenteze.

– Doar pentru că bigotismul ne-a inoculat astfel de idei, asta înseamnă că e greşit să gândeşti altfel? a replicat el, înclinând capul şi scrutând-o cu privirea.

– Eu… nu ştiu, a reacţionat ea, încercând să-şi revină.

– Iartă-mă, *mademoiselle*, mă tem că discuţia noastră te şochează.

Bel zărea o scânteie de amuzament în ochii lui.

După ce a mai luat o gură de vin, curajul i-a mai revenit lui Bel.

– Aşadar, *Monsieur* Brouilly, înţeleg că nu-ţi pasă de bani sau de posesiuni materiale? Poţi trăi numai cu aer?

– Da, sau măcar acum, cât sunt tânăr şi sănătos şi mă aflu în centrul universului, aici, la Paris. Sigur că, atunci când voi fi bătrân şi suferind, şi, dacă nu câştig bani din sculpturile mele, s-ar putea să regret c-am ales calea asta. Mulţi dintre artişti au binefăcători, sponsori care-i sprijină atunci când sunt în nevoie. Totuşi, pentru că

mulţi dintre aceşti sponsori sunt de fapt nişte văduve bătrâne şi urâte, care aşteaptă să fie gratificate în variate moduri de bieţii artişti, mă tem că eu nu voi alege calea asta. Aduce cu prostituţia, şi nu vreau să am de-a face cu aşa ceva.

Bel era din nou şocată de felul deschis în care se exprima el. Auzise despre existenţa unor bordeluri în Lapa, unde bărbaţii se duceau să-şi satisfacă poftele fizice, dar niciodată nu se discuta fără perdea despre asta. Şi, cu siguranţă, un bărbat nu aborda un asemenea subiect într-o conversaţie cu o femeie respectabilă.

– *Mademoiselle*, am impresia că te-am speriat, i-a zâmbit Laurent, plin de compasiune.

– Poate că este un mod de a afla şi eu mai multe despre viaţa la Paris.

– Nimic mai adevărat. Aşadar, ai putea să mă iei instructorul dumitale în ceea ce priveşte avantgarda. A, uite că se întorc cei doi hoinari, a adăugat el, uitându-se afară pe fereastră. Profesorul zâmbeşte, ăsta este mereu semn bun.

Bel i-a urmărit cu privirea pe cei doi bărbaţi care intrau în atelier, captivaţi încă de conversaţia lor. Laurent s-a agitat să strângă resturile de mâncare de pe masă, şi Bel a pus degrabă paharele de vin pe o tavă, temându-se că Heitor ar dezaproba faptul că băuse vin.

– *Senhorita*, a salutat-o Heitor. Îmi cer scuze că am întârziat atât, dar am avut multe de discutat cu profesorul Landowski.

– Nu este nici o problemă, i-a răspuns Bel rapid. *Monsieur* Brouilly mi-a explicat… tainele sculpturii.

– Bun, bun! Heitor s-a întors distrat spre Landowski. Aşadar, săptămâna viitoare mă duc la Florenţa şi, pe urmă, la München. Revenim la Paris pe douăzeci şi cinci, când ne vom revedea.

– Sigur, a replicat Landowski. S-ar putea ca ideile şi stilul meu să nu vină în întâmpinarea nevoilor dumitale. Dar, indiferent ce hotărâre iei, îţi admir curajul şi hotărârea de a duce la bun sfârşit un proiect atât de dificil. Şi, sigur, mi-ar face mare plăcere dacă aş putea avea o contribuţie la el.

Cei doi şi-au strâns mâinile, şi Heitor s-a întors ca să iasă din atelier, Bel urmându-l îndeaproape.

– *Monsieur* da Silva Costa, înainte să plecaţi, aş vrea să vă rog ceva,

a intervenit Laurent, subit.

– Ce anume? l-a întrebat Heitor, întorcându-se spre el.

– Aş vrea s-o sculptez pe pupila dumneavoastră, pe *Mademoiselle* Izabela. Are cel mai frumos chip şi aş vrea să încerc să-l redau cum se cuvinte.

Heitor s-a oprit cu o uşoară ezitare.

– Mărturisesc că nu ştiu ce să-ţi răspund. Este o ofertă flatantă, nu-i aşa, Izabela? Mi-ar fi mult mai uşor să accept, dacă ai fi propria mea fiică. Dar…

– Nu mă îndoiesc că ai auzit tot felul de poveşti despre artiştii de pe aici şi despre aşteptările lor de la modelele cu care lucrează, i-a zâmbit Landowski. Dar, *Monsieur* da Silva Costa, mă pun chezaş pentru Brouilly. Nu numai că este foarte talentat şi are şanse să devină o celebritate, dar lucrează sub acoperişul meu. Pot garanta personal că *mademoiselle* va fi aici în siguranţă.

– Vă mulţumesc, profesore! Voi discuta cu soţia mea şi vorbim când ne întoarcem de la München.

– În cazul acesta, aştept răspunsul dumneavoastră, i-a spus Laurent. Apoi s-a întors spre Bel. *Au revoir, mademoiselle!*

Atât Bel, cât şi Heitor n-au scos un cuvânt în drum spre casă, pierduţi fiecare în propriile gânduri. Pe când treceau prin Montparnasse, Bel se simţea cuprinsă de entuziasm. Chiar dacă prânzul frugal, încropit ad-hoc, cu Laurent Brouilly o tulburase, pentru prima oară în viaţă se simţea mai vie decât oricând.

Capitolul 19

Contrar gândurilor cu care plecase spre Europa, încântată că va vizita în sfârşit Italia, patria strămoşilor ei, acum, când îşi făcea bagajele, ura faptul că era nevoită să plece la Florenţa.

Chiar şi după ce au sosit în oraşul mult visat, admirând de la fereastra hotelului impozantul dom şi simţind aroma ierburilor aromatice şi a usturoiului, purtată de vânt dinspre restaurantele pitoreşti de pe stradă, nu era însufleţită de nici un strop de entuziasm.

În aceeaşi dispoziţie era şi peste câteva zile, când au luat trenul spre Roma, unde ea şi Maria Elisa au aruncat monede în Fontana di Trevi şi pe urmă au vizitat Colosseumul, unde bravii gladiatori luptau odinioară pentru viaţa lor.

Îşi lăsase inima la Paris.

Duminică, s-a alăturat miilor de catolici adunaţi în Piaţa Sf. Petru din Roma pentru slujba oficiată de papă. A îngenuncheat, cu capul acoperit cu o pelerină din dantelă neagră, privind spre silueta înveşmântată în alb de la balcon şi la statuile sfinţilor din jurul pieţei. La fel ca toţi ceilalţi pelerini, care se rugau, Bel i-a cerut divinităţii să-i binecuvânteze familia şi prietenii. A adăugat apoi, cu ardoare, o rugăciune personală.

Te rog, te rog, nu-l lăsa pe Senhor *Heitor să uite de promisiunea făcută, ca să-l pot întâlni din nou pe Laurent Brouilly…*

La Roma, Heitor s-a întâlnit cu sculptorii de pe lista sa şi a studiat multe dintre faimoasele opere de artă, apoi a plecat spre München. Scopul său era să vadă colosala statuie *Bavaria*, în întregime din bronz, o operă avangardistă, alcătuită din patru secţiuni enorme din metal, sudate laolaltă.

– Sunt sigur că mă va ajuta la proiectul meu, pentru că sunt multe similitudini cu dificultăţile pe care le întâmpin eu la construcţia lui *Cristo*, i-a explicat el lui Bel într-o seară, la cină.

Din motive pe care Bel nu le cunoştea sau nu le pricepea, Heitor decisese să nu meargă la München însoţit de familie. În schimb, membrii familiei sale se întorceau la Paris.

Pe când se îmbarcau în vagonul de dormit al trenului ce urma să-i ducă de la staţia Roma Termini la Paris, Bel îşi stăpânea cu greu un oftat de uşurare.

– Arăţi mult mai veselă astă-seară, a comentat Maria Elisa după ce s-a cocoţat pe patul de sus, căptuşit cu catifea roşie, din cuşeta pe care o împărţea cu Bel. În Italia parcă erai cu mintea în altă parte.

– De-abia aştept să ajungem din nou la Paris, i-a răspuns Bel fără alte comentarii.

După ce Bel s-a lungit pe patul de jos, Maria Elisa şi-a iţit capul peste marginea saltelei, privind-o curioasă.

– Vreau să spun că pari complet schimbată, Bel.

– Aşa crezi? În ce fel?

– De parcă... nu ştiu... a suspinat Maria Elisa. De parcă ai visa cu ochii deschişi. De fapt, şi eu mă bucur că avem ocazia să explorăm Parisul de data asta.

Bel a prins mâna întinsă de Maria Elisa şi a strâns-o cu multă căldură.

– Sigur aşa vom face.

Apartamentul nr. 4
Avenue de Marigny nr. 48
Paris
Franţa
9 aprilie 1928

Dragii mei Mãe şi Pai,

Mă aflu din nou la Paris după vizita în Italia. (Sper că aţi primit scrisoarea pe care v-am trimis-o de acolo.)

Maria Elisa şi mama ei se simt mult mai bine acum, aşa că am petrecut ultimele zile făcând un periplu printre obiectivele oraşului. Am fost la Muzeul Luvru şi am văzut-o pe Mona Lisa, apoi la Biserica Sacré-Coeur din Montmartre, cartierul în care au locuit şi au creat Monet, Cézanne şi mulţi alţi pictori iluştri francezi, apoi ne-am plimbat prin splendidele Grădini Tuileries şi am urcat pe Arcul de Triumf. Mai avem încă multe lucruri de vizitat, cum ar fi Turnul Eiffel.

Este foarte plăcut aici chiar şi să te plimbi pe stradă şi, Mãe, ar trebui să vezi magazinele! Sunt, de asemenea, multe case de modă ale celor mai de seamă creatori francezi şi, aşa cum mi-a sugerat Senhora *Aaires Cabral, urmează să mă duc la Casa Lanvin de pe Rue du Faubourg Saint-Honoré pentru prima probă a rochiei de mireasă.*

Femeile sunt atât de elegante, chiar şi cele care îşi fac cumpărăturile la Le Bon Marché arată la fel de stilate ca doamnele bogate. Iar mâncarea... Pai, vreau să-ţi spun că am mâncat melci gătiţi cu un sos de usturoi, unt şi ierburi aromate. Trebuie să-i scoţi din cochilii cu nişte furculiţe mici. Sunt delicioşi, deşi mărturisesc că picioarele de broască nu mi-au plăcut.

Seara, se pare că nimeni nu se duce la culcare, şi muzica jazz de la un hotel din josul străzii ajunge până la fereastra camerei mele. Jazzul e în vogă la Paris, şi Senhor *da Silva Costa ne-a promis că ne va duce într-o seară la un astfel de local.*

Sunt bine şi foarte fericită, şi încerc să profit din plin de această ocazie minunată. Familia da Silva Costa este cât se poate de cumsecade. Senhor *da Silva Costa şi-a petrecut ultimele zece zile în Germania. Revine astă-seară.*

Am cunoscut şi o tânără doamnă din Rio, când a venit la noi în vizită ca să luăm ceaiul împreună, în urmă cu două zile. Se numeşte Margarida Lopes de Almeida, iar mama ei este o scriitoare foarte cunoscută în Brazilia, Julia Lopes de Almeida. Margarida se află aici cu o bursă primită de la Escola Nacional de Belas Artes *din Rio şi învaţă tehnica sculpturii. Mi-a spus că aş putea să mă înscriu la unul dintre cursurile organizate de* École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, *aşa că mă gândeam că n-ar strica să-mi încerc norocul. Mă interesează mult acest subiect şi datorită influenţei exercitate asupra mea de* Senhor *da Silva Costa.*

Vă voi scrie din nou săptămâna viitoare.

Cu toată dragostea, vă sărut de dincolo de ocean.

Prea iubita voastră fiică, Izabela

Bel a pus jos stiloul şi s-a întins, uitându-se afară pe fereastră. În ultimele zile, copacii de pe stradă înfloriseră, plini de flori roz, delicate. Când bătea vântul, petalele zburau prin aer ca nişte stropi de ploaie, răspândind miresme plăcute.

Ceasul de pe birou arăta ora patru după-amiază. Îi scrisese şi lui Loen, povestindu-i despre cele câte văzuse în Italia, şi mai avea suficient timp să conceapă şi cea de-a treia scrisoare, destinată lui Gustavo, înainte să se schimbe pentru cină. Nu prea îi dădea inima ghes, nefiind capabilă să-i răspundă pe măsura sentimentelor

exprimate de el în scrisorile pe care le primea o dată la câteva zile.

Poate că-i va scrie mai târziu. S-a ridicat şi, pierdută în gânduri, a luat o bomboană dintr-o chisea de pe măsuţă. Era linişte în apartament, deşi auzea vocile băieţilor care-şi făceau lecţiile alături, în sufragerie. Maria Georgiana şi Maria Elisa dormeau, ca în fiecare după-amiază.

Ştia că Heitor se va înapoia de la München la timp ca să ia cina cu familia, şi Bel se bucura să-l revadă. Era conştientă că trebuia să-şi stăpânească nerăbdarea de a-i reaminti promisiunea făcută lui Laurent. Era bucuroasă că Margarida Lopes de Almeida le vizitase mai devreme. În timp ce mama Margaridei discuta cu mama Mariei Elisa, cele două fete purtaseră o conversaţie foarte plăcută. Bel descoperise în Margarida un suflet-pereche.

– Ai fost în Montparnasse? o întrebase Bel în timp ce-şi beau ceaiul.

– Da, de multe ori, îi şoptise Margarida. Dar nu trebuie să spui nimănui. Montparnasse nu e locul ideal pentru domnişoarele respectabile.

Margarida îi promisese să revină şi să-i povestească mai multe despre cursul de sculptură pe care îl urma ea la şcoala de arte frumoase.

– Sunt sigură că *Senhor* da Silva Costa nu va avea nimic de obiectat, pentru că profesorul Landowski te ia sub tutela lui, adăugase Margarida pe când ieşea din cameră. *À bientôt*, Izabela!

Heitor a sosit, aşa cum era aşteptat, în seara aceea, cu o faţă pământie şi istovit după lunga sa călătorie. Bel îl asculta cu atenţie în timp ce povestea despre minunatul monument *Bavaria* din Germania. Dar şi despre alte lucruri, de rău augur, cum era apariţia Partidului Naţional Socialist al Muncitorilor Germani condus de Adolf Hitler.

– Aţi decis ce model veţi adopta pentru sculptura lui *Cristo*? s-a interesat Bel pe când servitoarea îi servea pe amândoi cu porţii generoase de tartă Tatin.

– Numai la asta m-am gândit tot drumul spre Paris, i-a mărturisit Heitor, şi parcă l-aş prefera pe Landowski, fiindcă operele lui sunt foarte echilibrate. Moderne, dar marcate de simplitate, o mare calitate ce rezistă testului timpului, ceea ce urmăresc cu acest proiect.

– Sunt bucuroasă să aud asta. După ce i-am văzut atelierul, a început să-mi placă abordarea lui realistă. Iar tehnica lui desăvârşită nu poate fi criticată de nimeni.

– Nu acelaşi lucru poate spune cineva care n-a fost acolo, s-a plâns Maria Georgiana, aşezându-se alături de Heitor. Poate faci cumva să-l cunosc şi eu pe cel care va contribui la ridicarea preţiosului nostru *Cristo*.

– Sigur, draga mea! Dacă iau definitiv această hotărâre, i-a spus Heitor.

– Mi s-a părut că şi asistentul lui este foarte talentat, a adăugat Bel, disperată să-i amintească lui Heitor de Laurent.

– Da, i-a răspuns acesta. Şi acum, scuzaţi-mă, sunt frânt de oboseală.

Dezamăgită, Bel îl urmărea cu privirea pe Heitor cum iese din cameră, remarcând şi expresia sumbră de pe faţa Mariei Georgiana.

– Ei bine, se pare că se retrage din nou să-şi petreacă seara cu *Cristo*, nu cu familia lui. Oricum, nu mai contează, le-a spus ea copiilor, ridicând linguriţa ca să-şi termine desertul. Putem să jucăm cărţi după masă.

Când s-a dus la culcare, în seara aceea, Bel a început să se gândească la căsnicia celor doi Silva Costa. Şi la cea a părinţilor ei. Peste câteva luni, va fi şi ea o femeie măritată. Şi era tot mai convinsă că o căsnicie se baza mai mult pe toleranţă şi acceptarea defectelor partenerului de viaţă. Era clar că Maria Georgiana se simţea neglijată şi ignorată de soţul ei care îşi dedica toată energia proiectului său. La fel, propria ei mamă, împotriva dorinţei sale, se mutase la Rio din mult iubita *fazenda*, ca să-i facă pe plac soţului ei dornic să parvină.

Nereuşind să adoarmă, Bel se tot foia în pat, întrebându-se dacă asta era tot ce o aştepta în viitor. În acest caz, devenea imperativ să-l întâlnească pe Laurent Brouilly cât mai repede posibil.

Când Bel s-a trezit, a doua zi de dimineaţă, Heitor plecase deja la o întâlnire. A oftat deznădăjduită, ştiind că pierduse ocazia să-i amintească de oferta lui Laurent.

Agitaţia tot mai mare care o cuprindea nu trecuse neobservată de Maria Elisa, în timpul prânzului la Ritz, servit împreună cu Maria Georgiana, al plimbării pe Champs-Élysées şi al probei pentru rochia

de nuntă a lui Bel în elegantul salon al lui Jeanne Lanvin.

– Ce-ai păţit, Bel? Parcă eşti un leu în cuşcă. Nu te-a interesat deloc materialul şi cum va arăta rochia ta de nuntă, când alte tinere şi-ar da viaţa ca să o aibă pe *Madame* Lanvin designer. Nu-ţi mai place Parisul?

– Da, da, dar...

– Dar ce?

– Simt că... Bel s-a dus spre fereastră, făcând sforţări să explice ce avea pe suflet. Este o întreagă lume acolo afară, pe care noi nu o vedem.

– Dar, Bel, am vizitat toate obiectivele importante Paris. Ce ne-a mai rămas?

Bel se străduia să nu se arate enervată. Dacă Maria Elisa nu vedea cu propriii ochi, nici ea nu-i putea spune. S-a întors oftând.

– Nu-i nimic... ai dreptate, am văzut tot ce era de văzut la Paris. Tu şi familia ta aţi dovedit o mare generozitate faţă de mine. Îmi pare rău. Poate că mi-e dor de casă, a minţit Bel, alegând cea mai simplă explicaţie.

– Sigur că da. Imediat, Maria Elisa s-a dus spre ea şi a luat-o în braţe. Cât am fost de egoistă! Eu am lângă mine toată familia, pe când a ta este la mii de kilometri distanţă. La fel şi Gustavo. Dacă vrei, cred că te poţi întoarce mai curând acasă, a adăugat ea.

Cu bărbia sprijinită pe umărul prietenei sale, Bel a scuturat din cap.

– Îţi mulţumesc pentru înţelegere, draga mea Maria Elisa, dar nu este cazul.

– Ei bine, Mãe mi-a spus că-mi va angaja un profesor de franceză, care să vină dimineaţa, când băieţii îşi fac lecţiile. Nu prea vorbesc bine limba, şi Pai ne-a spus că s-ar putea să mai stăm un an aici, aşa că trebuie să fac progrese. Tu vorbeşti mult mai bine, Bel, dar ai vrea să participi şi tu la ore? Ne-am ocupa o parte din zi cu această activitate.

Gândul că şederea la Paris ar putea fi privită drept plictisitoare o deprima pe Bel.

– Maria Elisa, îţi mulţumesc! Mă voi gândi la propunerea ta.

După încă o noapte agitată, frământându-se la gândul că nu va avea niciodată şansa să cunoască deliciile vieţii pariziene, întâmplarea

a făcut ca Bel să se simtă din nou bine a doua zi.

La ceaiul de după-amiază, le-au avut invitate pe Margarida Lopes de Almeida şi pe mama ei. Noua ei amică i-a descris cu lux de amănunte orele de sculptură de la academia de arte frumoase şi a informat-o că se interesase dacă se putea înscrie şi Bel.

– Sigur că m-aş bucura mult să particip la cursuri alături de o compatrioată, i s-a adresat Margarida Mariei Georgiana, dându-i lui Bel un ghiont pe sub masă.

– Izabela, nu ştiam că te interesează sculptura, a privit-o mirată Maria Georgiana.

– A început să mă pasioneze după ce am urmat un curs la Rio, i-a răspuns Bel, văzând privirea aprobatoare a Margaridei. M-ar bucura mult să am şansa să învăţ de la cei mai buni profesori din lume.

– O, da, Mãe, a sărit şi Maria Elisa. Bel m-a plictisit de moarte cu discuţiile ei interminabile despre şcoala de arte. Şi, pentru că vorbeşte franceza mult mai bine decât mine, ar avea mai mult de câştigat dacă merge la şcoala de arte decât să stea aici cu mine.

Bel ar fi fost în stare să o îmbrăţişeze.

– Şi, desigur, a adăugat Margarida, aruncându-i o privire mamei sale, asta ar însemna că nu va mai trebui să mă duci tu la şcoală şi apoi să vii să mă iei în fiecare zi. Ne poate duce şoferul pe amândouă. Aşa că vei avea mai mult timp să-ţi scrii cartea, Mãe. Ne vom purta de grijă una alteia, nu-i aşa, Izabela?

– Bineînţeles.

– Sigur, dacă *Senhora* da Silva Costa este de acord, cred că e o idee bună, s-a învoit mama Margaridei.

Maria Georgiana a dat aprobator din cap, privind-o admirativ pe femeia atât de faimoasă în Brazilia.

– *Senhora*, dacă dumneavoastră gândiţi astfel, eu sunt de acord.

– Aşadar, a conchis Margarida, sărutând-o pe Bel pe obraji, după moda franceză, vin luni să te iau, ca să mergem la şcoală.

– Îţi mulţumesc! i-a şoptit Bel recunoscătoare din cale-afară.

– Dragă Izabela, şi mie îmi convine aranjamentul de minune, i-a şoptit Margarida, urmându-şi mama spre ieşire. *Ciao, chérie!*

Cât era de sofisticată! se gândea Bel.

Heitor a sosit acasă în seara aceea cu un aer triumfător.

– Am cerut să ni se servească şampanie în salon, pentru că am veşti importante şi vreau să le sărbătorim cu toţii.

Şampania a fost turnată în pahare, apoi Heitor s-a ridicat de pe scaun.

– După ce am discutat cu *Senhor* Levy, cu *Senhor* Oswald şi cu *Senhor* Caquot, m-am dus să-l văd azi pe profesorul Landowski şi i-am făcut oferta de contract pentru proiectul *Cristo*. Vom semna contractul săptămâna viitoare.

– Dar, Pai, este o veste minunată! a exclamat Maria Elisa. Sunt atât de fericită că în sfârşit ai luat o decizie.

– Şi eu sunt mulţumit, pentru că simt că Landowski este alegerea cea mai bună. Draga mea, s-a întors Heitor spre Maria Georgiana, trebuie să-l invităm la masă, împreună cu fermecătoarea lui soţie, cât mai curând posibil. Va juca un rol considerabil în viaţa mea în lunile ce urmează.

– Felicitări, *Senhor* da Silva Costa! i s-a adresat şi Bel. Cred că aţi luat o decizie excelentă.

– Apreciez entuziasmul tău, i-a zâmbit Heitor, încântat.

Capitolul 20

Luni dimineaţă, la ora zece, Bel, care aştepta deja de o oră, a văzut pe fereastra salonului un automobil Delage, strălucitor, trăgând în faţa uşii de la intrarea în clădire.

– A venit *Senhorita* Margarida, i-a anunţat ea pe Maria Georgiana şi pe băieţi.

– Izabela, te rog să fii acasă la patru fix! a strigat Maria Georgiana după Bel, care nu mai era capabilă să-şi stăpânească nerăbdarea şi a rupt-o la fugă spre uşă.

– Promit să nu întârzii, *Senhora* da Silva Costa! i-a răspuns, în timp ce Maria Elisa se apropia de ele în hol.

– Dimineaţă plăcută şi ai grijă ce faci! i-a urat ea.

– Sigur că da. O am pe Margarida cu mine.

– Da, şi, din câte văd, arătaţi ca doi lei flămânzi eliberaţi din cuşcă, i-a răspuns intrigată Maria Elisa. Distracţie plăcută, draga mea Bel!

Bel a luat liftul şi a găsit-o pe Margarida în holul de la intrarea în clădire.

– Haide, suntem deja în întârziere! Mâine voi veni mai devreme. Profesorul Paquet ne va mustra dacă intrăm după el, i-a spus Margarida în timp ce se urcau în automobil.

Bel o studia pe Margarida care purta o fustă simplă, bleumarin şi o bluză din poplin, în timp ce ea era îmbrăcată de parcă se ducea să ia ceaiul la Ritz.

– Îmi cer scuze! Ar fi trebuit să-ţi spun, i-a zis Margarida cu ochii la hainele lui Bel. La Beaux-Arts vin tot felul de artişti aproape muritori de foame, care nu prea ne privesc cu ochi buni pe noi, fetele bogate. Deşi sunt sigură că suntem printre puţinii studenţi care plătesc lefurile profesorilor, a adăugat zâmbind şi netezindu-şi o şuviţă din părul lucios, tuns după ultima tendinţă, bob, şi dat după ureche.

– Înţeleg. Totuşi, e important ca *Senhora* da Silva Costa să aibă impresia că voi avea numai colege din înalta societate, bine educate.

Auzind asta, Margarida a pufnit într-un hohot de râs.

– Trebuie să te avertizez, Bel, că în afară de o fată bătrână şi de o altă… *persoană* care cred că e femeie, deşi poartă părul tuns băieţeşte şi mai are şi mustaţă, noi suntem singurele fete din clasă.

– Mama ta ce părere are? Ar trebui să ştie cum stau lucrurile.

– Poate nu chiar în *amănunt*, a replicat Margarida sincer. Însă, în opinia ei, femeile trebuie să fie egale cu bărbaţii. Prin urmare, consideră că e bine să învăţ să mă descurc într-un mediu dominat de bărbaţi. În afară de asta, am o bursă acordată de guvernul brazilian şi trebuie să urmez cea mai bună şcoală posibilă.

În timp ce automobilul îşi continua drumul pe Avenue Montaigne, pe urmă spre Pont de l'Alma, Margarida o privea atent pe Bel.

– Mama mi-a spus că eşti logodită cu Gustavo Aires Cabral. Mă miră faptul că te-a lăsat să pleci singură la Paris.

– Da, sunt logodită, dar Gustavo este cel care mi-a propus să fac această călătorie. A vizitat şi el Europa în urmă cu opt ani.

– Foarte bine; în cazul ăsta, trebuie să profităm la maximum de şederea ta aici. Izabela, vreau să nu spui nimănui ce vei vedea şi vei auzi aici. Mama crede că eu sunt la cursuri până la patru după-amiaza. Recunosc... că nu-i adevărat.

– Şi pe unde umbli, atunci?

– Prin Montparnasse, iau prânzul cu amicii mei, dar te implor, jură că nu sufli o vorbă.

– Sigur că nu, a răspuns Bel, încântată să audă ce-i spunea Margarida.

Fata a continuat:

– Ei bine, şi cunoştinţele mele sunt... cu totul neobişnuite. S-ar putea să te şocheze.

– Deja mi-am făcut o idee din poveştile cuiva care le ştie pe toate, a replicat Bel, admirând Sena.

– Categoric, nu *Senhora* da Silva Costa, a pufnit în râs Margarida.

– Nu, este un tânăr sculptor pe care l-am cunoscut în atelierul profesorului Landowski, când am fost în vizită cu *Senhor* da Silva Costa.

– Cum îl cheamă?

– Laurent Brouilly.

– Nu mai spune! a exclamat Margarida. Dar îl cunosc, ne-am întâlnit de câteva ori prin Montparnasse. Uneori, îi ţine locul profesorului Landowski la şcoală. E o frumuseţe de bărbat.

Bel a tras adânc aer în piept.

– Vrea să mă folosească ca model pentru o sculptură, i-a dezvăluit

Bel amicei sale, încântată să discute cu cineva pe acest subiect.

– Serios?! Ar trebui să te simţi onorată. Am auzit că *Monsieur* Brouilly este foarte exigent cu modelele alese. Este o stea a Academiei des Beaux-Arts şi i se prefigurează un viitor strălucit. Margarida o privea admirativ pe Bel. Dragă Izabela, eşti plină de surprize, a remarcat ea în timp ce automobilul trăgea pe o stradă lăturalnică

– Unde e şcoala? a întrebat-o Bel privind în jur.

– La două străzi distanţă, dar nu vreau să mă vadă colegii scăldându-mă în lux în timp ce mulţi dintre ei bat kilometri întregi pe jos până aici şi, probabil, n-au mâncat nimic la micul dejun. Hai să mergem!

Accesul în academie se făcea printr-o poartă din fier forjat, măiestrit lucrată, străjuită de busturile marilor artişti francezi Pierre Paul Puget şi Nicolas Poussin. Fetele au traversat curtea trasă la linie, mărginită de clădiri elegante din piatră gălbuie. Ferestrele înalte, boltite, de la parter aminteau de vitraliile unei biserici; de fapt, se zvonea că aceasta fusese destinaţia iniţială a clădirii.

După ce au intrat, au străbătut imensul hol înţesat ce tineri care flecăreau veseli. O tânără zveltă a trecut pe lângă ele.

– Dar, Margarida, fata asta poartă pantaloni! a exclamat uimită Bel.

– Da, multe dintre studentele de aici poartă pantaloni, i-a răspuns Margarida. Îţi imaginezi cum ar fi ca noi două să intrăm în Copacabana Palace *dans notre pantalon*?!

Au intrat apoi într-o sală aerisită de cursuri, prin ale cărei ferestre imense se strecurau, în mănunchiuri, razele de soare. Studenţii care intrau se aşezau imediat la pupitre, având în faţă caiete de notiţe şi creioane.

Bel era nedumerită.

– Unde sculptăm? Şi de ce nimeni nu poartă halat de lucru?

– Aici nu suntem în atelier, ci la un curs de tehnică a sculpturii în piatră. Cu alte cuvinte, învăţăm teoria pe care o vom pune apoi în practică.

Un bărbat de vârstă mijlocie, care, după cum arăta, cu părul vâlvoi, ochii injectaţi şi barba nerasă, parcă se dăduse jos din pat direct în sala de curs, tocmai intra pe uşa clasei.

– *Bon matin, mesdames et messieurs!* Astăzi vă voi prezenta instrumentele necesare pentru a sculpta în piatră. Aşadar… omul a deschis o lădiţă din lemn şi a început să înşire pe catedră tot felul de unelte ca de tortură. Aceasta e o daltă ascuţită, folosită pentru a scoate bucăţi mai mari de piatră. Odată ce obţineţi o formă generală, puteţi folosi asta, o daltă cu zimţi, care lasă în urma ei linii canelate. Recurgem la acest procedeu pentru a îmbogăţi textura pietrei…

Bel îl asculta cu multă atenţie pe profesor. Dar, deşi franceza ei era excelentă, el vorbea atât de repede, încât nu reuşea să îl urmărească. În plus, folosea mulţi termeni tehnici, pe care ea se străduia să îi înţeleagă.

În final, a renunţat la acest efort, începând să-şi studieze pe furiş colegii de clasă. Nu mai văzuse niciodată laolaltă atâţia tineri sărăcăcios îmbrăcaţi, cu mustăţi lungi şi cu ceea ce părea a fi o trăsătură comună printre artişti, bărbi neîngrijite şi o claie de păr nepieptănată. Aruncând o privire spre vecinul ei de scaun, şi-a dat seama că nu părea cu mult mai mare decât ea. Încăperea duhnea de un miros rânced de la trupurile şi hainele nespălate, astfel că Bel se simţea ciudat în hainele ei elegante.

Ce ironie, la Rio se considerase o rebelă, mândrindu-se că susţine în secret, dar cu multă fervoare, drepturile femeilor şi pentru că dovedea lipsă de interes faţă de posesiunile materiale. Ca să nu mai vorbim de dispreţul total pe care îl nutrea faţă de opresiunea familiei de a pune mâna pe un bărbat cu stare.

Dar aici… Bel se simţea ca o prinţesă neprihănită dintr-o epocă de mult apusă, transgresată într-o lume în care toate rigorile sociale erau nesocotite. Era evident că nici unul dintre cei prezenţi nu dădea doi bani pe convenţiile sociale. Ba chiar poate considerau că e de datoria lor să li se opună din răsputeri.

După ce profesorul a anunţat sfârşitul orei şi studenţii au început să-şi adune caietele de notiţe, ieşind din sală, Bel nu se simţea deloc în apele ei.

– Eşti palidă, a remarcat Margarida, uitându-se la ea. Izabela, te simţi bine?

– Cred că aerul de aici e irespirabil, şi-a minţit ea amica, urmând-o afară din sală.

– Şi pute rău, nu? a chicotit Margarida. Nu te teme, te vei obişnui! Îmi pare rău că eşti dezamăgită. Dar orele de practică vor fi mult mai interesante. Acum, hai să ne plimbăm puţin şi să luăm prânzul undeva.

Bel era bucuroasă că se aflau pe stradă şi, în timp ce mergeau pe Rue Bonaparte în direcţia Montparnasse, o asculta pe Margarida care îi povestea despre şederea ei în Europa.

– Sunt la Paris de numai şase luni, dar deja mă simt ca acasă. Am stat trei ani în Italia şi voi rămâne încă doi aici. Cred că-mi va fi greu să mă întorc în Brazilia după cinci ani petrecuţi în Europa.

– Cred şi eu! a replicat Bel însufleţită, remarcând străzile din ce în ce mai înguste şi cafenelele cu mese scoase pe trotuar, înţesate de clienţii care se adăposteau de soarele amiezii sub umbre viu colorate.

Aerul mirosea puternic a tutun, cafea şi alcool.

– Cum se numeşte băutura din paharele alea mici, pe care o comandă toţi? a întrebat-o pe Margarida.

– Absint. E preferata tuturor, fiindcă e ieftină şi foarte tare. Mie, una, mi se pare dezgustătoare.

Deşi câţiva bărbaţi le priveau admirativ, acolo, două domnişoare neînsoţite nu ridicau sprâncenele într-un gest de dezaprobare. *Nimeni nu-şi bate capul cu noi*, se gândea Bel încântată că se afla pentru prima dată în Montparnasse.

– Mergem la *Closerie des Lilas*, a anunţat-o Margarida şi, dacă avem noroc, vei putea vedea câteva figuri cunoscute acolo.

Prietena ei i-a făcut semn spre o cafenea, care nu se distingea prin nimic de toate celelalte şi, după ce şi-au croit drum cu greu printre mesele înghesuite pe trotuar, au intrat. După un schimb rapid de cuvinte, în franceză, cu unul dintre chelneri, fetele au fost conduse la o masă de lângă geam.

– Ei, şi acum, i-a spus Margarida, aşezându-se pe bancheta din piele, aici e cel mai bun loc ca să vedem cum îşi petrec timpul locuitorii din Montparnasse. Şi cât de mult le va lua până te vor descoperi, a adăugat zâmbind Margarida.

– De ce pe mine?

– Pentru că, *chérie*, eşti uimitor de frumoasă. Ca femeie, nu există cale mai bună de acces spre viaţa de aici. Pun pariu că, în zece minute,

cei din Montparnasse se vor interesa despre tine.

– Cunoşti multe persoane de pe-aici?

– Aproape pe toţi. E o comunitate restrânsă şi toată lumea cunoaşte pe toată lumea.

Privirile le-au fost atrase de un bărbat cu părul grizonant, pieptănat pe spate, care se îndrepta spre pian, încurajat de comesenii săi. A luat loc pe taburet şi a început să cânte. Toţi au rămas cu gurile căscate, şi Bel îl asculta vrăjită, în timp ce după câteva acorduri lente, piesa muzicală era compusă într-un ritm crescendo. Când pianisul a lovit ultima clapă, s-a auzit un tunet de aplauze.

– N-am mai auzit ceva atât de încântător, a remarcat Bel. Şi cine este pianistul acesta atât de talentat?

– *Querida*, este însuşi Ravel, şi fragmentul interpretat face parte din piesa *Boléro*. Premiera oficială încă nu a avut loc, aşa că gândeşte-te cât suntem de norocoase că am auzit-o. Şi, acum, ce vrei să comandăm?

Margarida avusese perfectă dreptate când comentase că nu vor rămâne singure mult timp. Câţiva bărbaţi, de toate vârstele, au trecut să o salute şi să o întrebe cine este frumoasa ei însoţitoare.

– A, o altă domnişoară cu ochi negri, focoasă, venită din acea parte exotică a lumii! a comentat unul dintre ei, şi Bel putea să pună pariu că omul era dat cu ruj pe buze.

Cu toţii o studiau atent, în timp ce ea roşea, fiind prea surescitată ca să se poată atinge de mâncarea din faţa ei.

– Aş putea să te pictez şi să-ţi imortalizez frumuseţea pe veci. Margarida ştie unde am atelierul, i-au spus câţiva dintre acei bărbaţi.

La câteva minute, apărea chelnerul cu câte un pahar, conţinând acel lichid de culoare stranie, însoţit de mesajul că îi este oferit, cu toate complimentele de rigoare, de domnul de la masa… şi îi făcea semn spre masa cu pricina.

– Sigur că nu vei poza pentru nici unul dintre ei, a afirmat Margarida, stăpână pe sine. Sunt toţi adepţi ai curentului suprarealist, ceea ce înseamnă că vor căuta să surprindă *esenţa* personalităţii tale, şi nu aspectul tău fizic. Foarte probabil că ai arăta ca o flacără roşie, plină de pasiune, cu un sân într-un colţ al tabloului şi un ochi în celălalt! a izbucnit ea în râs. Încearcă asta, se numeşte grenadine, şi

mie îmi place! Margarida a împins spre ea un pahar plin cu un lichid stacojiu, apoi i-a spus deodată: Izabela, repede! Uită-te spre uşă!

Bel a întors nesigură privirea spre intrarea în cafenea.

– Ştii cine e? a întrebat-o Margarida.

– Da, i-a răspuns Bel cu răsuflarea întretăiată, în timp ce îl privea pe omul slab, cu păr des, negru şi creţ. Este Jean Cocteau.

– Într-adevăr, prinţul avangardei. Este fascinant, deşi prea sensibil.

– Îl *cunoşti*?

– Puţin, recunosc, a ridicat Margarida din umeri. Mi-a cerut de câteva ori să cânt la pian aici.

Bel nu-şi mai lua ochii de la *Monsieur* Cocteau, astfel că i-a scăpat faptul că un tânăr din cafenea se îndrepta spre masa lor.

– *Mademoiselle* Margarida, nu v-am mai văzut de mult timp. Şi *Mademoiselle* Izabela, nu-i aşa?

Când Bel şi-a întors capul, s-a pomenit uitându-se drept în ochii lui Laurent Brouilly. A simţit cum bătăile inimii i se înteţesc.

– Da. Îmi cer iertare, *Monsieur* Brouilly, eram puţin distrată.

– *Mademoiselle* Izabela, nu încape îndoială că sunteţi atrasă de un personaj cu mult mai fascinant decât mine, i-a spus el zâmbind. Nu ştiam că voi două vă cunoaşteţi.

– Numai de curând, i-a explicat Margarida. Încerc să-i prezint Izabelei deliciile vieţii din Montparnasse.

– Pe care sunt sigur că le apreciază la justa lor valoare, a remarcat Laurent, făcând aluzie la discuţia lor anterioară.

– Şi, crede-mă, toţi artiştii de pe-aici au implorat-o să le pozeze, a continuat Margarida. Însă eu am prevenit-o să fie cu băgare de seamă.

– Ei bine, ţin să-ţi mulţumesc pentru asta. Pentru că, după cum *Mademoiselle* Izabela ştie prea bine, eu sunt primul căruia i-a promis acest privilegiu. Sunt fericit că îmi acordă exclusivitate, a adăugat Laurent, zâmbind.

Poate din cauza alcoolului sau a sentimentului de încântare că pătrunsese în această lume nouă, incredibilă, Bel nu-şi mai încăpea în piele de fericire la auzul acelor cuvinte.

Alături de Laurent, s-a ivit un tânăr foarte bronzat.

– *Mademoiselle* Margarida, noi, cei de la masa lui *Monsieur*

Cocteau, te rugăm să ne demonstrezi minunatul tău talent. Maestrul vă roagă să interpretaţi piesa lui favorită. Ştiţi care anume?

– Da. Aruncând o privire spre ceasul de deasupra barului, Margarida a acceptat fără să stea pe gânduri. Sunt onorată, deşi nu voi putea în veci să ating măiestria lui *Monsieur* Ravel.

Margarida s-a ridicat şi s-a înclinat în direcţia mesei unde şedea Ravel.

Bel a urmărit-o cu privirea cum se aşază pe taburelul pe care cu numai câteva clipe mai devreme stătuse însuşi Ravel.

– Îmi permiţi să mă aşez, să mă delectez cu acest moment? i s-a adresat Laurent.

– Sigur, i-a răspuns Bel pe dată, şi Laurent a ocupat un loc pe bancheta îngustă, lipindu-şi piciorul de al ei.

Uimirea lui Bel nu mai contenea când constata cu câtă uşurinţă recurgeau aceşti oameni la gesturi de intimitate fizică.

Odată cu primele acorduri ale *Rapsodiei in Blue*, de Gershwin, în cafenea s-a aşternut tăcerea. Bel îl vedea pe Laurent cum examinează numeroasele pahare de pe masă, majoritatea neatinse; în cele din urmă, a luat unul între degetele lui subţiri şi puternice.

Apoi Laurent şi-a strecurat nonşalant cealaltă mână pe sub masă, sprijinind-o de coapsă, aşa cum ar face orice bărbat. În câteva minute însă, mâna lui a ajuns în spaţiul unde picioarele li se atingeau. Bel şi-a ţinut suflarea, convinsă că era doar un gest nevinovat, chiar dacă îi simţea prin rochie degetele mângâind-o pe coapsă…

Tot trupul îi trepida, sângele zvâcnindu-i în vene, în timp ce acordurile muzicale atingeau şi ele apogeul.

– *Mademoiselle* Margarida este cu adevărat foarte talentată! i-a şoptit conspirativ Laurent, şi ea a încuviinţat din cap, fără comentarii.

– Nu aveam idee că e înzestrată cu talent muzical, i-a spus ea în ropotul de aplauze care a urmat. Se pare că e plină de surprize.

Propria voce îi suna straniu în urechi, înăbuşită, de parcă venea de undeva, de sub apă.

– Cred din toată inima că, atunci când te naşti artist, e ca şi când ai avea sufletul presărat cu stele, a comentat Laurent. Eşti ca un glob care se roteşte spre orice muză îţi captează imaginaţia. Mulţi de aici nu numai că desenează şi sculptează, dar compun şi poezie, încurajează

muzica, smulg lacrimile auditoriului cu talentele lor actoriceşti şi cântă ca nişte privighetori. O, *mademoiselle*, a sărit Laurent în picioare şi s-a înclină plin de admiraţie în faţa Margaridei, care a revenit la masă. Sunteţi un adevărat *virtuoso*.

– Domnule, cred că sunteţi prea bun cu mine, a replicat Margarida cu modestie şi şi-a reluat locul la masă.

– Şi mai cred că vom fi în curând colegi de atelier. Profesorul Landowski mi-a spus că aţi obţinut un loc de ucenic pentru următoarele săptămâni.

– Da, mi-a propus asta, dar n-aveam intenţia să dau sfară-n ţară până nu primesc confirmarea, a zis Margarida, făcându-i semn chelnerului să-i aducă nota de plată. Voi fi onorată să mă perfecţionez în atelierul dumnealui.

– Profesorul consideră că ai mult talent. Pentru o femeie, vreau să zic, a tachinat-o Laurent.

– O iau ca pe un compliment, i-a zâmbit Margarida.

După ce i-a fost adusă nota de plată, a aşezat câteva bancnote deasupra.

– Şi, cine ştie, dacă veniţi la atelier, o veţi putea aduce şi pe *Mademoiselle* Izabela, ca să mă inspire pentru o sculptură.

– S-ar putea aranja, dar vom vedea, a spus Margarida, în timp ce privirea i se plimba de la Laurent la Bel şi invers, apoi la ceasul de deasupra barului. Acum, trebuie să plecăm. *À bientôt, Monsieur* Brouilly.

După aceea l-a sărutat pe obraji şi s-a ridicat şi Bel.

– *Mademoiselle* Izabela, se pare că soarta ne-a adus din nou împreună. Sper ca data viitoare să fie pentru mai mult timp.

Laurent s-a aplecat şi i-a sărutat mâna, apoi a rămas cu privirea aţintită la ea. Deşi naivă, Bel a înţeles imediat ce sugera acea privire.

Din fericire, când Bel s-a întors acasă, Maria Georgiana îşi făcea somnul de după-amiază. Însă Maria Elisa citea o carte în salon.

– Cum a fost? a întrebat-o, ridicându-şi ochii din carte.

– Minunat!

Bel s-a aruncat epuizată pe un scaun, încă emoţionată după întâlnirea ei cu Laurent.

– Bun. Şi ce-ai învăţat?

– O, despre tot felul de unelte necesare pentru sculptura în piatră, i-a dat Bel un răspuns evaziv, alcoolul consumat făcând-o să se exprime cu greutate.

– Vrei să spui că, timp de şase ore, n-ai făcut decât să afli despre nişte unelte? s-a mirat Maria Elisa, suspicioasă.

– Da, despre toate, şi pe urmă am fost să luăm prânzul, şi... Bel a sărit ca arsă. Cred că sunt epuizată. Mă duc sus să aţipesc puţin, până la cină.

– Bel?

– Da?

– Ai băut ceva?

– Nu... sau mai bine zis un pahar de vin la masă. La urma urmei, este un obicei împământenit la Paris.

Bel s-a dus spre uşă, jurându-se că nu va mai pune niciodată gura pe vreo băutură oferită în *La Closerie des Lilas*.

Capitolul 21

Apartamentul nr. 4
Avenue de Marigny nr. 48
Paris
Franţa
27 iunie 1928

Dragii mei Pai şi Mãe,

Nu-mi vine să cred că sunt plecată de patru luni. Timpul parcă a zburat. Îmi plac în continuare cursurile la care iau parte împreună cu Margarida de Lopes Almeida, la Academia des Beaux-Arts. Deşi ştiu că nu voi fi niciodată o mare artistă, ca unii dintre colegii mei, cursurile mă fac să apreciez la justa lor valoare operele de artă, şi cred că-mi vor fi de folos după ce voi deveni soţia lui Gustavo.

Vara s-a instalat la Paris, şi oraşul devine tot mai viu odată cu sosirea acestui anotimp. Încep să mă simt şi eu o adevărată pariziană.

Sper să veniţi şi voi aici, să simţiţi magia acestui loc, la fel cum eu am norocul s-o fac în fiecare zi.

Cu cea mai mare dragoste pentru amândoi,
Izabela

Bel a îndoit foaia cu grijă şi a introdus-o în plicul ce urma să fie trimis la poştă. S-a lăsat pe spătarul scaunului, dorindu-şi să poată împărtăşi cu părinţii ei toată dragostea simţită de ea pentru acest oraş, pentru libertatea de care se bucura acum şi pentru oamenii pe care-i cunoştea. Dar era conştientă că ei n-ar putea s-o înţeleagă. Mai mult, s-ar putea să regrete decizia de a o fi lăsat să plece.

Singura persoană în care avea deplină încredere era Loen. Luând o altă foaie de hârtie, a început să aştearnă o scrisoare cu totul diferită, în care-i povestea despre Montparnasse şi despre sentimentele ei şi, desigur, despre Laurent Brouilly, tânărul asistent căruia urma să îi pozeze pentru o sculptură...

Datorită Margaridei, Bel se trezea în fiecare dimineaţă cu un tonus de zile mari. Cursurile erau într-adevăr pline de informaţii, dar de abia aştepta să ia prânzul la restaurantul *La Closerie des Lilas*.

Acolo, nici o zi nu semăna cu precedenta, o adevărată sărbătoare pentru un suflet iubitor de creaţie, în timp ce artişti, muzicieni şi

scriitori umpleau mesele cafenelei. De exemplu, cu o săptămână în urmă, îl văzuse pe scriitorul James Joyce, aşezat la o masă afară, bând vin şi răsfoind un vraf mare de pagini bătute la maşină.

– Am aruncat o privire peste umărul lui, le mărturisise exaltat Arnaud, scriitor aspirant şi amic cu Margarida. Manuscrisul poartă titlul *Finnegans Wake*. Scrie cartea asta de şase ani.

Deşi Bel ştia că ar fi trebuit să fie mulţumită de faptul că respira acelaşi aer cu toate aceste minţi luminate, se plimba peste tot prin Montparnasse cu Margarida, făcându-şi planuri cum să vină pe acolo şi seara, atunci când întreg Malul Stâng se însufleţea cu adevărat.

– Ştiu că e imposibil, dar nu mă pot abţine să-mi doresc asta, i se confesa Bel prietenei sale.

– Ei bine, presupun că ar trebui să fim mulţumite că ne bucurăm de libertate măcar în timpul zilei, a fost răspunsul Margaridei.

Bel s-a uitat la ceas, ştiind că automobilul Margaridei urma să sosească din clipă-n clipă. Purtând un costum albastru de gabardină, cel mai simplu din garderoba ei, şi-a periat părul, şi-a aplicat puţin ruj pe buze şi a strigat din hol un „La revedere“ în grabă, trăgând uşa după ea.

– Cum te simţi azi? a întrebat-o Margarida.

– Foarte bine, mulţumesc.

– Izabela, îmi pare rău că trebuie să-ţi dau o veste rea. Profesorul Landowski a confirmat că mă ia ca ucenic în atelierul din Boulogne-Billancourt. Aşa că nu voi mai urma cursurile la academie.

– Felicitări, trebuie că eşti încântată, a reacţionat Bel, străduindu-se să zâmbească.

– Sigur că da. Dar ştiu că te pun pe tine într-o situaţie dificilă. Nu ştiu dacă *Senhora* da Silva Costa te va mai lăsa să continui cursurile de una singură.

– N-o va face. Pur şi simplu nu.

Ochii lui Bel înotau în lacrimi.

– Bel, te rog, nu dispera. Îţi promit că voi căuta o soluţie, a încercat Margarida să îi dea asigurări, strângându-i mâna.

Ca o ironie, în acea dimineaţă, la catedră a venit însuşi Landowski. De obicei, Bel îl urmărea cu multă atenţie când îşi expunea teoriile despre liniile simple şi dificultăţile de a atinge perfecţiunea. Astăzi

însă, Bel aproape că nu-l auzea.

Cel mai rău era faptul că, după acel prânz, luat în urmă cu o lună la *Closerie des Lilas*, nu-l mai văzuse pe Laurent Brouilly. Când o întrebase pe Margarida, pe un ton cât se poate de firesc, dacă ştia ceva de el, fata îi spusese că Laurent era foarte ocupat, ajutându-l pe Landowski să creeze un prototip pentru statuia *Cristo* a lui Heitor.

– Cred că *Monsieur* Brouilly doarme în atelier de atunci. *Senhor* da Silva Costa este nerăbdător să obţină un prototip pentru a-şi face calculele necesare.

După curs, Landowski i-a făcut semn Margaridei să se apropie.

– Aşadar, *mademoiselle*, te vei prezenta la atelier începând de săptămâna viitoare.

– Da, domnule profesor, şi vă mulţumesc pentru această oportunitate.

– A, văd că eşti împreună cu compatrioata dumitale, fata cu cele mai frumoase mâini, a adăugat Landowski. Brouilly îmi tot spune că vrea să-i pozezi pentru o sculptură. La sfârşitul săptămânii, când va fi gata prototipul lui *Cristo*, poate vei veni cu *Mademoiselle* Lopes de Almeida la atelier, şi Brouilly îşi va vedea dorinţa împlinită. Asta, ca o răsplată pentru munca lui din ultimele trei săptămâni. Îi va face bine să studieze formele unei femei, după ce a trudit din greu la cele ale Mântuitorului nostru.

– Sunt sigură că Izabela va fi încântată, s-a repezit Margarida să-i răspundă.

Landowski le-a salutat apoi cu o înclinare de cap şi a ieşit din sala de curs.

– Ce zici, Izabela? a izbucnit Margarida după ce au ieşit din şcoală. Se pare că Dumnezeu sau, de fapt, *Cristo* sunt de partea ta.

– Da, cred că da, a răspuns Bel, însufleţită de o rază de speranţă.

– Bel, vreau să discut ceva cu tine, i-a spus Maria Elisa pe neaşteptate, într-o seară, când se pregăteau de culcare. Vreau să-ţi cer părerea într-o chestiune.

– Da, desigur. Bel s-a aşezat, bucuroasă că amica ei îi cerea sfatul, mai ales că se simţea vinovată pentru că o cam neglijase în ultimul timp. Despre ce e vorba?

– Aş vrea să încep un curs de asistente medicale.

– Dar e o veste extraordinară! a exclamat Bel, zâmbindu-i încântată.

– Crezi? Mă tem că Mãe nu va fi de acord. Nici o femeie din familie n-a urmat o carieră profesională până acum. M-am gândit mult la asta şi trebuie să-mi fac curaj să-i spun. Maria Elisa avea o expresie îngrijorată pe faţă. Cum crezi că va reacţiona?

– Eu una sper că se va mândri cu faptul că fiica ei vrea să facă ceva util cu viaţa ei. Şi, mai mult ca sigur, tatăl tău va fi foarte bucuros.

– Sper să ai dreptate. M-am gândit, de asemenea, să nu-mi mai irosesc timpul şi să fac voluntariat la un spital. Este unul la numai câteva minute de aici.

Bel i-a luat mâinile Mariei Elisa într-ale sale.

– Maria Elisa, eşti o fată atât de bună, mereu te gândeşti la alţii. Cred că ai toate calităţile ca să devii o bună asistentă medicală. Lumea se schimbă, şi nu mai există motive ca femeile să nu îşi aleagă propriul drum în viaţă.

– De ce să nu încerc, mai ales că n-am de gând să mă mărit acum? Sigur că situaţia ta, Bel, e diferită. Peste şase săptămâni, când vom ajunge acasă, vei fi soţia lui Gustavo, vei avea o casă de îngrijit şi vei fi mama copiilor lui. Eu însă am alt ţel în viaţă. Îţi mulţumesc pentru sprijin! Voi vorbi mâine cu Mãe.

După ce Maria Elisa a stins veioza, pe Bel nu a mai luat-o somnul.

Şase săptămâni. Atât mai avea la dispoziţie, la Paris, înainte să revină la viaţa rezumată în doar câteva cuvinte de amica ei.

Nu reuşea să găsească nici un aspect pozitiv în privinţa viitorului ei.

Margarida îi promisese să ia legătura cu ea după câteva zile petrecute în atelierul lui Landowski, ca s-o anunţe când era dispus profesorul s-o invite pe Bel acolo. Dar, până acum, nu primise nici o veste.

Din nou, Bel era închisă în apartament, singură, pentru că Maria Elisa pleca dimineaţa, la ora nouă, după ce primise permisiunea plină de rezerve a mamei sale de a face voluntariat la spital. Iar Maria Georgiana îşi petrecea dimineţile îngrijindu-se de gospodărie şi expediind scrisori.

– Luna viitoare este ziua de naştere a mamei şi aş vrea mult să-i

cumpăr un cadou şi să i-l trimit. Îmi permiteţi să ies, *senhora*? a întrebat-o Bel într-o dimineaţă, la micul dejun, pe Maria Georgiana.

– Nu, Izabela, sunt sigură că părinţii tăi n-ar fi de acord să umbli neînsoţită prin Paris. Şi eu am multe treburi astăzi.

– Ei bine, atunci, a intervenit Heitor, care auzise conversaţia, de ce n-ar putea să vină Izabela cu mine până la biroul din Champs-Élysées? Poate găseşte ceva la galeriile din drum? Sunt sigur că nu va fi o problemă să se întoarcă singură acasă, draga mea, e o distanţă de numai câteva sute de metri.

– Fă cum vrei! i-a răspuns Maria Georgiana, oftând enervată.

– Vremea este atât de frumoasă încât şi un brazilian ar fi de părere că e cald, a remarcat Heitor după ce au ieşit amândoi în stradă, îndreptându-se spre Champs-Élysées. Ei, ce zici, îţi place la Paris?

– Nespus, a venit răspunsul plin de pasiune al lui Bel.

– Mi-a ajuns la urechi că ai cercetat destul de bine unele – cum să le spun – părţi boeme ale acestui oraş.

Bel i-a aruncat lui Heitor o privire surprinsă.

– Eu…

– Ieri am văzut-o pe prietena ta, Margarida, în atelierul lui Landowski, povestindu-i asistentului despre prânzul la *La Closerie des Lilas*.

Bel s-a încruntat îngrozită, dar Heitor a bătut-o cu blândeţe pe spate.

– Nu te teme, secretul tău e în siguranţă la mine. Iar Margarida este o tânără de bun-simţ. Ştie cum să se descurce pe aici. M-a rugat să-ţi transmit că vine mâine la zece să te ia cu ea la atelier. După cum ştii, *Monsieur* Brouilly doreşte să-i pozezi pentru o statuie. Astfel, vei fi ferită de necazuri şi noi vom şti unde eşti.

Bel ştia că Heitor o tachinează.

– Mulţumesc pentru veşti, a replicat rezervată, nedorind să-şi exprime făţiş încântarea. Vă place proiectul profesorului Landowski? a întrebat, schimbând numaidecât subiectul.

– Da, până acum, sunt absolut sigur că am făcut cea mai bună alegere, iar viziunea sa se potriveşte perfect cu a mea. Din păcate, mai e cale lungă până vom ajunge la prototipul final. Am o grămadă de probleme pe care trebuie să le rezolv acum. Prima dintre ele, cu ce să

plachez statuia. Am analizat tot felul de soluţii, dar nici una nu serveşte obiectivului estetic şi practic. Şi acum, ce zici, intrăm aici ca să-i luăm un cadou mamei tale? I-am cumpărat Mariei Georgiana o superbă eşarfă din mătase de la un butic din aceste galerii, a adăugat Heitor făcându-i semn în direcţia intrării. Te aştept aici.

Bel a cumpărat o eşarfă catifelată, în nuanţa piersicii, şi o batistă asortată, ştiind că vor fi perfect în ton cu tenul mamei sale. După ce a plătit, a ieşit şi l-a găsit pe Heitor aplecat deasupra unei mici fântâni din centrul galeriei. Îi studia fundul cu multă atenţie.

Când a simţit-o că se apropie, Heitor i-a arătat plăcuţele de mozaic care decorau fântâna arteziană.

– Ce părere ai?

– Iertaţi-mă, *senhor*, dar la ce vă referiţi?

– Ce-ar fi să-l acoperim pe Cristo cu mozaic? În acest fel, învelişul exterior nu va crăpa, pentru că fiecare plăcuţă este de sine stătătoare. Va trebui să mă gândesc ce fel de piatră să folosesc, una cu textură poroasă, foarte rezistentă... da, ca de pildă gresie din Minas Gerais. E deschisă la culoare şi s-ar potrivi bine. Trebuie să-l aduc pe *Senhor* Levy aici, să vadă mozaicul. Pleacă mâine la Rio şi trebuie să luăm o decizie.

Bel urmărea expresia animată de pe faţa lui Heitor.

– Izabela, crezi că te poţi întoarce singură acasă?

– Bineînţeles.

Heitor a dat din cap în semn de salut şi s-a îndepărtat cu pas foarte grăbit.

Capitolul 22

– *Bienvenue, Mademoiselle* Izabela! Laurent s-a îndreptat spre ea şi a sărutat-o pe obraji, când Bel, însoţită de Margarida, a intrat în atelier. Mai întâi, hai să facem o cafea. *Mademoiselle* Margarida, profesorul mi-a spus că mai ai de lucru la cotul stâng, dar că, una peste alta, încercarea e reuşită.

– Mulţumesc! a strigat Margarida peste umăr, îndreptându-se spre nişa unde îşi ţinea halatul. Este cu adevărat un compliment din partea profesorului.

– Şi, acum, Izabela, vino cu mine şi arată-mi cum se prepară cafeaua în ţara ta. Tare şi neagră, sunt sigur, a adăugat el, prinzându-i mâna şi trăgând-o spre bucătăria micuţă. A luat o pungă maro din hârtie de pe unul dintre rafturi, a deschis-o şi i-a inhalat aroma. Boabe de cafea braziliană cumpărate şi măcinate chiar azi-dimineaţă într-o prăvălie din Montparnasse. Special pentru tine, ca să te simţi bine şi să-ţi aminteşti de casă.

Bel a inspirat aroma şi, dintr-odată, s-a simţit purtată la kilometri depărtare peste ocean.

– Te rog să-mi arăţi cum se prepară! i-a cerut el, întinzându-i o linguriţă şi trăgându-se un pas înapoi.

Bel a aşteptat să fiarbă apa, nedorind să-i spună că nu preparase nici măcar o ceaşcă de cafea în viaţa ei, pentru că acasă avea o armată de servitori.

– Unde sunt ceştile? l-a întrebat, luându-şi inima în dinţi.

– Aici! i-a spus el, scoţând din dulap două căni emailate. Îmi cer scuze că nu am unele din porţelan fin. Dar gustul cafelei va fi acelaşi.

– Da, a răspuns mecanic Bel, destul de emoţionată, punând cu linguriţa cafea în căni.

– De fapt, *mademoiselle*, i-a zâmbit el blajin, noi folosim aşa ceva ca să preparăm cafea, şi a tras de pe un raft o micuţă cafetieră din argint.

Bel s-a înroşit, stânjenită. Apoi a transferat cafeaua măcinată din căni în recipientul respectiv şi a turnat apă fierbinte peste ea.

– Ei, acum, putem să ne aşezăm să discutăm.

Peste câteva minute, Laurent a condus-o în atelier, unde Margarida lucra deja la sculptura ei. Luând un caiet de schiţe, a mers cu Bel spre

masa din trestie, unde luaseră prânzul, şi a tras draperiile în spatele lui.

– Te rog, stai acolo! I-a arătat unde să se aşeze şi a luat şi el loc în faţa ei. Acum, a ridicat el spre buze cana cu cafea, îmi vei povesti despre viaţa ta în Brazilia.

Bel l-a privit surprinsă.

– De ce vrei să ştii despre viaţa mea în Brazilia?

– Pentru că, *mademoiselle*, acum eşti atât de încordată, încât arăţi ca un stâlp de telegraf. Vreau să te relaxezi, să văd cum muşchii feţei şi buzele ţi se destind şi ţi se luminează ochii. În caz contrar, sculptura va fi un eşec. Înţelegi?

– Eu... cred că da.

– Nu pari prea convinsă. Aşa că voi încerca să-ţi explic. Mulţi cred că arta sculpturii constă în a copia formele unei fiinţe umane. Într-adevăr, din punct de vedere tehnic, s-ar putea să aibă dreptate. Dar orice mare sculptor ştie că realizarea unei versiuni fidele modelului se bazează pe interpretarea esenţei obiectului transpus.

Bel îl privea nesigură.

– Ca să-ţi dau un exemplu, a continuat el, dacă aş sculpta o fată şi aş citi în ochii ei că are o inimă bună şi generoasă, probabil că i-aş pune în mână un porumbel pe care să-l ţină cu gingăşie. Pe de altă parte, dacă în ochii unei femei aş citi răutate, i-aş pune la încheietura mâinii o brăţară vulgară sau un inel grosolan pe deget. Laurent a deschis caietul de schiţe, ridicând creionul în sus, şi a adăugat: Prin urmare, tu îmi povesteşti, şi eu te desenez în acest timp. Spune-mi unde ţi-ai petrecut copilăria.

– La o fermă în munţi, a început să-i relateze Bel, şi imaginea *fazendei* pe care o îndrăgea atât de mult i-a adus un zâmbet pe buze. Aveam mulţi cai şi, dimineaţa, călăream pe dealuri sau înotam în lac.

– Sună idilic, a remarcat Laurent în timp ce creionul se mişca pe hârtie.

– Aşa era. Dar, pe urmă, ne-am mutat la Rio, într-o casă la poalele muntelui Corcovado, în vârful căruia va fi ridicată statuia lui Hristos. Deşi casa este mai mare şi mai frumoasă decât cea din *fazenda*, din cauza muntelui nu prea ne bucurăm de soare. Uneori – s-a oprit, căutându-şi cuvintele –, simt că nu am aer.

– Cum te simţi aici? Şi Parisul e tot un oraş mare. La fel de captivă ca la Rio?

– O, nu. Bel a scuturat din cap, iar faţa i s-a înseninat. Iubesc acest oraş, mai ales străzile din Montparnasse.

– Hmm, atunci presupun că nu aşezarea geografică e problema, ci mai mult starea de spirit în care te afli. Şi Parisul poate să-ţi creeze senzaţia de claustrofobie, dar tu susţii că-ţi place aici.

– Ai dreptate, a admis Bel, are mai mult de-a face cu viaţa mea din Rio decât cu oraşul în sine.

Laurent continua să deseneze.

– Şi ce este în neregulă cu viaţa ta?

– Nimic. Vreau să spun... Bel se străduia să-şi găsească cuvintele. Sunt foarte norocoasă. Am parte de un trai îmbelşugat. Anul viitor, pe vremea asta, voi fi căsătorită. Voi avea o casă frumoasă şi tot ce-şi poate dori o femeie.

– Atunci, de ce citesc nefericire în ochii tăi? S-ar putea ca motivul să fie, aşa cum ai făcut aluzie prima dată când ne-am întâlnit, faptul că este o căsătorie aranjată, şi nu una din dragoste?

Bel s-a înroşit până în vârful urechilor, trădând adevărul vorbelor lui Laurent.

– *Monsieur* Brouilly, nu înţelegi! a replicat ea. Lucrurile stau altfel la Rio. Este dorinţa tatei ca să închei o căsătorie bună. Logodnicul meu provine din una dintre cele mai de vază familii din Brazilia. Şi, în afară de asta, a adăugat ea disperată, nu sunt înzestrată cu un talent ca al dumitale cu ajutorul căruia să-mi câştig existenţa. Sunt complet dependentă de tata şi, în curând, voi fi de soţul meu.

– Da, *mademoiselle*, te înţeleg şi te compătimesc. Dar, din păcate, a oftat el, tu eşti singura care poate schimba asta. A pus creionul jos şi a analizat desenul câteva minute, în timp ce Bel aştepta încordată, neliniştită şi enervată de turnura pe care o luase conversaţia lor. În final, Laurent a ridicat ochii spre ea. Ei bine, te pot asigura că îţi poţi câştiga existenţa ca model în Montparnasse. Nu numai graţie faptului că ai un chip frumos, dar sunt sigur că dincolo de orice veşminte eşti o femeie adevărată.

Pe când ochii lui o cercetau, Bel simţea valul de căldură ce i se ridica din piept spre obraji.

– De ce eşti atât de stânjenită? Aici, la Paris, noi celebrăm frumuseţea formelor feminine. Doar ne naştem goi şi purtăm haine numai din cauza convenţiilor sociale. Şi, desigur, şi din cauza frigului, iarna, a glumit el uitându-se la ceas. Nu-ţi face griji! Te voi sculpta cu rochia pe care o porţi azi. E perfectă.

Uşurată, Bel a încuviinţat din cap.

– Acum, după ce mi-ai povestit viaţa ta, a sosit ora prânzului. Drept răsplată, voi aduce pâine, brânză şi vin.

Laurent a luat cănile de cafea, a traversat studioul în direcţia bucătăriei, oprindu-se puţin în dreptul Margaridei, ca s-o invite şi pe ea la masă.

– Mulţumesc! a răspuns ea şi s-a dus să-şi spele mâinile pline de lut.

Rămasă singură, Bel admira pe fereastră tufele de levănţică, simţindu-se vulnerabilă.

Cumva, Laurent reuşise să îi smulgă gândurile pe care le nutrea despre viitor.

– Izabela, te simţi bine? a întrebat-o Margarida, aşezându-se lângă ea şi prinzând-o de umăr cu o expresie îngrijorată pe faţă. Am auzit frânturi din conversaţia voastră. Sper că *Monsieur* Brouilly nu a sărit calul încercând să te portretizeze cât mai fidel. Sper, adăugă ea, aproape în şoaptă, că a făcut-o numai din motive strict profesionale.

– Ce vrei să spui?

Margarida nu a avut timp să-i răspundă, pentru că Laurent se apropia deja cu o tavă în mâini.

Bel n-a scos o vorbă în timpul prânzului, în timp ce Margarida şi Laurent discutau despre cunoştinţele comune şi despre picanterii din lumea pestriţă în care se învârteau.

– Cocteau a aranjat o încăpere într-o clădire de pe Rue de Châteaudun, unde-şi invită admiratorii să bea cocktailuri preparate şi botezate de el însuşi. Am auzit că efectul e letal, îi povestea Laurent, sorbind cu sete din vin. În plus, organizează şi şedinţe de spiritism acolo.

– Ce sunt astea? s-a interesat Bel curioasă.

– Încercări de a intra în legătură cu spiritele celor decedaţi, i-a explicat Margarida. Eu una n-aş participa niciodată la aşa ceva, a

adăugat, cutremurându-se.

– Mai vine acolo şi un grup pentru sesiuni de hipnoză, ca să vadă cum ar putea să pătrundă în subconştient. Şi pe mine m-ar interesa. Psihicul uman mă fascinează la fel de mult ca formele fizice. Laurent i-a aruncat lui Bel o privire. Ai avut ocazia să constaţi singură asta, *mademoiselle*. Şi acum, înapoi la lucru. În timp ce eu aşez un scaun într-un colţ unde lumina este cea mai bună, îţi propun să te plimbi puţin prin grădină. Pentru că, după ce încep, voi insista să stai nemişcată, la fel ca stana de piatră la care lucrez.

– *Monsieur* Brouilly, merg şi eu cu ea. Am nevoie de aer proaspăt, i s-a adresat Margarida. Vino, Izabela!

Fetele s-au ridicat şi au ieşit în grădină, plimbându-se printre tufele înmiresmate de levănţică.

– Nu aud decât zumzetul albinelor care culeg nectarul, a oftat Margarida încântată, luând-o pe Bel de braţ. Izabela, chiar eşti bine? a insistat ea.

– Da, i-a răspuns Bel, simţind cum tensiunea i se risipise şi datorită vinului de la prânz.

– Te rog să-mi promiţi că nu-i vei permite să te incomodeze în vreun fel.

– Aşa voi face, a asigurat-o Bel. Nu-i ciudat? a întrebat-o pe Margarida în timp ce se plimbau pe aleea de la marginea grădinii, străjuită de tufe de chiparoase. În ciuda florei şi a faunei bogate, Brazilia este la fel de frumoasă, dar energia şi atmosfera din Franţa sunt complet diferite. Acasă, mi se pare greu să fac pace cu mine însămi. Dar, aici, chiar şi în inima cartierului Montparnasse, îmi este uşor s-o fac.

Margarida a ridicat nedumerită din umeri.

– Ei, trebuie să ne întoarcem în atelier, ca *Monsieur* Brouilly să-şi poată începe capodopera.

După trei ore, aflată în automobilul care o ducea spre casă, Bel se simţea complet epuizată. I se impusese să stea nemişcată pe scaun o eternitate, cu mâinile pe genunchi şi degetele aşezate aşa cum dorise Laurent.

Se simţise ca o fată bătrână în aşteptarea unei fotografii în sepia, mai curând decât o tânără senzuală. O durea şi spatele şi avea gâtul

înţepenit. Cea mai mică mişcare din partea ei îl făcea pe Laurent să sară din spatele blocului de piatră pe care-l cioplea şi să o aducă în poziţia iniţială.

– *Querida*, trezeşte-te! Am ajuns.

Bel a tresărit, stânjenită de faptul că Margarida o surprinsese moţăind.

– Scuze, i-a spus, când şoferul i-a deschis portiera. Nu mi-am dat seama că poate fi atât de istovitor.

– Ai avut o zi grea din toate punctele de vedere. Totul e nou pentru tine şi doar asta e suficient ca să te simţi sleită de puteri. Crezi că poţi veni şi mâine?

– Sigur, a răspuns Bel, coborând din maşină cu toată agilitatea de care mai era capabilă. Noapte bună, Margarida! Ne vedem mâine la zece!

În seara aceea, după ce s-a scuzat că nu poate să joace cărţi după cină, aşa cum era obiceiul, lungită în pat, Bel se gândea la sugestia lui Laurent, că ar putea să-şi câştige existenţa lucrând ca model, şi nu i se părea deloc o opţiune viabilă.

Capitolul 23

În următoarele trei săptămâni, Bel a însoţit-o pe Margarida la atelierul lui Landowski din Boulogne-Billancourt. De câteva ori a venit şi Heitor da Silva Costa cu ele, ca să mai ia un vraf de desene ale statuii sale.

– Landowski mai face încă un model, ca să o perfecţionăm, le spunea el şi, imediat ce cobora din automobil, se îndepărta rapid de ele ca să vadă cu ce noutăţi mai venise Landowski.

Iar profesorul, confruntat cu o nouă listă de cerinţe, stătea la masa de lucru, bombănind în barbă.

– Ce brazilian nebun! N-ar fi trebuit să accept în ruptul capului propunerea lui.

Avea, totuşi, în glas o undă de afecţiune şi de admiraţie.

Treptat, şi statuia lui Bel prindea contur sub degetele fine ale lui Laurent. Cât timp poza nemişcată, se perfecţionase în a-şi imagina felurite lucruri legate mai cu seamă de Laurent, pe care-l urmărea permanent cu privirea cum lucra de zor mânuind ciocanul şi dalta.

Într-o dimineaţă toridă de iulie, Landowski l-a prins de umăr pe Laurent.

– Tocmai am venit de la biroul lui *Monsieur* da Silva Costa după ce i-am dus ultima versiune a statuii, i-a bubuit în urechi vocea mânioasă a lui Landowski. Şi, acum, nebunul de brazilian îmi cere un model la scară de patru metri, şi vrea să i-l fac imediat. Brouilly, am nevoie să mă ajuţi, aşa că încetezi lucrul la statuia acestei frumoase domnişoare. Îţi mai acord o singură zi ca s-o termini.

– Da, domnule profesor, sigur că da! i-a răspuns Laurent, aruncându-i o privire resemnată lui Bel.

Fata a făcut tot posibilul să nu-şi arate disperarea care o cuprinsese. Pe urmă, Landowski a îndreptat spre ea o privire plină de admiraţie.

– Ai putea să începi cu frumoasele degete lungi ale domnişoarei. Voi avea nevoie de un model pentru mâinile lui Hristos, şi trebuie să arate la fel de graţioase ca ale dumneaei. Cu ele îi va binecuvânta pe toţi copiii Lui, şi nu cred că putem folosi drept model nişte mâini butucănoase de bărbat.

– Da, domnule profesor.

Landowski a luat-o pe Bel de mână şi a ridicat-o de pe scaun. A condus-o apoi spre bancul de lucru şi i-a aşezat mâna astfel încât să se sprijine numai în degetul mic. Pe urmă i-a întins celelalte degete, plasând degetul mare spre interiorul palmei.

– Uite aici, domnişoară, aşa veţi sta. Brouilly, acum îţi cunoşti bine modelul. Încearcă să le redai cât mai autentic posibil. Să iei un mulaj şi de pe mâinile domnişoarei Margarida în acelaşi fel. Şi dumneaei are degete elegante. Voi face comparaţie între ele, ca să văd care sunt mai potrivite pentru statuie.

– Desigur, i-a spus supus Laurent. Dar am putea să începem mâine-dimineaţă? Cred că *Mademoiselle* Izabela este foarte obosită după o zi întreagă petrecută aici.

– Dacă domnişoara mai rezistă, aş prefera să le faci acum. Astfel, mulajul se va întări până mâine-dimineaţă şi voi avea pe ce să lucrez. *Mademoiselle*, sunt sigur că veţi fi de acord, i s-a adresat Landowski cu o privire autoritară.

Ea a încuviinţat din cap.

– Sunt onorată, domnule profesor.

– Fii atentă, i-a spus Laurent după ce i-a acoperit mâinile cu gips, trebuie să juri că nu te mişti deloc până când se întăreşte materialul. Altfel, trebuie s-o luăm de la capăt.

Bel încerca să ignore mâncărimea din palma stângă, privindu-l pe Laurent cum procedează în acelaşi fel cu Margarida. După ce a terminat, s-a uitat la ceas şi a bătut cu degetul în pasta albă de pe mâinile lui Bel.

– În cincisprezece minute va fi gata, le-a anunţat cu un zâmbet. Mi-ar trebui un aparat de fotografiat ca să vă imortalizez, cum staţi aici, nemişcate, cu mâinile înglodate în gips. E o imagine ciudată, nimic de zis. Acum, vă rog să mă scuzaţi, trebuie să beau puţină apă. Nu vă speriaţi, domnişoarelor, mă voi întoarce, eventual… înainte să se înnopteze.

Le-a făcut cu ochiul şi a plecat spre bucătărie.

Fetele se uitau una la alta, încercând să nu le pufnească râsul, de teamă că orice vibraţie ar reverbera în materialul alb de pe mâinile lor.

– Poate că, într-o zi, vom privi vârful muntelui şi ne vom aminti acest moment, i-a spus Margarida cu un zâmbet.

– Eu, categoric, o voi face, i-a răspuns Bel.

Lui Laurent i-a luat numai câteva minute să facă, uşor, câteva mici tăieturi, de-a lungul mâinilor ei, cu un cuţit bine ascuţit şi să ridice în sus cele două părţi ale matriţei de pe degetele bine unse în prealabil. După ce a terminat, le-a arătat mândru cele două mulaje.

– Au ieşit perfect. Profesorul va fi foarte mulţumit. Cum ţi se par? a întrebat-o pe Bel, în timp ce se ocupa de stratul de gips întărit de pe mâinile Margaridei.

– Nu mi se pare că seamănă defel cu ale mele. Pot să mă duc să mă spăl?

– Da. Săpunul şi peria sunt lângă chiuvetă.

Când Bel s-a întors, simţindu-se mai bine după ce a îndepărtat de pe mâini unsoarea şi urmele de gips, Laurent privea încruntat un deget rupt din matriţa mâinilor Margaridei.

– Cred că poate fi salvat, a zis el. Va rămâne o crăpătură subţire la încheietură, dar cred că e suficient de bun.

Pe urmă, Margarida s-a dus şi ea să se spele pe mâini, şi Laurent a început să facă curat prin atelier.

– Păcat că profesorul are nevoie urgent de ajutorul meu. Mai am mult de lucru la statuia ta, dar măcar acum sunt în posesia degetelor tale, a adăugat cu amară ironie.

– Trebuie să plecăm! i-a spus Margarida lui Bel, apropiindu-se de ei. Ne aşteaptă şoferul de câteva ore, şi tutorele domnişoarei Bel sigur se întreabă pe unde umblă.

– Spune-i că am răpit-o eu şi nu-i voi da drumul până nu termin sculptura, a glumit Laurent, în timp ce fetele îşi puneau pălăriile şi se îndreptau spre uşă. Izabela, n-ai uitat ceva? a strigat Laurent după ea. De degetul lui mic atârna inelul ei de logodnă. Ar trebui să-l pui la loc pe deget, altfel lumea ar putea crede că l-ai scos din proprie iniţiativă. Stai puţin, ţi-l pun eu pe deget. Laurent i-a luat mâna într-a lui, lăsând inelul să alunece la locul său, în timp ce o privea fix în ochi. Gata, v-aţi reunit! *À bientôt*, *mademoiselle*. Şi, nu te teme, voi găsi o cale ca să termin sculptura ta.

Fetele au ieşit din atelier, s-au urcat în automobil şi au traversat apoi centrul Parisului. Bel privea afară pe geam, simţindu-se foarte tristă.

– Izabela?

Când a întors capul, a observat că Margarida o studia, căzută pe gânduri.

– Pot să te întreb ceva personal?

– Cred că da, a replicat Bel cu precauţie.

– De fapt, ar fi cam două chestiuni. Te-am auzit cum vorbeai cu Laurent despre revenirea la Rio şi despre căsătoria cu logodnicul tău.

– Da. Dar, te rog, Margarida, nu trebuie să mai afle nimeni în afară de tine şi de Laurent, a adăugat ea repede, îngrozită că vorbele ei ar putea să ajungă la urechile celor din Brazilia.

– Te înţeleg. Sigur că voi păstra secretul tău, dar mă întreb dacă nu cumva lipsa ta de hotărâre privind măritişul s-a adâncit în ultimele săptămâni.

Bel îşi studia inelul de logodnă, meditând la întrebarea Margaridei.

– Când am plecat din Rio, îi eram foarte recunoscătoare lui Gustavo că mi-a îngăduit să plec în Europa. Nu mă aşteptam deloc să mă lase să plec şi am simţit că am primit un dar nesperat. Dar, acum, că acel dar se apropie de sfârşit, şi eu trebuie să mă întorc acasă în mai puţin de trei săptămâni, adevărul este că... am descoperit că nutresc cu totul alte sentimente faţă de el. Într-adevăr, Parisul mi-a schimbat perspectiva asupra multor lucruri, a oftat ea.

– Cred că iubeşti libertatea de care te bucuri aici, a remarcat Margarida. Şi eu la fel.

– Da, a confirmat Bel cu multă convingere în glas. Cel mai rău este că, după ce am simţit gustul unui stil de viaţă diferit, viitorul mă sperie şi mai tare. Într-un fel, mi-aş dori să nu fi venit niciodată aici, să experimentez un trai de care voi fi lipsită total în viitor.

– În acest context, vreau să-ţi pun a doua întrebare, a continuat Margarida pe un ton blând. V-am văzut pe tine şi pe Laurent împreună. Iniţial, am crezut sincer că Laurent îţi acordă aceeaşi atenţie ca oricărei fete drăguţe, care îi pozează ca model. Dar, în ultimele zile, am observat cum se uită la tine, cu câtă tandreţe sculptează piatra, de parcă visează că te mângâie pe tine. Iartă-mă, Izabela, a adăugat Margarida scuturând din cap. Eu sunt de obicei pragmatică când vine vorba de dragoste. Îi înţeleg bine pe bărbaţii de aici, din Paris, şi trebuie să te avertizez. Mă tem ca Laurent, cuprins de

pasiunea pe care fără dubiu o simte faţă de tine şi presat de ideea că timpul care v-a mai rămas de petrecut împreună trece foarte repede, să nu uite că eşti promisă altuia.

– I-aş aminti rapid acest lucru, i-a dat Bel singurul răspuns adecvat.

– Mă întreb dacă va fi aşa, a remarcat fata. Pentru că, în timp ce îmi dau seama de sentimentele lui Laurent faţă de tine, văd totodată şi felul în care te porţi tu cu el. De fapt, mi-am dat seama de asta în clipa când el s-a apropiat de masa noastră, prima dată, în *La Closerie des Lilas*. Şi, serios, m-a neliniştit de la bun început. M-am gândit atunci că poate se joacă puţin cu tine, având în vedere cât eşti de naivă. În comunitatea artiştilor din Paris, există mulţi bărbaţi lipsiţi complet de scrupule. Consideră dragostea un simplu amuzament, şi inima unei femei nu reprezintă pentru ei mai mult decât o jucărie interesantă. Iar, după ce şi-au sedus victima, vrăjită cu vorbe meşteşugite, sunt gata să profite din plin de ea ca să-şi satisfacă poftele. Pe urmă, desigur, după ce şi-au atins scopul, relaţia respectivă nu mai prezintă nici un fel de interes şi pornesc în căutarea altei provocări.

Bel observa încordarea de pe chipul Margaridei şi ochii plini de lacrimi ai fetei, în timp ce vorbea.

– Da, Izabela. Ai dreptate să crezi ceea ce crezi. Când am fost în Italia, m-am îndrăgostit exact de genul de bărbat pe care tocmai ţi l-am descris. Şi, bineînţeles, provenind dintr-un loc atât de conservator precum Rio, eram la fel de inocentă ca şi tine. Desigur, m-a sedus. În *toate* sensurile cuvântului. Şi după ce am ajuns la Paris, n-am mai auzit nimic de el.

Bel analiza şocată mărturisirea Margaridei.

– Iată, ţi-am împărtăşit cel mai mare secret al meu, a oftat Margarida. Am făcut-o pentru că sper ca teribilele mele suferinţe să aibă o înrâurire pozitivă asupra ta. Sunt puţin mai mare decât tine şi, din păcate, după cele întâmplate, şi mai înţeleaptă. Plus că nu pot să nu văd în tine ceea ce eram eu pe atunci: o fetişcană îndrăgostită pentru prima oară în viaţă.

Bel nu îşi mai putea înăbuşi sentimentele faţă de Laurent. Până acum, singura căreia îi împărtăşise focul inimii ei fusese Loen. Acum însă, putea să aibă încredere în Margarida.

– Da, i-a spus ea. Îl iubesc. Îl iubesc din toată inima. Şi nu pot să îndur gândul că îmi voi petrece restul vieţii fără el.

A izbucnit pe dată în lacrimi, incapabilă să le mai reprime acum, după ce îi mărturisise Margaridei adevăratele ei sentimente.

– Bel, îmi pare rău, n-am vrut să te supăr. Ascultă – Margarida a aruncat o privire afară pe geam –, suntem aproape de casă şi nu te poţi înfăţişa astfel. Hai să mergem undeva să te liniştești. Oricum am întârziat, aşa că nu mai contează câteva minute în plus.

Margarida i-a dat indicaţii şoferului. Peste câteva minute, automobilul se oprea în faţa unui părculeţ înconjurat de un gard din fier forjat, de pe Avenue de Marigny.

Au coborât, şi Margarida a condus-o pe Bel spre o bancă pe care s-au aşezat. Bel urmărea soarele cum apune graţios dincolo de vârfurile copacilor care formau o perdea la marginea parcului şi înfrumuseţau toate bulevardele din Paris.

– Te rog, trebuie să mă ierţi că ţi-am vorbit cu atâta brutalitate, s-a scuzat Margarida. Nu e treaba mea să mă amestec în problemele tale personale. Dar, văzând pasiunea dintre voi, am simţit că trebuie să-ţi împărtăşesc câte ceva din experienţa mea.

– Dar împrejurările de aici nu seamănă cu cele trăite de tine în Italia, a protestat Bel. Chiar tu ai recunoscut că Laurent mă iubeşte.

– Şi eu eram sigură pe atunci că Marcello *mă* iubeşte. Sau, măcar, doream să cred asta. Dar, indiferent ce-ţi spune Laurent, indiferent cum încearcă să te convingă, te rog să nu uiţi că, deşi ai impresia că aveţi un viitor împreună, te înşeli amarnic. Laurent nu-ţi poate oferi nimic: nici locuinţă, nici siguranţă, şi, crede-mă, ultimul lucru pe care şi-l doreşte este să fie legat de mâini şi de picioare alături de o nevastă şi de o liotă de copii. În ceea ce îi priveşte pe artişti, problema este că ei, pur şi simplu, iubesc ideea de a iubi. Dar asta nu duce nicăieri, indiferent de nivelul atins de pasiunile respective. Mă înţelegi?

Bel se uita pierdută la o doică cu doi copii mici. În afară de cei trei, parcul era pustiu.

– Da. Dar trebuie să fiu sinceră cu tine şi să-ţi spun că, deşi urechile mele aud ce spui şi creierul înţelege avertismentul tău, nu îmi este la fel de uşor să-mi conving inima.

– Nu, sigur că nu. Dar, Bel, te rog măcar să analizezi ce ţi-am spus.

Mi-ar părea extrem de rău să ştiu că ţi-ai ruinat tot restul vieţii, ascultând glasul inimii, şi nu pe cel al raţiunii. Dat fiind că logodnicul tău te-a lăsat să vii aici, dacă îţi descoperă secretul, va considera asta o trădare de neiertat.

– Ştiu. Bel şi-a muşcat buza, măcinată de un sentiment de vinovăţie. Mulţumesc, Margarida. Îţi sunt recunoscătoare pentru sfat. Dar, acum, trebuie neapărat să plecăm, altminteri, Maria Georgiana nu mă va mai scăpa din ochi în veci.

Margarida a făcut apoi un gest frumos, urcând împreună cu Bel în apartamentul familiei da Silva Costa, pentru a-i explica Mariei Georgiana, care le privea cu faţa împietrită, că Landowski le reţinuse pe amândouă pentru a lua mulaje de pe mâinile lor.

– Îţi dai seama că mi-au trecut prin cap tot felul de enormităţi, aşa că te rog să nu se mai repete, i s-a adresat Maria Georgiana lui Bel.

– Promit, aşa voi face, i-a spus ea, ieşind cu Margarida din cameră ca să o conducă spre ieşire.

Cele două fete s-au îmbrăţişat cu multă afecţiune.

– Noapte bună, Izabela, ne vedem mâine!

În pat, în loc să contemple soarta tristă expusă de Margarida, pe care ar împărtăşi-o dacă ar ceda şarmului infinit al lui Laurent, Bel nu simţea decât încântare.

Ea crede că Laurent mă iubeşte… El mă iubeşte…

Şi a adormit numaidecât, fericită, cu un zâmbet de extaz întipărit pe chip.

Capitolul 24

– Am vorbit cu profesorul, a anunţat-o Laurent când Bel a intrat, a doua zi de dimineaţă, în atelier, împreună cu Margarida. I-am explicat că nu pot, categoric, să termin statuia într-o singură zi. Aşa că am convenit cu el să vii seara devreme, după ce terminăm lucrul la statuia lui Hristos. Voi vorbi cu *Senhor* da Silva Costa să-i spun cum stă treaba.

Bel venise la atelier cu inima strânsă, dar s-a simţit dintr-odată uşurată şi a încuviinţat energic din cap.

– Dar, *Monsieur* Brouilly, a intervenit Margarida îngrijorată. Eu nu voi putea să o însoţesc pe *Mademoiselle* Izabela la acea oră. Trebuie să fiu acasă la ora şase, pentru a lua cina cu mama.

– Vă asigur, *mademoiselle*, că nu va fi nici o problemă. Profesorul va fi prezent în atelier, iar soţia şi copiii lui sunt la o aruncătură de băţ.

În acel moment, după ce i-a aruncat o privire imploratoare Margaridei, Bel a remarcat că prietena ei a renunţat să se mai împotrivească.

– Nu, sigur că aşa va fi, a acceptat ea numaidecât. Şi, acum, mă scuzaţi, trebuie să mă duc să mă schimb.

– Iar noi trebuie să ne apucăm de treabă, i-a spus Laurent lui Bel, zâmbindu-i triumfător.

În seara aceea, Heitor le-a anunţat la cină că Laurent Brouilly îi făcuse o vizită la birou ca să-l roage să o lase pe Bel să vină seara la atelier.

– Dat fiind urgenţa proiectului meu, care l-a pus pe butuci pe al său, a trebuit să accept, a încheiat Heitor. Izabela, şoferul meu te va duce la ora cinci la atelier şi va veni să te ia la ora nouă.

– Dar poate există vreun autobuz cu care să ajung acolo? Nu vreau să vă creez neplăceri, *Senhor* da Silva Costa, i-a spus Bel.

– Autobuz? Maria Georgiana s-a arătat oripilată. Nu cred că părinţii tăi ar fi de acord să foloseşti transportul public de una singură, la Paris, mai ales, seara. Sigur că şoferul te va duce şi va veni după tine.

– Vă mulţumesc! Voi achita cheltuielile suplimentare, a adăugat Bel, încercând să-şi ascundă bucuria.

– De fapt, Izabela, i s-a adresat Heitor pe un ton hâtru, îmi convine

prezenţa ta în atelierul lui Landowski. Poţi să-mi serveşti drept spion şi să-mi raportezi progresele pe care le face în privinţa noului modelul, de patru metri, al lui *Cristo* al meu.

-Poate că, într-o seară, te-aş putea însoţi la atelier, ca să văd statuia, i-a propus Maria Elisa după ce au urcat împreună în dormitorul lor.

– Îl voi întreba pe *Monsieur* Brouilly dacă nu-l deranjează. Cum merge lucrul la spital?

Bel a schimbat repede subiectul, sperând că Maria Elisa va uita de propunerea ei.

– Îmi place mult. Acum câteva zile, am vorbit cu părinţii mei. Le-am spus că vreau să urmez o carieră medicală. Mãe n-a fost prea încântată, după cum îţi poţi închipui, dar Pai m-a sprijinit şi a certat-o pe Mãe, spunându-i că e de modă veche. Maria Elisa zâmbea. Nu e ea de vină, s-a grăbit să adauge, întotdeauna gata să le ofere iertare celor din jur. A fost crescută într-o altă epocă. Aşa că, acum, de-abia aştept să mă întorc la Rio. Din păcate, Pai crede că va mai trece un an până când îşi va termina treaba aici. Eşti atât de norocoasă că pleci acasă peste două săptămâni. Somn uşor!

– Somn uşor şi ţie!

Bel stătea întinsă în pat, gândindu-se la ce îi spusese Maria Elisa. *Dacă am putea face schimb de locuri*, i-a trecut prin cap, ştiind că şi-ar fi vândut şi sufletul ca să mai stea încă un an la Paris.

*

Peste două zile, Bel poza în atelier în timp ce se lăsa amurgul. Cu colţul ochiului, zărea structura imensă, de patru metri, a lui *Cristo*, dominând întregul atelier. Margarida plecase, şi, când Bel intrase, Landowski se pregătea şi el de plecare, ca să ia cina cu soţia şi copiii în clădirea de alături. Fără forfota obişnuită din jur, Bel era tăcută.

– La ce te gândeşti? a întrebat-o Laurent, subit.

Bel îi vedea mâinile lucrând la partea superioară a bustului statuii, modelându-i sânii scoşi în evidenţă de bluza cu guler înalt, din muselină, pe care o purta.

– La faptul că, seara, atmosfera e foarte diferită aici.

– Da, este foarte linişte după ce apune soarele. De multe ori, vin să lucrez aici, seara, pentru că îmi place serenitatea. Landowski trebuie să

aibă grijă şi de familia lui şi, în afară de asta, spune că nu poate lucra la sculptură după ce se întunecă.

– Dar tu poţi?

– Izabela, chiar dacă nu ai sta în faţa mea, aş putea să te sculptez la perfecţie. După ce te-am studiat atâta timp, toate detaliile trupului tău mi s-au întipărit în minte.

– Vrei să zici, cu alte cuvinte, că nu ai nevoie de mine?

– Nu prea, i-a răspuns el, aruncându-i un zâmbet jucăuş. Dar este o scuză perfectă ca să-mi ţii de urât. Nu eşti de acord?

Era prima dată când Laurent făcea un comentariu direct, prin care îi confirma că doreşte prezenţa ei din alte motive decât cele de ordin artistic.

Bel şi-a plecat privirea.

– Da.

Laurent a continuat să lucreze în tăcere ora care a urmat. Apoi s-a întins şi i-a propus să ia pauză.

În timp ce el se afla în bucătărie, Bel s-a ridicat şi a început să se plimbe prin atelier ca să-şi dezmorţească membrele. A aruncat o privire spre statuia ei, neterminată, admirându-i liniile simple.

– Te recunoşti? a întrebat-o curios Laurent, apropiindu-se cu o cană plină cu vin şi cu un bol cu măsline, pe care le-a aşezat pe masă.

– Nu prea, i-a răspuns ea sincer, studiind bustul sculptat, în timp ce el turna vin în pahare. Poate după ce o termini, mai ales chipul. Tu mă înfăţişezi aproape ca pe o fetiţă.

– Excelent! Pentru că am avut în minte imaginea unui boboc de trandafir exact pe punctul de a se deschide şi de a înflori perfect. Momentul de trecere de la copilărie la vârsta adultă; în pragul celei de-a doua şi contemplând deliciile viitoare.

– Nu mai sunt copil, a replicat Bel, simţind că Laurent o tratează cu superioritate.

– Dar nici femeie nu eşti încă, a venit răspunsul lui în timp ce sorbea din vin, fără să-şi desprindă ochii de pe ea.

Bel nu ştia ce să-i răspundă. A mai luat o gură de vin, în timp ce îşi simţea inima săltându-i în piept.

– Şi, acum, înapoi la lucru, a îndemnat-o el deodată, ca să nu dispară de tot lumina.

Peste două ore, Bel s-a ridicat să plece. Laurent a condus-o până la uşă.

– Izabela, să ajungi acasă cu bine. Iartă-mă, te rog, dacă am spus ceva nepotrivit. Aproape că n-ai mai scos o vorbă de la ultima conversaţie.

– Eu…

– Şşşt! Laurent i-a pus un deget peste buze. Înţeleg. Ştiu care este situaţia, dar mi-aş dori ca lucrurile să stea cu totul altfel. Noapte bună, scumpa mea Bel!

În drum spre casă, Bel ştia că, în felul lui, Laurent încerca să-i spună că, dacă ea ar fi fost liberă, şi-ar fi dorit să fie iubita lui. Dar şi faptul că înţelegea situaţia şi, ca un gentleman ce era, nu avea să încalce niciodată limitele bunei-cuviinţe.

– Chiar dacă ar vrea s-o facă… a murmurat ea, copleşită de pasiune.

În următoarele seri petrecute în atelier, Laurent n-a mai schiţat nici un gest de apropiere. Toate discuţiile erau legate numai de sculptura lui sau de micile bârfe din Montparnasse. Ca o ironie, cu cât mai neutră era conversaţia, cu atât Bel se simţea mai tensionată. Aşa că ea a fost cea care a început să încalce limitele bunei-cuviinţe, aruncând câte un comentariu pentru a-l complimenta pentru cămaşa lui cea nouă sau lăudându-l pentru talentul de artist.

Pe zi ce trecea, deznădejdea lui Bel creştea tot mai mult. Dat fiind că Laurent încetase să mai cocheteze cu ea, simţea că se loveşte ca de un zid. În afară de asta, se tot întreba unde *dorea* ea să ajungă.

Dar, indiferent cât de des îşi adresa sieşi această întrebare şi se gândea că, cu cât mai repede se urca pe vapor spre Brazilia, cu atât mai bine pentru ea, era în zadar. Simţea ca pe o adevărată tortură orele petrecute în prezenţa lui şi faptul că, deşi atât de aproape de el, era în acelaşi timp atât de departe.

Într-o seară, după ce îşi luase la revedere de la Laurent şi se oprise puţin în grădină ca să îşi revină, înainte de a se urca în automobilul care o aştepta, a observat un maldăr de zdrenţe sub o tufă. Era sigură că nu-l văzuse la sosire. Înaintând precaut, l-a lovit uşor cu vârful pantofului. Zdrenţele au început să se mişte, şi Bel a sărit speriată îndărăt.

De la distanţă, a observat un picioruş murdar şi slab iţindu-se din zdrenţe şi, pe urmă, la capătul opus, s-a ivit un creştet cu păr murdar. Bel a văzut că era un băiat cam de şapte sau opt ani. O pereche de ochi osteniţi s-au deschis câteva secunde. Pe urmă s-au închis la loc, şi ea şi-a dat seama că băiatul adormise.

Meu Deus, a şoptit ea, mişcată până la lacrimi. Frământându-se cum să procedeze, s-a îndreptat spre copil, îngenunchind alături de el, nedorind să-l sperie. A întins mâna să-l atingă, dar, de data asta, copilul a sărit speriat în picioare.

– Te rog, nu te teme, nu-ţi fac rău! *Tu parles français?*

Băiatul, îngrozit, şi-a protector braţele slabe peste piept şi s-a tras îndărăt.

– De unde eşti? a mai făcut ea o încercare, de data asta în engleză.

El a privit-o plin de teamă, ca un animal încolţit, şi ea a observat o tăietură adâncă pe piciorul lui, plină de sânge închegat. În timp ce băiatul se îndepărta de ea, ochii lui speriaţi făcând-o să lăcrimeze de milă, Bel a întins încet mâna şi l-a mângâiat pe obraz. I-a zâmbit, ca să nu îl sperie, ci să-i câştige încrederea. Simţea cum băiatul se relaxează sub atingerea mâinii ei.

– Ce ai păţit? l-a întrebat. Indiferent ce-a fost, eşti prea mic ca să ai parte de o asemenea suferinţă.

Deodată, capul băiatului s-a lăsat greu pe mâna ei, dar a tresărit din nou speriat peste câteva secunde. În sfârşit, dându-şi seama că nu are motive să se teamă, s-a aşezat şi a adormit la loc.

Lăsându-şi mâna sub capul lui, ca să nu-l deranjeze, Bel s-a tras mai aproape de el, şoptindu-i cuvinte de alint în cele trei limbi pe care le cunoştea ea, trăgându-l încet în braţe. El tremura acum, dar nu se mai arăta speriat de ea, tresărind de durere, când ea i-a mişcat piciorul rănit.

La pieptul ei, băiatul a oftat şi s-a cuibărit mai bine. Făcând sforţări ca să nu verse din cauza mirosului îngrozitor pe care-l emana, Bel l-a legănat uşor în braţe, ţinându-l la pieptul ei.

– Izabela! a auzit o voce în spatele ei. Ce naiba faci aici pe iarbă?

– Ş̧ş̧ş̧t! i-a făcu ea semn lui Laurent, ca să nu-l trezească pe băiat.

– Unde l-ai găsit?

– Sub tufă. Cred că nu are mai mult de şapte–opt ani, dar e atât de

slab. Ce facem cu el? l-a întrebat cu o privire rugătoare. Nu-l putem lăsa aici. Are o rană urâtă la picior, care trebuie îngrijită. Altfel, s-ar putea ca infecţia să se răspândească în corp şi să-l ucidă.

Laurent s-a uitat în jos la Bel şi la copilul zdrenţăros şi a clătinat din cap.

– Izabela, trebuie să înţelegi că sunt mulţi copii ca el pe străzile Franţei. Majoritatea trec ilegal frontierele, venind din Rusia sau Polonia.

– Da, i-a răspuns ea, supărată. Şi în Brazilia e la fel. Dar acest copil e aici cu noi acum, şi eu sunt cea care l-am găsit. Cum aş putea să îl ignor, să-l las să moară? Aş avea mustrări de conştiinţă tot restul vieţii.

Laurent vedea cum lacrimile şiroiesc pe obrajii lui Bel, al cărei chip era răvăşit de sentimente de milă. S-a lăsat şi el jos, a întins mâna şi a mângâiat creştetul copilului.

– Iartă-mă! i-a şoptit. Faptul că-i văd în fiecare zi probabil că m-a făcut imun la suferinţă. Domnul a adus acest copil în calea ta şi, sigur, trebuie să faci tot ce poţi ca să-l ajuţi. Este prea târziu acum ca să-l deranjez pe Landowski. În noaptea asta poate dormi pe o saltea în bucătărie. Pot să-l încui înăuntru, ca să nu se apropie de preţioasa statuie a lui *Cristo*. Din păcate, n-ai de unde să ştii ce-i trece prin cap unui vagabond mic ca el. Voi dormi aici, ca să-l păzesc. Poţi să-l aduci în atelier?

– Da, i-a răspuns Bel, recunoscătoare. Mulţumesc, Laurent!

– Mă duc să-i spun şoferului să mai aştepte.

Laurent a ajutat-o pe Bel să se ridice cu copilul adormit în braţe.

– E uşor ca un fulg, a şoptit Bel, uitându-se la faţa mică şi inocentă a copilului purtat de ea pe braţe.

Laurent a urmărit-o cu privirea cum cară copilul înăuntru, cu multă grijă, ca să nu-l trezească. Şi, în timp ce se ducea spre automobil, a simţit cum ochii i se umplu de lacrimi.

A găsit-o aşteptându-l, aşezată pe scaunul folosit zilnic de ea, cu copilul încă în braţe.

– Mă duc să iau o saltea, să o pun în bucătărie, i-a zis Laurent, întrebându-se cum va reacţiona Landowski a doua zi, când va da cu ochii de micul vagabond din atelierul lui.

Totuşi, dorea să o ajute pe Bel.

Peste câteva minute, Bel l-a aşezat cu grijă pe copil pe saltea.

– Măcar pot să-l spăl pe faţă şi să-i dezinfectez rana. Ai nişte cârpe curate şi antiseptic?

– Trebuie să fie pe aici pe undeva, i-a răspuns Laurent, începând să scotocească prin dulapuri, până a găsit o sticluţă cu antiseptic.

Dispărând din încăpere, a revenit cu o bucată mare de pânză albă, folosită în atelier ca să acopere mulajele ude, astfel că Bel a început să cureţe cu ea rana copilului.

– Dar bandaj ai? l-a întrebat Bel, şi, când Laurent i-a răspuns că nu are, a văzut-o cum îi face copilului un pansament din cârpa curată.

Băiatul a tresărit puţin, dar nu s-a trezit.

– Deşi e cald, tremură din cauza febrei. Avem nevoie de o pătură, i-a cerut ea lui Laurent, care a adus imediat una, pe aceea cu care obişnuia să se învelească el peste noapte.

– Voi mai rămâne puţin aici, îl voi spăla cu apă rece ca să-i scad febra, l-a anunţat ea.

Încuviinţând din cap, Laurent s-a dus să-şi pregătească propriul pat, improvizat din saltea, în atelier.

– Dulce copil, i-a şoptit Bel în timp ce-l ştergea, mângâindu-l pe cap. Când te trezeşti mâine, nu voi fi aici, dar nu te teme. Promit că revin, ca să mă asigur că eşti în siguranţă. Acum plec. Somn uşor!

Când Bel a dat să se ridice, o mână micuţă a ţâşnit de sub pătură, prinzându-se de fusta ei. Ochii băiatului erau larg deschişi. Într-o franceză perfectă, i-a spus:

– Nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru mine în seara asta, *mademoiselle*.

Şi apoi, suspinând mulţumit, copilul s-a rostogolit pe o parte şi a adormit la loc.

– Trebuie să plec, i-a spus Bel lui Laurent, ieşind din bucătărie. Unde e cheia ca să încui uşa temniţei? l-a întrebat ea sarcastic.

– Izabela, ştii prea bine că fac asta ca să-i protejez pe profesor şi pe familia lui. Este casa lor, şi asta e marea lui operă de artă, i-a reamintit el, arătând spre modelul statuii lui Hristos.

– Bineînţeles. Dar trebuie să-mi promiţi că, atunci când se trezeşte mâine, îi spui că este în siguranţă aici. O să vorbesc eu cu profesorul, să-i explic, pentru că eu am produs toată agitaţia asta. Şi, acum,

trebuie să plec. Numai Domnul ştie ce scandal va face *Senhora* da Silva Costa mâine-dimineaţă.

– Izabela… Bel… Laurent a prins-o de mână pe când ea se îndrepta spre uşă. A tras-o deodată la pieptul lui. Eşti cu adevărat frumoasă, atât la chip, cât şi la suflet. Nu mai pot îndura să continui cu mascarada asta. Spune-mi dacă vrei să-ţi dau drumul, dar Dumnezeu să mă ajute, văzând cât eşti de miloasă… Laurent a scuturat din cap. Aş vrea să simt gustul buzelor tale.

Bel îl privea şocată, ştiind că se afla pe marginea genunii şi că nu-i păsa deloc dacă se prăbuşea în hăul ei.

– Sunt a ta! i-a spus ea încet.

Şi buzele lui s-au lipit de ale ei.

În bucătărie, băiatul dormea liniştit, pentru prima dată după multe luni.

Capitolul 25

Când Bel a sosit din nou la atelier la ora cinci, a doua zi după-amiază, era extrem de emoţionată. Nu numai din cauza băiatului, dar şi a declaraţiei lui Laurent şi a sărutului acestuia.

– Aha! a exclamat Landowski, care se spăla pe mâini după o zi de muncă. Iat-o pe Sfânta Izabela în persoană!

– Ce face copilul, domnule profesor? l-a întrebat, roşind la comentariul lui.

– În acest moment, protejatul dumitale ia masa cu copiii mei. La fel ca dumneata, când am chemat-o pe nevastă-mea să-l vadă dormind, mort de slab, a apucat-o imediat mila de el. A insistat să-l spele bine cu furtunul, în grădină, şi l-a curăţat temeinic din cap până în picioare cu săpun carbolic, de teama păduchilor. Apoi l-a înfăşurat într-o pătură şi l-a aşezat într-un pat din casă.

– Mulţumesc, domnule profesor! Regret că v-am cauzat neplăceri.

– Dac-ar fi fost după mine, l-aş fi aruncat în stradă, unde i-e locul, dar voi, femeile, aveţi inima prea bună. Şi, noi, bărbaţii, vă suntem recunoscători pentru asta, a adăugat el, cu blândeţe.

– A spus de unde vine?

– Nu, n-a scos un cuvânt din clipa în care nevastă-mea a început să se ocupe de el. Ea crede că e mut.

– *Monsieur*, eu ştiu bine că nu este. Mi-a spus câteva cuvinte aseară, înainte să plec.

– Da? Ce interesant! a clătinat Landowski din cap. Ei bine, până acum a ales să nu mai vorbească cu nimeni altcineva. Mai are şi un săculeţ din piele, atârnat la gât; l-a descoperit soţia mea, când i-a scos zdrenţele de pe el. A început să urle ca turbat când a încercat să i-l ia, ca să-l spele. Ei, vom vedea! Eu cred că, după cum arată, vine din Polonia. Şi sunt singurul în măsură să spună acest lucru, a adăugat el întristat. Noapte bună!

După ce Landowski a ieşit din atelier, Bel l-a văzut pe Laurent cum îi zâmbeşte, ţinându-şi braţele încrucişate pe piept.

– Eşti mulţumită acum, că micul tău spiriduş e bine îngrijit?

– Da, şi trebuie să-ţi mulţumesc că l-ai ajutat şi tu.

– Cum te simţi azi, frumoasa mea?

– Mă simt bine, domnule, a şoptit ea, evitându-i privirea.

– Nu regreţi cele petrecute între noi aseară? a întrebat-o, întinzând mâinile către ea.

Timidă, Bel a ridicat ochii spre el.

– Nu, nici o clipă.

– Mulţumesc Domnului pentru asta! a răsuflat el uşurat, trăgând-o în bucătărie, ca să nu poată fi văzuţi pe ferestre, unde a sărutat-o cu multă pasiune.

Aşa a început povestea lor de dragoste, de altfel inocentă, în afară de atingerea buzelor, ambii conştienţi de riscul de a fi prinşi de Landowski, care îşi luase obiceiul să revină în atelier la cele mai ciudate ore, ca să studieze modelul neterminat al lui Hristos. Mâinile lui Laurent lucrau mai repede decât înainte la statuia ei, grăbit să dea formă feţei, astfel încât să le mai rămână câteva minute la dispoziţie după aceea.

– Doamne sfinte, Izabela, avem atât de puţin timp! Săptămâna viitoare vei ieşi din viaţa mea, i-a spus el într-o seară, ţinând-o strâns în braţe, capul ei fiind rezemat de umărul lui. Cum voi putea îndura să nu te mai văd?

– Dar eu?

– Când te-am văzut pentru prima oară, sigur că am fost frapat de frumuseţea ta şi, trebuie să recunosc, cochetam cu tine, a continuat el, prinzându-i bărbia şi ridicându-i capul în sus ca să-i vadă ochii. Pe urmă, când ai pozat pentru mine, zi de zi, şi am început să te cunosc mai bine, mă pomeneam tânjind după tine mult timp după ce plecai. Şi, în final, aseară, când am văzut câtă milă ai arătat pentru acel băiat, am fost sigur că m-am îndrăgostit de tine. Laurent a oftat şi a scuturat din cap. N-am mai simţit asta până acum. N-am crezut că voi nutri astfel de sentimente pentru vreo femeie. Şi soarta crudă vrea ca acea femeie să fie promisă altuia şi să nu o mai văd niciodată. Este tragedia descrisă de mulţi dintre amicii mei, scriitori, în romanele şi poemele lor. Din păcate, eu o trăiesc pe pielea mea.

– Da, ai dreptate, a oftat disperată Bel.

– Atunci, *ma chérie*, trebuie să profităm din plin de timpul care ne-a rămas.

Bel parcă plutea în ultima ei săptămână petrecută la Paris, evitând să se gândească la iminenta ei plecare. O vedea pe cameristă cum îi

aduce cufărul în dormitor şi începe să-l umple cu lucruri, de parcă era al altcuiva. La fel erau şi discuţiile despre călătoria ei spre casă şi despre temerile Mariei Georgiana că Bel va pleca neînsoţită pe vapor.

– Sigur că nu avem ce face. Trebuie să pleci ca să te pregăteşti pentru nuntă, dar jură că nu vei coborî de pe vapor atunci când se opreşte în vreun port, mai ales în cele din Africa.

– Da, aşa voi face, îi răspundea Bel pierdută în gânduri. Sunt sigură că nu se va întâmpla nimic rău.

– I-am contactat pe cei de la compania de navigaţie şi mi-au spus că administratorul îţi va găsi o doamnă mai în vârstă care să te aibă în grijă la bordul vasului.

– Mulţumesc, *senhora*! i-a răspuns Bel distrată, de-abia auzind ce-i spunea gazda ei, în timp ce îşi punea pălăria pe cap ca să plece la atelier; gândul îi era numai la Laurent.

– Heitor mi-a spus că statuia ta e aproape gata. Aşa că, astă-seară, te duci pentru ultima dată la atelier. Mâine vom organiza o cină festivă în onoarea ta, a înştiinţat-o Maria Georgiana, zâmbind cu amabilitate.

Bel o privea, chinuindu-se să îşi ascundă groaza, după care şi-a dat seama de lipsa de maniere manifestată.

– Vă mulţumesc, *senhora*! Este un gest foarte amabil din partea voastră.

În automobil, în drum spre atelier, simţea un junghi ascuţit în inimă la gândul că era ultima seară când îl mai vedea pe Laurent.

Când a sosit, l-a găsit vesel şi mulţumit.

– După ce-ai plecat aseară, am stat până în zori ca s-o termin, i-a spus el, făcându-i semn spre sculptura învelită cu o pânză, pentru a fi ferită de praf. Vrei să o vezi?

– Da, foarte mult, a murmurat ea, nedorind să-i strice dispoziţia lui Laurent.

El a tras pânza în jos cu o mişcare elegantă a mâinii.

Bel îşi studia imaginea ca şi cum ar fi avut în faţă un obiect de artă oarecare şi nu ştia sigur cum să reacţioneze. Constata că el îi redase fără cusur formele, şi chipul era clar al ei. Dar ceea ce o frapa era liniştea pe care o emana, de parcă o surprinsese într-un moment de profundă contemplare.

– Arăt… atât de singură. Şi tristă. Este… o postură severă, n-are

nimic frivol.

– Nu. După cum ştii, este stilul pe care ni-l predă Landowski. A văzut-o aseară, înainte să plece, şi mi-a spus că este cea mai bună lucrare pe care am realizat-o vreodată.

– În cazul acesta, mă bucur pentru tine, Laurent!

– Ei bine, poate că, în viitor, o vei vedea într-o expoziţie cu lucrări de-ale mele şi vei fi mândră că ai fost muza mea. Îmi va aduce mereu aminte de tine şi de frumoasele clipe petrecute împreună aici.

– Opreşte-te! Nu mai vorbi aşa! a scrâşnit ea, incapabilă să se mai controleze. Izabela şi-a prins capul în mâini. Nu mai pot suporta!

– Izabela, te rog, nu plânge! Laurent s-a apropiat de ea, apoi a cuprins-o pe după umeri cu braţul, încercând s-o aline. Dacă aş putea schimba lucrurile, îţi jur că aş face-o. Adu-ţi aminte, te rog, eu sunt liber şi te pot iubi; *tu* eşti cea care nu e liberă să mă iubească pe mine.

– Ştiu! i-a răspuns Bel nefericită. În seara asta ne vedem ultima dată pentru că, înainte să vin aici, Maria Georgiana mi-a spus că mâine-seară organizează o cină în onoarea mea. Şi poimâine mă îmbarc spre Rio. În afară de asta, tu ai terminat ce ai avut de făcut, i-a făcut Bel semn spre statuie.

– Bel, te asigur că de-abia am început.

Ea şi-a apăsat fruntea de umărul lui.

– Ce putem face? Ce este de făcut?

Laurent a tăcut o clipă, apoi i-a spus:

– Izabela, nu pleca în Brazilia! Rămâi aici, la Paris, cu mine!

Bel a tras aer în piept, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Ascultă, a continuat el, prinzând-o de mână şi conducând-o spre o bancă pe care s-au aşezat amândoi. Ştiu că nu-ţi pot oferi nimic în comparaţie cu bogatul tău logodnic. Am numai o cămăruţă la mansardă, în Montparnasse, care iarna e sloi, şi vara, un cuptor. Şi aceste două mâini, cu care încerc să-mi schimb soarta. Dar jur că te iubesc, Izabela, cum nimeni altul n-ar putea să te iubească.

Cuibărită lângă el, Bel îi sorbea cuvintele ca un pământ uscat, însetat de apă. Cum stătea acolo, în braţele lui, întrezărea un viitor, alături de el, pentru prima dată... şi acesta era atât de ademenitor, încât, în pofida celor spuse de Laurent, trebuia să încerce să şteargă imaginea acestuia din mintea ei.

– Laurent, ştii că nu pot. Mi-aş distruge părinţii; căsătoria cu Gustavo este tot ce-şi doreşte tatăl meu, pentru asta a muncit o viaţă întreagă. Cum aş putea să-i fac una ca asta, la fel şi mult iubitei mele mame?

– Înţeleg ce spui, dar trebuie să înţelegi că te doresc enorm.

– Eu nu sunt ca tine, a clătinat Bel din cap. Poate pentru că provenim din lumi atât de diferite, sau o explicaţie mai simplă ar fi pentru că tu eşti bărbat, şi eu, femeie. În ţara mea, familia înseamnă totul.

– Şi eu o respect. Deşi mi se pare că, la un moment dat, orice om trebuie să înceteze să-i pună pe alţii mai presus de propria persoană. Să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti şi să duci o viaţă pe care nu ţi-o doreşti, sacrificându-ţi pe veci fericirea, mi se pare prea mult chiar şi pentru cea mai devotată fiică.

– Nu am de ales, a replicat Bel, disperată.

– Înţeleg de ce gândeşti astfel, dar, după cum ştii, fiecare fiinţă umană are dreptul de a alege; asta ne diferenţiază de animale. Şi – Laurent a făcut o pauză de gândire –, cum rămâne cu logodnicul tău? Mi-ai spus că te iubeşte.

– Da, cred că da.

– Aşadar, ce va gândi când va afla că are o soţie care nu-i poate împărtăşi niciodată sentimentele? Oare indiferenţa ta, faptul că ştie că te măriţi cu el din datorie, nu îi va distruge sufletul?

– Mama spune că voi începe să-l iubesc şi eu, şi trebuie să o cred.

– Ei bine, atunci. Laurent şi-a retras braţul de pe umerii ei. Trebuie să-ţi urez noroc şi fericire. Cred că asta a fost tot.

S-a ridicat brusc şi s-a îndepărtat de ea.

– Laurent, te rog, nu te purta astfel. Sunt ultimele noastre momente împreună.

– Izabela, ţi-am spus tot ce am avut pe suflet. Ţi-am declarat dragostea şi devotamentul meu. Te-am rugat să nu te întorci acasă, ci să rămâi aici, cu mine. A ridicat trist din umeri. Nu mai am ce să fac. Iartă-mă, dar chiar nu suport să te aud spunând că într-o bună zi îţi vei iubi soţul.

În inima lui Bel se dădea o mare luptă. Simţea un rău organic. L-a urmărit pe Laurent cum acoperă statuia cu pânza albă, ascunzând-o,

aşa cum cineva acoperă o rudă apropiată care a trecut în nefiinţă. Bel nu ştia şi nici nu-i păsa dacă era un gest simbolic sau pur practic, dar asta a făcut-o să se ridice de pe bancă şi să se ducă spre el.

– Laurent, te rog, trebuie să-mi acorzi un răgaz de gândire... trebuie să mă gândesc, a suspinat ea, frecându-şi tâmplele cu degetele.

Laurent s-a oprit locului, răzgândindu-se parcă.

– Ştiu că nu poţi veni din nou la atelier. Dar, te rog, şi este ultima mea rugăminte, vrei să ne vedem mâine după-amiază, la Paris?

– Ar avea vreun rost?

– Te implor, Izabela! Spune-mi atât: unde şi la ce oră.

Bel s-a uitat în ochii lui, ştiind că nu-i putea rezista.

– La intrarea dinspre sud în parcul de pe Avenue de Marigny cu Avenue Gabriel. Ne vedem acolo la ora trei.

El a încuviinţat din cap.

– Voi fi acolo. Noapte bună, draga mea Bel!

Bel a ieşit din atelier, fiindcă pur şi simplu nu mai aveau ce să-şi spună. Mergând prin grădină, l-a zărit pe băiat singur, privind stelele. S-a dus spre el şi, când a văzut-o, băiatul i-a zâmbit la rândul lui.

– Bună seara! l-a salutat ea. Arăţi mult mai bine. Cum te mai simţi?

El încuviinţat timid din cap.

– Eu plec din Franţa poimâine, mă duc acasă în Brazilia. Bel a scos din poşetă un carneţel de notiţe şi un creion şi a scris ceva pe o foaie. Dacă ai nevoie de ceva, te rog să-mi scrii. Ai aici numele şi adresa părinţilor mei. A rupt foaia şi i-a întins-o băiatului. L-a observat cum citeşte cu glas tare. Pe urmă, Bel a scos din portofel o bancnotă de douăzeci de franci, pe care i-a aşezat-o în palmă, s-a aplecat şi l-a sărutat pe creştet. La revedere, *querido*, şi mult noroc.

Mai târziu, când Bel se gândea la perioada petrecută la Paris, unul dintre lucrurile pentru care păstrase o amintire vie erau nopţile lungi, de nesomn. În timp ce Maria Elisa dormea buştean în patul ei, Bel se ducea la geam şi desfăcea puţin draperiile, scrutând strada de dedesubt, visând la deliciile vieţii din capitala Franţei.

Acea noapte, pe când îşi presa fruntea fierbinte de geamul rece, i s-a părut cea mai lungă dintre toate. Întrebările la care trebuia să-şi răspundă urmau să-i pecetluiască tot viitorul.

La revărsatul zorilor, când decizia ei era luată, s-a strecură dezolată

înapoi în pat, cerul cenuşiu de afară prefăcându-se în ecoul durerii din sufletul ei.

– Am venit să-mi iau rămas-bun, i-a spus Bel, văzând cum speranţa de pe faţa lui Laurent dispare imediat, ca praful dus de vânt. Nu pot trăda încrederea părinţilor mei. Trebuie să mă înţelegi.

El îşi studia vârfurile pantofilor. În cele din urmă, a găsit puterea să îi vorbească:

– Înţeleg.

– Şi, acum, cel mai bine este să plec. Îţi mulţumesc că ai venit şi îţi doresc toată fericirea pe care ţi-o poate oferi viaţa. Sunt sigură că, într-o zi, voi auzi de numele tău şi de operele tale. Şi sunt sigură că vei primi numai cuvinte de laudă.

Bel s-a ridicat, tensionată, încercând să-şi stăpânească emoţiile, apoi s-a săltat pe vârfuri şi l-a sărutat pe obraz.

– Rămas-bun, Laurent, şi Dumnezeu să te aibă în pază!

Apoi a dat să plece. Într-o secundă, a simţit cum o mână o prinde de umăr.

– Bel, te rog, dacă te răzgândeşti vreodată, să ştii că te voi aştepta. *Au revoir*, dragostea mea.

Pe urmă, Laurent s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la fugă peste pajişte, spre ieşirea din partea opusă a parcului.

Capitolul 26

Cumva, Bel a reuşit să facă faţă următoarelor douăzeci şi patru de ore şi cinei speciale organizate pentru ea de familia da Silva Costa.

– Din păcate, nu vom putea fi alături de tine în ziua nunţii tale, i s-a adresat Heitor când toţi cei de la masă au ridicat paharele cu şampanie în cinstea ei. Dar dorim să-ţi urăm ţie şi logodnicului tău toată fericirea din lume.

După cină, i-au oferit un frumos cadou, un serviciu pentru cafea din porţelan de Limoges, ca să-i amintească de zilele petrecute în Franţa. După ce membrii familiei s-au retras, Heitor i-a zâmbit Izabelei.

– Eşti fericită că te întorci acasă?

– De-abia aştept să-mi revăd familia. Şi pe logodnicul meu, s-a grăbit ea să adauge. Dar îmi va fi dor de Paris.

– Poate că, într-o zi, când vei vedea monumentul lui *Cristo* în vârful muntelui Corcovado, le vei povesti copiilor tăi despre faptul că ai fost părtaşă la proiectarea lui.

– Da, mă simt foarte onorată. Cum merge proiectul?

– După cum ştii, Landowski aproape a terminat modelul la scara de patru metri şi, acum, trebuie să găsesc un alt loc, unde să ridicăm unul la scara de treizeci de metri. Landowski va începe lucrul săptămâna viitoare, la capul şi mâinile monumentului. Mi-a spus că i-a cerut lui *Senhor* Brouillly să ia mulaj de pe mâinile tale şi ale *Senhoritei* Lopes de Almeida, ca posibile prototipuri. Cine ştie, a adăugat Heitor zâmbind, într-o zi aceste degete elegante ale tale s-ar putea să binecuvânteze întregul Rio din vârful muntelui Corcovado.

Maria Georgiana insistase să vină împreună cu Maria Elisa ca să se asigure că Bel se îmbarca în siguranţă pe vas. Din fericire, imediat ce Bel se instalase în cabina ei, le lăsase singure pe cele două fete, ducându-se să-l caute pe administratorul companiei navale.

– Să fii fericită, draga mea Izabela! i-a urat Maria Elisa, sărutând-o pe Bel.

– Voi încerca, i-a răspuns Bel, în timp ce amica ei o privea scrutător.

– E ceva în neregulă?

– Nu, eu... presupun că sunt emoţionată, când mă gândesc la

nuntă.

– Te rog să-mi scrii, să-mi povesteşti totul în amănunt. Ne vedem când vin şi eu acasă. Bel, eu...

– Ce este?

Se auzea sirena vaporului care îi avertiza pe însoţitori că trebuie să coboare în treizeci de minute.

– Sper să-ţi aduci aminte de timpul petrecut la Paris, dar, te rog, încearcă să fii deschisă în ceea ce priveşte viitorul tău alături de Gustavo.

Bel a înţeles imediat ce insinua Maria Elisa.

– Aşa voi face, îţi promit.

Maria Georgiana a reapărut în cabină.

– Administratorul e asaltat de lume, aşa că nu am putut vorbi cu el, dar am încredere că vei vorbi chiar tu cu el. Ştie că nu vei fi însoţită şi sunt sigură că-ţi va găsi o doamnă care să-ţi ţină companie.

– Aşa voi face, vă asigur! La revedere, *Senhora* da Silva Costa. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

– Trebuie să juri în faţa mea că nu vei pune piciorul pe uscat până când vaporul nu ajunge la Pier Mauá, a adăugat ea. Şi aş aprecia mult dacă mi-ai trimite imediat o telegramă, când soseşti în siguranţă acasă, la părinţii tăi.

– Voi face întocmai, imediat ce ajung acasă.

Bel le-a condus sus pe punte, unde şi-au luat un ultim rămas-bun. După ce gazdele ei au coborât de pe vas, ea a rămas sprijinită de balustradă. Privea nostalgic spre portul Le Havre, ştiind că era ultima dată când vedea Franţa.

Undeva, mai la sud, se afla Parisul, şi undeva, pe acolo, se afla Laurent. Vaporul a început să se mişte încet, ieşind din radă, şi Bel a rămas neclintită, cu privirea aţintită spre mal, până când acesta a dispărut la orizont.

– Rămas-bun, dragostea mea, rămas-bun! a şoptit ea.

Teribil de nefericită, a coborât în cabină.

Bel a luat cina în cabină în acea seară, nefiind în stare să facă faţă atmosferei vesele din salonul plin de pasageri încântaţi de acel voiaj. Zăcea în pat, simţind legănatul uşor al vasului şi, pe măsură ce se întuneca, inima ei se îndolia.

Se întreba dacă, pe măsură ce se va apropia de casă, durerea teribilă din inima ei va mai ceda. La urma urmei, îşi va vedea mult iubiţii părinţi şi se va întoarce în ţara ei.

Deja se făceau planuri pentru ziua căsătoriei sale, şi Antonio îi scrisese foarte entuziasmat că ceremonia se va oficia în frumoasa catedrală din Rio, o onoare rareori acordată unor tineri.

Totuşi, în pofida eforturilor depuse, pe măsură ce vaporul se îndepărta tot mai mult de Laurent, inima ei era la fel de grea ca bolovanul din spatele atelierului lui Landowski.

– Binecuvântată Fecioară, se ruga ea cu lacrimile fiebinţi care-i scăldau perna, dă-mi putere să trăiesc fără el, pentru că acum nu ştiu cum voi putea suporta despărţirea.

MAIA
IUNIE 2007
LUNĂ PLINĂ
13; 49; 44
Capitolul 27

Când am terminat de citit ultima scrisoare, am constatat că era trecut de miezul nopţii. Izabela Bonifacio se afla la bordul vaporului, silită să se întoarcă la un bărbat pe care nu-l iubea, renunţând pentru totdeauna la Laurent Brouilly.

L a u…

Entuziasmată, mi-am dat seama că ştiam de unde proveneau cele trei litere de pe spatele plăcuţei de mozaic; Laurent, iubirea secretă a lui Bel. Iar statuia femeii aşezate pe un scaun în grădina *Casei* era mai mult ca sigur cea pentru care Bel îi pozase în timpul şederii ei la Paris. Deşi nu aveam idee cum de ajunsese să traverseze oceanul până în Brazilia.

Mâine, în afară de faptul că voi reciti toate scrisorile – fusesem atât de dornică să cunosc povestea, încât nu acordasem atenţie detaliilor –, voi da o căutare pe internet pentru a afla mai multe despre *Monsieur* Laurent Brouilly. Numele lui cu siguranţă trebuie să apară pe vreun site. Dar, acum, epuizată, m-am dezbrăcat, am tras cearceaful peste cap şi am adormit cu mâna pe teancul de scrisori, mărturie a istoriei familiei mele de origine.

M-a trezit un zgomot puternic, şi mi-a luat câteva secunde până să realizez că suna telefonul de la capul patului. Am ridicat receptorul şi am mormăit:

– Alo!

– Maia, sunt eu, Floriano. Cum te simţi?

– Sunt… mai bine, am spus, măcinată de un sentiment de vinovăţie pentru că-l minţisem cu o seară în urmă.

– Bine. Eşti pregătită să ne vedem? Am o grămadă de lucruri să-ţi spun.

Şi eu ţie, mi-a trecut prin cap, fără să scot însă un cuvânt.

– Vremea e frumoasă, aşa că hai să ne plimbăm pe plajă. Ne vedem la unsprezece în holul hotelului?

– Da, dar, Floriano, te rog, dacă ai altceva de făcut, eu…

– Maia, ştii că sunt romancier şi orice scuză ca să nu mă aşez la masa de lucru este întotdeauna bine-venită. Aşa că ne vedem într-o oră.

După ce am cerut să mi se aducă micul dejun, am recitit primele scrisori aşezate acum în ordine, ca să capăt o perspectivă mai clară asupra lucrurilor. Pe urmă, când m-am uitat la ceas, am intrat repede în baie, am făcut un duş şi, la unsprezece, eram la parter, în hol.

Floriano mă aştepta deja, citind o pagină scoasă dintr-o mapă groasă, cu coperte din plastic, aşezată pe genunchii lui.

– Bună dimineaţa! l-am salutat.

– Bună dimineaţa! mi-a răspuns, ridicând ochii spre mine. Arăţi bine.

– Da, sunt bine, i-am spus şi m-am aşezat lângă el, hotărâtă să-i spun adevărul. Floriano, nu numai din cauza problemelor digestive am rămas aseară în cameră. Yara mi-a dat un pachet înainte să plec, i-am mărturisit eu. Şi mi-a cerut să jur că voi păstra secretul.

– Aşa, deci! Floriano a ridicat din sprâncene auzind cele relatate de mine. Şi ce conţine acest pachet?

– Scrisori ale Izabelei Bonifacio către camerista ei de la vremea respectivă. O femeie pe nume Loen Fagundes. Mama Yarei. Îmi pare rău că nu ţi-am spus ieri. Dar doream să le citesc înainte să vorbesc cu tine. Dă-ţi cuvântul că nu vei sufla o vorbă despre ele. Yara este îngrozită că *Senhora* Carvalho ar putea afla că mi-a dat mie acele scrisori.

– Nici o problemă! Înţeleg. La urma urmei, este istoria familiei tale, nu a mea. Cred că eşti o persoană care nu prea are încredere în oameni. Sunt sigur că mai ascunzi multe secrete. Aşadar, spune-mi dacă vrei să aflu conţinutul acelor scrisori sau nu. Totul depinde de tine şi nu voi fi jignit dacă refuzi.

– Sigur că mi-ar plăcea să discut cu tine despre ele, i-am confirmat eu, luată puţin prin surprindere de analiza incisivă pe care mi-o făcuse, la fel cum făcuse Pa în scrisoarea lui.

– Atunci, vorbim în timp ce ne plimbăm.

L-am urmat pe Floriano afară din hotel şi am traversat şoseaua, îndreptându-ne spre faleza plajei. La numeroasele chioşcuri de acolo se vindeau lapte de cocos proaspăt, bere şi sendvişuri. Lumea se

îmbulzea deja în faţa lor.

– Mergem spre Copacabana şi îţi voi arăta locul grandios unde s-a oficiat ceremonia de nuntă a străbunicii tale.

– Şi petrecerea ei cu ocazia aniversării de optsprezece ani, am adăugat.

– Da, am câteva fotografii publicate de ziarele vremii, pe care le-am descoperit în arhivele bibliotecii. Aşa că, mi-a propus el, dacă consideri că poţi să-mi spui, dă-i drumul!

Pe când ne plimbam pe plaja Ipanema, i-am povestit cu lux de amănunte ceea ce aflasem din scrisori.

Când am ajuns la Copacabana Beach – după spusele lui Floriano –, ne-am continuat drumul până la faimosul hotel Copacabana Palace. Recent renovat, albul zidurilor lui strălucea în lumina soarelui, una dintre bijuteriile arhitecturale emblematice ale oraşului.

– Este impresionant, fără doar şi poate, am remarcat, admirându-i faţada. Îmi este clar de ce a fost ales pentru petrecerea de nuntă a lui Bel cu Gustavo. Mi-o pot imagina, stând acolo în faţă, în splendida ei rochie de mireasă, celebrată de toată crema societăţii din Rio.

Soarele dimineţii începea să ardă acum, aşa că ne-am aşezat pe două taburete, sub o umbrelă, în faţa unuia dintre chioşcuri de pe plajă. El a comandat o bere şi lapte de cocos pentru mine.

– Mai întâi, vreau să-ţi spun că amicul meu din secţia de imagistică de la *Museu da República* mi-a confirmat cele două nume de pe spatele plăcuţei de mozaic. Încearcă în continuare să descifreze data şi inscripţia, dar numele sunt categoric Izabela Aires Cabral şi Laurent Brouilly. Sigur, graţie scrisorilor, acum ştim fără dubiu de cine a fost îndrăgostită Bel la Paris. Laurent a devenit un foarte cunoscut sculptor în Franţa. Uite-aici! Floriano a scos două pagini din mapa de plastic şi mi le-a întins. Acestea sunt câteva dintre lucrările lui.

Mă uitam la fotografiile vechi ale sculpturilor realizate de Laurent Brouilly. Aveau linii simple, similare cu cele ale statuii din grădina *Casei das Orquídeas*. Şi un număr mare de oameni purtând uniforme de soldaţi.

– A devenit cunoscut în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, când a luptat de partea Rezistenţei, m-a informat Floriano. Pe pagina lui din Wikipedia, este specificat faptul că a fost decorat pentru curajul

său. Categoric, un bărbat foarte interesant. Uite-aici o fotografie a lui. Vezi cât de atrăgător era.

Îi studiam trăsăturile frumoase ale feţei. Laurent, cu pometii lui înalţi şi osatura bine definită, îşi trăda clar originile.

– Şi, aici, Gustavo cu Izabela în ziua nunţii.

Am studiat îndeaproape câteva fotografii, mai întâi uitându-mă la Gustavo. Contrastul cu aspectul fizic al lui Laurent era mai mult decât evident. Nu se distingea prin nimic deosebit, avea trăsături ascuţite, astfel că înţelegeam de ce Bel şi Maria Elisa îl porecliseră „dihorul“. Deşi puteai citi o oarecare bunătate în ochii lui.

Când m-am uitat la Izabela, am observat asemănarea frapantă dintre trăsăturile mele şi ale ei. Tocmai voiam să las jos fotografia, când am observat colierul de la gâtul ei.

– O, Doamne sfinte!

– Ce este?

– Uite-aici! I-am făcut semn lui Floriano unde să se uite, în timp ce degetele mele atingeau instinctiv piatra lunii pe care o purtam la gât.

Se uita când la mine, când la fotografie.

– Da, Maia. Se pare că e acelaşi colier.

Acesta era motivul pentru care Yara îmi dăduse scrisorile. Recunoscuse colierul.

– Deci, acum eşti convinsă că faci parte din familia Aires Cabral? m-a întrebat el, zâmbind.

– Da, sunt convinsă pentru prima dată cu adevărat. Este o dovadă de netăgăduit.

– Cred că eşti fericită.

– Sunt, dar…

Am lăsat din mână fotocopia şi am oftat.

Floriano şi-a aprins o ţigară.

– Ce e?

– L-a părăsit pe iubitul ei ca să se mărite cu Gustavo Aires Cabral, pe care nu-l iubea. Este o poveste foarte tristă.

– Maia, eşti o romantică.

– Nu, dar, dacă citeşti scrisorile Izabelei, nu poţi să nu fii mişcat de idila ei cu Laurent Brouilly.

– Ei bine, sper că mi le vei da curând.

– Sigur. Deşi poate că sentimentele Izabelei au fost prilejuite doar de nişte circumstanţe, şi nimic mai mult.

– Adevărat. Dar, dacă este aşa, atunci de ce tatăl tău ţi-a lăsat plăcuţa de mozaic? Ar fi fost mult mai simplu să îţi fi lăsat o fotografie a Izabelei alături de soţul ei.

– Nu ştiu, am oftat eu. Poate că nu voi şti niciodată. Vreau să spun că scrisorile se opresc în octombrie 1928, când ea s-a reîntors la Rio. Aşa că trebuie să presupun că s-a măritat cu Gustavo şi s-a stabilit cu el aici.

– De fapt, nu cred că asta e toată povestea, mi-a spus Floriano, scoţând încă o fotografie. Asta a fost făcută în ianuarie 1929. În ea, apare mulajul capului lui *Cristo* imediat după ce a fost dat jos de pe vapor, transportat din Franţa. Iar obiectul ciudat de alături este o mână uriaşă. Apar doi bărbaţi în fotografie. Unul din ei este Heitor Levy, managerul de proiect al construcţiei statuii lui *Cristo*. Şi, acum, uită-te atent la celălalt, mi-a indicat Floriano locul.

Am privit atent figura bărbatului, rezemat de mâna lui *Cristo*. Am confruntat-o cu fotografia pe care o văzusem cu câteva minute în urmă.

– Doamne sfinte, dar este Laurent Brouilly!

– Chiar el.

– Aşadar, a fost aici?

– Se pare că da. Şi nu trebuie să fii un geniu ca să deduci că prezenţa lui aici e legată de proiectul statuii.

– Poate că a vrut s-o vadă şi pe Izabela?

– Ca istoric, nu mă pot hazarda în afirmaţii, mai ales că ai aflat numai despre sentimentele lui Izabela faţă de Laurent. Nu putem fi siguri şi de sentimentele lui, mi-a amintit Floriano.

– Adevărat. Dar, în scrisorile ei, Bel povesteşte despre modul cum a pozat în atelierul lui Landowski pentru statuia care se află acum în grădina *Casei das Orquídeas*. Ea îi mai spune lui Loen, servitoarea ei, că Laurent a implorat-o să rămână în Franţa. Mă întreb dacă a venit după ea aici... Dar cum aflăm dacă s-au reîntâlnit din nou, după sosirea lui la Rio?

– O putem întreba pe amica ta Yara, a ridicat Floriano din umeri. Dacă ţi-a dat scrisorile înseamnă că, din vreun motiv anume, doreşte

să afli adevărul.

– Dar e terorizată de stăpâna ei. Să-mi dea scrisorile e una, dar să se apuce să-mi povestească tot ce ştie e cu totul altceva.

– Maia, nu mai fi atât de pesimistă. A avut suficientă încredere în tine ca să-ţi dea scrisorile. Şi, acum, ce-ar fi să ne întoarcem la hotel şi să le citesc şi eu?

– Bine.

În timp ce Floriano citea scrisorile lui Bel în apartamentul meu, de la hotel, am traversat din nou şoseaua spre plaja Ipanema şi am înotat cu multă plăcere în valurile înspumate ale Oceanului Atlantic. După ce m-am uscat la soare, am decis că Floriano avea dreptate şi că nu trebuia să mă tem să aflu mai multe, mai ales după ce străbătusem o jumătate de glob în acest scop.

Lungită pe nisipul cald, mă întrebam dacă reticenţa mea se datora faptului că eram din ce în ce mai aproape să descopăr adevărul despre părinţii mei biologici. Nu aveam idee dacă mai trăiau sau nu ori de ce Pa Salt îmi oferise un indiciu care să mă ducă mai departe în trecut decât ar fi fost cazul din punct de vedere logic.

De ce oare *Senhora* Carvalho nu dorea nici în ruptul capului să admită că fiica ei *avusese* un copil? O femeie tânără, care împlinise categoric vârsta potrivită să-mi fie mamă…

Din nou, mi-au revenit în minte cuvintele lui Pa Salt, gravate pe sfera armilară.

Nu mai puteam şi nu mai voiam să dau bir cu fugiţii.

*

– Vrei să mă însoţeşti la *Casa*, dacă Yara e de acord să-ţi spună mai multe? l-am întrebat pe Floriano când am intrat în camera de hotel.

– Sigur, mi-a răspuns, fără să-şi ridice ochii de pe scrisoarea pe care o ţinea în mână. Mai am doar două scrisori de citit.

– Fac un duş până termini.

– În regulă.

După ce am închis uşa băii după mine şi mi-am scos hainele, am intrat sub duş, fiind foarte conştientă de prezenţa lui Floriano în camera de alături. Deşi era un străin, pe care îl cunoscusem abia cu două zile în urmă, atitudinea lui relaxată îmi crea sentimentul că eram prieteni de-o viaţă.

Într-adevăr, cartea pe care i-o tradusesem era emoţionantă, cu pasaje filosofice şi presărată cu tot felul de angoase ale firii omeneşti. De aceea, mă aşteptasem ca autorul ei să fie mult mai sobru decât bărbatul care se afla acum la numai câţiva metri distanţă. Ieşind din baie, l-am văzut pe Floriano că aşază scrisorile cu grijă una peste alta şi priveşte gânditor afară, pe fereastră.

– Vrei să le bagi în seif? m-a întrebat apoi.

– Da.

Mi-a dat teancul, şi m-am dus spre seif.

– Maia, îţi mulţumesc! mi-a spus deodată.

– Pentru ce? l-am întrebat în timp ce tastam codul.

– Pentru că mi-ai dat acces la viaţa ta privată. Sunt sigur că mulţi istorici, colegi de-ai mei şi-ar da viaţa ca să se bucure de privilegiul de a citi astfel de mărturii. Faptul că străbunica ta a fost părtaşă la proiectul lui *Cristo*, că a stat sub acelaşi acoperiş cu Heitor da Silva Costa şi familia lui, precum şi faptul că Landowski a luat mulaj de pe mâinile ei pentru cele ale lui *Cristo*, toate astea sunt cu adevărat uimitoare. Serios, mă simt foarte onorat, a adăugat, schiţând în glumă o plecăciune.

– De fapt, tu meriţi mulţumirile mele. M-ai ajutat enorm să pun cap la cap piesele acestui puzzle complicat.

– Atunci, hai să mergem la *Casa*, să vedem dacă mai aflăm ceva.

– Dar, Floriano, vreau să te rog să mă aştepţi afară. I-am promis Yarei că nu voi vorbi cu nimeni în legătură cu aceste scrisori. Nu vreau să-şi piardă încrederea în mine.

– Atunci, îţi voi pune la dispoziţie serviciile mele de şofer, *senhorita*, mi-a zâmbit el vesel. Mergem?

Ne-am îndreptat spre lift, şi Floriano a apăsat butonul ca să-l cheme. În timp ce intram în cabină, l-am văzut cum îmi studiază reflexia în pereţii acoperiţi cu oglinzi.

– Te-ai bronzat. Îţi stă foarte bine. Şi, acum, a adăugat el, când uşile s-au deschis la parter, tot înainte şi tot mai sus!

Peste douăzeci de minute, Floriano parca automobilul vizavi de *Casa*. Porţile din fier forjat, ruginite, erau bine zăvorâte.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat mirată, când ne-am dat amândoi jos din maşină. Crezi că *Senhora* Carvalho s-a temut că vom reveni?

– Gând la gând, mi-a răspuns Floriano, mergând de-a lungul gardului viu netuns. Vreau să văd dacă mai există vreo cale să pătrundem pe domeniu, legal sau ilegal.

Studiam casa printre barele de fier, dezamăgită şi deznădăjduită. Poate că era o simplă coincidenţă, şi cele două femei plecaseră în vizită la vreo rudă. Acum îmi dădeam seama cât de disperată eram să-mi cunosc trecutul, fiind convinsă că am acest drept.

Floriano a reapărut lângă mine.

– Locul ăsta arată ca o fortăreaţă. Am cercetat tot perimetrul şi, cu excepţia faptului că ne-am putea croi drum cu o drujbă pe-aici, nu avem nici o şansă să intrăm. Când am ajuns în spatele casei, am observat că sunt trase jaluzelele şi acolo. Arată ca şi cum toată casa e încuiată şi toţi locatarii plecaţi.

– Şi dacă nu se mai întorc? l-am întrebat, conştientă de nervozitatea din vocea mea.

– Nu putem spune asta. S-ar putea să fie o pură întâmplare. Uite o cutie poştală, aşa că îţi sugerez să-i laşi un bilet Yarei cu adresa şi numărul de telefon al hotelului unde eşti cazată.

– Dar dacă-l găseşte bătrâna?

– Cu titlu de prezumţie absolută, îţi garantez că *Senhora* Carvalho nu va căuta niciodată în cutia ei poştală. Provine dintr-o altă epocă, când chestiunile poştale intrau în atribuţiile servitoarei. Foarte probabil, îi duce plicurile pe o tavă de argint, a completat el cu o grimasă.

– În regulă, i-am spus şi am scos din poşetă carnetul de notiţe şi pixul pentru a-i scrie un bilet Yarei, aşa cum îmi propusese el.

– Eu zic să plecăm, nu mai are rost să stăm, mi-a spus Floriano după ce am aruncat biletul în cutia ruginită.

În cele douăzeci de minute cât a durat drumul până la Rio, am stat tăcută, dezamăgită, după entuziasmul pe care îl resimţisem până atunci şi dorinţa care mă animase de a afla mai multe.

– Sper că nu te gândeşti să renunţi.

Floriano parcă îmi citea gândurile, în timp ce treceam pe lângă plaja Ipanema.

– Sigur că nu. Dar, realmente, nu mai ştiu încotro s-o iau.

– Răbdarea este cheia, Maia. Va trebui pur şi simplu să aşteptăm,

să vedem dacă Yara îţi răspunde. Şi, desigur, trebuie să mai mergem acolo, să vedem dacă găsim vreo mişcare. Nu cred să fie vreun mister prea mare în dispariţia lor, ci o explicaţie perfect raţională. Aşa că, între timp, hai să ne gândim ce-ar putea fi.

– S-au dus în vizită la vreo rudă? am dat glas gândului meu de mai înainte.

– Tot ce-i posibil, dar, dat fiind cât de fragilă este bătrâna doamnă, mă îndoiesc că s-ar încumeta la călătorii prea lungi. Sau că ar fi capabilă să poarte o discuţie agreabilă cu cineva.

– Atunci, poate că au plecat din cauză că sunt speriate de întoarcerea noastră?

– Posibil şi asta, dar puţin probabil. *Senhora* Carvalho a locuit în această casă toată viaţa ei şi, chiar dacă nu pare dornică să discute cu tine, nu cred că este atât de pornită. Eu unul cred că există un singur motiv pentru care nici una din ele nu e acasă.

– Care anume?

– Este posibil ca *Senhora* Carvalho să se fi simţit rău, şi Yara o fi dus-o la spital. Cred că ar trebui să sunăm la spitalele din oraş pentru a vedea dacă iubita noastră mătuşă a fost internată în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Îl priveam pe Floriano cu mare admiraţie.

– Ştii că s-ar putea să ai dreptate!

– Urcăm la mine în apartament şi căutăm numerele de telefon ale spitalelor, pe urmă sunăm, a decis Floriano, cotind la dreapta în intersecţia cu Avenida Vieira Souto, în loc să continue drumul spre hotelul meu.

– Floriano, te rog, nu vreau să te deranjez. Pot folosi laptopul meu pentru asta.

– Maia, te rog, taci. Scrisorile pe care le-am citit de dimineaţă sunt printre cele mai interesante documente pe care le-am văzut vreodată. Vorbesc ca istoric. Şi mai au ceva, tu nu ştii încă, dar asta le face şi mai fascinante. E posibil chiar să aducă lumină într-unul din misterele legate de statuia lui *Cristo*. Aşa că, te rog, crede-mă, ajutorul e reciproc. Deşi trebuie să te avertizez că locuinţa mea nu arată la fel ca Palatul Copacabana, a adăugat, în timp ce ne continuam drumul, îndepărtându-ne de plaja Ipanema.

În scurt timp, Floriano a virat la dreapta şi a tras maşina în faţa unui mic bloc cu apartamente. Cam la cinci sau zece minute pe mers jos de hotelul meu, totuşi o lume total diferită.

– Ei bine, mi-a spus el în timp ce coboram din maşină şi urcam scările spre uşa de la intrare. Bine ai venit *chez moi*! Îmi pare rău, nu există lift.

A deschis uşa şi a început să urce treptele scării înguste câte două deodată.

L-am urmat, tot mai sus, şi mai sus, până am ajuns în dreptul unei uşi pe care a descuiat-o.

– N-aş zice că mă număr printre cei mai grozavi gospodari din lume, dar este casa mea. Intră, te rog!

Floriano a păşit în casă, iar eu am zăbovit un pic în prag, simţindu-mă uşor emoţionată fiindcă intram în apartamentul unui bărbat care, în ciuda întregii situaţii, era totuşi un străin. Am încercat să mă relaxez, amintindu-mi prima seară când ne-am întâlnit şi când el a fost nevoit să plece în grabă ca să-i deschidă uşa colocatarei lui. Am intrat.

Camera de zi arăta exact aşa cum o descrisese Floriano: un maldăr de obiecte folosite, care nu mai fuseseră aşezate apoi la locul lor. O canapea şi un fotoliu vechi, din piele, în jurul unei măsuţe ticsite cu cărţi, cu hârtii, peste care tronau un bol cu urme de mâncare şi o scrumieră cu mucuri de ţigară.

– Te duc sus. E mult mai plăcut acolo, jur!

După ce am mai urcat nişte scări, am ajuns în dreptul a două uşi. Floriano a deschis-o pe una din ele, dând la iveală o terasă acoperită. Pe terasă, se aflau o canapea, o masă cu scaune în jur şi, într-un colţ, un birou cu un laptop pe el. Deasupra lor, un raft cu multe cărţi. La marginea terasei se alinia un şir de ghivece mari cu flori, care dădeau multă culoare atmosferei.

– De fapt, aici trăiesc şi lucrez. Simte-te ca acasă! m-a îndemnat Floriano, ducându-se spre birou şi deschizând laptopul.

M-am apropiat de balustradă, simţind numaidecât pe faţă soarele dogoritor. Sprijinită pe coate, am zărit pe panta unui deal un orăşel cu tot felul de clădiri ciudate, la numai câteva sute de metri distanţă. Vedeam zmeie colorate, înălţate de pe acoperişurile clădirilor şi auzeam bubuitul surd al tobelor.

Spre deosebire de camera anostă de hotel, aici simţeam pulsul plin de viaţă al oraşului.

– Cât de frumos e aici! am exclamat. Aia e o *favela*? i-am făcut semn spre clădirile de pe panta dealului de dincolo de noi.

– Da, şi, până acum câţiva ani, un loc foarte periculos. Drogurile şi crimele erau la ordinea zilei şi, deşi se învecinează cu Ipanema, unul dintre cartierele cele mai exclusiviste din Rio, nimeni nu îndrăznea să se mute pe străzile din apropiere. Dar, acum, locul a fost curăţat, şi autorităţile chiar au instalat o linie de teleferic pentru rezidenţi. Unii susţin că banii ar fi fost mai bine folosiţi pentru spitale, dar măcar e un început.

– Dar ştiu că economia Brazilia este tot mai prosperă.

– Da, dar la fel ca orice economie emergentă, există un procent foarte mic din populaţie care se scaldă în bogăţie în timp ce marea majoritate se zbate în sărăcie. Ca în India şi Rusia. Oricum, a oftat Floriano, hai să nu discutăm pe tema nedreptăţilor sociale de aici. Deşi asta e preocuparea mea favorită, acum avem alte priorităţi. Şi-a îndreptat imediat atenţia spre computer. Şi, acum, presupunând că *Senhora* Carvalho face parte dintre puţinii norocoşi care îşi permit să evite teribilul sistem public de sănătate, voi alcătui o listă cu spitale private. M-am aplecat peste umărul lui ca să văd mai bine ecranul. Deci, sunt cam zece în total. Voi scoate la imprimantă numerele respective de telefon.

– Propun să le facem jumate-jumate.

– Bine! a fost el de acord. Dar, nu uita, eşti o rudă apropiată, poate chiar o nepoată – Floriano mi-a aruncat o privire uşor ironică –, altfel nu-ţi furnizează informaţii.

Următoarele cincisprezece minute, Floriano a dispărut pe scări în jos, cu mobilul în mână, şi eu am rămas pe terasă cu al meu, apelând pe rând acele numere de telefon. Nu am obţinut nici un răspuns favorabil în privinaţa *Senhorei* Carvalho, în privinţa faptului că ar fi fost internată într-un astfel de spital în ultimele patruzeci şi opt de ore. Când Floriano a revenit pe terasă cu o tavă în mâini, puteam citi şi pe faţa lui că nici el nu avusese succes.

– Maia, nu mai fi atât de dezamăgită, mi-a spus, umplând masa cu platouri cu diverse sortimente de brânză, salam şi o baghetă

proaspătă. Hai să mâncăm!

Am mâncat cu poftă, dându-mi seama că era trecut de şase seara şi sărisem peste masa de prânz.

– La ce mister te refereai, pe care l-ai descoperit în scrisorile Izabelei? l-am întrebat după ce am terminat masa, şi el s-a dus la marginea terasei ca să-şi aprindă o ţigară.

– Ei bine, mi-a zis, aplecându-se peste balustradă, cu ochii pierduţi în zare. Tânăra de care Bel pomeneşte în scrisorile ei, Margarida Lopes de Almeida, toată lumea era convinsă că ea a servit drept model pentru mâinile lui *Cristo*. Bel confirmă că Margarida a fost, într-adevăr, în atelierul lui Landowski şi că era o pianistă talentată. Margarida n-a negat toată viaţa că modelul mâinilor ei a fost folosit la statuie. Pentru ca, pe patul de moarte, cu câţiva ani în urmă, să infirme asta, susţinând că nu mulajul mâinilor ei a fost folosit de Landowski.

Floriano se uita la mine ca să se asigure că înţelegeam importanţa acelui detaliu.

– Bel precizează în scrisori că Landowski a luat un mulaj al mâinilor ei în acelaşi timp cu mulajul mâinilor Margaridei.

– Exact. Desigur, s-ar putea ca Landowski să nu fi folosit nici unul din aceste mulaje. Cine ştie? Poate că, în locul mâinilor Margaridei, profesorul le-a ales pe cele ale Izabelei.

– Doamne sfinte! am exclamat eu, fiindu-mi greu să pricep consecinţele teoriilor sugerate de Floriano.

Şi că ar fi posibil ca, de fapt, mâinile străbunicii mele să fie cele iconice, iubitoare şi protectoare pentru toată lumea de sub ele.

– Sincer să fiu, mă îndoiesc că vom putea afla vreodată adevărul, dar trebuie să înţelegi de ce scrisorile astea îmi trezesc atâta interes. Şi, sunt convins, al multor altora, dacă Yara va fi de acord să facă public conţinutul lor. Aşa că, nu numai de dragul descoperirii propriei tale moşteniri, Maia, ci şi a celei a Braziliei, trebuie să depunem eforturi să aflăm cât mai multe.

– Da, nu trebuie să renunţăm. Totuşi, în momentul de faţă, ne-am izbit de un zid.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să urmăm o altă cale, atât.

– Ei bine, m-am gândit la o asemenea posibilitate.

– Care ar fi?

– Yara mi-a spus că stăpâna ei este grav bolnavă. Că *Senhora* Carvalho e pe moarte. Pe moment, m-am gândit că poate Yara a scornit un pretext ca să scape de noi. Numai că *Senhora* Carvalho arăta cu adevărat rău şi masa era plină cu tot felul de flacoane cu medicamente. Ceea ce vreau să-ţi spun e că, în Elveţia, dacă unei persoane i se apropie sfârşitul şi suferă dureri mari, este internată într-un *hospice*. Există aşa ceva şi în Brazilia?

– Da, pentru cei bogaţi. De fapt, există unul în apropiere de Rio şi este administrat de călugăriţe. Şi, categoric, familia Aires Cabral este cunoscută pentru devotamentul faţă de religia catolică. Ştii, Maia, s-ar putea să ai dreptate. Floriano s-a ridicat, îndreptându-se spre computer, când uşa s-a deschis brusc. O fetiţă cu ochi negri, îmbrăcată într-un tricou imprimat Hello Kitty şi pantaloni scurţi roz, s-a năpustit înăuntru, aruncându-se în braţele lui.

– *Papai!*

– Bună ziua, *minha pequena*! Cum a fost ziua de azi? a întrebat-o el, zâmbind.

– A fost bine, dar mi-a fost dor de tine.

Pe urmă, în prag, a apărut o tânără zveltă. Ochii ei s-au oprit un moment asupra mea, mi-a zâmbit şi m-a salutat, pe urmă s-au întors spre copil.

– Haide, Valentina, tatăl tău este ocupat şi tu trebuie să faci un duş. Am fost la plajă după şcoală, pentru că e încă atât de cald, a adăugat fata fără să se adreseze cuiva anume.

– *Papai*, nu pot să rămân aici un pic mai mult? s-a bosumflat Valentina, când tatăl ei a lăsat-o jos din braţe.

– Te duci şi faci duş, şi, când eşti gata de culcare, vino cu cartea să-ţi citesc următorul capitol. A sărutat-o cu afecţiune pe părul negru şi des, pe urmă a împins-o uşor spre tânără. Ne vedem mai târziu, *querida*!

– Trebuie să plec şi eu, i-am spus, ridicându-mă, după ce uşa s-a închis în spatele lor. Te-am deranjat destul.

– Nu pleci până nu contactăm spitalul mănăstirii, mi-a spus Floriano, aşezându-se în faţa laptopului.

– Ce fată frumoasă ai! Îţi seamănă leit. Câţi ani are?

– Şase, a răspuns el, tastând cheia de căutare. Uite-aici! Am găsit

numărul de telefon, deşi mă îndoiesc că la ora asta va răspunde cineva. Oricum, hai să-ncercăm!

L-am urmărit cu privirea cum formează numărul şi duce telefonul la ureche. Peste câteva secunde, l-a lăsat jos.

– Exact cum am spus, e un număr pentru urgenţe, dar cred că le-am trezi suspiciuni asupra noastră dacă l-am folosi. O rudă îngrijorată, care sună la spital când nu dă de o persoană dragă, este una, dar e puţin probabil să nu ştie că persoana a fost internată sau nu. Aşa că propun să ne ducem acolo mâine, personal.

– S-ar putea să fie un drum închis.

– Da, s-ar putea, dar instinctul îmi spune că, la ora actuală, e singura cale rezonabilă de urmat. Bine lucrat, Maia, mi-a zâmbit el încântat. Te voi transforma într-un istoric detectiv.

– Vom vedea mâine! Şi acum, te las în pace, i-am spus, ridicându-mă.

– Te duc cu maşina la hotel, mi-a propus Floriano, ridicându-se şi el.

– Nu, pot să merg pe jos.

– Bine. Atunci ne vedem mâine, la douăsprezece? La nouă şi jumătate, am o întâlnire cu directoarea şcolii. După părerea lor, Valentina ar suferi de dislexie, mi-a spus cu un oftat.

– Bine, aşa rămâne! Îmi pare rău să aud asta. Şi una dintre surorile mele, Electra, suferă de această afecţiune. Şi este una dintre cele mai inteligente persoane pe care le cunosc, am adăugat. Noapte bună, Floriano!

Capitolul 28

Când m-am trezit, a doua zi de dimineaţă, am scos scrisorile primite de la Yara din seif şi le-am recitit pe cele expediate de Bel către Loen de la Paris. De data asta, în loc să descopăr, înfrigurată, diverse căi prin care să ajung la predecesorii mei, le-am recitit cu ochii unui istoric, la fel ca Floriano. Şi am înţeles entuziasmul lui. Le-am lăsat apoi deoparte şi m-am lăsat pe perne, gândindu-mă la el şi la fetiţa lui atât de drăguţă, precum şi la mama ei, care mi se părea că nu avea mai mult de douăzeci de ani.

Nu ştiu din ce motiv, mă surprindea faptul că Floriano îşi alesese ca parteneră o femeie atât de tânără. Şi, ca să fiu sinceră, simţisem o undă de gelozie la vederea mamei şi a fiicei, aseară, în acel apartament. Uneori, mi se părea că toată lumea duce o viaţă normală, înconjurată de fiinţe dragi, cu excepţia mea.

Am făcut duş, m-am îmbrăcat şi am coborât în holul hotelului. Pentru prima dată, el nu era acolo, aşa că m-am aşezat ca să-l aştept. A sosit cincisprezece minute mai târziu, cu o figură mohorâtă, care nu îl caracteriza.

– Îmi cer scuze, Maia! Întâlnirea de la şcoală a durat mai mult decât am crezut.

– Nici o problemă! l-am asigurat pe când ne urcam în Fiat. A mers totul bine?

– De parcă, atunci când auzi că scumpul tău copil are o problemă de sănătate, poate merge ceva bine, a oftat el. Măcar boala a fost depistată într-o fază incipientă, aşa că sper ca Valentina să poată beneficia de ajutorul şi sprijinul de care are nevoie. Dar, evident, mă gândesc, ce ironie: eu sunt scriitor, şi copilul meu se va lupta o viaţă întreagă cu cuvintele.

– Ştiu că e dureros. Îmi pare foarte rău!

Nu găseam cuvinte pentru a-l consola.

– Este o fetiţă atât de bună şi nu a dus deloc o viaţă uşoară.

– Totuşi, din ce-am văzut aseară, are cu siguranţă doi părinţi iubitori.

– *Un* părinte iubitor, m-a contrazis Floriano. Din păcate, soţia mea a murit pe când Valentina era bebeluş. S-a internat pentru o operaţie simplă, a revenit acasă peste două zile şi tăietura s-a infectat. Sigur că

am apelat de urgenţă la ajutor medical, dar ni s-a spus că rana se va vindeca în timp. Însă, peste două săptămâni, Andrea murea de septicemie. Aşa că acum înţelegi de ce am dispreţul ăsta pentru spitalele publice.

– Floriano, îmi pare atât de rău! Aseară, am crezut că…

– Că Petra e mama ei? Floriano s-a arătat amuzat. Maia, dar fata asta abia dacă are douăzeci de ani. Ce să zic, sunt flatat că ai crezut că un om bătrân ca mine ar putea să atragă o femeie atât de tânără şi de frumoasă.

– Îmi cer mii de scuze!

– Petra e studentă la universitate şi are camera ei în apartament, în schimbul unor ore de dădacă, mai ales în cursul vacanţelor şcolare. Din fericire, bunicii Valentinei locuiesc în apropiere şi o iau la ei destul de des, mai ales când eu sunt ocupat cu scrisul. După ce mi-a murit soţia, s-au oferit să o ia la ei permanent, dar i-am refuzat. Uneori, lucrurile se complică, dar până la urmă reuşim să ne descurcăm cumva. Plus că ne ajută şi faptul că este un copil foarte înţelegător.

Îl priveam acum pe Floriano cu alţi ochi, dându-mi seama că nu înceta niciodată să mă surprindă. Mă făcea să mă gândesc cât de pustie era propria mea viaţă în comparaţie cu a lui.

– Maia, tu ai copii?

– Nu, am răspuns scurt.

– Ai planuri de genul ăsta pentru viitor?

– Nu cred. Nu există nici o persoană specială în viaţa mea, cu care să-mi doresc să am un copil.

– Maia, ai iubit vreodată?

– Da, o singură dată, dar n-a mers.

– Sunt sigur că va apărea cineva. E greu să fii singur. Şi eu, chiar dacă o am pe Valentina, uneori mă confrunt cu problema asta.

– Măcar te simţi în siguranţă, am spus fără să gândesc.

– În siguranţă? Mi-a aruncat o privire ciudată. *Meu Deus*, Maia! În viaţa asta, am avut parte de momente de durere cruntă, mai ales când mi-a murit soţia. Totuşi, la „siguranţă“ perpetuă n-am aspirat niciodată.

– N-am vrut să sune aşa, am bătut eu în retragere, stânjenită.

– Ba eu cred că asta ai intenţionat să spui, şi mi se pare foarte trist.

În plus, să dai bir cu fugiţii nu este cea mai bună strategie, pentru că, oricum, te confrunţi cu imaginea ta din oglindă în fiecare dimineaţă. Nu cred că te-ai descurca prea bine la jocuri de noroc. Mi-a zâmbit deodată, dându-şi seama că eram foarte tensionată. Şi acum, ce planuri avem, când ajungem la mănăstire?

– Ce propui? l-am întrebat, şocată încă de schimbul de replici anterior.

– Întrebăm dacă bunica ta a fost internată. Şi aflăm un punct de pornire.

– Bine.

Am parcurs restul drumului în tăcere, regretând comentariul pe care îl făcusem şi încercând să-mi revin după reacţia lui Floriano. Mă uitam afară pe geam la priveliştea ce mi se aşternea în faţă, pe când ne îndepărtam de oraş şi şoseaua începea să urce.

În final, am intrat pe o alee pietruită şi am ajuns în faţa unei clădiri mari, cenuşii, cu aspect auster. Mănăstirea São Sebastião, sfântul patron al oraşului Rio, clădită în urmă cu două sute de ani şi, după cum arăta, nu fusese modernizată de atunci.

– Intrăm? m-a întrebat Floriano şi pe urmă mi-a strâns încurajator mâna.

– Da.

Am coborât amândoi din maşină, îndreptându-ne spre intrare.

Am pătruns într-un hol imens. Nici ţipenie de om nu era acolo şi i-am aruncat o privire interogativă lui Floriano.

– Pentru că aripa asta nu funcţionează ca mănăstire, ci ca *hospice*, presupun că există o zonă unde se află spitalul. A, uite-aici! mi-a atras atenţia când ne-am oprit în faţa unei sonerii vechi, montate pe perete lângă uşă.

A apăsat butonul, şi sunetul acesteia s-a auzit undeva în interior. În câteva secunde, a apărut o călugăriţă, îndreptându-se spre noi.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Da, credem că bunica soţiei mele a fost internată aici, i-a spus Floriano. Nu ne aşteptam să fie nevoie de aşa ceva atât de curând şi suntem îngrijoraţi în legătură cu starea ei de sănătate.

– Cum se numeşte pacienta?

– *Senhora* Beatriz Carvalho, i-a spus Floriano. S-ar putea să fie aici

împreună cu Yara, servitoarea ei.

Călugăriţa ne-a examinat cu atenţie, pe urmă a dat aprobator din cap.

– Da, sunt aici. Dar acum nu este oră de vizite, şi *Senhora* Carvalho a cerut expres să nu fie deranjată. Cred că ştiţi cât de grav bolnavă este.

– Sigur, i-a răspuns Floriano calm. Nu dorim să o deranjăm pe *Senhora* Carvalho, dar am putea să vorbim cu Yara, să o întrebăm dacă au nevoie de ceva de acasă?

– Aşteptaţi aici, mă duc după *Senhora* Canterino.

Călugăriţa s-a îndepărtat de noi, şi eu l-am privit pe Floriano plină de admiraţie.

– Bravo!

– Ei, acum, să vedem dacă Yara vrea să vorbească cu noi, fiindcă, îţi spun, prefer să înfrunt nişte bandiţi înarmaţi decât o ceată de călugăriţe, gata să ia apărarea cuiva.

– Măcar am aflat unde e.

– Da. Vezi, Maia, când ai încredere în instinctele tale, mereu se dovedeşte că nu te înşeli.

Ca să-mi abat atenţia de la acea aşteptare încordată, am ieşit şi m-am aşezat pe o bancă de unde vedeam oraşul Rio. În timp ce clopotul Angelus anunţa miezul zilei, chemând călugăriţele la rugăciune, mi se părea că străzile oraşului arată ca un vis îndepărtat pentru mine. Simţeam însă cum mă calmează atmosfera tihnită de acolo, gândindu-mă că şi eu mi-aş petrece ultimele clipe de viaţă în acel aşezământ. Aveam impresia că mănăstirea este suspendată undeva între cer şi pământ.

Am simţit o mână pe umăr şi m-am smuls din reverie. M-am întors şi l-am văzut pe Floriano cu Yara alături de el; femeia părea foarte agitată.

– Vă las, doamnelor, să vorbiţi în linişte, ne-a anunţat Floriano diplomatic, îndepărtându-se în grădină.

M-am ridicat.

– Bună ziua! Îţi mulţumesc că ai ieşit să ne vedem.

– Cum aţi dat de noi? m-a întrebat Yara, şuierând printre dinţi, de parcă stăpâna ei ar fi putut să ne audă. *Senhora* Carvalho ar fi foarte

supărată dac-ar şti că sunteţi aici.

– Nu vrei să ne aşezăm? i-am făcut eu semn spre bancă.

– Pot sta numai câteva minute, pentru că, dacă *Senhora* Carvalho află că am vorbit…

– Îţi promit că vă las pe amândouă în pace imediat ce pot. Dar, Yara, după ce am citit scrisorile pe care mi le-ai dat, cu siguranţă înţelegi de ce sunt atât de disperată să vorbesc din nou cu tine?

În final, Yara s-a aşezat pe bancă.

– Da, mi-a răspuns, oftând. Am regretat, din clipa aia, că ţi le-am dat.

– Atunci, de ce-ai făcut-o?

– Pentru că… Yara a ridicat din umerii ei osoşi. Ceva îmi spunea că trebuie să fac asta. Trebuie să înţelegi că *Senhora* Carvalho cunoaşte foarte puţine lucruri din trecutul mamei sale. Tatăl dumneaei a fost foarte protector după…

Îşi netezea nervoasă fusta cu mâinile.

– După ce?

A scuturat din cap.

– Nu putem vorbi aici. Te rog să înţelegi. *Senhora* Carvalho a venit aici ca să moară. Este foarte bolnavă şi mai are foarte puţin de trăit. Trebuie lăsată în pace.

– Înţeleg. Dar, te rog, spune-mi dacă ştii ce s-a întâmplat când Izabela Bonifacio s-a întors de la Paris?

– S-a măritat cu străbunicul tău, Gustavo Aires Cabral.

– Asta ştiu, dar cum a rămas cu Laurent Brouilly? Ştiu c-a fost aici, în Brazilia. L-am văzut într-o fotografie făcută la Rio, lângă *Cristo*. Eu…

– Şşşt! m-a oprit Yara, privind îngrijorată în jur. Te rog! Nu trebuie să vorbim despre astfel de lucruri aici.

– Atunci, unde şi când? am presat-o eu, văzând-o cum ezită, oscilând între loialitate faţă de stăpâna ei şi dorinţa de a-mi împărtăşi ceea ce ştie. Yara, te rog, jur că nu am venit ca să vă creez necazuri, vreau numai să-mi cunosc originile. Nu crezi că orice om are acest drept? Şi, dacă ştii ceva, te implor să-mi spui. Şi, atunci, îţi promit că voi pleca.

Am observat cum rămăsese cu privirea pierdută în zare, cu ochii

aţintiţi asupra statuii Mântuitorului, deşi capul şi mâinile acestuia erau acum ascunse după un nor.

– În regulă. Dar nu aici. Mâine trebuie să mă duc la *Casa*, să iau câteva lucruri pentru *Senhora* Carvalho. Ne vedem acolo, la ora două. Şi, acum, vă rog să plecaţi!

Yara se ridicase deja în picioare, şi eu am făcut la fel.

– Îţi mulţumesc, am strigat după ea, când se îndepărta rapid de mine, dispărând în interiorul mănăstirii.

L-am văzut pe Floriano rezemat de maşină şi m-am dus spre el.

– Ai avut succes?

– Ne vedem mâine după-amiază, la *Casa*, i-am spus, când mi-a deschis portiera ca să urc.

– E o veste grozavă, Maia! a exclamat el, pornind motorul.

În timp ce ne apropiam de oraş, mi-am dat seama că eram pe punctul să izbucnesc în plâns.

– Eşti bine? m-a întrebat Floriano după ce a oprit maşina în faţa hotelului.

– Da, mulţumesc, am răspuns scurt, pentru că nu doream să perceapă tremurul vocii mele.

– Vrei să vii mai târziu la noi? Se pare că Valentina va pregăti singură cina astă-seară. Eşti bine-venită!

– Nu, n-aş vrea să vă deranjez.

– Nici vorbă de aşa ceva. De fapt, azi e ziua mea de naştere, m-a anunţat, ridicând nonşalant din umeri. Oricum, aşa cum ţi-am spus, eşti mai mult decât bine-venită.

– La mulţi ani! i-am urat, simţindu-mă prost pentru că nu ştiusem asta, sau, mai bine zis, mă simţeam uşor jignită pentru că nu mă anunţase mai din timp, nu eram sigură care din cele două variante.

– Mulţumesc! Atunci, dacă nu vii astă-seară, ne vedem mâine, ca să te duc la *Casa*?

– Dar, Floriano, şi aşa ai făcut prea mult. Pot lua un taxi.

– Maia, te rog, plăcerea e de partea mea, m-a asigurat el. Văd că eşti foarte tulburată. Vrei să vorbim?

– Nu. Mâine, după un somn bun, mă voi simţi mai bine.

Am dat să deschid portiera, dar el m-a oprit, prinzându-mi blând încheietura mâinii.

– Nu uita că eşti deja în doliu. De-abia ţi-ai pierdut tatăl, şi toată… această călătorie în trecut te poate destabiliza emoţional. Maia, încearcă să fii blândă cu tine, a adăugat cu voce joasă. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

– Mulţumesc!

Am coborât din maşină, am traversat repede holul hotelului şi am luat liftul până sus, în apartamentul meu. Ajunsă în siguranţa acelui loc, m-am lăsat în voia lacrimilor. Deşi nu pot explica *de ce* plângeam.

Într-un târziu, am adormit şi, când m-am trezit, eram mai calmă. Era trecut de patru, aşa că m-am dus pe plajă şi am înotat în valurile agitate ale Atlanticului. În timp ce mă întorceam agale, spre hotel, mă gândeam la Floriano şi la faptul că era ziua lui. Fusese atât de bun cu mine, poate că cel mai neînsemnat gest pe care-l puteam face era să-i duc cadou o sticlă de vin.

În timp ce făceam duş, mi-o imaginam pe Valentina cum prepară cina în cinstea lui. Era o imagine atât de emoţionantă, încât simţeam că ochiul meu nu o poate îndura. Floriano o crescuse aproape de unul singur, chiar dacă îl mai ajutau şi bunicii din când în când.

Acum ştiam ce mă dăduse peste cap mai devreme: imaginea tatălui, alături de fiica lui, şi afecţiunea reciprocă dintre ei. Ca să nu mai pomensc de comentariile incisive ale lui Floriano la adresa mea.

Maia, trebuie să dai uitării toate temerile pe care le ai, mi-am spus, conştientă că tot ce se întâmplase în trecut şi ce se întâmpla în prezent mă făceau să mă simt ca şi cum aş fi ieşit dintr-o cochilie protectoare, dând la iveală întreaga mea vulnerabilitate. *Trebuia* să încep să mă confrunt cu ea.

După ce m-am îmbrăcat, am ascultat mesajele lăsate în căsuţa vocală a telefonului meu în ultimele trei zile. Atât Tiggy, cât şi Ally auziseră de la Ma despre plecarea mea intempestivă şi îmi cereau să le sun ca să le spun pe unde umblu. Am hotărât să le contactez după întâlnirea de a doua zi cu Yara, când, probabil, aveam să le mărturisesc şi motivul pentru care mă aflam la Rio.

Le-am trimis câte un mesaj scurt, ca să ştie că sunt bine şi că le voi povesti mai multe într-un e-mail, apoi, conformându-mă deciziei pe care o luasem, am ieşit din hotel. Am găsit un supermarket în Ipanema şi am cumpărat două sticle cu cel mai bun vin roşu pe care-l aveau şi

nişte ciocolată pentru Valentina. Am traversat piaţa aglomerată, unde o mulţime de localnici îşi făceau cumpărăturile de la tarabele deschise seara, şi m-am îndreptat spre strada pe care locuia Floriano.

Urcând scara, m-am pomenit în faţa a cinci sonerii. Am apăsat primul buton fără să primesc răspuns, pe urmă pe al doilea şi pe al treilea, însă tot nimic. Apăsându-l pe ultimul, cu acelaşi rezultat, eram pe punctul de a mă întoarce la hotel, când am auzit un strigăt de undeva, de deasupra mea.

– Hei, Maia! Apasă butonul de sus şi intră!

– Bine! am strigat şi eu.

În câteva secunde, am ajuns la uşa deschisă a apartamentului său.

– Suntem în bucătărie, a strigat el. Du-te sus, pe terasă, ne vedem acolo.

Am făcut întocmai, simţind clar miros de mâncare arsă. Am rămas în picioare pe terasă, admirând apusul soarelui dincolo de colina pe care erau căţărate casele favelei. În final, a apărut şi Floriano, transpirat tot.

– Îmi pare rău! Valentina a insistat să încălzească ea pastele pregătite mai devreme de ea şi de Petra. Din păcate, a dat flacăra prea mare şi mă tem că vom servi o cină foarte arsă. Am lăsat-o în bucătărie, ca să aşeze mâncarea pe un platou. Vrea să ştie dacă ţi-ar plăcea să guşti şi tu din ele. Cred că mi-ar trebui o mână de ajutor, altfel nu răzbesc de unul singur cu pastele carbonizate.

– Dacă e destulă mâncare, atunci accept să rămân la masă.

– O, da, o grămadă! mi-a spus Floriano, zărind sticlele de vin şi ciocolata.

– Ca să îţi urez multă fericire de ziua ta! i-am spus. Şi să-ţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai oferit.

– Foarte drăguţ din partea ta, Maia, apreciez mult. Trebuie să mai aduc un pahar şi să văd ce mai face micuţa bucătăreasă. O informez că mai avem un oaspete la cină. Ia loc, te rog!

Mi-a făcut semn spre masa acoperită cu o faţă albă din dantelă, pe care erau aşezate tacâmuri pentru două persoane. În mijloc, trona o felicitare mare, făcută de mână, înfăţişând un om cu braţe şi picioare ca nişte beţe, pe care scria: *Feliz Aniversário, Papai!*

Floriano a revenit cu o tavă pe care se aflau un pahar gol, câteva

tacâmuri şi două boluri cu mâncare. Valentina ne-a rugat să începem, m-a informat el, aşezând conţinutul tăvii pe masă. Pe urmă, a deschis una din sticlele de vin.

– Mulţumesc! i-am spus, şi el a aşezat încă un scaun şi m-a invitat să iau loc. Sper sincer să nu vă deranjez şi că Valentina nu se supără că i-am stricat ocazia de a lua cina numai cu tatăl ei.

– Dimpotrivă, e absolut încântată. Deşi te avertizez că vorbeşte despre tine ca şi cum ai fi iubita mea. Te rog s-o ignori, mereu încearcă să-i găsească o pereche potrivită bietului şi bătrânului ei Papai. *Sáude!* mi-a urat, ridicând paharul.

– *Sáude!* Şi multă fericire! i-am urat la rândul meu.

Valentina s-a ivit de după uşă cu un alt bol în mână, pe care l-a aşezat timidă în faţa mea.

– Bună seara! m-a salutat fetiţa. *Papai* zice că numele tău este Maia; e un nume foarte drăguţ. Şi tu eşti foarte drăguţă, tu ce părere ai? s-a întors ea spre tatăl ei, după care s-a aşezat între noi la masă.

– Cred că ai perfectă dreptate, Maia este un nume foarte drăguţ. Şi această cină arată apetisant. Mulţumesc, *querida*!

– *Papai*, ştim amândoi că mâncarea s-a ars şi va avea un gust oribil. Vreau să-ţi spun că nu mă supăr dacă o arunci la gunoi şi mâncăm ciocolată, a replicat Valentina, pragmatic, cu ochii la cadoul de la mine. Încă nu ştiu să gătesc, a ridicat ea din umeri, fixându-mă cu ochii ei negri. Eşti măritată? m-a întrebat, în timp ce ridicam toţi furculiţele ca să gustăm din mâncare.

– Nu, Valentina, am răspuns, reţinându-mi zâmbetul.

Avea o tactică directă de interogatoriu.

– Dar ai un iubit? a insistat ea.

– Nu, acum, nu.

– Atunci, *Papai* poate fi iubitul tău, mi-a sugerat, ducând furculiţa la gură.

După ce a mestecat puţin, a scuipat mâncarea înapoi în bol.

– Doamne, Valentina! E dezgustător! a dojenit-o Floriano cu asprime.

– La fel ca asta, a făcut ea semn spre bol.

– Ei bine, mie îmi place. Mi-au plăcut întotdeauna chestiile arse, i-am zis făcându-i cu ochiul.

– Îmi pare rău! Nu trebuie să mâncaţi asta, nici unul din voi. Măcar avem un *pudding* bun. De ce-ai venit aici, Maia? m-a întrebat, schimbând subiectul pe nerăsuflate. Îl ajuţi pe *Papai*?

– Da. I-am tradus cartea în franceză.

– Dar tu arăţi ca o braziliancă, nu ca o franţuzoaică. Nu-i aşa, *Papai*?

– Da, ai dreptate.

– Locuieşti la Paris?

– Nu, în Elveţia, pe malul unui lac imens.

Valentina şi-a sprijinit bărbia pe palme.

– N-am fost niciodată plecată din Brazilia. Poţi să-mi descrii locul unde este casa ta?

Am încercat să-i creez un tablou al Elveţiei cât mai autentic cu putinţă. Când i-am spus cum ninge iarna, ochii fetiţei s-au luminat.

– N-am văzut niciodată zăpadă, doar în fotografii. Pot să vin să stau la tine şi să fac oameni de zăpadă, aşa cum ai spus că făceai tu cu surorile tale?

– Valentina, este urât să te autoinviţi la cineva acasă. Cred că trebuie să debarasăm masa, i-a făcu semn Floriano spre bolurile încă pline.

– Da, *Papai*. Stai liniştit, le duc eu. Tu rămâi aici cu iubita ta.

Mi-a făcut semn cu ochiul şmechereşte, a pus bolurile pe o tavă şi a coborât scările în zdrăngănitul lor.

– Îmi cer scuze! mi-a spus Floriano, ducându-se la marginea terasei ca să-şi aprindă o ţigară. Este un pic cam precoce. Poate din cauză că nu are fraţi.

– Nu e nevoie să te scuzi pentru ea. Pune întrebări pentru că este inteligentă şi interesată de lumea din jur. Şi, în afară de asta, am adăugat, cunosc, din experienţă, că nu numai copiii singuri la părinţi pot fi ageri la minte. Noi suntem şase surori, şi mezina se poartă exact la fel. Cred că fiica ta este adorabilă.

– Mi-e teamă că o răsfăţ prea mult, că îi acord prea multă atenţie, ca să nu simtă lipsa mamei, a oftat Floriano. Indiferent de teoriile care circulă actualmente, cu certitudine, bărbaţii nu sunt dotaţi cu instinct matern. Deşi mi-am dat toată silinţa ca să învăţ.

– Eu una nu cred că e important cine te creşte, indiferent că e

femeie sau bărbat, părinte biologic sau adoptiv, atât timp cât copilul este iubit. Desigur, e normal să susţin acest lucru tocmai eu.

– Da, presupun că da. Maia, tu cu siguranţă ai fost crescută într-un mod foarte neobişnuit. Sunt sigur că ai avut parte şi de complicaţii, şi de privilegii.

– Poţi să mai spui asta o dată, am zâmbit ironic.

– Aş vreau să aflu mai multe la un moment dat. Mai ales despre tatăl tău. Mi se pare că a fost un om deosebit de interesant.

– Aşa a fost.

– Spune-mi acum, te-ai mai liniştit?

– Da. Ai dreptate, de-abia acum încep să resimt şocul pierderii persoanei pe care am iubit-o cel mai mult pe lumea asta. Mi-e mai uşor aici, pentru că mi-l pot închipui pe Pa acasă. Dar, sinceră să fiu, gândul întoarcerii în locul unde el nu mai este îmi face foarte rău.

– Atunci, prelungeşte-ţi şederea aici.

– Ei bine, voi vedea ce se întâmplă mâine, când mă întâlnesc cu Yara, i-am răspuns, prefăcându-mă că n-am auzit ce-mi spusese. Dar, chiar dacă nu rezolv nimic cu ea, am de gând să mă lupt în continuare ca să aflu tot adevărul. La urma urmei, *Senhora* Carvalho mi-a dat de înţeles că nu vrea să mă cunoască, fie că sunt nepoata ei sau nu.

– Îţi înţeleg punctul de vedere, Maia, dar nu ştii ce s-a întâmplat în trecut, şi e posibil ca reacţia ei să fie justificată. Nu ştii nici cum a fost *propria* ei copilărie.

– Maia, poţi să vii puţin să mă ajuţi? mi-a şoptit disperată Valentina, iţindu-şi capul de după uşă.

– Da, sigur!

M-am ridicat de la masă şi am urmat-o jos, în bucătărie.

În mijlocul haosului de acolo, se afla un tort cu lumânări aniversare pe el. Valentina l-a ridicat cu grijă în sus.

– Vrei să le aprinzi tu? *Papai* nu-mi dă voie să pun mâna pe chibrituri. Am pus douăzeci şi două de lumânărele, fiindcă nu ştiu sigur câţi ani face.

– Cred că douăzeci şi două sunt suficiente, i-am zâmbit. Hai să le aprindem în capătul scării, ca să nu se stingă când urcăm!

În faţa uşii, am aprins cu grijă lumânările de pe tort, simţind ochii Valentinei aţintiţi asupra mea. Avea aceeaşi privire scrutătoare ca a

tatălui ei.

– Maia, îţi mulţumesc! mi-a spus după ce am aprins-o pe ultima. Pregătindu-se să intre cu tortul, mi-a zâmbit. Îmi pare atât de bine că eşti aici.

– Şi mie.

Şi nu mințeam când spuneam asta.

*

Peste o jumătate de oră, îmi luam rămas-bun de la ei, după ce am observat că Valentina căsca de zor şi trăgea de Floriano să-i citească o poveste.

– Aşadar, vin mâine să te iau sau preferi să te duci singură? m-a întrebat el din nou, deschizând uşa apartamentului.

– Mi-ar face mare plăcere să vii cu mine, i-am răspuns sincer. Cred că voi avea nevoie de sprijin.

– Bun! Atunci, ne vedem la ora unu. Floriano m-a sărutat pe obraji. Noapte bună, Maia!

Capitolul 29

Am dormit bine în noaptea aceea, după ce, în cele din urmă, m-am adaptat la noul fus orar. M-am trezit la ora nouă şi am traversat şoseaua spre plaja Ipanema; devenise o rutină zilnică să înot în Atlantic. Pe urmă, m-am întors la hotel şi am recitit scrisorile, notând întrebările pe care intenţionam să i le adresez Yarei. Am urcat pe terasa hotelului şi am băut un pahar cu vin alb, la prânz, încercând să mă calmez. Ştiam că, dacă refuza să-mi ofere amănunte, sau poate chiar nu le cunoştea, nu mai aveam încotro să mă duc.

– Îţi faci speranţe? m-a întrebat Floriano când am urcat în Fiat.

– Da. Sau, măcar, încerc.

– Foarte bine. Trebuie să ai încredere că Yara te poate ajuta până te convingi de contrariul.

– Problema este că am realizat subit cât de mult contează această chestiune pentru mine.

– Ştiu. Se vede.

Când am sosit în faţa *Casei*, am constatat cu uşurare că, deşi porţile rămăseseră închise, dispăruse lacătul.

– Până acum, totul este bine, mi-a spus Floriano. Voi aştepta aici până termini.

– Eşti sigur? Poţi să intri cu mine.

– Absolut sigur. Cred că e mai bine ca discuţia asta să fie purtată de la femeie la femeie. Mult noroc!

Mi-a strâns mâna când am coborât din maşină.

– Îţi mulţumesc! i-am zis şi, inspirând adânc, am traversat drumul până în faţa porţilor înalte.

Am împins-o pe una care s-a deschis cu un scârţâit jalnic. De dincolo de ea, i-am aruncat o privire lui Floriano care mă urmărea. I-am făcut semn cu mâna, m-am întors şi, după ce am urcat scara, am ajuns în dreptul uşii.

Yara mi-a deschis imediat. Era evident că mă aştepta. M-a invitat să intru, pe urmă a închis şi a zăvorât uşa după noi.

– Nu am prea mult timp la dispoziţie, mi-a spus tensionată, conducându-mă de-a lungul coridorului întunecat în aceeaşi cameră în care o întâlnisem cu ocazia precedentă pe *Senhora* Carvalho.

De data asta, totuşi, jaluzelele erau trase, şi o lampă răspândea o

lumină difuză în încăpere.

– Ia loc, te rog!

– Mulţumesc! i-am răspuns. M-am aşezat şi am văzut că Yara se aşază pe scaunul din faţa mea. Regret că apariţia mea intempestivă v-a provocat atâta îngrijorare, ţie şi *Senhorei* Carvalho. Dar cred că mi-ai dat acele scrisori cu un motiv anume. Şi mai cred că ştiai că, după ce le voi citi, voi dori să aflu mai multe.

– Da, da... Yara s-a frecat nervoasă pe frunte. *Senhorita*, trebuie să înţelegi că bunica ta este pe moarte. După ce se duce ea, n-am idee ce se va întâmpla cu mine. Sau dacă mi-a lăsat ceva ca să-mi pot duce traiul.

Mi-a trecut imediat prin cap că, poate, Yara pretindea bani în schimbul informaţiilor. Posibil că a citit asta în ochii mei, pentru că s-a grăbit să adauge.

– Nu, nu cer bani. Vreau doar să-ţi spun că, dacă află de întâlnirile noastre, s-ar putea hotărî să nu-mi mai lase nimic.

– Dar de ce? Ce nu doreşte să aflu?

– *Senhorita* Maia, este în legătură cu mama ta, Cristina. A părăsit această casă în urmă cu treizeci şi patru de ani. Şi nu vreau ca *Senhora* Carvalho să sufere din cauza asta în ultimele ei zile de viaţă. Înţelegi?

– Nu, nu prea, am replicat; aveam nervii întinşi la maximum, auzind-o pentru prima oară pomenind de *mama* mea... Atunci, de ce mi-ai dat acele scrisori? Au fost scrise în urmă cu optzeci de ani de străbunica mea, cu trei generaţii înainte de a mă naşte eu.

– Ca să înţelegi ce ţi s-a întâmplat, trebuie să cunoşti trecutul, mi-a explicat Yara. Cu toate astea, eu nu pot decât să repet cele auzite de la mama mea, Loen, pentru că de-abia mă născusem când *Senhora* Izabela a avut-o pe *Senhora* Carvalho.

– Yara, te implor, spune-mi tot ce ştii! i-am cerut, simţind că orice secundă era preţioasă, existând pericolul să o părăsească curajul. Jur că nu-i voi spune niciodată *Senhorei* Carvalho despre discuţia noastră.

– Nici chiar dacă ai şti că poţi să moşteneşti această casă?

– Te asigur că eu am fost adoptată de un om extrem de bogat şi nu am nici un fel de interese pecuniare. Yara, *te rog*!

M-a privit intens câteva secunde, pe urmă a oftat.

– Scrisorile pe care le-ai citit au fost trimise către mama mea, şi

ultima este datată atunci când *Senhora* Izabela se întorcea la Rio, nu-i aşa?

– Da. Ultima a fost expediată de la bordul vaporului, când a făcut o escală în Africa, în drum spre Rio. Ştiu că Bel s-a întors acasă. Am văzut fotografii, obţinute din arhive, de la nunta ei cu Gustavo Aires Cabral.

– Da. Îţi voi povesti tot ce am aflat de la mama că s-a întâmplat în cele optsprezece luni care au urmat...

IZABELA
RIO DE JANEIRO
OCTOMBRIE 1928

Capitolul 30

– Izabela! Mult iubita mea fiică, te-ai întors acasă! a strigat fericit Antonio în timp ce Bel cobora de pe vas şi se arunca în braţele lui larg deschise. A prins-o, strângând-o tare la piept, pe urmă a făcut un pas înapoi, ca să o privească. Dar ce-i cu tine? Eşi uşoară ca o vrăbiuţă. N-ai mâncat cât ai stat acolo? Şi, *princesa* mea, eşti atât de palidă, dar presupun că din cauza climei din nordul Europei. Ai nevoie de soarele fierbinte de acasă ca să mai prinzi culoare în obraji. Vino, cred că au încărcat deja cufărul în automobil. E parcat nu departe, pe chei.

– Dar unde e Mãe? l-a întrebat Bel.

Cerul era neobişnuit de plumburiu şi posomorât pentru luna octombrie, şi ea şi-ar fi dorit să vadă soarele; razele lui i-ar fi îmbunătăţit starea de spirit.

– Se odihneşte acasă. Nu se simte prea bine.

– Nu mi-ai spus nimic în scrisori, i-a reproşat Bel, încruntată.

– Sunt sigur însă că prezenţa ta o va ajuta să îşi revină grabnic. Tatăl ei s-a oprit lângă un impresionant automobil argintiu, iar şoferul a ţinut portiera deschisă pentru Bel. Ce părere ai? a întrebat-o încântat Antonio, urcându-se alături de ea, pe bancheta tapisată cu piele fină de viţel. L-am primit din America. Este un Rolls-Royce Phantom, şi cred că este primul astfel de model în Rio. Voi fi foarte mândru să-mi conduc în el *princesa* la catedrală, când se va mărita.

– Este foarte frumos, i-a răspuns Bel automat, cu gândul la mama ei.

– Vom merge pe şosea de-a lungul plajei, pentru ca fiica mea să-şi amintească ce i-a lipsit în tot acest timp. Antonio i-a dat instrucţiuni şoferului. Avem atâtea să ne spunem încât mi-e greu să aleg cu ce să încep. Din punctul de vedere al afacerilor, totul merge strună. Preţul cafelei creşte pe zi ce trece mulţumită cererii din America, şi am mai achiziţionat încă două plantaţii. Plus că voi candida, foarte probabil, pentru un mandat în Senatul federal, a adăugat el mândru nevoie mare. Tatăl lui Gustavo, Mauricio, m-a nominalizat. Tocmai au terminat de renovat vechea clădire a Senatului, de pe Rua Moncorvo

Filho; până şi podelele şi cornişele sunt decorate cu boabe de cafea. Asta arată cât de importantă este industria cafelei pentru Brazilia.

– Sunt fericită pentru tine, Pai! a comentat Bel în timp ce străbăteau străzile cunoscute.

– Nu am nici un dubiu că nunta ta va fi cea mai fastuoasă, un eveniment nemaivăzut vreodată de acest oraş. Am discutat cu Gustavo şi cu Maurício despre necesitatea renovării casei, pentru că şi tu vei locui acolo, după căsătorie. Aşa cum ştii, e o clădire veche, elegantă, dar interioarele au rămas învechite. Am căzut de acord, ca parte din zestrea ta, să finanţez lucrările de renovare care deja au început. *Princesa* mea, când vor fi terminate, vei locui într-un palat.

– Mulţumesc, Pai! i-a spus Bel cu un zâmbet, dorind să-l convingă pe el şi, mai important, să se convingă pe sine, că-i era recunoscătoare pentru gestul lui.

– Am decis ca nunta să aibă loc după Anul Nou, înainte de Carnaval. Aşa că tu şi noua ta reşedinţă aveţi la dispoziţie trei luni ca să fiţi gata. Aşa că vei fi foarte ocupată, *querida*.

Bel se aştepta să fie împinsă spre altar imediat după debarcare. Şi cea mai mică amânare conta, se gândea ea, în timp ce automobilul lăsa în urmă hotelul Copacabana Palace şi ea nu-şi putea lua ochii de la oceanul cenuşiu, învolburat, ale cărui valuri imense se spărgeau de ţărm, lăsând dâre de spumă albă pe el.

– Când te mai odihneşti, după lunga călătorie, vom organiza o cină pentru ca tu să ne impresionezi cu noile cunoştinţe acumulate în Lumea Veche. Vreau să-i impresionez pe toţi prietenii mei.

– Mi-a plăcut mult la Paris, s-a însufleţit ea. Este un oraş splendid, iar profesorul Landowski, sculptorul desemnat să execute exteriorul statuii lui *Cristo*, are un asistent căruia i-am pozat pentru o sculptură.

– Foarte bine, trebuie să luăm legătura cu el. O voi cumpăra pentru a o aduce în Brazilia, a anunţat-o Antonio.

– Mă îndoiesc c-o va vinde.

– *Querida*, orice e de vânzare, doar preţul diferă, a afirmat Antonio pe un ton neutru. Ei, aproape că am ajuns acasă. Sunt sigur că mama ta s-a trezit şi va veni să te îmbrăţişeze.

Îngrijorarea lui Antonio, când şi-a văzut fiica slabă şi palidă, a fost nimic în comparaţie cu şocul suferit de Bel când a apărut mama ei.

Carla, dintotdeauna cu o siluetă voluptuoasă, părea să fi dat jos jumătate din greutate în cele opt luni şi jumătate cât Bel fusese plecată.

– Mãe! a exclamat Bel, fugind spre ea şi luând-o în braţe. Ce-ai făcut? Ai ţinut vreo dietă?

Carla a încercat din răsputeri să-i zâmbească fiicei sale, care era conştientă cât de mari păreau ochii ei căprui pe faţa trasă.

– Vreau să ţin pasul cu moda, să arăt bine pentru căsătoria fiicei mele, a glumit ea. Nu crezi că mă prinde?

Obişnuită cu pieptul ei mare, la care se cuibărea şi îşi găsea alinare de multe ori pe când era copil, Bel se uita la Carla, gândindu-se că noua ei siluetă o făcea să pară îmbătrânită.

– Da, Mãe, cred că te prinde, a minţit-o ea.

– Bine, bine! Şi, acum, a luat-o ea de braţ pe fiica ei, am atâtea să-ţi spun, dar cred că vrei să te odihneşti mai întâi.

Dat fiind că Bel nu făcuse altceva decât să zacă la bordul vasului, nu se simţea deloc obosită. Dar mama ei s-a schimonosit dintr-odată de durere, şi Bel şi-a dat seama că mai cu seamă ea avea nevoie de odihnă.

– Sigur că da, tragem amândouă un pui de somn şi discutăm mai târziu, i-a propus Bel, văzând o undă de uşurare pe chipul mamei. Mãe, nu trebuie să te oboseşti, a adăugat Bel când au ajuns în dreptul dormitorului părinţilor ei. Vrei să vin cu tine, să te ajut să urci în pat?

– Nu, a refuzat ferm Carla. Camerista e înăuntru, mă ajută ea. Ne vedem mai târziu.

A încuviinţat din cap, a deschis uşa şi apoi a tras-o după ea.

Bel s-a dus imediat să-şi caute tatăl şi l-a găsit în biroul lui.

– Pai, te rog, spune-mi cât de bolnavă e mama?

Antonio, care începuse să poarte ochelari de vedere de când nu-l mai văzuse, a ridicat ochii din ziarul pe care îl citea, şi-a scos ochelarii şi i-a aşezat cu grijă pe masă.

– *Querida*, mama ta n-a vrut să te îngrijoreze cât timp ai fost plecată, dar, în urmă cu o lună, a suferit o operaţie la un sân. Operaţia s-a sfârşit cu bine şi chirurgii ne-au asigurat că acum trebuie să-şi revină complet. Dar intervenţia în sine a afectat-o mult, asta e tot. După ce se va întrema, se va simţi bine din nou.

– Pai, arată groaznic! Te rog să-mi spui adevărul! Să nu-mi ascunzi cât de bolnavă este.

– Izabela, jur că nu-ţi ascund nimic! Poţi să-i întrebi pe doctorii ei, dacă nu mă crezi pe mine. Nu are nevoie decât de multă odihnă şi de hrană bună. Apetitul i-a scăzut mult după operaţie.

– Eşti sigur că-şi va reveni?

– Sunt sigur.

– Acum, că sunt acasă, voi avea eu grijă de ea.

Problemele cu mama ei au ajutat-o mult pe Bel, în următoarele zile, ca să mai uite de nefericirea personală. I se oferise şansa de a-şi concentra atenţia pe alte chestiuni decât asupra propriei persoane. Supraveghea ea însăşi pregătirea mesei pentru Carla, pentru a conţine preparate cât mai hrănitoare şi uşor de înghiţit şi digerat. Îşi petrecea dimineţile alături de mama ei, povestindu-i însufleţit despre minunăţiile din Lumea Veche, despre Landowski şi despre Academia des Beaux-Arts, precum şi despre minunatul proiect al lui *Senhor* da Silva Costa.

– Au început să sape la fundaţia statuii din vârful muntelui Corcovado, a informat-o Carla într-una din zile. Cândva, mi-ar plăcea să urc acolo, să văd cum e.

– Te voi duce acolo, a promis Bel, dornică de însănătoşirea grabnică a mamei sale, pentru a fi capabilă să facă acea excursie.

– Şi mai trebuie să discutăm despre planurile tale de nuntă, i-a spus Carla într-o zi, după ce îşi exprimase dorinţa să stea pe un scaun afară, pe terasa din faţa dormitorului. Sunt atâtea lucruri de stabilit.

– Toate la timpul lor, Mãe, când te vei simţi tu în putere, a insistat Bel cu fermitate în glas.

La trei zile după sosirea lui Bel, Antonio a anunţat-o, în timpul cinei, că Gustavo îi telefonase.

– Vrea să ştie când poate veni să te vadă.

– Poate când Mãe se va simţi mai bine, a încercat Bel o mică amânare.

– Izabela, nu te-a mai văzut de nouă luni. Aşa că i-am propus să vină mâine după-amiază. Mama ta o are pe Gabriela, ca să aibă grijă de ea cât timp se află Gustavo aici. N-aş vrea să creadă că eviţi să te întâlneşti cu el.

– Da, Pai.

– Cred că şi tu eşti nerăbdătoare să-l vezi.

– Sigur.

Gustavo şi-a făcut apariţia la ora trei după-amiază. Carla insistase ca Bel să poarte una dintre rochiile noi, cumpărate la Paris.

– Trebuie să arăţi şi mai frumoasă decât îşi aminteşte el, a subliniat Carla. După o aşa lungă despărţire, n-am vrea să se răzgândească. Mai ales că eşti la fel de slabă ca mine acum, şi-a tachinat ea fiica.

Loen a ajutat-o să îmbrace rochia şi, pe urmă, i-a coafat părul într-un coc elegant pe ceafă.

– Cum te simţi la gândul că-l vei reîntâlni pe Gustavo? a întrebat-o Loen.

– Nu ştiu, a răspuns Bel cu sinceritate. Presupun că emoţionată.

– Şi... celălalt bărbat despre care mi-ai scris, pe care l-ai cunoscut la Paris? Îl poţi uita?

Bel îşi privea chipul în oglindă.

– Niciodată, Loen, niciodată.

După ce a coborât în salon, a auzit clopoţelul de la uşă; servitoarea a dat fuga să deschidă. Auzind vocea lui Gustavo şi bucurându-se de cele câteva secunde până la apariţia lui, Bel se ruga cu ardoare ca Gustavo să nu ghicească bătălia ce se dădea în inima ei.

– Izabela! a exclamat el, îndreptându-se spre ea cu braţele larg deschise.

– Gustavo! a întins şi ea mâinile, pe care el i le-a prins într-ale lui, studiind-o atent.

– Doamne sfinte! Cred că această călătorie în Europa ţi-a priit. Arăţi încă şi mai frumoasă decât îmi aminteam. O sorbea din ochi. Cum a fost, ţi-a plăcut?

– Da, mult, a răspuns ea, cerându-i servitoarei să aducă o cană cu suc proaspăt de mango. Pe urmă, l-a invitat pe Gustavo să ia loc. Mai ales Parisul.

– A, da, oraşul iubirii, a subliniat el. Îmi pare atât de rău că nu te-am putut însoţi. Poate că, într-o zi, dacă Domnul ţine cu noi, vom călători acolo împreună. Şi acum, te rog să-mi povesteşti totul despre călătoriile tale.

În timp ce Bel îi relata impresiile din ultimele luni, i se părea că

Gustavo arată încă şi mai şters decât îşi amintea. Dar s-a forţat să se concentreze pe ochii lui căprui, calzi şi pe bunătatea pe care o citea în ei.

– Ei bine, a comentat el, sorbind din suc, mi se pare că ai avut într-adevăr parte de o călătorie minunată. Ai fost atât de zgârcită cu detaliile în scrisorile pe care mi le-ai trimis încât mă întrebam dacă a fost un succes sau nu. De exemplu, nu mi-ai spus că ţi s-a cerut să pozezi pentru un sculptor.

– Cine ţi-a spus? l-a întrebat Bel, speriată.

– Tatăl tău, desigur, când am vorbit cu el ieri la telefon. Cred că a fost o experienţă interesantă.

– Aşa e, a îngăimat Bel.

– Ştii, a continuat el, zâmbind, în urmă cu şase săptămâni, când te pregăteai să pleci din Paris, am avut un sentiment ciudat, că nu te vei mai întoarce niciodată la mine. L-am sunat imediat pe tatăl tău, ca să-l întreb dacă te-ai urcat la bordul vasului, aşa cum era stabilit. S-a dovedit, desigur, a fi doar o temere nefondată. Pentru că uite, eşti aici, Izabela! I-a prins mâinile într-ale lui. Ţi-a fost şi ţie dor de mine?

– Da, foarte mult.

– Păcat că nu ne putem căsători mai curând, dar, desigur, mama ta trebuie să aibă timp să se însănătoşească. Cum se mai simte?

– E slăbită, dar se întremează uşor-uşor. Sunt încă foarte supărată că nici ea, nici tatăl meu nu mi-au spus că despre asta. Bineînţeles că m-aş fi întors imediat.

– Izabela, sunt lucruri despre care poate că e mai bine să nu vorbeşti în scrisori.

Bel simţea cum roşeşte sub privirea lui scrutătoare, fiecare cuvânt rostit de el parcă sugerându-i că-i cunoaşte secretul inimii.

– Chiar dacă intenţia lor a fost să mă protejeze, ar fi trebuit să-mi spună, a replicat ea brusc.

– Ei bine, acum – Gustavo i-a dat drumul la mână –, eşti acasă, în siguranţă, alături de mine, şi mama ta îşi revine. Asta e tot ce contează, nu-i aşa? Nemaivorbind că, a continuat el, mama mea doreşte să te vadă şi să discute cu tine despre unele aranjamente pentru nuntă. Evident, n-a dorit să o deranjeze pe *Senhora* Carla, dar sunt unele detalii care trebuie puse la punct cât mai repede posibil. De exemplu,

stabilirea datei. Ai vreo preferinţă pentru o dată anume din ianuarie?

– Aş prefera spre sfârşitul lunii, pentru ca mama să se simtă cât mai bine.

– Desigur. Poate, în următoarele zile, vei veni în vizită la mama ca să discutaţi despre planurile de nuntă. Vei avea astfel ocazia să le vezi şi pe cele făcute de mine împreună cu tatăl tău în vederea renovării casei noastre. Muncitorii lucrează deja la structură, şi tatăl tău a găsit un arhitect cu nişte idei foarte moderne. Ne-a sugerat să reorganizăm etajul superior pentru a adăuga o baie la dormitorul principal. Sunt sigur că vrei să ai un cuvânt de spus în privinţa designului interior al apartamentului nostru privat. Ştiu că voi, doamnele, aveţi idei mai bune în acest domeniu decât noi, bărbaţii.

Numai gândul unei viitoare camere – cu *un singur pat* –, pe care ar urma să o împartă cu Gustavo, îi dădea lui Bel fiori pe şira spinării.

– Voi fi fericită să vin în vizită oricând doreşte mama ta, a replicat ea.

– Atunci, ce zici de miercurea viitoare?

– Sunt sigură că va fi în ordine.

– Bine. Sper că îmi vei îngădui să-ţi ţin companie între timp. Pot să vin să te văd mâine după-amiază?

– Voi fi aici, a răspuns Bel, în timp ce Gustavo se ridica de pe scaun, urmat de ea.

– Atunci, pe mâine, Izabela, a murmurat el, sărutându-i mâna. Ard de nerăbdare să trăiesc ziua în care nu va mai trebui să îţi cer permisiunea să te pot vedea.

După ce Gustavo a plecat, Bel a urcat în dormitorul ei ca să îşi revină înainte să se ducă la mama ei. Nemişcată, în dreptul ferestrei, a analizat întreaga discuţie. Se gândea că, totuşi, Gustavo fusese drăguţ, bun şi amabil, şi nu trebuia să piardă din vedere faptul că nu din vina lui ea nu-l putea iubi la fel de mult cum o iubea el. Sau că era, deja, îndrăgostită de altcineva…

Amintindu-şi cu un fior avertismentul lui Laurent – că, într-o bună zi, adevăratele ei sentimente vor ieşi la iveală –, Bel şi-a stropit faţa cu apă rece, apoi s-a dus în dormitorul mamei.

Peste o săptămână, Bel era bucuroasă să constate că mama ei, deşi în continuare slăbită, dădea semne de însănătoşire.

– O! a exclamat Carla într-o după-amiază, după ce o ascultase pe Bel citindu-i câteva fragmente din *Madame Bovary* de Gustave Flaubert, tradus de ea din franceză în portugheză special pentru mama ei. Am aşa o fată deşteaptă! Cine-ar fi crezut? Carla o privea cu multă dragoste pe Bel, mângâindu-i obrazul. Sunt foarte mândră de tine.

– Şi tu mă vei face să fiu mândră de tine, dacă înfuleci toată mâncarea din farfurie.

Carla a aruncat o privire afară, pe fereastră, urmărind luminile şi umbrele de pe vegetaţia luxuriantă din grădină.

– Lumina asta puternică mă face să duc dorul mult iubitei mele *fazenda*. Aerul de munte e atât de sănătos, şi atmosfera, atât de liniştită acolo, i-a spus Carla.

– Mãe, vrei să mergi în munţi?

– Izabela, doar ştii cât de mult îmi place locul ăla. Dar, desigur, tatăl tău este foarte ocupat cu afacerile lui şi nu vrea să plece din Rio.

– Cel mai important lucru e ceea ce te ajută pe tine să te însănătoşeşti. Mă ocup eu de asta.

La cina din acea seară, Bel a deschis discuţia despre plecarea ei şi a Carlei la *fazenda*.

– Cred că s-ar simţi mult mai bine. Pai, ne laşi să plecăm câteva săptămâni? În perioada asta, e foarte cald aici.

– Izabela, i-a răspuns Antonio încruntat, de-abia ai venit, şi acum vrei să pleci iar. Am putea crede că nu-ţi mai place aici.

– Pai, ştii că nu este adevărat. Dar, până când Mãe nu se va simţi mai bine, mă tem că nu sunt în stare să stabilesc data nunţii. Doar ştii cât îmi doresc asta. Aşa că, dacă puţin timp petrecut la *fazenda* va fi de ajutor, sunt bucuroasă să o însoţesc.

– Şi să mă lăsaţi singur aici, lipsit de familia mea, la care să mă întorc când vin acasă? a început Antonio să se lamenteze imediat.

– Sunt sigură că vei putea să ne vizitezi la sfârşit de săptămână, când nu lucrezi.

– Poate. Dar nu pe mine trebuie să mă convingi, ci pe logodnicul tău, care nu cred că-şi doreşte să dispari iar.

– Voi vorbi cu Gustavo.

– Sigur că da, a încuviinţat Gustavo după ce Bel i-a spus ce planuri avea pentru a doua zi după-amiază. Sunt de acord cu orice va grăbi

cununia noastră. Şi, a adăugat el numaidecât, cred că îi va face bine mamei tale. Însă, înainte să pleci, trebuie să luăm nişte decizii.

Bel i-a dat vestea cea bună Carlei, că vor putea pleca la *fazenda* săptămâna următoare. Nu era singura care se bucura mult. Faţa lui Loen s-a înseninat dintr-odată, când a auzit că le va însoţi în munţi. Chiar dacă prezenţa ei nu era absolut necesară, pentru că Fabiana şi Sandro, care aveau grijă de *fazenda*, se puteau descurca singuri, Bel ştia că fata era încântată că avea ocazia de a petrece mai mult timp cu iubitul ei.

– *Senhorita* Bel, i-a spus Loen cu ochi radioşi, nu-mi vine să cred că-l voi revedea. El nu ştie să scrie şi să citească, aşa că n-am putut ţine legătura. *Obrigada! Obrigada!*

După ce şi-a îmbrăţişat stăpâna, Loen parcă plutea spre uşă. Bel se bucura pentru că îi prilejuise lui Loen acea fericire, chiar dacă ea era conştientă că nu-şi va mai revedea niciodată iubitul.

A doua zi, Bel s-a întâlnit cu Gustavo şi cu mama lui, ca să discute despre planurile de nuntă.

– Este teribil că mama ta nu poate să contribuie la organizarea acestui eveniment din cauza bolii de care suferă, a comentat cu răceală Luiza Aires Cabral. Aşa că depinde numai de noi ca totul să iasă bine.

Bel a simţit un impuls de a o pălmui pe Luiza peste faţa aceea arogantă, dar a reuşit să se stăpânească.

– Sunt sigură că se va însănătoşi repede, mai ales după o cură de aer proaspăt de munte.

– Ei bine, dacă stabilim măcar data, vor înceta bârfele că tot amânăm nunta, mai ales după ce tu ai stat plecată atât de mult timp în străinătate. Şi, acum… Luiza şi-a pus ochelarii, studiindu-şi agenda. Arhiepiscopul m-a informat deja ce date ar fi disponibile. Cred că ştii că programul dumnealui este foarte încărcat, stabilit cu luni înainte. Gustavo mi-a spus că ai dori ca nunta să aibă loc la sfârşitul lui ianuarie. Într-o vineri, desigur. În timpul săptămânii, nu se cade.

– Cum credeţi că este mai bine, a acceptat Bel, pe un ton inofensiv.

– Cât despre recepţia care va urma, tatăl tău ştie că noi am vrea să organizăm un mic dejun la hotel Copacabana Palace. În ceea ce mă priveşte, consider că un eveniment mai restrâns, aici acasă, urmând tradiţia familiei, ar fi fost mai oportun. Pentru că tatăl tău a decis să

renoveze casa, deşi, după părerea mea, arăta suficient de bine şi aşa, acest lucru nu mai este posibil. Muncitorii mişună peste tot şi mă tem că nu vor termina lucrările până în ianuarie. Aşa că trebuie să alegem un alt loc.

– Sunt de acord cu orice decideţi, a repetat ascultătoare Bel.

– Cât despre domnişoarele de onoare şi paji, mama ta mi-a dat o listă cu veri de-ai tăi din São Paulo. Opt în total, i-a explicat Luiza. Noi avem cel puţin doisprezece, din partea noastră şi, dat fiind că ne sunt fini, am vrea să joace un rol la ceremonia cununiei. Va trebui să alegem opt dintre ei, pentru că mai mulţi ar fi bătător la ochi. Doreşti neapărat să fie inclus cineva anume pe lista scurtă?

Bel a dat numele celor două fetiţe ale verişoarei mamei sale şi pe cel al unui băiat din partea tatălui.

– Sunt de acord ca toţi ceilalţi să fie din partea familiei lui Gustavo.

I-a aruncat o privire logodnicului ei, care i-a zâmbit cu multă afecţiune.

Timp de două ore, Luiza a chestionat-o pe Bel cu privire la detaliile cele mai neînsemnate ale nunţii. Dar, de fiecare dată când Bel se încumeta să facă vreo sugestie, ideile ei erau respinse din capul locului, viitoarea ei soacră dorind ca totul să se facă exclusiv după propriul plac.

Totuşi, era un punct în care Bel îşi pusese în cap să fie de neclintit, şi anume ca, după căsătorie, Loen s-o însoţească în noua casă.

Când a îndrăznit să abordeze subiectul, Luiza i-a aruncat o privire glacială şi a fluturat enervată mâna.

– E de-a dreptul ridicol. Avem deja o mulţime de servitori aici, mai mult decât capabili să se îngrijească de nevoile tale.

– Dar…

– Mãe, a intervenit Gustavo, sărind în ajutorul lui Bel. Dacă Izabela doreşte să-şi aducă camerista, pe care o ştie din copilărie, nu văd de ce ne-am opune.

Luiza i-a aruncat o căutătură, ridicând iritată sprâncenele.

– Ei bine, atunci aşa va fi! a aprobat, încuviinţând din cap. Apoi s-a întors din nou spre Bel. Măcar discuţia de astăzi îmi permite să trec la treabă, în timp ce tu pleci, săptămâna viitoare, la munte. Ţinând cont de despărţirea voastră atât de lungă, oricine ar putea crede că nu vrei

să îţi petreci timpul cu el.

Din nou, Gustavo a sărit în apărarea ei.

– Haide, Mãe, nu-i corect! Izabela doreşte doar ca mama ei să se facă bine.

– Sigur, şi o voi pomeni în rugăciunile mele de mâine, la biserică. Între timp, îmi voi face datoria şi mă voi ocupa personal de toate aranjamentele, până când tu şi *Senhora* Bonifacio reveniţi la Rio. Şi, acum – Luiza a aruncat o privire spre pendulă –, scuzaţi-mă, am o întrunire cu persoanele din conducerea orfelinatului Surorile milei în mai puţin de o jumătate de oră. Gustavo, cred că poţi s-o însoţeşti pe Izabela prin grădină, să ia puţin aer şi să-i arăţi cum decurg lucrările de renovare a casei. Vă urez o zi bună!

Bel s-a uitat după Luiza, cum iese din cameră, simţind că e pe punctul să explodeze.

– Nu-i da atenţie! i-a spus Gustavo, prinzând-o pe după umeri, sesizând enervarea logodnicei sale. Îi place să se lamenteze, dar acum se bucură de fiecare secundă. De nouă luni nu mai vorbeşte despre altceva. Hai să mergem în grădină!

– Gustavo, unde vor locui părinţii tăi după ce ne căsătorim? l-a întrebat Bel când au ieşit din casă.

El a ridicat o sprânceană, surprins de o asemenea întrebare.

– Păi, unde ar putea să locuiască?

A doua zi de dimineaţă, Bel a instalat-o pe Carla cât mai confortabil pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, apoi s-a urcat şi ea lângă ea. Loen se afla deja pe scaunul din faţă, alături de şofer. Urmau să facă o călătorie de cinci ore până când vor simţi aerul răcoros şi plăcut din regiunea muntoasă Paty do Alferes. *Fazenda* Santa Tereza aparţinuse, timp de două sute de ani, familiei baronului Paty do Alferes, un nobil portughez şi, după cum le precizase Antonio de dimineaţă, văr de departe cu familia Aires Cabral.

Drumurile erau surprinzător de bune datorită faptului că moşierii bogaţi contribuiau la întreţinerea lor, fiindu-le necesare pentru transportul recoltelor de cafea, plus pentru călătoriile pe care le făceau frecvent la Rio. Carla a moţăit netulburată aproape tot drumul.

Bel privea afară, pe geam, în timp ce urcau pe şoseaua şerpuitoare prin munţi, străbătând pante line şi văi adânci, izvoare cu apă

proaspătă clipocind prin crevasele înguste de dedesubt.

– Mãe, am ajuns! a anunţat-o Bel când automobilul a virat pe aleea ce ducea spre conac.

Carla s-a trezit, şi Bel a sărit imediat jos, ca să inspire adânc aerul minunat de curat pentru care era renumită acea regiune. Fiind pe înserat, cicadele umpleau atmosfera cu zumzetul lor, iar Vanila şi Donna – doi câini vagabonzi, pe care-i ţinuseră la rugăminţile fierbinţi ale lui Bel, de când, cu şapte ani în urmă, aceştia, pui fiind, se aciuaseră la uşa bucătăriei lor, lihniţi de foame – au sărit imediat, bucuroşi, pe ea.

– În sfârşit, acasă, a suspinat Bel, când i-a zărit pe Fabiana şi pe Sandro apărând în urma câinilor.

– *Senhorita* Izabela! a strâns-o entuziasmată Fabiana în braţe. Doamne, te-ai făcut încă şi mai frumoasă de când nu ne-am mai văzut. Te simţi bine?

– Da, eu da, mulţumesc! Dar, a continuat ea aproape în şoaptă, cred că vei fi şocată să o vezi pe mama mea. Te rog să nu-i arăţi asta.

Fabiana a încuviinţat ascultătoare din cap, cu ochii spre automobil. Şoferul a ajutat-o pe Carla să coboare. Fabiana a bătut-o pe Bel pe mână, în semn de încurajare, şi, pe urmă, s-a dus să-şi salute stăpâna. Dacă cineva putea s-o ajute pe mama ei să-şi revină, aceea era Fabiana. Nu numai că aceasta se ruga pentru ea mereu în micuţa capelă din casă, dar îi pregătea Carlei tot felul de remedii tradiţionale: amestecuri din plante şi flori, care creşteau din abundenţă în acele locuri, renumite pentru calităţile lor curative.

Cu coada ochiului l-a zărit apoi pe Bruno – fiul cu ochi negri al Fabianei şi al lui Sandro –, care se ţinea mai la distanţă. Pe când se apropiau de intrarea în casă, a văzut-o pe Loen cum îi aruncă un zâmbet timid. Şi Bruno i-a răspuns în acelaşi fel.

Bel le-a urmat pe Fabiana şi pe Carla în casă, în timp ce menajera o sprijinea atent pe mama ei. După ce o îngrijise singură pe Carla, ştia acum că Fabiana va prelua din responsabilităţi. După ce Fabiana a condus-o pe Carla în dormitor, ocupându-se şi de bagajele ei, Bel a traversat salonul, plin cu mobilă grea din mahon şi lemn de trandafir, şi a deschis uşa dormitorului ei.

Draperiile erau trase şi obloanele deschise. O briză minunat de

răcoroasă bătea dinspre munţi, şi Bel s-a sprijinit pe pervaz, admirând priveliştea ei favorită. Jos, în padoc, erau Loty, poneiul ei, şi Luppa, armăsarul pe care-l călărea Antonio. Ambii ronţăiau paşnic fânul. În faţa ei se ridica panta lină a dealului, presărată cu vechi tufe de cafea care reuşiseră cumva să supravieţuiască anilor când nu mai fuseseră îngrijite. Pe deal, se mai afla şi o cireadă de boi albi, printre smocurile verzi de iarbă ivindu-se solul roşu de dedesubt.

S-a întors în salon, apoi s-a dus spre uşa de la intrare, încadrată de doi palmieri uriaşi, prezenţi acolo de când lumea, care, de altfel, dăduseră şi numele zonei. Aşezată pe o bancă din piatră, afară, pe terasă, împresurată de mirosul dulceag al florilor de hibiscus care creşteau din abundenţă în jur, a privit spre lacul unde înota zilnic în copilărie. Ascultând zumzetul albinelor, care roiau pe deasupra straturilor cu flori, şi urmărind doi fluturi galbeni care dansau voioşi în faţa ochilor ei, Bel simţea cum se relaxează.

Lui Laurent i-ar plăcea mult acest loc, şi-a spus ea, şi, în ciuda hotărârii de a-şi abate gândul de la el, lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji. Chiar dacă ştiuse că decizia luată la Paris însemnase sfârşitul relaţiei lor, continua să spere că el va încerca să ia legătura cu ea. În fiecare dimineaţă, când vedea plicurile de pe tava de argint, adusă la masă, îşi închipuia că printre ele s-ar putea afla o scrisoare de la Laurent, prin care o implora să se întoarcă la el, spunându-i că nu putea să trăiască fără ea.

Bineînţeles, nu se întâmplase asta. Săptămânile treceau în zbor, iar ea începuse să se întrebe dacă nu cumva declaraţiile lui de dragoste nu fuseseră exact în genul celor descrise de Margarida, o simplă strategie de a o seduce. Se tot întreba dacă Laurent se mai gândea la ea sau dacă nu cumva timpul scurt petrecut împreună fusese cu totul dat uitării de el.

Indiferent de răspuns, ce mai conta, la urma urmei? Ea era cea care alesese să se întoarcă în Brazilia şi să se mărite aici. Atmosfera din *La Closerie des Lilas* şi senzaţia buzelor lui Laurent pe gura ei rămâneau o amintire, o scurtă incursiune într-o altă lume, căreia alesese să-i pună capăt. Nici un fel de dorinţe şi speranţe nu mai puteau să-i schimbe cursul actual al vieţii.

Capitolul 31

Paris, noiembrie 1928

– Aşadar, ai terminat statuia, i-a spus profesorul Landowski, bătând satisfăcut cu palma în pupitrul de lucru. Dar, acum, trebuie să-ţi spun că brazilianul ăla ţicnit vrea un mulaj la scară pentru capul şi mâinile lui Hristos. Capul va avea o înălţime de circa patru metri, aşa că de-abia o să-ncapă în atelier. La fel şi degetele, care vor atinge bârnele tavanului. Aşa că vom simţi cu toţii aici binecuvântarea Mântuitorului, a adăugat hâtru Landowski. Apoi, da Silva Costa mi-a spus că, odată terminate lucrările, vor trebui dezasamblate şi expediate cu vaporul la Rio de Janeiro. N-am mai făcut niciodată o astfel de lucrare. Dar, a oftat el, poate că ar trebui să am încredere în toată nebunia lui şi în faptul că lucrurile se vor încheia cu bine.

– Cred că acum nici nu mai aveţi de ales, a comentat Laurent.

– Ei, Brouilly, mă ajută să-mi achit toate facturile, deşi nu voi mai accepta alte angajamente până când capul şi mâinile Domnului nostru nu vor fi terminate. Practic, nu vom mai avea aici loc pentru altceva. Aşadar, ne punem pe treabă! Adu-mi, te rog, cele două mulaje după mâinile domnişoarelor. Îmi trebuie un punct de pornire.

Laurent s-a dus să aducă mulajele din depozit, pe care le-a aşezat în faţa lui Landowski. Amândoi le studiau cu multă atenţie.

– Ambele fete au degete frumoase, elegante, dar trebuie să avem în vedere cum vor arăta întinse la scara de trei metri, i-a spus Landowski. Şi, acum, Brouilly, ce-ar fi să te duci acasă?

Era semnalul că profesorul dorea să rămână singur.

– Sigur, domnule profesor. Ne vedem mâine.

După ce a ieşit din atelier, Laurent a dat cu ochii de băiatul aşezat pe banca din piatră de pe terasă. Seara era friguroasă, dar cerul senin şi stelele creau un fundal perfect deasupra lor. Laurent s-a aşezat lângă copil, în timp ce acesta stătea cu capul dat pe spate şi cu ochii aţintiţi spre cer.

– Îţi plac stelele? l-a întrebat Laurent, deşi ştia clar că nu va primi nici un răspuns.

Băiatul i-a zâmbit şi a dat aprobator din cap.

– Acolo e centura Orion, i-a făcut semn în sus Laurent. Şi, aproape de ea, se află un pâlc de stele, „Cele Şapte Surori“. Părinţii lor, Atlas şi

Pleione, veghează asupra lor.

Laurent a observat că băiatul îl asculta cu atenţie.

– Tata era pasionat de astronomie şi avea un telescop într-o cameră de la mansarda castelului. Uneori, când era senin, mă lua cu el pe acoperiş şi-mi arăta stelele. O dată, am văzut una căzătoare şi mi s-a părut ceva magic, ce nu mai văzusem până atunci. Tu ai părinţi?

Băiatul se prefăcea că nu-l aude, continuând să admire cerul.

– Ei bine, eu trebuie să plec! L-a mângâiat pe băiat pe cap. Noapte bună!

În stradă, Laurent a reuşit să dea de un motociclist amabil care l-a dus până în Montparnasse. Când a intrat în mansarda lui, a văzut o siluetă ghemuită pe pat. O alta, pe o saltea, jos, pe podea. Nu era ceva neobişnuit, mai ales că, în ultima vreme, dormise mai mult în atelierul lui Landowski.

În mod normal, nu i-ar fi deranjat pe intruşi, ducându-se să petreacă câteva ore prin baruri, împreună cu prietenii lui. Dar, în seara asta, se simţea foarte obosit şi n-avea chef de conversaţii.

De fapt, toată bucuria vieţii părea că-l părăsise complet din clipa în care Izabela Bonifacio se îmbarcase pe vapor cu destinaţia Brazilia.

Chiar şi Landowski observase că era mai tăcut decât de obicei.

– Brouilly, nu te simţi bine? Sau, poate, suferi din dragoste? îl întrebase cu o strălucire în ochi.

– Nici una, nici alta, răspunsese Laurent, fără alte explicaţii.

– Indiferent de motivul suferinţei tale, nu uita că aceste lucruri sunt trecătoare.

Laurent se simţise mai bine auzind cuvintele lui Landowski. Uneori, avea impresia că profesorul trăia atât de mult în lumea lui, încât cu greu îi remarca prezenţa, darămite starea de spirit. În prezent însă, se simţea ca şi când cineva îi smulsese inima şi i-o călcase în picioare.

Ajuns în dreptul patului, l-a scuturat pe omul lungit acolo, dar acesta a gemut fără să se trezească, din gura lui căscată răzbătând un iz stătut de alcool. Apoi s-a răsucit pe partea cealaltă. Laurent ştia că n-avea rost să mai insiste, aşa că a oftat şi a decis să-l mai lase câteva ore să îşi mai revină din beţie, cât timp el îşi va lua cina.

Străzile înguste din Montparnasse erau la fel de pline de viaţă ca de

obicei, fremătând de forfota oamenilor care se bucurau de viaţă. Chiar dacă era o noapte rece, cafenelele erau pline, şi din ele se auzea un amestec de stiluri muzicale ce-i surescitau simţurile. În mod normal, cartierul Montparnasse şi vivacitatea lui îl entuziasmau, dar în ultimul timp nu făceau decât să-l irite. Cum puteau fi oamenii ăia atât de fericiţi, când el nu reuşea să iasă din apatie şi din starea mizerabilă în care îl aruncase nefericirea?

A evitat *La Closerie des Lilas,* ştiind că numeroasele lui cunoştinţe de acolo l-ar atrage în tot felul de conversaţii insipide, şi s-a îndreptat spre un local mai liniştit, unde s-a aşezat pe un scaun la bar şi a cerut un absint, pe care l-a dat imediat pe gât. Şi-a rotit ochii prin jur şi a remarcat numaidecât o brunetă frumoasă care-i amintea de Izabela. Dar, când a privit-o mai atent, a observat că trăsăturile ei nu erau la fel de fine şi că femeia avea o privire dură. Oriîncotro îl purtau paşii, i se părea că o vede numai pe ea.

Cerând încă un absint, Laurent şi-a analizat situaţia. În trecut, fusese cunoscut drept un Casanova, un bărbat atrăgător, şarmant, invidiat de amicii lui, pentru că numai cu o privire reuşea să atragă imediat orice femeie în patul lui. Nimic de zis, profitase din plin de asta, fiindcă îi plăceau femeile. Nu numai pentru trupul lor, dar şi pentru mintea lor.

Cât despre iubire... i se întâmplase, în două ocazii, să aibă impresia că simte ceea ce toţi marii scriitori şi artişti obişnuiesc să descrie în operele lor. Dar, de fiecare dată, sentimentele fuseseră extrem de efemere, şi Laurent începuse să creadă că nu va cunoaşte niciodată marea dragoste.

Până când apăruse Izabela...

Când o întâlnise prima oară, fusese hotărât să o seducă şi se distra la culme văzând-o cum roşeşte în faţa şarmului exercitat de el. Pe atunci, era un simplu joc, pe care-l jucase cu măiestrie de multe ori în trecut. Dar, de obicei, odată peştele în cârlig, gata să i se supună cu totul dorinţelor lui, se plictisea repede şi trecea la următoarea pradă.

Asta, până când a realizat că Izabela va pleca şi că, pentru prima dată, nutrea nişte sentimente puternice, astfel încât i-a făcut prima şi singura declaraţie adevărată de dragoste din viaţa lui, cerându-i să rămână la Paris.

Iar ea îl refuzase.

În primele zile după plecarea ei, îşi spusese că se simţea nefericit pentru că era pentru prima dată când o femeie nu-i cădea în braţe. Poate faptul că era intangibilă o făcea şi mai provocatoare, iar gândul că ea traversa oceanul, ca să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, potenţa dramatismul situaţiei.

Dar nu... în final, nu se adeverise nimic din toate astea.

Trecuseră opt săptămâni şi, deşi se culcase cu alte femei, ca să vadă dacă i-ar fi mai uşor să uite, şi apoi se îmbătase în asemenea hal că dormise toată ziua următoare, motiv pentru care fusese aspru mustrat de Landowski, nimic nu-i alinase suferinţa.

Nu îşi putea lua gândul de la Izabela. La atelier se trezea cu ochii pierduţi în depărtare, amintindu-şi cum stătea liniştită în faţa lui, în timp ce el se bucura s-o vadă zi de zi, ore-n şir... *de ce* nu apreciase acel timp mai mult? Se distingea de toate femeile pe care le cunoscuse vreodată, atât de inocentă, atât de bună... după cum descoperise încă din prima zi, când îi pozase atât de plină de pasiune şi dornică să descopere tot ce-i oferea viaţa. Şi bunătatea ei, în acea seară când îl cărase în braţe pe băiat, fără să-i pese dacă e bine sau rău ceea ce face...

În timp ce Laurent golea încă un pahar şi cerea altul, îşi spunea că Izabela este o adevărată zeiţă.

Noaptea, în pat, retrăia toate conversaţiile lor, mustrându-se în sinea lui pentru că uneori se jucase cu emoţiile ei, dorindu-şi să nu fi rostit acele replici insidioase cu care o stânjenise la început.

Acum, plecase pentru totdeauna. Şi era prea târziu.

În afară de asta, se gândea el posomorât, ce i-ar fi putut oferi unei femei ca ea? O mansardă ca vai de lume, unde până şi patul era închiriat cu ora, fără un venit sigur şi cu o reputaţie de fustangiu, despre care sigur ea auzise când se plimbase prin Montparnasse. O văzuse pe Margarida Lopes de Almeida cum îl urmărea cu o privire atotştiutoare, şi Luarent era sigur că-i spusese Izabelei părerea ei despre el.

Comandând o supă, înainte ca absintul să-i întunece raţiunea şi să-şi piardă echilibrul pe scaun, Laurent se întreba pentru a mia oară dacă n-ar fi oportun să trimită scrisoarea pe care o avea în cap de când

plecase ea. Dar, desigur, știa că, dacă ar face-o, ar exista riscul ca aceasta să cadă în mâinile altcuiva, compromițând-o pe Bel.

Era veșnic torturat de ideea că poate ea se și măritase deja. Ar fi vrut s-o întrebe pe Margarida, dar aceasta nu mai trecea pe la atelier, căci cele două luni de ucenicie se încheiaseră. Mai auzise prin Montparnasse că Margarida plecase la Saint-Paul de Vence împreună cu mama ei, unde vremea era mai caldă.

– Brouilly!

Laurent a simțit o mână pe umăr și a ridicat ochii injectați din podea.

– Ce mai faci?

– Sunt bine, Marius. Dar tu?

– La fel ca întotdeauna: sărac, beat și simt nevoia de o femeie lângă mine. Dar trebuie să mă descurc cum pot. Bei ceva?

Laurent l-a văzut pe Marius cum își trage un scaun alături de el. Alt artist anonim, irosindu-și viața prin cafenele, bând alcool ieftin și visând la un viitor strălucit. Și-a amintit de omul care dormea în patul lui din mansarda împuțită și s-a gândit că, mai bine, stă în bar până-n zori și își face somnul acolo unde s-o prăbușești pe stradă.

– Da, a zis el. Încă un absint.

Noaptea aceea a fost începutul unui weekend în care Laurent și-a înecat necazul în băutură. După aceea, când a intrat în atelierul lui Landowski, cu ochii cârpiți de somn, nu și-a mai adus aminte nimic.

– Ia te uită ce pisică rătăcită s-a strecurat aici! i-a spus Landowski băiatului așezat pe un scaun, urmărindu-l cu aviditate pe profesor cum lucrează.

– *Mon Dieu*, domnule profesor, ați făcut progrese, nu glumă!

Laurent se uita uimit la enorma mână a lui Hristos, gândind că Landowski își petrecuse ultimele patruzeci și opt de ore muncind încontinuu.

– Ei bine, nu te-ai arătat la față pe-aici cinci zile, așa că cineva a trebuit să lucreze. Eram pe punctul să anunțăm poliția, să te caute prin canalele din Montparnasse.

– Vreți să spuneți că azi e miercuri? l-a întrebat Laurent, șocat.

– Corect, i-a răspuns Landowski, întorcându-se spre structura albă, imensă și, cu un scalpel, a început să finiseze mulajul încă umed.

Acum, voi da formă unghiilor Domnului nostru, i s-a adresat băiatului, prefăcându-se că-l ignoră complet pe Laurent.

Când Laurent a revenit din bucătărie, unde s-a spălat pe faţă şi a băut două pahare cu apă rece, încercând să scape de durerea cumplită de cap, Landowski i-a aruncat o privire.

– După cum vezi, mi-am găsit un alt asistent. I-a făcut cu ochiul băiatului. Cel puţin, *el* nu dispare cinci zile şi nu vine beat la lucru.

– Îmi cer scuze, domnule profesor, eu...

– Destul! Brouilly, vreau să înţelegi că nu-ţi voi mai tolera o astfel de comportare pe viitor. Am avut nevoie de tine, şi tu n-ai fost aici. Şi, acum, înainte să te atingi de mâinile Mântuitorului, te duci la mine acasă şi-i spui soţiei că ţi-am poruncit să dormi până îţi revii.

– Da, domnule profesor.

Roşu la faţă, Laurent a ieşit din atelier, mustrându-se în sinea lui pentru ceea ce făcuse. Amélie, soţia profesorului, foarte înţelegătoare, i-a făcut imediat patul.

S-a trezit peste patru ore, a făcut un duş rece şi a mâncat un bol cu supă oferit de Amélie şi, când a intrat în atelier, se simţea în formă.

– Arăţi mai bine! a dat aprobator din cap Landowski, privindu-l pe Laurent. Acum, treci la treabă.

Mâna imensă avea fixat indexul, şi băiatul şedea în continuare pe scaun, urmărindu-l pe profesor.

– Acum, începem să modelăm inelarul.

Landowski i-a făcut semn spre mulajele luate de Laurent de pe mâinile Izabelei şi Margaridei.

– Ce set de mâini aţi ales până la urmă? l-a întrebat Laurent.

– N-am idee, pentru că nu au numele notate pe ele. Poate că e mai bine aşa. La urma urmei, sunt mâinile lui Hristos, numai ale Lui.

Laurent studia mulajele, căutând fisura subţire de pe cel al mâinii Margaridei. Nu o găsea.

Cu inima fremătând de fericire, Laurent nu avea nici un dubiu că profesorul alesese mâinile Izabelei pentru cele ale statuii lui Hristos din Rio.

Capitolul 32

Paty do Alferes, Brazilia, noiembrie 1928

În cele două săptămâni, de când Bel se afla în munţi, vedea cum mama ei îşi recapătă treptat forţele. Bel nu ştia dacă asta se întâmpla datorită aerului curat de munte, frumuseţii şi liniştii de acolo sau îngrijirii acordate de Fabiana. Dar Carla mai luase puţin în greutate şi avea suficientă energie ca să se plimbe prin frumoasele grădini, nesprijinită de nimeni.

Mâncau numai alimente de la fermă sau cumpărate de prin partea locului: carne de vită, brânză şi lapte de la capre şi legume şi fructe din gospodăriile vecine. Regiunea era faimoasă pentru producţia de tomate, şi Fabiana era convinsă de efectul lor benefic. Le toca şi folosea sucul rezultat în tot felul de mâncăruri.

Bel, la rândul ei, începea să simtă cum se vindecă şi ea. Se trezea dimineaţa, îşi punea costumul de baie şi înota în lac. După aceea, lua un mic dejun delicios, plus felii de chec făcut de Fabiana, sigur cu efecte terapeutice. Pe pământurile lor era şi o cascadă cu apa proaspătă şi pură, care se scurgea de pe versantul din apropiere. Bel obişnuia să stea sub şuvoiul de apă rece ca gheaţa, care-i masa spatele, admirând priveliştea magnifică din jurul ei.

În timpul zilei, când mama ei se odihnea, Bel se lungea pe canapeaua din verandă şi citea. Prefera cărţi de artă şi filosofie, care-i aduceau pace în suflet, în locul poveştilor romanţate pe care le citea înainte. Ştia acum că erau opere de ficţiune şi că, în realitate, poveştile de dragoste nu prea aveau un deznodământ fericit.

După-amiaza, o înşeua pe Loty şi călărea pe dealuri, oprindu-se în vârful unuia, unde făcea o pauză, bucurându-se de liniştea ce o împresura.

Seara, juca cărţi cu mama ei, după care Bel se retrăgea, somnoroasă, în dormitor. Înainte să adoarmă, îşi spunea rugăciunile, cerând proniei cereşti mai cu seamă ca mama ei să se însănătoşească, tatăl ei să aibă succes în afaceri, şi Laurent – atât de departe de ea, pe care însă îl purta în inima ei – să-şi găsească fericirea în viitor.

Era tot ce putea să facă pentru el. Cu inima curată, fără resentimente.

Faptul că uneori, seara, îi vedea pe Loen şi pe Bruno plimbându-se

la braţ nu-i făcea bine. Ba chiar o dată, i-a surprins sărutându-se lângă lac; a simţit că plesneşte de invidie.

Totuşi, aici, în munţi, Bel părea că lăsase totul în urmă. La fel se simţise şi la Paris, când căsătoria cu Gustavo şi viaţa alături de el i se părea o altă existenţă. La fel de îndepărtat i se părea acum labirintul de alei din Montparnasse, pe unde se imagina uneori plimbându-se cu Laurent.

După trei săptămâni, într-un weekend, a venit la *fazenda* şi Antonio. Imediat, atmosfera s-a schimbat radical; Fabiana freca de zor totul prin casă, iar soţul ei tundea gazonul oricum impecabil şi lustruia toate ornamentele lucioase din alamă atârnate pe peretele din sufragerie.

– Cum se mai simte? a întrebat-o Antonio într-o după-amiază, în timp ce Carla se odihnea.

– Mult mai bine, Pai. Cred că peste câteva săptămâni va putea să revină la Rio. Fabiana are foarte mare grijă de ea.

– Voi vedea dacă este adevărat ce-mi spui. Dar, Izabela, e aproape decembrie. Căsătoria ta este programată la sfârşitul lui ianuarie, şi mai sunt atâtea de făcut. Dacă e aşa cum spui, că mama ta îşi revine graţie îngrijirii Fabianei, cred că ar trebui s-o laşi aici şi să vii cu mine la Rio.

– Dar, Pai, sunt sigură că Mãe vrea să fiu eu alături de ea.

– Şi eu sunt la fel de sigur că mama ta va înţelege că viitoarea mireasă trebuie să se ocupe de nuntă, a contrazis-o imediat Antonio. Ca să nu mai spun că nu te-ai mai văzut de mult cu logodnicul tău. Cred că Gustavo dă dovadă de prea multă răbdare în circumstanţele date. S-ar putea să aibă impresia că îl eviţi ori de câte ori ţi se iveşte ocazia. De asemenea, ştiu că părinţii lui sunt tot mai îngrijoraţi. Şi eu la fel. Aşa că vii cu mine la Rio, şi asta e tot ce am de spus.

După ce tatăl ei a ieşit din încăpere, lui Bel i-a fost clar că fusese învinsă.

– Mãe, i-a spus Carlei, în timp ce o săruta, două zile mai târziu, pregătindu-se de plecare, te rog, dacă ai nevoie de mine, ştii că voi fi fericită să vin aici. Fabiana îmi poate telefona din sat ca să-mi spună cum te mai simţi.

– Nu-ţi face griji în ceea ce mă priveşte, *piccolina*! i-a răspuns Carla, mângâindu-i cu dragoste faţa. Promit să mă fac bine!

Transmite-i scuzele mele *Senhorei* Aires Cabral şi că sper să revin curând la Rio. Hai, mai îmbrăţişează-mă o dată!

Bel a îmbrăţişat-o pe Carla, care a rămas în faţa uşii, făcându-le cu mâna. Antonio i-a transmis un sărut, şi automobilul s-a îndreptat spre şosea.

– Ce bine că-şi revine! a exclamat Antonio deodată. Chiar nu ştiu ce m-aş face fără ea.

Cu surprindere, Bel a sesizat vulnerabilitatea de pe chipul tatălui ei. Cu atât mai mult o surprindea asta, cu cât, în majoritatea timpului, Antonio lăsa impresia că nu-i acordă prea multă atenţie soţiei sale.

Următoarea lună şi-a petrecut-o mai mult la *Casa das Orquídeas*, în compania Luizei, ca să finalizeze aranjamentele de nuntă. Deşi Bel îşi impusese să îşi păstreze calmul cu viitoarea soacră, atitudinea arogantă a acesteia o făcuse de multe ori să-şi muşte limba.

Iniţial, Bel venise cu propuneri privind ceremonia de la biserică şi imnurile preferate, modelul rochiilor domnişoarelor de onoare, pe măsura propriei rochii magnifice, la fel şi pentru meniul micului dejun festiv. Dar, de fiecare dată, Luiza găsea un motiv să respingă ideile lui Bel, considerându-le nepotrivite. În final, ca să nu se enerveze, Bel a decis să aprobe toate sugestiile Luizei.

Gustavo, care uneori participa şi el la discuţiile lor, îi strângea mâna afectuos când Bel pleca acasă.

– Îţi mulţumesc că te-ai purtat atât de frumos cu mama! E obişnuită să aibă ea ultimul cuvânt.

Bel ajungea epuizată acasă, cu o durere groaznică de cap, fiind nevoită să accepte absolut tot ce dorea Luiza şi întrebându-se mereu cum va fi capabilă să se mai controleze, când se vor trezi amândouă sub acelaşi acoperiş.

În timp ce la Rio se instala vara, Bel constata că, în lipsa părinţilor, se bucura de mai multă libertate decât oricând. Loen, dezamăgită că-şi lăsase iubitul la fermă, o însoţea pe Bel atunci când aceasta lua decovilul ca să meargă pe munte, pentru a vedea stadiul lucrărilor la maiestuoasa statuie.

De pe platforma destinată vizitatorilor, vedeau şantierul forfotind de muncitori, barele din fier înfipte la locul lor şi puteau distinge deja

forma crucii.

Priveliştea o liniştea pe Bel. După timpul petrecut în munţi, făcuse pace cu ea însăşi, gândind că, indiferent dacă Laurent îşi mai amintea de ea sau dacă o mai iubea, ea îl va iubi mereu. Îi era clar că nu avea rost să lupte cu acest sentiment. Era conştientă că-l va iubi în secret pe Laurent până la sfârşitul zilelor.

Capitolul 33

Paris, decembrie 1928

– Aşadar, mulajele sunt gata, mai rămâne să le dezasamblăm şi să le expediem spre marea ţară producătoare de cafea de peste ocean, a conchis Landowski, studiind capul şi mâinile lui Hristos, care ocupau acum întreg spaţiul din atelier.

Pe Landowski îl preocupa în continuare forma capului.

– Am o problemă cu bărbia. Mi se pare că se detaşează de restul feţei, ca o porţiune disproporţionat de mare, dar nebunul de brazilian spune că aşa vrea el să arate.

– Totuşi, domnule profesor, de la mare distanţă va arăta altfel decât arată de aproape, i-a atras atenţia Laurent.

– Numai Tatăl Lui din cer ştie dacă această capodoperă va ajunge întreagă la Rio de Janeiro, a mormăit nemulţumit Landowski. Brazilianul mi-a spus că trimite un vapor de marfă, ca să încarce toate piesele. Să sperăm că nu vor fi valuri mari, altfel, un alt vas ar putea să le izbească şi să le facă zob. Dac-aş putea, le-aş însoţi, ca să dirijez încărcarea şi să văd cum sunt asamblate, dar timpul nu-mi permite. Acest proiect mi-a mâncat deja mai mult timp decât credeam şi mai am de terminat şi statuia lui Sun Yat-sen. Am rămas foarte mult în urmă! Ei bine, a oftat el, am făcut tot ce-am putut şi, acum, alţii trebuie să se ocupe de toate astea.

Pe când Laurent îl asculta pe Landowski, o idee începea să se contureze în mintea lui. Nu a exprimat-o însă în cuvinte. Nu încă!

A doua zi, Heitor da Silva Costa a venit la atelier, şi cei doi au decis unde şi cum capul sculpturii va fi tăiat în părţile componente. Laurent l-a auzit din nou pe Landowski exprimându-şi îngrijorarea cu privire la siguranţa lucrărilor la bordul vasului.

– Ai dreptate, a oftat şi Heitor. Ar trebui să vegheze cineva permanent asupra lor, dar n-am nici un om disponibil din echipa mea. Toţi au încă foarte mult de lucru.

– Aş putea merge eu, a intervenit Laurent deodată.

Cei doi l-au privit surprinşi.

– Tu, Brouilly? Mă mir, credeam că nu te dezlipeşti de străzile din Montparnasse şi de viaţa ta de huzur de aici, a replicat Landowski.

– Din păcate, domnule profesor, n-am avut niciodată ocazia să

călătoresc în afara Franţei. Poate câteva luni petrecute într-o ţară atât de exotică m-ar ajuta să-mi extind orizonturile artistice şi să mă inspire.

– A, da, sunt sigur că, la întoarcere, vei crea măreaţa statuie a unui imens bob de cafea, l-a luat Landowski peste picior.

– *Senhor* Brouilly, i s-a adresat Heitor pe un ton serios, dacă n-ai spus-o în glumă, cred că e o idee excelentă. Ai fost prezent încă de la începutul proiectului. De fapt, ai contribuit la crearea sculpturii cu propriile dumitale mâini. Dacă profesorul se poate lipsi de dumneata, vei putea acţiona în numele lui, la Rio, în timpul asamblării ei.

– Eu zic să te asiguri ca nu cumva un deget să rămână înfipt în nasul Mântuitorului, atunci când muncitorii vor asambla părţile componente, a bombănit cinic Landowski.

– Aş merge bucuros în Brazilia, dacă sunteţi de acord, domnule profesor, a repetat Laurent. Când urmează să ne îmbarcăm, *Monsieur* da Silva Costa?

– Am închiriat vaporul, care ajunge săptămâna viitoare, aşa că vom avea suficient timp să desfacem sculpturile în bucăţi şi să le împachetăm bine în lăzi. Cu cât ajung mai repede la Rio şi avem toate părţile componente la dispoziţie, cu atât voi fi mai fericit. *Monsieur* Brouilly, puteţi pleca într-un timp atât de scurt?

– Sigur că va trebui să-şi consulte agenda, să vadă dacă îşi poate amâna celelalte angajamente, a sărit Landowski, aruncându-i o privire lui Laurent, care îi sugera acestuia să se abţină de la comentarii. Presupun că va fi recompensat financiar pentru timpul pierdut? De exemplu, casă şi masă gratuite?

– Sigur, a acceptat Heitor fără să stea pe gânduri. De fapt, chiar mi-am amintit că am primit un telefon, cu câteva zile în urmă, de la Gustavo Aires Cabral, logodnicul Izabelei Bonifacio. A auzit despre statuia pe care i-aţi făcut-o logodnicei sale, *Senhor* Brouilly, şi ar dori să i-o ofere ca dar de nuntă. I-am promis că vă voi întreba dacă sunteţi dispus să i-o vindeţi.

– Eu…

Laurent era pe punctul să-i spună că, cu nici un chip, nu va vinde vreodată statuia scumpei sale Izabela, când a intervenit din nou Landowski.

– Ce păcat, taman când ai găsit un cumpărător bogat pentru ea aici. Brouilly, i-ai acceptat oferta?

Derutat, Laurent a răspuns:

– Nu, eu…

– Atunci poate că logodnicul domnişoarei Bonifacio îţi va prezenta oferta dumnealui şi vei putea lua o hotărâre. Parcă mi-ai zis că ai primit deja o ofertă de două mii de franci, sau greşesc?

Landowski i-a aruncat o privire scurtă lui Laurent, prin care-l îndemna să intre în jocul lui.

– Da.

– Aşadar, Heitor, transmite-i-i domnului Aires Cabral că, dacă este dispus să ofere mai mult şi să acopere costurile expedierii statuii la Rio, va ieşi câştigător.

– Aşa voi face! a promis Heitor, care nu părea deloc dispus să negocieze preţul acelei statui, ocupat cu propriile probleme. Sunt sigur că se va rezolva. Voi veni mâine, să vedem ce progrese facem cu imensul nostru puzzle. Vă urez o zi bună amândurora! i-a salutat Heitor cu un semn din cap şi a ieşit din atelier.

– Domnule profesor, ce-a fost asta? a izbucnit uimit Laurent. N-am nici un cumpărător pentru statuia domnişoarei Izabela. De fapt, nici n-am de gând s-o vând.

– Brouilly, chiar nu înţelegi că am făcut-o spre binele tău? l-a luat la rost Landowski. Ar trebui să-mi mulţumeşti! Şi să nu crezi că îmi scapă adevăratul motiv pentru care vrei să traversezi jumătate de glob. În plus, dacă te hotărăşti să rămâi în Brazilia, vei avea nevoie de ceva bani. Şi, ce nevoie mai ai acolo de preţioasa ta statuie, când vei fi aproape de persoana care a inspirat-o? Lasă-i logodnicul să o aibă imortalizată în piatră şi să-i adore frumuseţea exterioară. Cred că n-a ajuns niciodată la inima ei aşa cum ai făcut-o tu. Eu unul consider că e un troc bun, a chicotit amuzat Landowski. Şi, acum, la treabă!

În noaptea aceea, pe când Laurent se cuibărea pe salteaua din atelier, înghesuită între capul şi mâinile enorme ale Mântuitorului, se întreba ce avea în cap.

Izabela îi explicase răspicat ce îşi dorea pentru viitorul ei. Evident, căsătoria ei era iminentă şi, foarte probabil, oficiată până la sosirea lui la Rio. Nu era sigur ce anume spera ducându-se acolo.

Dar Laurent, la fel ca toţi înamoraţii, se încredea mult în destin. Cu ochii aţintiţi la palma gigantică de deasupra lui, nutrea speranţa ca aceasta să-l ajute.

Capitolul 34

Rio de Janeiro, ianuarie 1929

Dimineaţa nunţii lui Gustavo Maurício Aires Cabral cu Izabela Rosa Bonifacio se anunţa toridă şi senină, fără pic de nor. Fără tragere de inimă, Bel s-a dat jos pentru ultima oară din patul ei de fată. Era devreme şi, când a ieşit din dormitor, singurul sunet care se auzea era zdrăngănitul tigăilor în bucătărie.

A coborât scara în picioarele goale, a trecut prin salon, apoi a intrat în micul alcov, unde se afla capela. A aprins o candelă la altar, a înghenuncheat pe covoraşul roşu din catifea, a închis ochii şi şi-a prins mâinile într-o rugăciune fierbinte.

– Te rog, Binecuvântată Fecioară, în ziua nunţii mele, dă-mi puterea să intru cu inima deschisă în această căsnicie şi să fiu o soţie bună şi iubitoare. Şi răbdătoare cu socrii mei, a adăugat ea repede. Dă-mi prunci sănătoşi, astfel ca să mă simt binecuvântată, şi nu răpusă de probleme personale. Adu-i bogăţie în continuare tatălui meu şi, te implor, fă-o bine pe mult iubita mea mamă. Amin!

Deschizând ochii, Bel s-a uitat în sus, spre faţa Madonei, şi şi-a şters lacrimile.

– Eşti femeie, aşa că sper că-mi vei ierta sentimentele pe care le port încă în inimă, a şoptit ea temător.

Peste câteva minute, Bel s-a ridicat şi, cu un oftat greu, a ieşit din capelă ca să înceapă ceea ce ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viaţa ei.

Teoretic, nicicum n-ar fi putut decurge mai bine acea zi. Străzile erau pline de oameni curioşi să îi vadă pe Izabela şi pe tatăl ei sosind la catedrală, scandând urări în momentul în care ea a coborât din Rolls-Royce, în uimitoarea rochie de dantelă Chantilly, confecţionată de Jeanne Lanvin la Paris. Catedrala magnifică era ticsită până la refuz, şi, când tatăl ei o conducea foarte mândru spre altar, prin vălul alb fin ce-i acoperea faţa, Bel putea zări multe feţe cunoscute din înalta societate.

Peste o oră, în bătaia clopotelor, Gustavo îşi conducea mireasa afară din catedrală. Mulţimea ovaţiona în timp ce mirii, într-o trăsură deschisă, străbăteau străzile spre Copacabana Palace. Împreună cu proaspătul ei soţ, Bel le-a urat apoi bun venit celor trei sute de oaspeţi

care umpleau imensul salon.

După ce au fost servite numeroasele preparate la micul dejun festiv, Bel şi Gustavo s-au retras în apartamentul lor ca să se odihnească înaintea marelui bal programat seara târziu.

Imediat ce uşile s-au închis în spatele lor, Gustavo a luat-o în braţe.

– În sfârşit, a murmurat el cu buzele pe gâtul ei. Pot să te sărut. Vino aici!

I-a prins faţa în mâini, începând să o sărute cu ferocitate, ca un hămesit. Mâinile lui s-au lăsat apoi pe sânii ei, acoperiţi de un strat fin de dantelă, strivindu-i între degete.

– Au! a ţipat Bel. Mă doare!

– Bel, iartă-mă! i-a spus Gustavo, recăpătându-şi controlul cu un efort vizibil. Dar trebuie să înţelegi că te-am aşteptat o eternitate. Acum nu mai contează, i-a făcut el cu ochiul. Doar câteva ore până când te voi ţine goală în braţe. Vrei să bei ceva?

Când s-a întors cu spatele la ea, Bel s-a cutremurat.

L-a urmărit cu privirea pe Gustavo cum îşi umple un pahar cu brandy.

– Nu, mulţumesc!

– Poate că e mai bine. N-aş vrea să fii ameţită astă-seară. I-a zâmbit şi a ridicat paharul în cinstea ei: Pentru soţia mea, frumoasa mea soţie! a adăugat şi a dat pe gât tot conţinutul.

Bel remarcase în câteva rânduri, când îl însoţise la tot felul de evenimente sociale, în ultima vreme, faptul că lui Gustavo îi plăcea alcoolul. O dată, chiar i se păruse puţin cherchelit, când plecaseră acasă.

– Vreau să-ţi spun că ţi-am cumpărat un cadou de nuntă foarte special, a informat-o el. Din păcate, nu a sosit încă, dar îl vei avea când revenim din luna de miere. Vrei să te ajut să-ţi dai jos rochia, ca să te odihneşti puţin?

Bel a aruncat o privire spre imensul pat dublu din apartament, jinduind să se întindă pe el. O dureau rău picioarele strânse în pantofii din satin cu toc înalt, plus tiara şi părul ridicat într-o coafură înaltă, care o făceau să fie cu peste zece centimetri mai înaltă decât mirele, ceea ce îi îngreuna situaţia. Nemaivorbind de corsetul straşnic strâns de Loen, sub rochia de dantelă. Dar gândul că Gustavo ar putea s-o

atingă cu degetele lui subţiri şi palide nu era o opţiune atrăgătoare.

– Mă duc în baie, i-a spus roşie toată de stânjeneală.

Gustavo a încuviinţat din cap, turnându-şi încă un pahar de brandy.

Bel a intrat în opulenta încăpere, îmbrăcată în oglinzi, şi s-a aşezat pe un scaun. Cu ochii închişi, se gândea cât era de ridicol faptul că un inel pe deget şi câteva fraze scurte îi puteau da toată viaţa peste cap.

Contrastul dintre viaţa ei de până atunci, când trebuise să-şi apere virtutea cu orice preţ, şi cea de acum, când peste câteva ore urma să rămână singură în dormitor cu un bărbat, înlănţuiţi în cele mai intime ipostaze, i se părea culmea ridicolului. S-a uitat în oglindă şi a oftat.

– Pentru mine, e un străin.

Apoi, şi-a amintit conversaţia purtată cu mama ei, cu o seară în urmă.

Carla, arătând mult mai întremată după perioada petrecută la *fazenda*, intrase în dormitorul ei, înainte ca Bel să stingă lumina, şi o luase în braţe.

– *Querida*, vreau să-ţi spun cum va fi mâine-noapte, începuse ea.

– Mãe, o oprise Bel oripilată, cred că ştiu.

Deşi mama ei arăta cumva uşurată, a insistat totuşi să îi explice.

– Atunci, ştii că prima dată s-ar putea să simţi un oarecare… disconfort? Şi că s-ar putea să sângerezi? Deşi unii susţin că, dacă ai călărit toată viaţa, este posibil ca acel ţesut delicat să se fi rupt deja. Iar tu ai călărit mult cât ai stat în munţi.

– N-am ştiut, i-a răspuns Bel.

– Acest… proces îţi ia ceva timp ca să te obişnuieşti cu el, dar cred că Gustavo are suficientă experienţă şi se va purta cu blândeţe cu tine.

– Mãe, e demn… pentru o doamnă să-ţi placă? a întrebat-o Bel.

Carla a izbucnit în râs.

– Bineînţeles, *querida*. Vei fi o femeie măritată, şi nimic nu îi este mai mult pe plac unui soţ decât ca femeia lui să fie dispusă să guste din plăcerile vieţii intime. Aşa îţi ţii soţul lângă tine; aşa mi l-am păstrat şi eu pe al meu. Obrajii i s-au colorat brusc. Şi adu-ţi aminte, astfel faci voia Domnului, şi anume aduci pe lume prunci. Legătura dintre soţi e un lucru sacru. Noapte bună, Izabela! Somn uşor şi nu te teme de ziua de mâine. Îţi promit că va fi mai bine decât crezi tu.

Pe când Bel își amintea conversația aceasta, se gândea câtă repulsie simțea la gândul că Gustavo o putea atinge în felurile descrise subtil de mama ei. Ridicându-se ca să se întoarcă în dormitor, spera ca aceste trăiri să se datoreze numai emoțiilor unei noi experiențe, și, după aceea, lucrurile să decurgă așa cum îi spusese Carla.

Cei prezenți în imensa sală de bal au amuțit, uluiți, când Izabela și-a făcut apariția în magnifica rochie de seară alb-argintie Patou, care îi scotea în evidență formele și care, la spate, se termina cu o trenă amplă, asemenea unei cascade înspumate.

Gustavo a strâns-o la piept în aplauzele invitaților.

– Cât ești de frumoasă, iubita mea! Cred că toți bărbații de aici sunt geloși pe mine! i-a șoptit repede la ureche.

În afară de primul dans al mirilor, în următoarele trei ore, Bel de-abia dacă l-a mai văzut pe Gustavo, fiecare trebuind să se ocupe de invitații proprii. Bel a dansat cu numeroși necunoscuți care, la unison, i-au declarat cât de invidioși erau pe Gustavo, pentru că pusese mâna pe ea. Consumase foarte puțin alcool, având deja o senzație de greață de la tensiunea acumulată, neliniștită în momentul în care toți invitații s-au adunat în fața scării principale ca să-i ovaționeze pe miri înainte ca aceștia să urce în apartamentul lor.

– Este și timpul! i-a spus Gustavo, apărând alături de ea și, împreună, s-au dus în fața mulțimii.

Gustavo a cerut să se facă liniște.

– *Meus senhores, senhoras e amigos!* Vreau să vă mulțumesc pentru că ați venit să celebrați această mare zi alături de noi. Acum, este timpul să-mi iau soția de mână și să o conduc la etaj.

S-au auzit câteva fluierături și comentarii deocheate.

– Așa că vă urez noapte bună și la revedere! Vino, Izabela! i-a oferit el brațul.

Apoi au urcat împreună scările.

De data asta, după ce ușa apartamentului s-a închis, Gustavo a dat uitării bunele maniere. Fără alte preparative, a împins-o pe pat și i-a prins mâinile într-ale lui, acoperindu-i fața și gâtul cu sărutări frenetice, trăgând apoi de zor de superba ei rochie.

– Stai puțin! a încercat ea să-l domolească. Descheie-mi, te rog, nasturii de la spate, i-a zis, mulțumită că putea să nu-i mai simtă pe

faţă răsuflarea duhnind a alcool.

El a tras cu stângăcie de micuţele perle, fără a izbuti să descheie rochia şi, enervat, a sfâşiat în cele din urmă dantela fină.

După ce i-a scos rochia, i-a desfăcut sutienul şi s-a repezit ca un turbat spre sfârcurile ei. Şi-a strecurat apoi mâna spre triunghiul de mătase care-i acoperea părţile intime.

După câteva secunde, mătasea a cedat. Încă îmbrăcat, s-a lăsat greu peste ea, gemând enervat că nu reuşea s-o posede, dar reuşind în final să pătrundă în ea.

Bel zăcea sub el, muşcându-şi buzele de durere. Părea că toată lumea se întunecase în jurul ei. A închis ochii, respirând adânc, ca să înlăture panica tot mai mare ce o cuprindea. Din fericire, după numai câteva secunde, Gustavo a scos un ţipăt ascuţit ca de femeie şi s-a prăbuşit peste ea.

Bel stătea nemişcată, auzindu-l cum gâfâie. Avea faţa îngropată în pernă şi se lăsase cu toată greutatea peste ea. Când a făcut o mişcare ca să-l împingă la o parte, Gustavo a ridicat capul, uitându-se în ochii ei.

– Eşti în sfârşit a mea! Apoi i-a zâmbit, atingându-i obrazul. Du-te să te speli! Ştii că prima dată...

– Ştiu, a replicat ea repede, fugind spre baie, înainte ca el să mai spună ceva.

Bel era mulţumită că purtase acea conversaţie stânjenitoare cu mama ei în seara precedentă. Pentru că, deşi simţea durere în interior, după ce s-a şters cu prosopul, a constatat că pe acesta nu rămăsese nici o pată. Şi-a desfăcut părul şi s-a schimbat într-o cămaşă de noapte şi un *peignoir*, lăsate de cameristă în cuierul de pe uşă. Când a revenit în dormitor, Gustavo stătea lungit, gol, pe pat, cu o expresie ciudată pe faţă.

– Am cercetat, dar nu e vreo urmă de sânge pe cearceaf. O privea acuzator. Cum e posibil aşa ceva?

– Mama mi-a spus că este posibil din cauză că am călărit foarte mult în copilărie, i-a răspuns, stânjenită de grosolănia lui.

– Aha! Asta o fi explicaţia. Sigur ai fost virgină?

– Gustavo, mă insulţi!

Bel simţea cum se înfurie.

– Da, da, sigur. A bătut apoi cu palma în salteaua patului, făcându-i

semn să se aşeze lângă el. Atunci vino în pat, alături de soţul tău.

Bel a făcut întocmai, încă ofensată de insinuările lui.

Gustavo a prins-o imediat în braţe, strângând-o tare la piept, şi apoi a întins mâna să stingă lumina.

– Deci, eşti de acord că, acum, eu sunt soţul tău, şi tu, soţia mea.

– Da.

– Te iubesc, Izabela! Asta e cea mai fericită noapte din viaţa mea.

– Şi pentru mine! de-abia a reuşit ea să îngaime, dându-i replica aşteptată, în ciuda sentimentelor adânc ascunse în inima ei.

În acest timp, când Bel nu putea să adoarmă alături de proaspătul ei soţ, vaporul cu încărcătura preţioasă, sculptura capului şi mâinilor Mântuitorului, însoţite de Laurent Brouilly, arunca ancora în portul din suburbiile oraşului Rio de Janeiro.

Capitolul 35

Când Laurent s-a trezit după prima noapte petrecută pe uscat în ultimele şase săptămâni, a constatat că atât el, cât şi cearceafurile erau leoarcă de sudoare. Nici cele mai toride nopţi estivale din Montparnasse nu suportau comparaţie cu arşiţa de aici, din Brazilia.

S-a îndreptat, clătinându-se, spre măsuţa, unde îngrijitoarea lăsase o cană plină cu apă şi a băut până a simţit că şi-a potolit setea. În baia mică de alături, a dat drumul la robinetul de la chiuvetă şi şi-a băgat capul sub jetul de apă. Înfăşurat într-un prosop, mai înviorat acum, Laurent s-a întors în dormitor unde a deschis obloanele.

Noaptea trecută, când sosise la hotelul indicat de Heitor, până a găsit un apartament de închiriat, trecuse bine de miezul nopţii şi era prea întuneric ca să vadă unde se află. Dar, lungit în pat, auzise valurile cum se sparg la ţărm, trăgând concluzia că se afla în apropierea oceanului.

Iar dimineaţă... ce privelişte uluitoare! Oriîncotro se uita, i se desfăşura în faţa ochilor cea mai mare şi magnifică plajă pe care o văzuse vreodată. Kilometri întregi cu cel mai alb şi fin nisip, necălcat de picior de om, pentru că era foarte devreme, şi valuri înalte, cam de doi metri, care se zdrobeau înspumate, împroşcând ţărmul.

Lui Laurent îi plăcea mult să înoate în Mediterana atunci când se ducea împreună cu familia lui la casa de vacanţă de lângă Saint Raphaël, şi acum tânjea să iasă din hotel, să traverseze şoseaua şi să se arunce în apă. Trebuia, totuşi, să se intereseze mai întâi dacă, în locul acela, se putea înota. Poate că erau rechini în acele ape sau cine ştie ce alte pericole mai pândeau. Înainte de plecare, fusese avertizat că trebuie să fie cu mare băgare la tropice.

Chiar şi aerul avea un miros nou, exotic. La fel ca mulţi compatrioţi, graţie faptului că, în propria ţară, se putea bucura de toate anotimpurile – de la pantele abrupte, acoperite cu zăpadă ale Alpilor în miezul iernii, până la splendidul sud în timpul verii, cu priveliştile şi căldura lui –, Laurent nu fusese niciodată tentat să călătorească peste hotare.

Dar, acum, se simţea ruşinat la gândul că nutrise cu aroganţă convingerea că nici o altă ţară nu-i putea oferi nimic nou.

Dorea să exploreze împrejurimile, dar, înainte de asta, trebuia să se

întâlnească cu managerul şantierului, domnul Heitor Levy, care-i lăsase un bilet la hotel, informându-l că vine să-l ia la ora unsprezece dimineaţa. Capul şi mâinile lui Hristos fuseseră descărcate de pe vapor, şi lăzile, cărate la micuţa fermă a domnului Levy. Laurent spera din tot sufletul ca structurile delicate să fi supravieţuit intacte lungului voiaj. Pe vapor, le controlase de patru ori pe zi şi, acum, se ruga să nu se fi întâmplat nimic la descărcarea lor de pe vas.

A început să se îmbrace, observând că picioarele lui erau pline de mici umflături roşietice. S-a scărpinat şi şi-a tras pantalonii, iritat la gândul că ţânţarii brazilieni, înfometaţi, se înfruptaseră toată noaptea cu sângele lui.

Coborând scara, a intrat în salonul mare, unde a dat cu ochii de o masă lungă, încărcată cu fructe exotice. Nu ştia cum se numesc, dar, hotărât să le guste pe toate, le-a luat la rând, muşcând din fiecare. Apoi a înfulecat o bucată de chec de-abia scos din cuptor, cu un miros apetisant. O chelnăriţă i-a turnat o cană cu cafea fierbinte şi tare, pe care a băut-o încântat, simţindu-se dintr-odată ca acasă.

La ora unsprezece, a intrat în holul hotelului, unde a văzut un bărbat care se uita la ceas. Presupunând că era domnul Levy, s-a îndreptat spre el, întinzându-i mâna.

– Bine aţi venit la Rio, *Senhor* Brouilly! Cum a fost călătoria? l-a întrebat omul într-o franceză bunicică.

– Foarte confortabilă, mulţumesc! Am învăţat de la marinari toate jocurile de cărţi posibile şi tot felul de bancuri deocheate, i-a răspuns, zâmbind, Laurent.

– Perfect. Maşina mea aşteaptă afară şi vom merge la moşia mea.

În timp ce treceau cu automobilul pe străzile oraşului, Laurent era surprins de aspectul modern al acestuia. Hâtrul profesor îl tachinase înainte de plecare, avertizându-l că va găsi aici indigeni alergând goi pe străzi, cu suliţe în mâini şi cu apucături de canibali. Oraşul era la fel de civilizat şi de occidental precum cele din Franţa.

A remarcat, totuşi, că localnicii aveau tenul cafeniu, deşi erau îmbrăcaţi cu haine la modă ca la Paris. Apoi Laurent a observat în depărtare un cartier de colibe.

– Le spunem *favele*, i-a explicat Levy, şi, din păcate, sunt foarte populate.

Laurent s-a gândit că, la Paris, sărăcia nu era atât de vizibilă. Aici, bogăţia şi pauperitatea păreau complet separate, ocupând teritorii distincte.

– Într-adevăr, *Senhor* Brouilly, a dat Levy glas gândurilor lui Laurent, aici, în Brazilia, bogaţii sunt foarte bogaţi, iar săracii… mor de foame, a ridicat el din umeri.

– *Monsieur*, sunteţi portughez?

– Nu. Mama este italiancă, şi tatăl, german. Şi eu sunt evreu. Aici, în Brazilia, veţi descoperi diferite naţionalităţi, deşi numai portughezii se consideră brazilieni get-beget. Sunt mulţi imigranţi din Italia, Spania şi, desigur, africani, aduşi de portughezi ca sclavi pe plantaţiile de cafea. Mai nou, avem o afluenţă masivă de japonezi. Toţi vin aici în căutare de aur. Unii îl găsesc, alţii, din păcate, nu, şi sfârşesc în favele.

– Este complet diferit de Franţa. Majoritatea locuitorilor de acolo sunt nativi, a comentat Laurent.

– Dar, *Senhor* Brouilly, aceasta e Lumea Nouă, şi cu toţii contribuim la construirea ei, indiferent unde ne-am născut.

Brouilly nu avea să uite niciodată bizarul spectacol oferit de enormul cap al lui Hristos, tronând în mijlocul unui câmp, în vreme ce găinile ciuguleau iarba din jur, iar un cocoş mai îndrăzneţ şedea cocoţat pe nasul Lui.

– *Senhor* da Silva Costa m-a sunat la cinci dimineaţa ca să afle dacă preţiosul său Mântuitor a ajuns la destinaţie în siguranţă. Aşa că am decis să îmbinăm părţile componente aici, ca să mă asigur că este totul în regulă. Până acum, constat că totul este bine, a adăugat Levy.

Vederea capului, cu care se familiarizase atât de mult în atelierul lui Landowski, aflat acum la mii de kilometri depărtare, l-a emoţionat pe Laurent.

– Mi se pare că a beneficiat de protecţia divină în timpul călătoriei, a remarcat Levy, mişcat şi el de imaginea din faţa ochilor. Încă nu îndrăznesc să recompun şi mâinile, dar, din câte am văzut, sunt şi ele întregi. Unul dintre muncitorii mei va face o fotografie, ca să marcăm ocazia. Le voi trimite copii şi lui *Senhor* da Silva Costa, şi domnului Landowski.

După ce s-a lăsat fotografiat şi a cercetat atent fiecare centimetru din capul şi mâinile Mântuitorului, ca să-i scrie lui Landowski,

Laurent spera ca şi statuia lui Bel să nu fi suferit vreun prejudiciu. Se afla acum într-o ladă, într-una din magaziile din port.

După ce se frământase dacă să o vândă sau nu, Laurent acceptase în final sfatul lui Landowski şi primise oferta lui *Senhor* Aires Cabral, de două mii cinci sute de franci. Profesorul avusese dreptate: Putea realiza o altă sculptură, şi banii îi erau absolut necesari, indiferent de ceea ce urma să se petreacă în viitor.

– Aşadar, misiunea dumitale a fost îndeplinită cu succes, deşi sunt sigur că de-abia aştepţi să vezi şantierul de pe muntele Corcovado, i-a spus Levy. Este o experienţă extraordinară. Eu stau acolo sus, împreună cu muncitorii, pentru că mai avem puţin timp la dispoziţie până la terminarea proiectului.

– Mi-ar plăcea mult să-l văd! a exclamat Laurent. M-am tot gândit cum este posibil să ridici un astfel de monument în vârf de munte.

– La fel şi noi, i-a spus Levy. Dar te asigur că aşa va fi. Şi, acum, *Senhor* da Silva Costa mi-a spus că ai nevoie de un apartament pe toată durata şederii aici. M-a rugat să te ajut, dat fiind că nu ştii o boabă de portugheză.

– Recunosc, domnule, nu ştiu.

– Vreau să-ţi spun că, întâmplător, am un apartament disponibil. Se află în zona Ipanema, nu departe de plaja Copacabana, unde locuiesc eu. L-am cumpărat când nu eram însurat, şi, pe urmă, nu m-a lăsat inima să-l vând. Aş fi fericit să ţi-l închiriez cât stai aici. Şi, aşa cum aţi convenit în Franţa, chiria o va achita *Senhor* da Silva Costa. Cred că-ţi va plăcea, pentru că are o privelişte spectaculoasă şi este foarte luminos. Perfect pentru un artist ca dumneata, a adăugat el.

– Vă mulţumesc, domnule Levy! Sunteţi foarte generos!

– În regulă, mergem să-l vedem. Şi, dacă eşti de acord, te poţi muta chiar azi.

Spre seară, Laurent era mândrul chiriaş al unui apartament spaţios, aerisit, situat la etajul trei al unui bloc aproape de plaja Ipanema. Camerele cu tavane înalte erau mobilate elegant şi, când a deschis uşa spre balconul umbros, a văzut plaja, întinzându-se cât vedeai cu ochii. Briza caldă aducea cu ea mirosul proaspăt, inconfundabil, al oceanului.

După ce i-a adus valiza de la hotel, Levy i-a spus că va reveni ca să-i

facă cunoştinţă cu menajera, care urma să-i gătească şi să îngrijească apartamentul pe durata şederii lui.

Laurent se plimba uluit dintr-o cameră în alta, minunându-se de tot acel lux pus la dispoziţia lui, după cămăruţa de la mansarda din Montparnasse, nemaipomenind că avea la dispoziţie şi o menajeră. S-a întins pe patul mare din mahon, simţind aerul răcoros oferit de ventilatorul din tavan, de parcă nişte aripi micuţe îi mângâiau obrajii. Suspinând mulţumit, a adormit numaidecât.

În seara aceea, aşa cum îi promisese, Levy a adus-o pe Monica, o africancă de vârstă mijlocie.

– Ştie că nu vorbeşti portugheza, dar, dacă eşti de acord, domnule Brouilly, va face curat în apartament, îţi va cumpăra alimente de la piaţă şi îţi va pregăti cina. Dacă ai nevoie de ceva, e un telefon în salon, şi te rog să mă suni indiferent de oră.

– *Monsieur* Levy, nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru generozitatea dumneavoastră, i-a răspuns Laurent plin de recunoştinţă.

– Eşti oaspete de onoare aici, în Brazilia, şi nu vrem să-l informezi pe *Senhor* Landowski şi pe ceilalţi compatrioţi că trăim ca nişte sălbatici, i-a spus Levy zâmbind.

– Categoric nu, *monsieur*. Din ce-am văzut până acum, consider că sunteţi mai emancipaţi decât parizienii.

– Apropo, statuia dumitale a ajuns în siguranţă? s-a interesat Levy.

– Da, se află în port, şi autorităţile vamale mi-au spus că-l vor anunţa pe cumpărător, ca să i-o expedieze.

– A, soţii Aires Cabral sunt în luna de miere acum. S-au căsătorit ieri.

Laurent îl privea şocat pe Levy.

– *Mademoiselle* Izabela s-a măritat ieri?

– Da. Fotografia lor este pe prima pagină a tuturor ziarelor de dimineaţă. Mireasa e de o rară frumuseţe. Un mariaj în înalta societate. Se pare că modelul statuii dumitale a făcut o alegere bună.

Laurent simţea că i se face rău. Nu mai putea să îndure gândul că Izabela se măritase exact în ziua în sosirii lui la Rio.

– Ei bine, trebuie să plec! Noapte bună, *Senhor* Brouilly!

Înainte să plece, Levy i-a amintit artistului că va veni a doua zi la

ora două ca să-l ia la şantier, sus, pe muntele Corcovado. Monica zdrăngănea deja cratiţele la bucătărie, şi un miros îmbietor venea din partea aceea a apartamentului.

Având nevoie imediat de o tărie, Laurent a scos din geamantan o sticlă cu vin, a desfăcut dopul şi a mers pe terasă. Cu picioarele ridicate pe masă, şi-a turnat un pahar şi l-a dat tot pe gât, aroma vinului amintindu-i imediat de casă. Cu inima grea, privea apusul soarelui.

– Izabela, sunt aici, în frumoasa ta ţară! a şoptit el. Am bătut atâta drum ca să te găsesc, dar se pare că e prea târziu.

Capitolul 36

La o săptămână de la căsătorie, Bel sosea acasă din luna de miere, tensionată şi epuizată. Fuseseră în regiunea Minas Gerais, unde o mătuşă a lui Gustavo avea o veche casă superbă. Aerul, lipsit de briza mării sau de aerul montan, fusese înăbuşitor, atât de încins încât îi ardea nările.

Avusese de îndurat nenumărate cine, organizate special pentru ca membrii mai vârstnici ai familiei lui Gustavo să o cunoască, fiind prea slăbiţi de puteri ca să participe la nuntă. Ar fi putut însă îndura toate acestea, dacă n-ar fi fost nopţile…

Un lucru pe care mama ei nu i-l spusese era cât de des se presupunea că vor avea loc acte de amor între pereţii dormitorului conjugal. Ea crezuse că o dată pe săptămână, dar apetitul lui Gustavo părea de nepotolit. Chiar dacă se forţase să se relaxeze şi să găsească plăcere în acele acte intime – pe care nimeni nu i le explicase şi care o făceau încă să roşească –, nu reuşise deloc.

În fiecare noapte, după ce trăgea după el uşa de la dormitor, Gustavo se năpustea asupra ei ca un sălbatic, sfâşiindu-i hainele, uneori, chiar fără să-şi mai bată capul s-o dezbrace.

Stătea nemişcată, suportând greutatea trupului său peste al ei, aşteptând ca totul să se termine.

Se consola cel puţin la gândul că, după ce termina, Gustavo adormea imediat, deşi, uneori, dimineaţa, se năpustea din nou asupra ei.

Noaptea trecută, el încercase să facă cu ea sex oral. Când Bel icnise de greaţă, el izbucnise în râs, spunându-i că ar trebui să se obişnuiască cu ideea, pentru că era ceva normal între soţi şi că nu trebuia să se ruşineze.

Bel avea nevoie cu disperare de nişte sfaturi în domeniu, de cineva care să-i spună ce însemna normalitatea într-o căsnicie sau dacă trebuia să îndure acest supliciu tot restul vieţii. Unde erau tandreţea, gesturile afectuoase de care pomenise mama ei? Se tot întreba asta când intra în dormitorul conjugal, recent renovat, din *Casa das Orquídeas*. Se simţea mai degrabă ca o păpuşă de cârpă, o jucărie în mâinile soţului ei.

Acasă, tatăl ei avea un dressing cu un pat, unde dormea deseori.

Dar aici nu exista un asemenea lux, se gândea ea disperată, în timp ce intra în baia cea nouă de lângă dormitor. Poate, dacă va reuşi să rămână însărcinată, o va lăsa în pace.

Bel încerca să se consoleze cu ideea că, în timpul zilei, Gustavo se purta exemplar cu ea. O prindea mereu de mână, o îmbrăţişa când mergeau la plimbare şi mărturisea oicărei persoane dispuse să-l asculte cât de fericit era. Dacă ororile nocturne ar înceta, Bel se simţea capabilă să facă faţă noilor împrejurări. Dar, până când acea zi va sosi, era conştientă că se trezea cu sufletul plin de groază în fiecare dimineaţă.

– Draga mea, ce palidă eşti! a constatat Luiza într-o seară. O fi deja pe drum un copil? a continuat ea, aruncând o privire plină de mândrie spre Gustavo.

– Poate, Mãe! Vom vedea!

– Aş putea să o vizitez mâine pe mama, în Cosme Velho? i-a întrebat Bel, luându-şi inima-n dinţi. Vreau să văd cum se mai simte.

– Sigur că da, Izabela! i-a răspuns Gustavo. Eu plănuiam să mă duc la club, aşa că te pot lăsa în drum şi vin apoi să te iau mai târziu.

– Mulţumesc! a răspuns ea, în timp ce se îndreptau spre salon ca să-şi bea cafeaua.

Acolo, a început o conversaţie cu socrul ei, observând totodată că Gustavo îşi turna coniac într-un pahar mare.

– Izabela, aş vrea să vii cu mine în bibliotecă mâine-dimineaţă, ca să verificăm cheltuielile gospodăriei, i-a întrerupt Luiza. Cred că, acasă la tine, nu era nevoie de un buget, dar aici nu vrem să irosim banii.

– Da, Luiza!

Lui Bel i-a stat pe limbă să-i amintească că tatăl ei era cel care achita notele de plată pentru renovări. În plus, îi oferise lui Gustavo o sumă de bani foarte generoasă în ziua căsătoriei lor, ceea ce însemna că n-ar fi trebuit să întâmpine probleme cu achitarea cheltuielilor uzuale şi cu cele pentru îmbrăcăminte.

– E timpul să mergem la culcare, draga mea! i-a spus Gustavo, şi inima lui Bel a început să bată cu putere, înspăimântată.

Nici cu stomacul nu era bine din pricina preparatelor grele, prea sărate, pregătite pentru cină de bătrâna lor bucătăreasă.

– Mãe, Pai, noapte bună! le-a urat Gustavo, înclinându-se în faţa

lor.

Urcând scările, de mână cu Gustavo, Bel trăgea cu putere aer în piept şi şi-a urmat soţul în dormitor.

– *Querida*, a exclamat Carla, întâmpinând-o pe Bel în faţa uşii. Mi-a fost dor de tine. Intră şi povesteşte-mi cum a fost în luna de miere. Te-ai simţit bine?

La vederea iubitei sale mame, Bel a simţit nevoia să i se arunce pe dată în braţe şi să-şi elibereze lacrimile.

– Da, a răspuns încet, rudele lui Gustavo s-au purtat foarte frumos cu mine.

– Foarte bine, a replicat mama ei, în timp ce servitoarea le turna cafeua. Şi Gustavo? Se simte bine? E fericit?

– Da, acum e la club. Sinceră să fiu, habar n-am ce face acolo.

– Chestiuni de bărbaţi, i-a răspuns Carla. Probabil că studiază cursul acţiunilor. Şi, dacă a investit la fel ca tatăl tău, nu are de ce să-şi facă griji. Piaţa cafelei este în plină expansiune. Săptămâna trecută, tatăl tău a mai cumpărat două plantaţii, pe care, într-o zi, le vei moşteni tu, şi desigur şi Gustavo. Ei, şi acum spune-mi cum e viaţa de femeie măritată?

– Eu... încerc să mă adaptez.

– Să te adaptezi? s-a încruntat Carla. Izabela, ce vrei să spui? Nu eşti fericită?

– Mamă! a exclamat Bel, folosind apelativul din copilărie, eu...

– Izabela, te rog să continui ce ai început.

– Aş vrea... să ştiu dacă Gustavo va dori... să aibă activitate... în fiecare noapte.

Carla îşi studia fiica, zâmbind.

– Acum înţeleg. Deci, ai un soţ înfocat, care îşi doreşte frumoasa soţie noapte de noapte. Dar, Izabela, e un lucru bun. Înseamnă că te iubeşte.

Bel îşi dorea cu disperare s-o întrebe despre toate lucrurile pe care i le cerea Gustavo, dar nu putea să le rostească cu glas tare.

– Dar, Mãe, sunt foarte obosită.

– Nu dormi suficient, asta e, a hotărât Carla, fie refuzând să accepte încordarea din vocea fiicei sale, fie incapabilă să perceapă adevărata situaţie. Îmi amintesc primele zile după ce m-am măritat cu

tatăl tău. Este normal, *querida*, şi, într-adevăr, după un timp, lucrurile se vor mai linişti. Poate, dacă rămâi însărcinată şi, din ce-mi spui, nu cred că va mai trece mult timp până să se întâmple asta, a adăugat ea zâmbind. Mi-am dorit mereu să fiu bunică.

– Şi eu mamă.

– Cum este să trăieşti în acea frumoasă casă? *Senhora* Aires Cabral se poartă bine cu tine?

– Da! i-a răspuns Bel, scurt. Deşi, de dimineaţă, am discutat despre cheltuielile gospodăreşti. Ei duc un trai mai auster decât noi.

– Cum aşa? Credeam că, după ce Gustavo a primit o sumă atât de mare de la tatăl tău, vor face schimbări. De fapt, avem să-ţi spunem ceva. Dar să-l aşteptăm şi pe tatăl tău.

– Mãe, tu te simţi bine? a schimbat Bel repede subiectul, dându-şi seama că mama ei, pur şi simplu, nu dorea să afle despre problemele cu care se confrunta ea.

Se gândea, de asemenea, că arată mult prea slabă şi palidă.

– Mă simt foarte bine, i-a răspuns Carla. Deşi este foarte ciudat să nu te am aici, lângă mine. Cât ai fost plecată, am ştiut că te vei întoarce acasă. Acum, ştiu că n-o vei mai face niciodată. Totuşi, nu locuieşti prea departe şi sper să ne vedem des.

– Sigur că da. Pe Bel o mâhnea să constate că, dintr-odată, între ele se ridicase o barieră, de parcă mama acceptase faptul că Bel nu-i mai aparţinea ei, ci soţului şi familiei *lui*.

– A, uite că a sosit tatăl tău! I-am spus că vii în vizită la noi şi mi-a promis că pleacă mai devreme de la birou.

Antonio a intrat pe uşă, ca de obicei cu o expresie veselă pe faţă. După ce şi-a îmbrăţişat fiica, s-a aşezat alături de ea şi i-a prins mâinile într-ale lui.

– Am dorit să aşteptăm până vii din luna de miere ca să-ţi spunem ce cadou ţi-am făcut cu ocazia căsătoriei. Draga mea Izabela, ieri am transferat *Fazenda* Santa Tereza pe numele tău.

– Pai! a exclamat Bel foarte încântată. Vrei să spui că *fazenda* îmi aparţine acum? Că este numai a mea?

– Da, Izabela. Totuşi, a continuat tatăl ei, există o mică complicaţie. Antonio a făcut o pauză, frecându-şi gânditor bărbia. Trebuie să ştii că, în prezent, în Brazilia, soţul deţine toate drepturile asupra oricărei

proprietăţi intrate în posesia soţiei. Şi, pentru că mama ta a insistat ca *fazenda* să fie numai a ta, a trebuit să dau dovadă de… creativitate. Am înfiinţat un trust pe numele tău, care să fie administrat de avocatul meu şi în care să fie inclusă *fazenda*, precum şi toate profiturile generate de ferma de acolo. Plus, dreptul de a locui pe viaţă în acel conac. Să sperăm că legile astea demodate se vor schimba şi tu vei fi proprietara de drept a *fazendei*. Am mai introdus o clauză care prevede ca trustul să treacă automat în moştenirea viitorilor tăi copii.

– Am înţeles. Vă mulţumesc mult amândurora, a şoptit Bel, atât de emoţionată încât de-abia putea vorbi. Nimic altceva nu m-ar fi făcut mai fericită.

Bel s-a ridicat să-şi îmbrăţişeze mama, fiind conştientă că ei i se datora mai cu seamă acest dar minunat.

– M-am gândit că tatăl tău a fost mai mult decât generos cu familia soţului tău, i-a spus Carla. Chiar dacă Gustavo află – deocamdată, nu ştie nimic –, mi-e greu să cred că va avea motiv să se plângă de faptul că Antonio a dorit să fie la fel de generos şi cu fiica lui. Mai ales, după ce a muncit toată viaţa din greu ca să obţină toate aceste proprietăţi.

Bel simţea o undă de dezaprobare în vocea mamei sale, dându-şi seama că ea nu fusese de acord cu generozitatea de care Antonio dăduse dovadă faţă de socrii ei, care nu munciseră o zi în viaţa lor.

– Şi, acum… Antonio a scos un maldăr de documente dintr-o mapă. Vino lângă mine şi semnează aici. Cu martori, mama ta şi Gabriela.

Bel şi-a aşternut semnătura sub cea a tatălui ei şi, apoi, cele două martore au semnat la rândul lor. Se simţea mult mai bine acum, la gândul că avea o casă numai a ei. Date fiind toate problemele din ultima vreme, asta îi dădea un minunat sentiment de siguranţă.

– Bravo! a exclamat Antonio, foarte fericit şi el. Voi înmâna avocatului documentele cât mai repede posibil.

Peste o oră, a sosit şi Gustavo ca s-o ia acasă. După ce şi-a salutat socrii, i-a anunţat că trebuie să plece imediat, ca să nu întârzie la cina cu părinţii lui.

– Mãe, voi veni cât de curând posibil. Şi poate urcăm cu decovilul pe muntele Corcovado, ca să vedem cum progresează lucrările la construcţia monumentului.

– Mi-ar plăcea nespus de mult, Izabela. Ai putea veni joi?

– Da. Ne vedem atunci! i-a promis Bel şi s-a urcat în automobil după soţul ei.

În drum spre casă, Bel a decis să nu-i spună soţului ei nimic despre cadoul primit de la părinţi. Era preţiosul ei secret şi dorea să-i aparţină în întregime. În timp ce aşteptau la trecerea din faţa *Estação do Corcovado*, vedea cum pasagerii coboară din tren pe micul peron. Şi acolo, pe poteca îngustă, era... Lui Bel i-a stat inima, dar el a ajuns prea repede la capătul străzii ca să fie absolut sigură că-l văzuse.

Bel a închis ochii şi a scuturat din cap. Sigur că nu putea fi Laurent, doar cineva care semăna cu el. La urma urmei, ce să caute el în Brazilia?

– Cadoul meu de nuntă va fi livrat mâine, acasă la noi, a informat-o Gustavo, trezind-o din reverie. Cred că e foarte frumos. Sper să-ţi placă şi ţie.

– Atunci, de-abia aştept să-l văd! a încercat ea să se arate entuziasmată.

Mai târziu, după cină, Bel se simţea epuizată. Fantoma lui Laurent o dăduse peste cap şi o durea foarte rău stomacul. După ce amândoi au intrat în dormitor, s-a dus repede şi s-a încuiat în baie. Şi-a tras pe ea cămaşa de noapte, s-a spălat pe dinţi şi şi-a periat părul. Apoi a descuiat uşa şi a intrat în dormitor. Gustavo se dezbrăcase deja şi o aştepta lungit pe pat. Când a întins mâna după ea, Bel a scuturat din cap şi s-a retras.

– Îmi pare rău, nu pot. Sunt în acea perioadă a lunii.

Auzind asta, Gustavo a încuviinţat scurt din cap, a coborât din pat şi şi-a pus halatul pe el.

– Atunci, dorm în vechiul meu dormitor. Te las să te odihneşti. Noapte bună, draga mea!

După ce uşa s-a închis în spatele lui, Bel a simţit o mare uşurare să-l vadă plecat. Se gândea că va avea parte măcar de câteva zile pe lună când va dormi netulburată.

Peste două zile, aşa cum convenise cu mama ei, Bel s-a dus s-o ia, şi amândouă au urcat cu decovilul pe munte. Când trenul şi-a început ascensiunea, Carla s-a agăţat temătoare de mâna lui Bel.

– E sigur? Se înclină atât de mult, încât mă întreb cum va ajunge în

vârf.

– Mãe, nu te teme! Merită să vezi minunata privelişte de sus.

În vârf, au urcat încet scările, Carla fiind nevoită să facă pauze dese ca să-şi recapete suflul. Bel a condus-o în pavilionul de pe platforma de sus.

– Ce zici, nu-i frumos? a întrebat-o, zâmbind. Şi, uite, se lucrează deja la structura lui *Cristo*. Ce ciudat mi se pare că am văzut cum proiectul prinde viaţă în atelierul profesorului Landowski! A făcut şi un mulaj al mâinilor mele, pentru orice eventualitate, ca să-l folosească la statuie...

Când Bel şi-a întors privirea, a zărit doi bărbaţi care ieşeau de pe şantier cufundaţi într-o conversaţie. Nu-i venea să-şi creadă ochilor, şi inima aproape i s-a oprit, când el a ridicat ochii spre ea.

S-au uitat fix unul la altul, apoi el i-a zâmbit. După aceea, a coborât scările împreună cu celălalt bărbat, dispărând după un colţ.

– Ce-a fost asta?

Carla o privea cu mult interes.

– Eu... era *Senhor* Levy, managerul de proiect al lui Heitor da Silva Costa.

– Da, l-am recunoscut din fotografia din ziar. Dar cu cine vorbea?

– O, n-aş putea să spun sigur, dar cred că era asistentul profesorului Landowski.

– Părea să te cunoască şi el.

– Ne-am întâlnit la Paris, i-a răspuns Bel, încercând cu disperare să-şi revină. Simţea impulsul de a o lua la goană în jos, pe scări, şi să se arunce în braţele lui Laurent. Cu greu s-a stăpânit să nu cedeze acestui imbold.

Peste cincisprezece minute, când Carla s-a plâns că nu mai poate îndura arşiţa şi au coborât scările, ca să aştepte trenul, cei doi bărbaţi dispăruseră.

Când au sosit acasă, Carla a invitat-o să intre să bea un suc, dar Bel a refuzat şi i-a cerut şoferului s-o ducă direct acasă. Avea nevoie de puţin timp ca să-şi revină, fiind conştientă că şi-ar fi trădat trăirile în prezenţa mamei sale.

Cum de este aici? De ce a venit?

Dar, desigur, Laurent îl însoţea pe *Senhor* Levy, ceea ce însemna că

fusese trimis de Landowski să supravegheze lucrările la proiect în numele său.

Da, se gândea Bel în drum spre casă, asta era! Prezenţa lui Laurent la Rio nu prezenta nici un mister. A urcat direct în dormitor, ştiind că, la ora aceea, Gustavo se afla la club, mulţumită că avea măcar câteva ore de singurătate la dispoziţie.

Lungită pe pat, Bel respira adânc, încercând să îşi păstreze uzul raţiunii. Foarte probabil că nu-l va revedea. Puţin probabil că drumurile lor se vor intersecta la Rio, pentru că *Senhor* Levy, inginerul, nu făcea parte din cercul lor social, iar Heitor da Silva Costa nu se întorsese de la Paris. Soarta vitregă fusese de vină pentru revederea lor de azi. Îşi dorea, din toată inima, să nu se fi întâlnit cu el şi să-i vadă surâsul atât de drag.

În seara următoare, Gustavo a venit acasă devreme de la club, avertizând-o să nu intre în salon decât atunci când o va chema el. Şi-a dat seama, după expresia de pe chipul lui, că era foarte încântat de cadoul lui de nuntă. Aşa că s-a pregătit să-şi manifeste recunoştinţa, indiferent despre ce ar fi fost vorba.

– Vin şi părinţii tăi la cină astă-seară, precum şi un oaspete-surpriză, aşa că pune-ţi cea mai frumoasă rochie.

La rândul lui, Laurent fusese foarte tulburat după ce o zărise pe Izabela. Soarele apunea în spatele ei, iar nuanţele cerului de pe fundal o făceau să pară angelică; toată fiinţa ei parcă emana lumină. După ce auzise de căsătoria ei, toate speranţele îi fuseseră spulberate. Hotărâse să se informeze cât mai rapid în legătură cu construcţia statuii, astfel încât să-i poată furniza toate detaliile lui Landowski. Pe urmă, intenţiona să colinde puţin prin acea ţară, aflată la mii de kilometri depărtare de casă, după care să se înapoieze în Franţa. Acum, ştia cu siguranţă că n-o va putea avea niciodată pe Izabela, aşa că şederea lui aici nu mai avea nici un scop. Se mustra în sinea lui pentru decizia, luată sub impulsul de moment, de a se îmbarca să traverseze oceanul. Totuşi, în adâncul sufletului său, nutrea speranţa că, după ce revenea din luna de miere, se putea întâlni cu Bel.

Deodată, în ziua precedentă, domnul Levy îl anunţase că *Monsieur* da Silva Costa îl contactase, cerându-i numărul lui de telefon.

– Se pare că Gustavo Aires Cabral vrea să-l cunoască pe sculptorul

care a realizat statuia soţiei sale. Te invită la cină mâine-seară, în superba lor reşedinţă. Cred că vrea să-ţi achite şi lucrarea, adăugase Levy. Te va suna ca să facă toate aranjamentele.

– Mulţumesc!

Iniţial, Laurent se gândise să refuze invitaţia şi să se vadă cu cumpărătorul la clubul lui din Rio, pentru a primi plata pentru statuie. Nu dorea nicicum să-l cunoască pe soţul Izabelei.

Dar, în după-amiaza precedentă, o văzuse…

Acum, după îndelungi frământări, se hotărâse – fie că soţul ei era prezent sau nu – să-şi îngăduie plăcerea de a-i admira lui Bel încă o dată frumosul chip. Aşa că, atunci când *Senhor* Aires Cabral l-a sunat, i-a acceptat invitaţia fără să stea pe gânduri.

În timp ce taxiul străbătea străzile aglomerate din Ipanema, în drum spre suburbiile mai liniştite, Laurent se întreba ce anume pusese stăpânire pe sufletul lui într-o asemenea măsură. Mai mult ca sigur, să o aibă alături pentru câteva ore însemna să-şi distrugă singur inima. Dragostea lui pentru ea se va reînsufleţi fără îndoială. Totuşi, în timp ce automobilul trăgea pe aleea din faţa unui elegant conac în stil colonial, devenea conştient de prezenţa lui acolo şi trebuia să profite din plin de acea ocazie.

Laurent a coborât din taxi, a plătit cursa şi a rămas cu ochii plini de admiraţie pe faţada clădirii, cu siguranţă una dintre cele mai impresionante pe care le văzuse la Rio. A urcat scara largă de marmură până la splendida uşă de la intrare şi a tras de clopoţel.

I-a deschis o servitoare care l-a condus în salon, unde se aflau deja două perechi de vârstă mijlocie. Într-un colţ, ascunsă sub o faţă de masă, se afla sculptura lui.

– A, aţi venit! a exclamat un bărbat slab, cu trăsături care-i aminteau de un animal rozător, care a intrat în încăpere în spatele lui. Carevasăzică, sculptorul, în carne şi oase! I-a zâmbit, întinzându-i o mână foarte albă. Gustavo Aires Cabral! Trebuie că sunteţi *Senhor* Laurent Brouilly.

– Da. Îmi face plăcere să vă cunosc, *senhor*! a replicat el, observând că bărbatul din faţa lui avea o strângere de mână lipsită de vlagă şi era cu peste zece centimetri mai scund decât el.

Nu-i venea să creadă, în timp ce acesta îi făcea cunoştinţă cu

celelalte persoane din încăpere, că acest om, complet neatrăgător, putea fi soţul Izabelei.

– Şampanie? l-a întrebat o servitoare, oferindu-i un pahar plin de pe tavă.

– Mersi! i-a spus el, apoi a dat mâna cu părinţii lui Gustavo şi cu cei ai Izabelei.

Antonio Bonifacio, un bărbat înalt, chipeş, cu păr des, brunet, încărunţit pe la tâmple, i-a strâns mâna cu putere, iar Carla i-a zâmbit cu multă căldură. Era o femeie frumoasă, şi lui Laurent îi era clar că de la ea moştenise Izabela trăsăturile fine. Nici unul din ei nu ştia franceza, aşa că Gustavo făcea pe translatorul.

– *Senhor* Bonifacio spune că Izabela le-a povestit multe despre profesorul Landowski şi despre timpul petrecut în atelierul său. E curios să vadă dacă ai reuşit să redai frumuseţea fiicei sale suficient de bine.

– Sper să nu vă dezamăgesc, *senhor*! i-a răspuns Laurent, simţind ochii mamei lui Bel cum îl cercetează plini de curiozitate.

A recunoscut-o drept femeia care o însoţise pe Izabela pe muntele Corcovado.

– *Senhora* Carla vrea să vă informeze că Izabela nu este la curent cu prezenţa statuii aici şi nici cu cea a dumneavoastră, i-a tradus Gustavo, şi crede că va fi foarte surprinsă când va coborî în salon.

– Sunt sigur că aşa va fi! a replicat Laurent, recunoscător.

– Eşti gata? a întrebat-o Gustavo, intrând în dormitor.

Bel stătea pe pat, arătând gânditoare.

S-a întors spre el şi i-a zâmbit.

– Da.

Gustavo o privea mut de admiraţie. Bel purta o rochie de mătase verde, în ton cu cerceii şi colierul cu smaralde dăruite de tatăl ei.

– *Querida*, arăţi extraordinar! a complimentat-o, oferindu-i braţul. Mergem?

– Nu-mi închipui de ce atâta solemnitate, a comentat Bel, coborând scara alături de el.

– Ei bine, vei vedea!

Gustavo i-a deschis uşa, cu un aer misterios.

– Iat-o! i-a anunţat pe cei prezenţi, şi Bel le-a zâmbit părinţilor ei

care se grăbeau s-o întâmpine. Apoi Gustavo a condus-o pe Bel spre propriii părinţi, care stăteau de vorbă cu un alt oaspete.

– Asta e prima parte a surprizei şi îţi va da un indiciu ca să ghiceşti ce cadou vei primi. Ţi-l prezint pe *Senhor* Laurent Brouilly, venit tocmai de la Paris.

Bel l-a văzut pe Laurent cum se întoarce spre ea, Gustavo zâmbind între ei doi, fericit că planul îi reuşise.

Bel îl privea pe Laurent nemişcată, conştientă că toţi cei prezenţi îi studiau cu atenţie pe amândoi ca să le vadă reacţia. Nu reuşea să scoată un cuvânt, atât era de şocată. I se părea că tăcerea lor durase o veşnicie, când de fapt trecuseră numai câteva secunde.

– *Madame* Aires Cabral! s-a înclinat ceremonios Laurent, strângându-i mâna, grăbit să salveze situaţia. Este o mare plăcere să vă reîntâlnesc! După aceea i-a sărutat mâna. Tatăl dumitale m-a întrebat dacă am reuşit să vă redau frumuseţea, dar văzându-vă acum, mă tem că am eşuat.

– Eu... Bel făcea eforturi să spună ceva în franceză. *Senhor* Brouilly, ce surpriză plăcută! Nu mă aşteptam să te văd aici.

– Ei bine, a intervenit Gustavo, a fost o coincidenţă fericită că *Senhor* Brouilly a venit în Brazilia pentru proiectul monumentului lui Hristos. Sper că ai ghicit ce cadou vei primi.

Bel era atât de copleşită de întreaga situaţie, încât nu reuşea să facă vreo legătură între prezenţa lui Laurent şi cadoul soţului ei. Din fericire, înainte ca ea să spună ceva, Gustavo a luat-o de mână, conducând-o spre obiectul din colţ, în timp ce toţi se grupau în jurul lor.

– Pot să o dezvelesc? a întrebat-o Gustavo.

– Da, a înghiţit Bel în sec, înţelegând în final ce se afla acolo.

Când au văzut statuia, cu toţii au explodat în exclamaţii pline de încântare. Iar Bel îi mulţumea Domnului că Laurent o înfăţişase într-o ipostază atât de castă. Nimeni n-ar fi găsit ceva frivol în acea sculptură.

– Ei bine? li s-a adresat Gustavo celor prezenţi, cerându-le părerea.

Antonio a vorbit primul.

– Dar este o asemănare uluitoare! Bravo, *Senhor* Brouilly, ai făcut o treabă excelentă!

– Da, aşa este, arată întocmai ca fiica mea, a zis şi Carla.

Gustavo i-a tradus lui Laurent aprecierile soţilor Bonifacio.

– Eu nu sunt sigură că ai reuşit să-i redai buzele cum trebuie, l-a criticat Luiza în franceză, pusă tot timpul pe harţă. Nu sunt atât de pline ca în realitate.

– Ei bine, *senhora*, i-a răspuns Laurent, văzând-o pe nora dumneavoastră după căsătorie, pot afirma categoric că a înflorit. Se pare că i se potriveşte rolul de soţie, cu toate plăcerile aferente.

Bel simţea că se sufocă, auzind replica lui Laurent, aparent elegantă, dar echivocul acesteia nu putea scăpa atenţiei nimănui. Stânjenită, Luiza s-a făcut roşie ca para focului.

– Dar ce spui tu despre cadoul meu? a întrebat-o curios Gustavo, cuprinzându-i talia cu un gest posesiv.

– Nu sunt eu în măsură să apreciez meritele unei statui care mă reprezintă. Aş da dovadă de aroganţă, dar, Gustavo, este un cadou de nuntă deosebit. Şi m-ai făcut foarte fericită.

După ce a rostit aceste cuvinte, Bel şi-a sărutat soţul pe obraz, fiind mereu conştientă că ochii lui Laurent parcă o sfredeleau.

Un majordom în vârstă a intrat în salon ca să-i anunţe că cina era servită. La masă, Bel era recunoscătoare pentru că Laurent fusese plasat între Carla şi Luiza. Ea era încadrată de tatăl şi de socrul ei, iar Gustavo trona în capul mesei. Din păcate, Laurent se afla direct în faţa ei, aşa că, ori de câte ori îşi sălta capul, dădea cu ochii de el. Se gândea ce parodie teribilă era acea cină în comparaţie cu mesele servite de ei în atelier.

După ce a luat o înghiţitură zdravănă de vin, Bel s-a întors spre dreapta, absorbită într-o conversaţie lipsită de importanţă cu Maurício. Când i-a auzit comentând preţul cafelei, Antonio li s-a alăturat, ambii bărbaţi exprimându-şi temerea că era posibil ca acesta să scadă din cauza supraproducţiei.

– Amicii mei din Senat discută despre posibilitatea depozitării surplusului, i-a spus Maurício lui Antonio.

– Da, şi eu intenţionez să fac asta, a confirmat interlocutorul său. Deja preţul a scăzut în ultima lună, inclusiv profitul.

Deloc interesată de acea conversaţie, Bel s-a lăsat pe spătarul scaunului, ascultându-i pe cei doi bărbaţi discutând unul cu celălalt pe deasupra capului ei. Asta însemna totodată că nu se putea abţine să nu

se uite la Laurent peste masă.

Când privirile li s-au întâlnit preţ de câteva secunde, ambii au ştiut că nimic nu se schimbase între ei.

La cafea, în salon, Bel, Gustavo şi Laurent au ajuns să poarte toţi trei o conversaţie.

– Când vă întoarceţi la Paris? l-a întrebat Gustavo.

– Nu m-am hotărât încă, i-a răspuns Laurent, aruncându-i o privire lui Bel. Depinde cum merg lucrările pe şantier şi ce oportunităţi descopăr aici. Mama dumneavoastră, domnule, mi-a promis cu multă amabilitate să-mi facă cunoştinţă cu potenţiali clienţi. Cine ştie? a continuă el, zâmbind. S-ar putea să mă îndrăgostesc de frumoasa dumneavoastră ţară şi să decid să rămân aici pe veci.

– Dacă beneficiaţi de ajutorul mamei, aveţi această şansă, i-a răspuns Gustavo diplomat. Încă un coniac? l-a întrebat apoi pe Laurent, ridicându-se de pe canapea.

– Nu, mulţumesc, *senhor*! i-a răspuns Laurent.

Gustavo s-a îndepărtat şi, pentru prima dată, cei doi au rămas singuri.

– Izabela, ce-ai mai făcut?

Bel încerca să-i evite privirea, uitându-se oriunde, numai la el nu. Avea atâtea să îi spună, dar nu putea.

– Eu... m-am măritat, a reuşit să îngaime în cele din urmă.

Aştepta reacţia lui şi se uita la el pe furiş, atentă ca toţi cei din jur să nu îşi abată ochii asupra lor.

– Bel, i-a şoptit, apropiindu-se cât mai mult de ea. Trebuie să ştii că am venit aici ca să te văd. *Trebuie* să ştii asta, a repetat el. Dacă vrei să plec, iau următorul vapor spre Franţa. Dar vreau să-mi ceri tu asta. Acum, a insistat el, văzându-l pe Gustavo cum termină de turnat coniacul în pahar, spune-mi, eşti fericită cu el?

Ea nu-şi găsea cuvintele. Îl urmărea cu privirea pe Gustavo, cum pune dopul de cristal la loc.

– Nu pot fi, a reuşit să-i mărturisească, conştientă că secundele petrecute în doi se epuizau rapid.

– Atunci, mă mai iubeşti?

– Da.

Îl vedea pe Gustavo cum se apleacă şi îi şopteşte ceva la ureche

mamei lui.

– Atunci, ne vedem mâine după-amiază. Adresa mea este Rua Visconde de Pirajá nr. 17. Este un bloc cu apartamente în Ipanema, şi cel unde stau eu are numărul şase, la ultimul etaj.

Bel îşi repeta în gând adresa, în timp ce Gustavo se apropia de ei, clătinându-se pe picioare. A băgat de seamă că Laurent observase cât de beat era şi s-a cutremurat când soţul ei s-a aşezat alături de ea, a tras-o cu forţa spre el şi a sărutat-o.

– Nu-i aşa că am o soţie frumoasă?

– Într-adevăr, *monsieur*!

– Uneori, mi se pare că n-o merit, a continuat Gustavo, luând încă o gură de coniac. După cum ştii, suntem încă în luna de miere.

– Da, da! a zis Laurent, ridicându-se brusc. Acum, iertaţi-mă, trebuie să plec!

S-a îndepărtat în grabă, să-şi ia rămas-bun de la toţi cei prezenţi.

– Ţi-a trecut? a întrebat-o Gustavo la ureche, în timp ce Bel îl urmărea cu privirea pe Laurent, care îi săruta mâna Carlei.

– Din păcate, nu, poate mâine!

– Ce păcat! În noaptea asta, doream să fac dragoste cu nevasta mea.

Laurent s-a întors spre ei.

– Vă urez noapte bună şi vă mulţumesc amândurora!

Gustavo şi Bel s-au ridicat ca să dea mâna cu el, apoi Laurent s-a aplecat şi i-a sărutat mâna.

– *À bientôt*, *Madame* Aires Cabral!

– *Bonne nuit*, *Senhor* Brouilly!

După ce Laurent a ieşit, părinţii lui Bel s-au ridicat şi ei.

– Noapte bună, *querida*! i-a urat Carla în prag. Vino în vizită cât mai curând, a adăugat, aruncându-i o privire interogativă fiicei sale, după care a coborât scările în spatele lui Antonio.

În capătul scărilor, în faţa dormitorului matrimonial, Gustavo a sărutat-o pe Bel cu pasiune.

– De-abia aştept seara de mâine.

În dormitor, Bel a tras bine uşa după ea, s-a schimbat în hainele de noapte şi s-a urcat în pat, mulţumind Domnului că era singură în noaptea asta.

Capitolul 37

Bel s-a trezit a doua zi de dimineaţă, gândindu-se că băuse prea mult în seara precedentă. Sau raţiunea i se întunecase. Altfel, cum de fusese de acord să se ducă la Laurent după-amiază?

S-a rostogolit pe pat, scoţând un geamăt de deznădejde. Seara precedentă fusese fericită să-l audă şi să-l vadă pe Laurent, dar, acum, făcea o analiză rece privind consecinţele teribile ale prezenţei lui la Rio.

Se măritase cu Gustavo în urmă cu doar câteva săptămâni. Şi, cu o seară în urmă, se grăbise să i se confeseze lui Laurent nu numai că era nefericită, dar şi că îl iubea în continuare...

Ce nebunie pusese stăpânire pe ea?

Nebunia dragostei...

Nu conta de ce, dar se gândea îngrozită ce s-ar întâmpla dacă Gustavo ar descoperi relaţia ei cu Laurent din Franţa şi faptul că o continuau aici.

Bel s-a ridicat şi a intrat în baie. S-a privit încruntată în oglindă, întrebându-se ce să facă. Cel mai simplu era să nu se ducă acasă la Laurent. Dacă se va ţine departe de el, era sigură că Laurent va accepta situaţia şi nu o va mai tulbura din nou.

Dintr-odată, i-a zărit în oglindă chipul acela cu ochi plini de dragoste, de promisiuni şi de împlinire, şi a simţit un fior de plăcere.

Când a revenit în dormitor, a găsit-o acolo pe Loen.

– Cum te simţi, *Senhora* Bel? a întrebat-o camerista, culegând de pe jos superba rochie de mătase, aruncată de Bel în seara precedentă.

– Sunt... puţin obosită.

– A venit aici, nu-i aşa? Sculptorul tău? a întrebat-o curioasă Loen, dereticând în acelaşi timp prin cameră.

– Da... nu... Bel a ridicat ochii spre ea. Am făcut o mare prostie, i-a spus. Am acceptat să ne întâlnim după-amiază, în apartamentul lui din Ipanema.

– Şi te duci? a clătinat Loen dezaprobator din cap.

– Cum aş putea? Doar sunt măritată. Tu ce-ai face în locul meu?

– Nu ştiu! a oftat Loen. Sigur că nu ar trebui să te întâlneşti cu el. Dar, pe de altă parte, dacă ar fi fost Bruno, mă îndoiesc că nu m-aş fi dus. Mai ales dacă m-aş gândi că nu va sta mult aici.

– Constat că mă încurajezi în loc să-mi spui că e o nebunie.

– Aşa e, ştii prea bine! Poate că cel mai bine este să vă întâlniţi şi să-i spui că nu mai poţi să te vezi cu el. Şi să vă luaţi rămas-bun pentru totdeauna.

– Şi cum să procedez? *Senhora* Aires Cabral stă veşnic cu ochii pe mine.

– Păi, ai o probă în Ipanema, la Madame Duchaine, la ora două. Ne ducem acolo, îi spui că nu te simţi bine şi aşa ai timp suficient să te vezi cu sculptorul tău. O să aveţi câteva ore bune la dispoziţie.

– Loen, ce-mi faci tu mie?! a exclamat Bel disperată, ştiind că planul era foarte uşor de pus în aplicare.

– Sunt prietena ta, Bel, aşa cum eşti şi tu cea mai bună prietenă a mea. Ţi-am citit nefericirea în ochi din prima zi, când te-ai măritat. Vreau să fii fericită. Viaţa e prea scurtă, şi căsătoria cu un bărbat pe care nu-l iubeşti poate dura o veşnicie. Aşa că, a adăugat Loen, hotărăşte-te, şi eu voi face orice ca să te ajut.

– Mulţumesc! Mă mai gândesc.

– Bună dimineaţa, a salutat-o Luiza, când Bel a intrat în sufragerie. Ai dormit bine, draga mea?

– Da, mulţumesc.

– Am primit o scrisoare de dimineaţă de la o prietenă a mea. Se caută tinere doamne care să participe la o adunare organizată la *Igreja de Nossa Senhora da Glória do Outeiro*, o biserică nu departe de casa părinţilor tăi. *Senhor* da Silva Costa, şeful proiectului statuii Mântuitorului, a decis să acopere statuia cu plăcuţe din mozaic. Dumnealui caută cât mai multe doamne care să prindă plăcuţele în plasa de sârmă, triunghi cu triunghi. Va dura mult timp, dar din câte-mi spune prietena mea, la această acţiune participă numai doamne din înalta societate. Ştiu că nu le cunoşti prea bine, aşa că ar fi ocazia perfectă să-ţi faci prietene noi.

– Da, desigur, sunt bucuroasă să dau o mână de ajutor. Mai ales pentru această cauză nobilă, un proiect drag inimii mele.

– Atunci, o anunţ că eşti de acord să te implici în acest act de voluntariat. Poate începi de mâine.

– Sigur, i-a răspuns Bel, în timp servitoarea aducea cafeaua la masă.

După micul dejun, Bel s-a plimbat prin grădină, cufundată în gânduri. Măcar va fi prinsă cu o ocupaţie plăcută, pentru că, aici, era clar că nu va fi niciodată stăpâna casei. Chiar dacă Luiza îi mai dădea impresia uneori că are încredere în ea, informând-o cum se administrează gospodăria, ea continua să se ocupe de absolut tot. Dacă, de exemplu, Bel venea cu o propunere pentru cină, era imediat respinsă. Astfel, cu o zi în urmă, înainte de masă, sugerase să fie folosit serviciul de porţelan Limoges, în locul celui de Wedgwood, însă Luiza se grăbise să o informeze că cel propus de ea era folosit numai pentru ocazii deosebite, precum zile de naştere şi diverse aniversări.

În fiecare zi, Gustavo dispărea după masa de prânz, pretextând că se duce la club, aşa că ea îşi petrecea singură lungile ore ale după-amiezii. A simţit deodată o strângere de inimă – deci, ce va face în după-amiaza *asta*? La prânz, Bel atinsese deja apogeul tensiunii. La ora unu şi jumătate, a cerut automobilul.

– Luiza, i s-a adresat ea, când a găsit-o scriind nişte scrisori în salon, am o probă la *Madame* Duchaine. Mă va însoţi Loen. Va dura ceva, pentru că trebuie să probez toată garderoba de iarnă.

– Din câte am auzit, are preţuri foarte mari şi, uneori, rezultatul lasă de dorit. Ţi-aş putea recomanda o altă croitoreasă, mai ieftină şi foarte de încredere.

– Ca să-ţi spun drept, serviciile lui *Madame* Duchaine au fost excelente în ce mă priveşte, a replicat Bel. Ne vedem la cină, Luiza!

Fără să aştepte privirea uluită a soacrei sale, după ce îndrăznise să o contrazică cu atâta brutalitate, şi-a pus pălăria şi a ieşit val-vârtej pe uşă.

Loen o aştepta deja afară.

– Ei bine? a întrebat-o în şoaptă.

– Nu ştiu încă ce să fac.

– Atunci, ne ducem la *Madame* Duchaine şi, dacă-mi spui că te doare capul, ăsta va fi semnalul, a hotărât Loen, în timp ce se urcau în automobil.

Pe drum, Bel privea afară pe geam, simţind cum inima îi bate să-i spargă pieptul.

Când au ajuns la modistă, Bel şi Loen au coborât.

– Jorge, nu e nevoie să ne aştepţi! i-a spus Bel şoferului. Voi sta aici

destul de mult. Te rog să vii să mă iei la ora şase.

– Da, *senhora*!

L-a urmărit cu privirea cum se îndepărtează, pe urmă a intrat împreună cu Loen.

Peste zece minute, Bel privea în gol, incapabilă să-şi adune gândurile, în timp ce *Madame* Duchaine se tot fâţâia în jurul ei cu pernuţa cu ace şi cu un centimetru în mână. O chinuia acea stare de indecizie. Dacă nu se hotăra repede, nu va mai putea s-o facă.

Madame Duchaine s-a ridicat, ducându-se în spatele lui Bel ca să vadă cum arăta rochia în oglindă. Când ochii ei, ca două mărgele, au întâlnit privirea lui Bel, s-a încruntat.

– Doamne, *senhora*, nu arăţi deloc bine. Eşti foarte palidă. Te simţi rău?

– Simt că mă ia cu leşin.

– Atunci, poate continuăm proba în altă zi. Cred că cel mai bine ar fi să te odihneşti, i-a spus, aruncând o privire bănuitoare spre talia lui Bel.

Într-o fracţiune de secundă, Bel i-a surprins privirea lui Loen, conştientă că altcineva luase decizia în locul ei.

– Da, poate ai dreptate. Te sun mâine ca să stabilim o altă dată. Vino, Loen, plecăm!

În stradă, Bel s-a întors spre Loen.

– Ei bine, zarurile au fost aruncate! Cred că nu mai sunt întreagă la minte, dar mă duc la el. Urează-mi noroc!

– Sigur! Ai grijă însă să vii aici la timp, când se întoarce Jorge. Şi, *Senhora* Bel, a adăugat ea, chiar dacă te hotărăşti să nu-l mai vezi niciodată, cred că ai luat decizia corectă.

– Îţi mulţumesc!

Bel străbătea grăbită străzile din Ipanema, în direcţia Rua Visconde de Pirajá. Răzgândindu-se, s-a întors de două ori din drum, pentru ca apoi, dintr-odată, să ajungă, nici ea nu ştia cum, în faţa clădirii de apartamente unde locuia Laurent.

Da, şi-a spus ea. *Intru, îi zic că nu pot să-l mai văd niciodată, la fel ca la Paris. Şi pe urmă plec.*

A urcat într-un suflet scările şi, când a ajuns în dreptul apartamentului numărul şase, a ezitat, pe urmă a închis ochii, a rostit

o rugăciune scurtă şi a ciocănit la uşă.

A auzit paşi şi, când uşa s-a deschis, l-a văzut pe Laurent în prag.

– *Bonjour*, *Madame* Aires Cabral! Intră, te rog!

I-a zâmbit, ţinându-i uşa larg deschisă. După ce a tras-o după el, a răsucit cheia de două ori în broască, pentru ca menajara să nu apară pe neaşteptate. Acum, că era singur cu Bel, nu dorea să fie deranjat.

– Ce privelişte minunată! a remarcat ea emoţionată, cu ochii spre ocean.

– Într-adevăr.

– Laurent…

– Izabela…

Îşi zâmbeau unul altuia, pronunţându-şi numele într-un glas.

– Ne aşezăm? l-a întrebat Bel, îndreptându-se spre un scaun şi încercând în zadar să-şi calmeze bătăile inimii.

Laurent a tras şi el un scaun în faţa ei.

– Deci, despre ce vrei să vorbim?

– Eu… a scuturat ea din cap, oftând. Nu este bine. N-ar trebui să mă aflu aici.

– Nici eu, a replicat el. Dar se pare că, împotriva voinţei noastre, ne aflăm împreună aici.

– Da. Bel a tras cu putere aer în piept. Am venit să-ţi spun că nu este cu putinţă să ne mai întâlnim.

– La fel mi-ai spus şi la Paris. Şi iată-ne aici!

– Nu eu ţi-am cerut să vii la Rio.

– Nu, aşa e. Îţi pare rău că am venit?

– Da… nu… a oftat disperată Bel.

– Eşti măritată acum.

– Da. Ştiu că este o situaţie imposibilă.

– Bel… Laurent s-a ridicat, s-a dus spre ea şi a îngenuncheat, luându-i mâinile în ale sale. Te-am întrebat aseară dacă eşti fericită şi mi-ai spus că nu eşti.

– Dar…

– Şi, pe urmă, te-am întrebat dacă mă mai iubeşti şi ai spus că da.

– Eu…

– Şşşt, lasă-mă să vorbesc! Înţeleg circumstanţele şi cât de inoportună este prezenţa mea aici. Îţi promit că, dacă îmi ceri să plec,

aşa cum ai făcut la Paris, jur că mă îmbarc pe primul vapor. Trebuie să-mi spui ce doreşti, atât. Pentru că, în ceea ce mă priveşte, cred că îţi este clar ce doresc eu.

– Să fii amantul meu? Pentru că asta e tot ce-ţi pot oferi acum. Şi nu asta meriţi, a adăugat ea.

– Nu contează ce merit eu. Soarta a decis că tu eşti femeia pe care o doresc. Cu toate că am încercat, nu pot trăi fără tine. Dacă ar fi după mine, te-aş răpi pe loc şi te-aş duce cu mine în Franţa, să ne petrecem restul zilelor acolo. Dar sunt gata să fac un compromis. Tu?

Ochii lui plini de dragoste îi cercetau faţa, căutând un răspuns.

Bel se întreba cum de se îndoise vreodată de sentimentele lui faţă de ea. Laurent renunţase la viaţa de la Paris, urmând-o în cealaltă parte a globului, până la Rio, deşi nu avusese certitudinea că o va mai reîntâlni vreodată. Şi, fără să ştie, bietul ei soţ jucase un rol determinant în regăsirea lor. Gândul la Gustavo a readus-o cu picioarele pe pământ.

– Ce-a fost a fost, i-a spus cu toată fermitatea de care era în stare. Şi nu e corect din partea ta să vii aici, în condiţiile în care eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să te uit. Eu…

Lacrimi i se scurgeau pe obraji.

– *Ma chérie*, iartă-mă, nu vreau să te fac să plângi. Da, ai dreptate. Mi-ai spus să plec, dar nu te-am ascultat. Aşa că eu am comis toate aceste greşeli, nu tu.

– Dar, spune-mi, cum voi reuşi acum să-mi iau din nou rămas-bun de la tine? Bel a suspinat disperată, şi el a luat-o repede în braţe. Nici nu ştii cât de greu mi-a fost. Şi, acum, din nou…

– Atunci, *nu* o face. Spune-mi numai să rămân, şi mă supun.

– Eu…

Laurent şi-a înclinat uşor capul şi a început să o sărute pe gât atât de suav, de parcă pielea ei era dezmierdată de aripile unui fluture. Ea a suspinat.

– Te implor, nu-mi îngreuna situaţia!

– Bel, nu te mai tortura singură. Hai să fim împreună cât avem şansa asta. *Chérie*, te iubesc nespus, a murmurat el, ştergându-i lacrimile cu degetele lui fine.

Ea l-a luat de mână.

– N-ai idee cât de mult mi-ai lipsit, i-a mărturisit printre suspine.

– Şi tu mie.

Laurent i-a prins bărbia şi a sărutat-o pasional pe gură.

Bel simţea că se topeşte în braţele lui; era conştientă că nu mai putea lupta cu ea însăşi.

– *Chérie*, i-a spus el apoi, hai în dormitor. Atât vreau, să te ţin strâns în braţe.

Fără să aştepte răspunsul ei, Laurent a săltat-o pe Bel de pe scaun şi a dus-o pe braţe în dormitor, aşezând-o pe pat.

Bel se aştepta ca el să se năpustească asupra ei ca Gustavo, dar s-a înşelat. În schimb, Laurent s-a lungit alături de ea, strângând-o în braţe. În timp ce o acoperea cu sărutări, cu vârfurile degetelor îi trasa uşor conturul sânilor şi talia, până când Bel nu-şi mai dorea nimic altceva decât ca trupurile lor să devină unul singur.

– Îţi scot eu rochia sau preferi să faci tu asta? i-a şoptit el la ureche.

Bel s-a rostogolit pe pat pentru ca el să-i poată descheia nasturii de la spate ai rochiei. Laurent a făcut asta cu gesturi blânde, sărutând peticul de piele dezgolit de dedesubt, pe urmă i-a tras uşor mânecile în jos. Apoi, sutienul şi, după aceea, a tras-o aproape de el, ca să o admire.

– Eşti atât de frumoasă! i-a şoptit, iar ea şi-a arcuit spatele sub atingerea lui.

A scos un geamăt de plăcere când i-a simţit buzele atingându-i sfârcurile.

Mâna lui îi mângâia acum pântecul perfect, şi Laurent a ridicat ochii spre ea, cerându-i din priviri permisiunea de a continua. Bel şi-a desfăcut portjartierul şi a rulat în jos ciorapii de mătase, fiecare atingere a lui făcându-i trupul să se cutremure. În final, a rămas complet goală.

Laurent o privea cu suflarea întretăiată.

– Iartă-mă, dar aş vrea să te sculptez aşa.

– Nu, eu…

I-a înăbuşit cuvintele cu o sărutare.

– Te tachinez, frumoasa mea Bel. Tot ce-mi doresc acum e să fac dragoste cu tine.

Şi-a aruncat şi el hainele de pe el, Bel admirând la rândul ei

aspectul lui fizic încântător. S-a lăsat deasupra ei şi s-a asigurat că era dornică să-l accepte. Cuprinsă de extaz, Bel înţelegea de-abia acum vorbele mamei sale.

După ce au terminat, au rămas în continuare unul în braţele celuilalt, Bel simţind nevoia să-l atingă, să-i mângâie fiecare centimentru al corpului. Şi era dornică să fie şi ea dezmierdată cu aceleaşi gesturi.

Când Laurent a aţipit, nu s-a putut abţine să nu facă comparaţie cu experienţa trăită cu Gustavo. Cum era posibil ca acelaşi act să aibă efecte atât de diferite?

Îi era clar acum de ce Laurent avusese perfectă dreptate când o rugase să nu se mărite cu Gustavo. Pentru că nimic nu putea schimba realitatea, şi anume faptul că nu-şi va putea iubi niciodată soţul aşa cum o iubea el pe ea.

Repulsia fizică pe care o resimţea faţă de el nu era din vina lui – la urma urmei, nu era un om rău, un tiran căruia nu-i păsa de ea. Dimpotrivă, o dorea prea mult şi îşi manifesta simţămintele în singurul mod pe care-l ştia.

– Ce este?

Laurent se trezise şi o privea atent.

– Mă gândeam la Gustavo.

– Încearcă să n-o faci, Bel! Nu îţi va aduce nici un rezultat bun.

– Nu, nu înţelegi, a oftat ea şi s-a îndepărtat de el.

I-a simţit mâna cum îi mângâie şoldul, apoi îi cuprinde talia. Laurent a lipit-o din nou de el.

– Ştiu, *ma chérie*, ştiu! Este o încurcătură teribilă. Trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă ca el să nu afle.

Când mâna lui i-a cuprins un sân, stârnită, Bel s-a năpustit asupra lui. Toate gândurile la Gustavo i-au pierit complet din minte şi au făcut din nou dragoste, cunoscând, de data asta, culmile plăcerii, aşa cum nu o făcuse până acum.

După aceea, a aţipit şi ea, pentru ca apoi să sară ca arsă, văzând cât e ceasul.

– *Meu Deus!* Trebuie să plec! Şoferul mă aşteaptă la *Madame* Duchaine, i-a spus panicată, sărind jos din pat.

Şi-a cules hainele aruncate ba pe podea, ba printre cearceafurile

din pat şi s-a îmbrăcat cu toată viteza. În acest timp, Laurent o urmărea cu privirea, tăcut, lungit încă pe pat.

– Când ne vedem din nou?

– Mâine, nu, pentru că trebuie să mă duc la biserică, să ajut la prinderea mozaicului pentru statuie. Poate luni? i-a răspuns, prinzându-şi repede părul într-un coc înalt.

Şi-a pus pălăria şi s-a îndreptat spre uşă.

Laurent a sărit din pat şi a prins-o repede în braţe.

– Îmi vei lipsi în fiecare secundă.

Bel a simţit un fior.

– Şi mie îmi va fi dor de tine.

– Atunci, luni, *ma chérie*. Te iubesc!

Bel i-a aruncat o ultimă privire înainte să iasă pe uşă.

Capitolul 38

În următoarele luni, Bel parcă plutea pe un val uriaş de emoţii. De parcă viaţa ei, înainte de acea după-amiază de februarie, nu fusese decât una lipsită de orice sens. Acum, când se trezea dimineaţa şi se gândea la Laurent, adrenalina îi inunda tot corpul. Albastrul cerului, văzut de la fereastra dormitorului, părea strălucitor, şi florile din grădină explodau în faţa ochilor ei ca un caleidoscop exotic de nuanţe şi miresme.

În timp ce cobora scara, dimineaţa, pentru micul dejun, şi se aşeza în faţa Luizei, ale cărei trăsături colţuroase purtau o expresie plină de dezaprobare, se gândea numai la Laurent, şi un zâmbet misterios îi plutea pe buze. Nimic nu o mai putea atinge, nimeni nu mai putea s-o rănească. Era protejată datorită iubirii împărtăşite de ei doi.

Totuşi, când nu putea să se ducă la el câteva zile la rând, Bel cădea în cea mai amarnică disperare, torturată de tot felul de gânduri: pe unde umbla, ce făcea şi cu cine îşi petrecea timpul Laurent. O teamă groaznică i se strecura în suflet şi se simţea îngheţată, chiar dacă, din pricina soarelui dogoritor, îi apăreau stropi de transpiraţie pe frunte. Adevărul era că el putea să iubească pe oricine dorea, ea însă, nu.

– *Mon Dieu, chérie!* a oftat Laurent, în timp ce zăceau amândoi lungiţi pe patul lui mare din mahon. Îmi vine tot mai greu să te împart cu el. Gândul că te atinge mă face să mă cutremur. Ca să nu mai mă gândesc la astfel de gesturi, a exemplificat el, atingându-i sânul cu degetul. Bel, hai să fugim! Ne întoarcem la Paris. Nu mai e nevoie să ne ascundem, şi viaţa noastră va însemna nesfârşite ore cu vin bun, mâncare bună şi dragoste, multă dragoste…

Vocea lui se pierduse într-o şoaptă, pentru că acum buzele lui le acopereau pe ale ei.

Din fericire, fără să ştie asta, soacra ei jucase un rol în întâlnirile lor. După cum îi promisese, Luiza îi făcuse cunoştinţă lui Laurent cu mai multe amice înstărite, care văzuseră statuia lui Bel. Aşa că Laurent primise o comandă, să facă statuia unui chihuahua, căţelul adorat de bogaţii săi stăpâni. Practic, soacra ei îl luase pe Laurent sub aripa ei, iar Bel nu putea să nu remarce ironia situaţiei.

– Nu e tocmai ce îmi doresc să fac, i-a mărturisit el, dar asta mă ţine departe de necazuri când nu eşti lângă mine.

Aşa că, în după-amiezile când Bel nu putea să vină, Laurent cioplea de zor blocul din piatră, achiziţionat de Luiza de la o rudă special pentru el. Mai mult, propunerea Luizei ca Bel să facă voluntariat la biserică pentru proiectul *Cristo* îi oferea alibiul perfect pentru absenţele ei de acasă. Astfel, pe când mâinile ei prindeau triunghiurile netede, reci, de mozaic, şlefuite din acelaşi material cu care lucra Laurent, se simţea uşurată.

Luiza era singura care vedea când vine şi când pleacă, pentru că Gustavo petrecea tot mai mult timp la club şi sosea acasă înainte de cină, duhnind a alcool. Soţul ei rareori se interesa de programul ei.

De fapt, se gândea Bel, punându-şi pălăria, în timp ce Loen îl convoca pe şoferul familiei, Gustavo abia dacă îi mai acorda vreo atenţie. În ultimele patru luni, după ce începuse relaţia cu Laurent, Gustavo părea absolut indiferent în privinţa vieţii conjugale. Totuşi, noaptea, când se culca alături de Gustavo, cu inima cât un purice, el încerca să facă dragoste cu ea, dar de cele mai multe ori nu era în stare de nimic. Bel se gândea că, foarte probabil, eşecul lui se datora băuturii. Nu mai era capabil nici măcar să se ţină pe picioare înainte să urce în pat. Ba chiar, de cele mai multe ori, cădea lat înainte să se apropie de ea. Îl împingea departe de ea, ascultându-i sforăiturile şi respirând aerul din dormitor, îmbibat cu alcool. Dimineaţa, se trezea, se îmbrăca şi îşi lua micul dejun înainte ca Gustavo să se trezească.

Părinţii lui se prefăceau că nu bagă de seamă problemele lui cu băutura. Singura dată când Luiza a încercat să afle ceva de la nora ei despre căsnicia lor a fost când a întrebat-o dacă are veşti legate de apariţia vreunui nepot. Când Bel i-a dat asigurări că nu are astfel de veşti în acest sens, soacra ei a pufnit nemulţumită.

Dată fiind relaţia fizică pasională cu Laurent, Bel era veşnic îngrijorată ca nu cumva trupul ei, care refuzase la început să răspundă asalturilor lui Gustavo, să nu cedeze acum atingererilor gentile ale lui Laurent. De fapt, chiar iubitul ei a fost cel care i-a citit neliniştea din ochi şi i-a explicat cum este posibil să evite o posibilă sarcină. I-a descris felul în care funcţionează corpul ei, aşa cum nimeni nu o mai făcuse până atunci, şi a sfătuit-o să fie atentă la perioadele când era cel mai probabil să conceapă un copil.

– Nu e o metodă complet sigură, *chérie*, de aceea noi, catolicii,

avem în continuare familii atât de numeroase, i-a zâmbit Laurent. Dar există modalităţi prin care pot contribui şi eu la evitarea unei sarcini.

Bel îl privea mirată.

– De unde ştii toate astea?

– În Montparnasse, sunt mulţi artişti ca mine, dornici de distracţii şi fără să aibă neplăcerea de a se trezi în braţe cu un plod de crescut. Apoi, văzând expresia rănită de pe chipul ei, a prins-o repede în braţe. *Chérie*, din păcate, aşa stau lucrurile acum şi n-aş vrea să ajungi într-o situaţie compromiţătoare. Cu copilul meu de gât, crescut de soţul tău care e orice, numai bărbat, nu, a adăugat el. Aşa că trebuie să avem grijă.

Bel a ieşit din *Casa*, urcându-se în automobilul care o ducea la casa părinţilor ei din Cosme Velho, aflată la mică distanţă. Datorită faptului că orice clipă liberă o petrecea cu Laurent, Bel nu-i mai vizitase de mai bine de o lună. Cu o zi în urmă, Loen o întrebase de când nu-şi mai văzuse mama.

– Mă duc curând, foarte curând, îi răspunsese Bel, simţindu-se vinovată.

– Ştiu că eşti… ocupată, dar poate că ar trebui să o vezi, i-a sugerat Loen în timp ce o ajuta să se îmbrace. Mama e îngrijorată în privinţa ei.

– E bolnavă?

– Eu… nu ştiu.

– Atunci, mă duc mâine s-o văd cu ochii mei.

Pe când automobilul trăgea la intrarea în *Mansão da Princesa*, Bel i-a dat instrucţiuni lui Jorge să vină s-o ia la şase şi jumătate seara, de la Copacabana Palace.

O informase pe Luiza, de dimineaţă, că, după vizita la mama ei, urma să se întâlnească cu o nouă amică, Heloise, pe care o cunoscuse la *Igreja da Glória*, ca să ia împreună ceaiul la Copacabana Palace. Bel era convinsă că Luiza va fi de acord, dat fiind că tocmai soacra ei o încurajase să-şi facă prietene printre tinerele doamne din înalta societate, şi Heloise provenea dintr-o străveche familie aristocratică. Mai mult, ştiind că Luizei îi displăcea grandoarea ostentativă a hotelului, nu încăpea îndoială că nu îşi va exprima dorinţa de a le ţine companie.

Pe când se îndrepta spre uşa de la intrare a vechii ei case, Bel simţea cum i se strânge inima la gândul că minciunile ei puteau fi date în vileag, dar ştia că nu avea încotro. Din păcate, în ultimele două luni devenise o mare mincinoasă, deşi împotriva voinţei sale.

Servitoarea i-a deschis uşa şi s-a luminat la faţă când a văzut-o.

– *Senhora*, ce bine că eşti aici! Mama ta se odihneşte acum, dar mi-a spus să o trezesc când vii.

– Nu se simte bine? a întrebat-o Bel, neliniştită, îndreptându-se spre salon. Loen mi-a spus că eşti neliniştită în privinţa stării ei de sănătate.

– Eu... a ezitat Gabriela. Nu ştiu dacă e bolnavă, dar sigur e foarte obosită.

– Crezi, s-a silit Bel să rostească acele cuvinte, că i-a revenit boala?

– Nu ştiu, *senhora*. Poate că ar trebui s-o întrebi tu. Şi s-o convingi să consulte un doctor. Ce doreşti să bei?

În timp ce servitoarea a plecat să-i pregătească un suc de portocale şi s-o trezească pe mama ei, Bel se plimba nervoasă prin cameră. Când Carla a intrat, Bel a observat că mama ei arăta palidă şi obosită, dar şi faptul că pielea ei căpătase o nuanţă gălbuie de când se văzuseră ultima oară.

– Mãe, iartă-mă că n-am trecut atât timp pe la tine! Cum te simţi? a întrebat-o, încercând să-şi ascundă temerile şi sentimentul de vinovăţie.

Apoi a luat-o în braţe pe Carla şi a sărutat-o.

– Sunt bine. Dar tu?

– Da, Mãe...

– Ne aşezăm? i-a făcut semn Carla, lăsându-se greu pe un scaun, de parcă picioarele nu o mai ajutau.

– Mãe, se vede că nu te simţi bine. Te doare ceva?

– Puţin, sunt sigură că nu-i nimic. Eu...

– Te implor, ştiu că *ceva* nu este în ordine. Sunt sigură că şi Pai a observat că nu te simţi bine.

– Tatăl tău are alte probleme pe cap acum, a oftat Carla. Plantaţiile de cafea nu mai sunt profitabile ca înainte şi planurile guvernului de a stoca producţia nu par să fie de vreun ajutor.

– Nu cred că Pai e mai preocupat de afaceri decât de sănătatea ta.

– *Querida*, tatăl tău are multe probleme pe cap, şi nu vreau să-l mai necăjesc şi eu.

Ochii lui Bel s-au umplut de lacrimi.

– Poate că nu e momentul potrivit, dar eu sunt de părere că nimic nu este mai important decât sănătatea ta. Poate că te temi de ce este mai rău.

– Este vorba de corpul meu, pe care îl cunosc şi ştiu prin ce trece, a întrerupt-o Carla. Nu vreau ca eu, tu sau tatăl tău să trecem printr-un proces dureros doar ca să ajungem la acelaşi deznodământ.

– Mãe! a exclamat Bel cu un nod în gât. Te rog, lasă-mă să te programez la doctorul care te-a tratat data trecută. Atunci, ai avut încredere în el.

– Da, cred că e cel mai bun din Rio. Dar, Bel, nici el nu mă mai poate ajuta acum.

– Nu vreau să aud ce spui! Am atâta nevoie de tine, la fel şi Pai.

– Posibil, i-a zâmbit amar Carla. Dar, Izabela, eu nu sunt nici un bob de cafea, nici o bancnotă de un real. Te asigur că astea sunt adevăratele lui iubiri.

– Mãe, te înşeli! Chiar dacă tu nu-ţi dai seama, ţi-o spun eu. Reprezinţi totul pentru el şi, fără tine, viaţa lui nu ar însemna nimic.

Cele două femei au rămas tăcute câteva minute.

– Dacă asta te face fericită, Izabela, fă-mi o programare la doctorul meu şi vino cu mine. Aşa vei şti că tot ce ţi-am spus este adevărat. Dar vreau să te rog ceva, dacă mergem la doctor.

– Ce anume?

– Deocamdată nu-i spune nimic tatălui tău. N-aş suporta să-l fac să sufere şi mai mult.

După ce Carla a recunoscut că simte nevoia să se întindă în dormitorul ei, Bel a plecat cu automobilul părinţilor ei în direcţia Ipanema. Nu-şi revenea din şoc. Se gândea că, poate, mama ei exagera din cauza temerilor.

Bel a coborât din maşină, la două străzi depărtare de apartamentul lui Laurent, şi aproape a luat-o la goană spre singura persoană care îi putea oferi alinare.

– *Chérie!* Am crezut că nu mai vii! *Mon Dieu!* Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Laurent, strângând-o în braţe.

– Mama mea, a reuşit să şoptească Bel printre suspine. Crede că e pe moarte, a adăugat ea, plângând pe umărul lui.

– Cum aşa? A fost la doctor?

– Nu, dar a avut cancer cu un an în urmă şi se pare că boala a recidivat. Este convinsă că nu mai e nimic de făcut şi nu vrea să-l îngrijoreze pe tata, care se confruntă cu tot felul de probleme în afacerile lui. Am rugat-o să meargă la un doctor, dar... de o lună, de când n-am mai văzut-o, starea sănătăţii ei s-a deteriorat foarte mult. Bel l-a privit pe Laurent drept în ochi. Îmi este atât de teamă că s-ar putea să aibă dreptate.

– Bel, a încercat Laurent s-o liniştească, strângându-i mâinile în ale lui şi aşezând-o pe canapea, lângă el, bineînţeles că trebuie să ceri părerea unui profesionist. Este normal să te sperii când treci prin aşa ceva, dar e posibil să nu fie atât de grav. *Maman* ţi-a spus că papa se confruntă cu probleme? Credeam că e la fel de bogat ca regele Cresus.

– Aşa e, însă poate exagerează. Tu eşti bine, Laurent? a schimbat ea subiectul, încercând să-şi revină.

– Da, *chérie*, sunt bine, dar cred că nu trebuie să fim atât de formali. Mi-ai lipsit teribil în ultimele zile.

– Şi mie mi-a fost dor de tine, i-a răspuns ea cu obrazul lipit de pieptul lui, încercând să dea uitării ultimele două ore.

Laurent o mângâia blând pe păr, străduindu-se să-i abată gândurile de la necazurile personale.

– De dimineaţă m-am gândit ce voi face în perioada următoare, pentru că statuia amărâtului ăluia de câine va fi gata în câteva zile şi va trebui să o sun pe *Madame* Silveira. Dumneaei doreşte să-i fac statuia fiicei sale, Alessandra, un cadou cu ocazia aniversării a douăzeci şi unu de ani.

– Alessandra Silveira? Dar o cunosc, a exclamat Bel, puţin neliniştită. Sunt veri cu familia Aires Cabral şi a venit la nunta mea. Îmi amintesc că e foarte frumoasă.

– Ei bine, sper să fie mai atrăgătoare decât un chihuahua, a oftat Laurent. Şi, desigur, vom putea face şi ceva conversaţie. Vorbeşte destul de bine franţuzeşte, a continuat el.

– Şi mai e şi nemăritată, a comentat Bel, simţind o strângere de inimă.

– Aşa e! Laurent îi mângâia în continuare părul. Poate că părinţii ei speră ca sculptura mea să-i aducă un soţ potrivit.

– Sau, poate, văd în talentatul şi tânărul sculptor francez un logodnic potrivit, l-a înţepat Bel nervoasă, trăgându-se departe de el.

– Izabela! a oprit-o Laurent, studiind-o cu atenţie. Să nu-mi spui că eşti geloasă!

– Nu, sigur că nu. Bel îşi muşca buza de jos. Gândul că o altă femeie urma să-i pozeze, zi de zi, lui Laurent, la fel cum făcuse ea în Boulogne-Billancourt, o tulbura nespus. Nu poţi nega că, în ultima vreme, ai primit o mulţime de invitaţii, după ce ai devenit cunoscut în societatea de aici.

– Da, dar nu cred că mă consideră cineva un logodnic potrivit pentru o tânără din înalta societate. Le stârnesc interesul pentru că sunt o apariţie inedită, nimic mai mult.

– Laurent, te asigur că numai faptul că eşti francez şi provii din Lumea Veche contează într-un oraş precum Rio, ca să nu mai vorbesc că soacră-mea te-a luat sub aripa ei ocrotitoare. Aşa că reprezinţi mai mult decât o apariţie inedită.

La spusele ei, Laurent a izbucnit în râs.

– Ei bine, aş fi fericit să fie aşa. Pentru că, după cum ştii, în Franţa, eu şi gaşca mea de artişti nu suntem priviţi cu ochi prea buni. După cum ţi-am mai explicat, franţuzoaicele ar prefera să-şi vadă fiicele moarte decât măritate cu un coate-goale ca mine.

– Cred că ar trebui să înţelegi că aici eşti privit altfel.

Bel era conştientă cât de nesuferită putea fi, dar nu se putea abţine.

Laurent şi-a lăsat capul într-o parte, studiind-o atent.

– Înţeleg că eşti necăjită, *chérie*, mai ales din cauza stării de sănătate a mamei tale. Dar nu-ţi dai seama că eşti ridicolă? Nu eu sunt cel care dă fuga acasă, în braţele soţului, în zilele când reuşim să ne vedem. Nu eu sunt cel ce împarte patul în fiecare noapte cu o altă persoană. Şi nu eu sunt cel ce refuză cu obstinaţie orice idee de a schimba această situaţie. Dimpotrivă, eu sunt cel care trebuie să îndure toate astea. Eu sunt cel căruia i se întoarce stomacul pe dos la gândul că faci dragoste cu soţul tău. Eu sunt cel ce sare ca un căţel, când pocneşti tu din degete. Şi tot eu sunt cel care trebuie să facă ceva ca să nu-şi piardă minţile în nesfârşitele ore de singurătate.

Bel şi-a lăsat capul pe genunchi. Era prima oară când Laurent vorbea despre situaţia lor cu atâta sinceritate şi năduf, şi îşi dorea să nu-l fi provocat. Pentru că ştia că fiecare avea dreptatea lui.

Au rămas tăcuţi o vreme, până când Bel a simţit mâna lui Laurent pe umărul ei.

– *Chérie*, înţeleg că nu e momentul să discutăm toate astea. Dar, acceptă, te rog, ideea că eu mă aflu aici, în Brazilia, făcând tot ce îmi stă în putinţă dintr-un singur motiv. Şi acel motiv eşti tu.

– Iartă-mă, Laurent! a şoptit ea. Ai dreptate, azi sunt dată total peste cap. Oare ce vom face?

– Nu e cazul să discutăm acum. Trebuie să ai grijă de mama ta. Şi, deşi urăsc să-ţi spun asta, trebuie să iei imediat un taxi, să te duci la Copacabana Palace ca să iei ceaiul cu amica ta, i-a adus el aminte. E deja trecut de ora şase.

– *Meu Deus!* Bel a ţâşnit în sus, îndreptându-se spre uşă.

Dar Laurent a prins-o de mână şi a tras-o spre el.

– Bel, i-a şoptit, mângâindu-i obrazul cu buzele, te rog să nu uiţi niciodată că pe tine te iubesc şi te doresc. A sărutat-o apoi tandru, şi ochii ei s-au umplut de lacrimi. Şi, acum, fugi înainte să te răpesc şi să te încui aici, în apartament, ca să fii numai a mea.

Capitolul 39

Peste două zile, Bel ieşea din spital. Era singură. Doctorul insistase ca mama ei să vină imediat pentru analize, şi Bel urma să o aducă la şase seara.

Chiar dacă Luiza şi Gustavo ştiau că se afla la spital, şi ar fi putut să-şi petreacă după-amiaza în braţele lui Laurent, Bel nu se simţea în stare să facă asta. Se simţea vinovată că îşi neglijase mama în tot acest timp. În timp ce Carla se afla în cabinetul doctorului, Bel îi urmărea absentă cu privirea pe bolnavii care intrau şi ieşeau pe uşile spitalului.

La ora şase, s-a prezentat, aşa cum i se ceruse, în salonul unde fusese dusă mama ei.

– Doctorul m-a rugat să vă întâmpin când sosiţi, i-a spus asistenta. Urmaţi-mă!

– Cum se simte?

– Acum bea un ceai, i-a răspuns femeia scurt, apoi a ciocănit la uşa cabinetului.

Bel a intrat, şi doctorul a invitat-o să ia loc pe scaun.

Peste încă cincisprezece minute, Bel ieşea din cabinet, ducându-se să o ia pe mama ei. Doctorul îi confirmase că boala recidivase, răspândindu-se în organismul Carlei, şi că ficatul îi fusese afectat. Mama ei ştia ce se întâmpla. Nu mai exista nici o speranţă.

În automobil, în drum spre casă, Carla părea mulţumită să lase în urmă spitalul. Făcea tot felul de glume, dar Bel era incapabilă să reacţioneze în vreun fel şi spera ca bucătăreasa să nu fi uitat să-i pregătească peşte la cină lui Antonio. Când au sosit acasă, Carla s-a întors spre fiica ei şi i-a prins mâinile în ale ei.

– Nu te îngrijora, *querida*! Ştiu că ai vorbit cu doctorul şi ştiu şi ce ţi-a spus, pentru că a discutat cu mine înainte. Am mers cu tine azi fiindcă trebuia să te conving cu privire la boala mea. Şi, acum, că am făcut-o, nu vom spune nimănui ceea ce ştim. Mai ales tatălui tău.

Bel simţea privirea arzătoare a mamei sale şi toată disperarea.

–Dar sigur că…

– Când va fi necesar, îi vom spune, a asigurat-o Carla, şi Bel a înţeles că subiectul era închis.

Bel s-a întors în acea seară la *Casa*, simţind că toată viaţa ei era dată cu susul în jos. Pentru prima dată se confrunta cu pierderea

mamei sale. Stătea aşezată la masă, la cină, uitându-se când la Gustavo, când la Maurício şi, apoi, la Luiza. Atât soţul, cât şi soacra ei ştiau unde fusese toată după-amiaza. Totuşi, nici unul din ei n-a scos un cuvânt despre sănătatea Carlei, nici măcar nu o întrebaseră ce făcuse la spital. Gustavo era deja beat, incapabil să poarte o conversaţie, în timp ce Luiza considera probabil că un asemenea subiect îi va produce o indigestie.

După masă şi mai multe partide de cărţi, egale ca număr cu paharele cu coniac băute de soţul ei, a urcat împreună cu el în dormitor.

– Vino în pat, *querida!* i-a spus Gustavo după ce s-a dezbrăcat şi s-a prăbuşit pe pat.

– Da, a răspuns Bel automat, intrând în baie. Vin în câteva minute.

După ce a închis uşa, Bel s-a lăsat pe marginea căzii, cu capul în mâini, sperând ca Gustavo să adoarmă imediat. Disperată, îşi amintea ceea ce-i spusese Carla despre căsătorie şi despre faptul că, cu timpul, ea ajunsese să-l iubească pe Antonio.

Indiferent cât de mult îi repugna lui Bel să o vadă pe mama ei atât de supusă lui Antonio, să accepte modul în care îi tolera aroganţa şi dorinţa nesfârşită de a accede pe scara socială, pentru prima dată înţelegea cât de puternică era iubirea pe care mama ei i-o purta soţului ei.

Bel o admira mai mult decât oricând.

– Cum se simte?

Îngrijorarea se citea pe faţa lui Laurent când i-a deschis uşa lui Bel, câteva zile mai târziu.

– E pe moarte, aşa cum mi-a spus.

– Îmi pare atât de rău, *chérie*! Şi acum, ce se va întâmpla? a întrebat-o Laurent, conducând-o în salon.

– Eu... nu ştiu! Mama nu vrea încă să-i spună tatei, a şoptit ea, lăsându-se în jos pe un scaun.

– O, draga mea Bel, prin ce trebuie să treci! Eşti atât de tânără – n-ai împlinit nici douăzeci de ani –, şi porţi toată greutatea lumii pe umerii tăi. Vestea asta cumplită m-a făcut să mă gândesc la toată viaţa ta.

Bel nu ştia cum să interpreteze vorbele lui: reconfortante sau

insultătoare.

– Da, îmi este foarte greu.

– Cred că te macină un teribil sentiment de vinovăţie. Trebuie să decizi dacă nu cumva trebuie să uiţi de mine ca să-ţi îndeplineşti îndatoririle de fiică şi soţie. Sau, poate, ţi-ai dat seama cât de scurtă e viaţa, situaţie în care vei lua hotărârea să-ţi urmezi glasul inimii.

Bel îl privea surprinsă.

– Cum de reuşeşti să-mi citeşti gândurile?

– Fiindcă şi eu sunt om, la fel ca tine, a ridicat Laurent din umeri. Şi mai cred că Cel de Sus ne pune în faţa unor dileme de felul ăsta tocmai ca să fim pe deplin conştienţi de alegerea făcută. Deşi noi singuri trebuie să luăm deciziile.

– Eşti foarte înţelept! i-a răspuns Bel încet.

– Aşa cum am spus, sunt un simplu om. Ba încă sunt mai mare cu câţiva ani decât tine şi a trebuit să iau tot felul de decizii în trecut, când m-am confruntat cu aceleaşi întrebări. Vreau să spun că te înţeleg şi că nu doresc să te influenţez absolut deloc. Şi te mai asigur că, dacă doreşti să-ţi fiu alături aici, în Brazilia, în tot acest timp, o voi face. Pentru că te iubesc şi vreau să-ţi acord tot sprijinul meu. Înţeleg, de asemenea, şi faptul că iubirea pe care ţi-o port m-a făcut să fiu mai bun. Am mai învăţat o lecţie de viaţă, i-a zâmbit Laurent cu tristeţe. Dar... nu pot să uit *complet* de mine. Aşa că, dacă rămân, trebuie să-mi promiţi că atunci când... situaţia cu mama ta se va rezolva, noi doi trebuie să luăm o decizie privitoare la viitorul nostru. Însă nu acum! Vino, lasă-mă să te iau în braţe!

Laurent şi-a deschis larg braţele, şi ea s-a apropiat încet de el.

– Te iubesc atât de mult, draga mea Bel! i-a declarat, mângâindu-i părul des cu infinită tandreţe. Şi sunt aici, dacă ai nevoie de mine.

– Îţi mulţumesc! i-a răspuns Bel şi l-a prins cu braţele pe după gât, recunoscătoare. Îţi mulţumesc mult!

La începutul lui iulie, când Bel s-a întors acasă după o zi de muncă la *Igreja da Glória*, Loen a informat-o că tatăl ei se afla acolo şi dorea să-i vorbească.

– Cum se mai simte Pai? a întrebat-o ea pe Loen în timp ce îşi scotea pălăria şi i-o dădea cameristei.

– Pare că a slăbit mult, i-a spus Loen, precaută. Dar vei constata

singură.

Respirând adânc, Bel a deschis uşa salonului şi l-a văzut pe tatăl ei plimbându-se nervos prin încăpere. S-a întors spre ea şi, într-adevăr, Bel a constatat că pierduse mult în greutate. În plus, chipul lui frumos arăta acum chinuit şi foarte ridat. Părul negru, încărunţit la tâmple odinioară, îi albise acum aproape complet. Lui Bel i se părea că îmbătrânise cu zece ani de când îl văzuse ultima oară.

– *Princesa!* a exclamat el, luând-o în braţe. Mi se pare că a trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut.

– Da, cred că vreo trei luni.

– Sigur că acum eşti femeie măritată, cu propria ta viaţă şi nu mai ai timp pentru bătrânul tău Pai, a glumit el trist.

– Am vizitat-o de multe ori pe Mãe în ultimele săptămâni, i-a răspuns Bel. Dar tu nu erai niciodată acasă. Se pare că tu ai fost cel ocupat, Pai!

– Da, aşa e, am fost foarte ocupat. Şi sunt sigur că socrul tău ţi-a spus că afacerile cu cafea trec printr-un moment foarte dificil actualmente.

– Mă bucur că te văd măcar azi, Pai! Ia loc, te rog, şi voi cere să ne aducă un suc.

– Nu, nu vreau nimic! a zis Antonio, după ce s-a aşezat. Izabela, ce se întâmplă cu mama ta? Duminică a stat aproape toată ziua în pat. Mi-a spus că are o migrenă, dar invocă scuza asta tot timpul în ultimele luni.

– Pai, eu…

– E din nou bolnavă, nu-i aşa? Azi, la micul dejun, am observat că tenul ei are o paloare groaznică şi că n-a mâncat nimic.

Bel îl privea lung pe tatăl ei.

– Pai, vrei să spui că până acum n-ai observat nimic?

– Am fost atât de ocupat la birou! Plec înainte să se trezească ea şi mă întorc după ce se duce la culcare. Dar, da… Antonio şi-a lăsat capul în jos. Poate că ar fi trebuit să văd, dar am evitat să o fac. A oftat disperat. Tu ştii cât de grav bolnavă este?

– Da, Pai. Ştiu.

– Este…? Este…?

Antonio nu reuşea să pronunţe cuvintele.

– Da, i-a confirmat Bel.

Antonio a sărit în sus, lovindu-se cu palma peste frunte.

– *Meu Deus!* Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ce fel de om sunt? Ce fel de soţ sunt?

– Pai, ştiu că te simţi vinovat, dar Mãe n-a vrut să te îngrijorezi, gândindu-se că ai şi aşa atâtea pe cap.

– Ce contează munca în comparaţie cu sănătatea soţiei mele! Probabil mă consideră un monstru, de se ascunde aşa de mine! Şi tu de ce nu mi-ai spus nimic, Izabela? şi-a abătut el tot năduful asupra ei.

– Pentru că i-am promis mamei că nu o voi face, a răspuns Bel cu tărie. A fost de neclintit când mi-a spus că nu trebuie să afli până la momentul oportun.

– Ei bine, acum am aflat! a exclamat Antonio, încercând să-şi revină. Voi căuta cei mai buni doctori pentru ea, chirurgi, orice e nevoie ca să se însănătoşească.

– După cum ţi-am spus, Mãe a fost la doctorul ei, care mi-a confirmat că nu mai există nici o speranţă. Îmi pare rău, Pai, dar trebuie să accepţi realitatea.

Antonio o privea perplex, cu neîncredere, mânie, disperare.

– Îmi spui că e pe moarte? a reuşit să şoptească în cele din urmă.

– Da. Îmi pare rău.

Antonio s-a prăbuşit pe un fotoliu, şi-a prins capul în mâini şi a început să plângă în hohote.

– Nu, nu... nu Carla, draga mea, te rog, nu draga mea Carla!

Bel s-a ridicat şi i-a înconjurat cu braţul umerii care se zguduiau de suspine.

– Când mă gândesc că a purtat de una singură toată povara asta, că n-a avut încredere în mine.

– Pai, jur că, şi dacă ţi-ar fi spus, tot nu mai era nimic de făcut, a repetat Bel. Mãe doreşte să nu mai urmeze nici un fel de tratament. Spune că e împăcată, că şi-a acceptat soarta, şi eu o cred. Te rog, de dragul ei, respectă-i dorinţa! Ai văzut cât de grav bolnavă este. Acum, are nevoie numai de dragostea noastră şi de tot sprijinul pe care putem să i-l acordăm.

Umerii lui Antonio s-au prăbuşit brusc, de parcă era complet sleit de energie. Deşi uimită să constate cât de mult îi luase să observe că

starea de sănătate a Carlei se degradase, Bel simţea acum un val de compasiune faţă de el.

Antonio s-a uitat în sus, la ea, cu ochi plini de durere.

– Indiferent ce crezi tu, sau ea, mama ta reprezintă totul pentru mine şi, pur şi simplu, nu-mi pot imagina viaţa fără ea.

Bel îl privea neputincioasă, în timp ce Antonio se ridica şi ieşea din cameră.

Capitolul 40

– Ce-i cu tine în ultimul timp? s-a răstit Gustavo la Bel, când aceasta a ieşit din baie după ce şi-a pus cămaşa de noapte. De-abia mai scoţi un cuvânt la cină. Şi aproape că nici nu mai vorbeşti cu mine, când suntem singuri.

O urmărea cu privirea, acuzator, cum se urcă în pat alături de el.

Trecuse o săptămână de când Antonio plecase devastat de groaznica veste. Bel o vizitase a doua zi pe mama ei şi-l găsise pe tatăl ei pe un scaun, lângă pat, ţinând-o de mână, lacrimile rostogolindu-i-se pe obrajii lui în tăcere.

Carla îi aruncase un zâmbet sfârşit, făcându-i semn spre soţul ei.

– I-am spus să se ducă la birou, că oricum nu poate să facă mai mult pentru mine decât Gabriela. Dar refuză şi continuă se se învârtă în jurul meu ca o cloşcă.

Totuşi, Bel era conştientă că, în ciuda acestei mărturisiri, Carla era bucuroasă că-l avea pe Antonio alături de ea. La cât de rău arăta în după-amiaza aceea, Bel ştia că prezenţa lui era oportună. Când, în final, l-au convins să plece la birou câteva ore, Carla i s-a adresat fiicei sale pe un ton calm.

– Acum, că el ştie, aş vrea să-ţi spun ce vreau să fac cât mai trăiesc…

Din acel moment, Bel tot încercase să-şi facă curaj ca să-i vorbească lui Gustavo despre locul unde dorea mama sa să-şi petreacă ultimele clipe din viaţă şi despre faptul că o va însoţi acolo, ştiind că soţul ei nu vedea cu ochi buni o altă plecare a ei.

Bel s-a lăsat pe pat, uitându-se la el. Îi vedea ochii injectaţi şi pupilele dilatate de alcool.

– Gustavo, a început ea, mama mea este pe moarte.

– Ce spui? a întors iritat capul spre ea. Este prima dată când aud asta. De când ai aflat?

– De câteva săptămâni, dar mama a insistat să nu spun nimănui.

– Nici măcar soţului tău?

– Nu, până când nu-i spune lui Pai.

– Deci, aşa. Presupun că boala a recidivat.

– Da.

– Cât mai are de trăit?

– Nu mult... Vocea lui Bel era gâtuită de emoţie, văzând cu câtă răceală i se adresează el. Şi-a adunat curajul ca să-i ceară lui Gustavo ceea ce dorea. Mi-a spus că vrea să meargă în munţi, ca să-şi petreacă ultimele zile acolo, pe mult iubita ei *fazenda*. Gustavo, mă laşi să plec cu ea?

El o privea cu ochi sticloşi.

– Cât timp?

– Nu ştiu. Pot fi câteva săptămâni sau, poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, câteva luni.

– Te întorci până la începutul sezonului?

– Eu... Lui Bel îi era peste puteri să estimeze cât va sta alături de mama ei. Cred că da, a reuşit să-i îngaime.

– Mi-ar fi greu să mă împotrivesc, nu? Sigur că aş prefera să stai aici cu mine. Mai ales că, până acum, nu se aude de vreun moştenitor, şi aşa o să ne tot lungim. Mama este foarte supărată, crede că eşti sterilă, a adăugat plin de cruzime.

Bel se abţinea cu greu să-i spună că nu ea era de vină. Trecuseră două luni de când Gustavo reuşise să mai facă dragoste cu ea. Era, totuşi, conştientă că, din cauza alcoolului, probabil nu-şi dădea seama de inabilitatea lui.

– Vom încerca în noaptea asta, i-a spus el, aruncându-se brusc asupra ei şi încercând stângaci să-i ridice cămaşa de noapte, străduindu-se din răsputeri să nimerească la ţintă, dar fără succes. Cu gura peste a ei a scos un geamăt, crezând că este în ea, dar, în final, s-a rostogolit pe spate. Bel se uita la el cu un amestec de repulsie şi milă.

– Poate vom reuşi, totuşi, să facem un copil în seara asta, a repetat el, după care a început să sforăie zgomotos.

Bel s-a ridicat şi s-a dus în baie. Cum putea el să creadă că în felul ăsta se putea întâmpla un miracol?! Se părea că-şi pierduse orice fel de aptitudine, inclusiv memoria, creierul fiindu-i înecat în alcool.

Totuşi, gândea ea pe când se întorcea în dormitor, dacă acesta era preţul pentru a putea fi alături de mama ei până la sfârşit, atunci era mulţumită că-l plătise.

A doua zi de dimineaţă, Bel s-a trezit înaintea lui Gustavo şi a coborât la micul dejun. Atât Luiza, cât şi Maurício se aflau la masă.

– Bună dimineaţa, Izabela! a salutat-o Luiza.

– Bună dimineaţa, Luiza! a răspuns politicoasă Bel, aşezându-se pe scaun.

– Gustavo nu vine?

– Sunt sigură că va apărea curând, i-a răspuns Bel, mirându-se în sinea ei de imboldul de a-i lua apărarea lui Gustavo în faţa mamei lui.

– Ai dormit bine?

– Foarte bine, mulţumesc.

Conversaţia lor era aceeaşi în fiecare dimineaţă, restul timpului pe parcursul micului dejun fiind punctat numai cu vreo exclamaţie de plăcere sau de dezgust scoasă de Maurício din spatele ziarului său.

– Luiza, mama mea este foarte bolnavă, i-a spus Bel, amestecând în cafea. De fapt, se pare că nu va mai apuca anul următor.

– Îmi pare rău să aud asta, Izabela! a reacţionat Luiza, ridicând uşor din sprânceană, singura reacţie de care era în stare corpul ei. Este foarte brusc. Eşti sigură?

– Din păcate, da. Ştiam de mai mult timp, dar mama n-a dorit să se afle. Acum însă, mi-a cerut să o duc la *fazenda*, ca să-şi petreacă acolo ultimele zile. După cum ştii, e o călătorie de cinci ore de aici. M-a rugat să am grijă de ea... până la sfârşit. Am vorbit aseară cu Gustavo şi a fost de acord să o însoţesc.

– Ăsta a fost răspunsul lui? s-a strâmbat Luiza, neplăcut surprinsă. Înseamnă că e foarte generos. Şi cât timp vei fi plecată? a repetat ea întrebarea fiului ei.

– Eu...

Bel simţea cum ochii încep să-i lăcrimeze.

– Draga mea, sigur că atât timp cât este nevoie, a interveni deodată o voce din spatele ziarului. Maurício i-a aruncat o privire plină de compasiune. Te rog să-i transmiţi mamei tale toate gândurile bune din partea mea.

– Mulţumesc! a şoptit Bel, impresionată de empatia şi sprijinul venite din partea socrului ei.

A scos o batistă şi s-a şters la ochi.

– Poate ne spui măcar când pleci? i-a cerut Luiza pe un ton glacial.

– La sfârşitul săptămânii. Tata va veni cu noi şi va rămâne câteva zile, dar apoi va trebui să se întoarcă la treburile lui din Rio.

– Da, a zis Maurício pe un ton grav. Am auzit că are probleme. De

fapt, cu toţii avem probleme acum.

Peste două zile, în timp ce Bel stătea aşezată la o masă, alături de alte doamne, în *Igreja da Glória*, prinzând micile triunghiuri de mozaic în plasa de sârmă, se gândea că timpul petrecut în biserică îi oferea răgazul să se bucure de cele mai tihnite momente. Femeile – deşi s-ar crede că erau vorbăreţe din fire – erau destul de tăcute, concentrându-se fiecare la munca sa. Atmosfera de acolo era dominată de armonie şi pace.

Heloise, amica pe care o folosea Bel ca alibi, când se ducea la Laurent, şedea lângă ea. Bel a observat-o că se străduia să noteze ceva pe spatele unei bucăţele de mozaic. S-a aplecat spre ea.

– Ce faci?

– Notez numele membrilor familiei mele. Şi al iubitului meu. În felul ăsta, vor face parte pentru totdeauna din trupul Mântuitorului. Multe femei procedează aşa.

– Ce idee minunată! a exclamat Bel, citind numele mamei, tatălui, fraţilor şi surorilor lui Heloise... şi pe cel al iubitului ei.

Bel privea mozaicul pe care-l ţinea în mâini şi pe care trebuia să-l prindă pe statuie, ştiind că cel mai preţios membru al familiei sale nu va mai fi mult timp pe acest pământ şi nu va vedea terminată statuia lui *Cristo*. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Când termini, poţi să-mi împrumuţi stiloul?

– Sigur că da.

Bel a notat şi ea numele iubitei sale mame, al tatălui ei şi apoi numele ei. A ezitat după aceea, nefiind în stare să treacă şi numele soţului ei.

Când a văzut că cerneala se uscase, Bel a aplicat un strat gros de lipici pe spatele mozaicului, prinzându-l apoi în plasa de metal. A auzit că s-a anunţat pauză, aşa că s-a ridicat de la masă. Cu un gest instinctiv, a luat unul dintre triunghiurile de mozaic rămase, strecurându-l în poşetă. S-a dus apoi la grupul de doamne care îşi beau liniştite cafeaua într-un colţ din spatele bisericii.

A refuzat ceaşca de cafea oferită, adresându-i-se supraveghetoarei.

– *Senhora*, iertaţi-mă, dar trebuie să plec.

– Sigur că da. *Senhora* Aires Cabral, comitetul vă mulţumeşte pentru tot ajutorul oferit. Vă rog să vă notaţi numele pe listă, ca să vă

informăm când vă mai vine rândul.

– *Senhora*, îmi pare rău, nu voi putea veni un timp. Mama este grav bolnavă şi trebuie să stau cu ea până la sfârşit, i-a spus Bel.

– Înţeleg şi vă sunt alături.

Plină de compasiune, femeia i-a strâns mâna.

– Vă mulţumesc!

Bel a ieşit din biserică, grăbindu-se să urce în automobilul care o aştepta. I-a cerut şoferului să o ducă la *Madame* Duchaine, în Ipanema.

A sosit acolo în cincisprezece minute şi i-a cerut lui Jorge să vină să o ia la ora şase. S-a îndreptat spre uşă, făcându-se că trage clopoţelul, până când a văzut cu coada ochiului cum automobilul dispare după colţ. A mai aşteptat câteva minute şi pe urmă aproape că a rupt-o la fugă spre apartamentul lui Laurent.

În acea zi, dat fiind că era ultima dată când îl vedea pentru următoarele două luni, nu dorea să irosească nici o clipă. Ştia că era complet descoperită, nemaiasigurându-şi un alibi, dar, pentru prima dată, Bel a urcat numeroasele trepte spre apartament fără să-i pese.

– *Chérie*, eşti atât de palidă! Intră repede, să-ţi dau ceva de băut, i-a spus Laurent, deschizându-i uşa lui Bel, care îşi pierduse suflul de la atâta alergat, simţindu-se cu nervii la pământ.

– Dă-mi, te rog, puţină apă! i-a cerut ea, simţind că aproape leşină.

După ce Laurent s-a dus în bucătărie, şi-a lăsat capul pe genunchi în speranţa că va scăpa de ameţeală.

– Nu te simţi bine?

– Nu... voi fi bine, i-a răspuns, sorbind repede apa din pahar.

– Bel, ce s-a întâmplat?

Laurent s-a aşezat alături de ea, prinzându-i mâinile în ale sale.

– Eu... trebuie să-ţi spun ceva.

– Ce anume?

– Mama mi-a cerut s-o însoţesc în munţi, unde vrea să-şi petreacă restul zilelor. Apoi, cu toată acea tensiune acumulată în sufletul ei în ultimele săptămâni, a izbucnit în hohote de plâns. Laurent, îmi pare rău, dar n-am de ales. Mama are mare nevoie de mine. Sper să mă ierţi şi să înţelegi de ce voi fi plecată o perioadă din Rio.

– Dar, Bel, ce crezi tu despre mine? Sigur că trebuie să fii alături de

mama ta. De ce te temi că m-aş supăra?

– Pentru că... mi-ai spus că stai aici numai pentru mine, i-a răspuns, privindu-l disperată.

– Ei bine, nu este o situaţie ideală. Dar, dacă vrei să ştii adevărul, faptul că nu vei mai împărţi patul cu soţul tău mă face să mă simt mult mai bine. Ştiu că, în tot acest timp, vei fi numai a mea. Sigur că ne vom scrie. Ţi-aş putea expedia scrisorile pe numele cameristei tale?

– Da, a fost de acord Bel, suflându-şi nasul în batista întinsă de el. Iartă-mă, Laurent, dar Gustavo şi Luiza s-au purtat cu mine cu foarte multă răceală când le-am dat vestea asta, aşa că m-am temut că aşa vei reacţiona şi tu.

– Nu vreau să comentez purtarea soacrei şi a soţului tău, dar te asigur că inima mea este plină de compasiune faţă de situaţia ta. În afară de asta, a continuat el cu o scânteiere în ochi şi un zâmbet ce-i plutea pe buze, o voi avea pe sublima Alessandra Silveira ca să-mi ţină de urât până te întorci tu.

– Laurent...

– Izabela, cred că ştii că te tachinez acum. S-ar putea să aibă un aspect atrăgător, dar personalitatea ei este la fel ca piatra din care îi cioplesc statuia, a adăugat zâmbind.

– Ieri, am văzut o fotografie cu tine într-un ziar. Erai la Parque Lage, participai la o gală de caritate, organizată de faimoasa Gabriella Besanzoni, i-a spus morocănoasă Bel.

– Da, se pare că am devenit un răsfăţat al înaltei societăţi din Rio. Dar vreau să-ţi spun că toate astea nu înseamnă nimic, dacă tu nu-mi eşti alături, *chérie*. Sper că şi tu ai aceleaşi sentimente în ceea ce mă priveşte.

– Aşa este, a răspuns ea cu aplomb.

– Şi tatăl tău, cum se simte?

– Distrus, i-a spus Bel tristă. Într-un fel, Mãe vrea să plece tocmai ca să-l cruţe de durerea de a o vedea murind. Va veni şi el în vizită când va putea. În locul lui, aş proceda la fel. Bărbaţilor nu le place ideea de boală.

– Da, celor mai mulţi. Dar, te rog, să nu ne bagi pe toţi în aceeaşi oală, a avertizat-o Laurent. Dacă tu ai fi pe moarte, n-aş vrea nimic altceva decât să fiu lângă tine. Ne mai vedem înainte să pleci?

– Nu, Laurent. Iartă-mă, dar nu voi putea. Am multe de făcut, inclusiv să mă întâlnesc cu doctorul mamei, ca să-mi dea medicamentele necesare şi morfină pentru când va fi nevoie de ea.

– Atunci să nu mai pierdem vremea, să profităm cât putem de ultimele ore împreună!

Laurent s-a ridicat şi a tras-o pe Bel de pe scaun. Au intrat împreună în dormitor.

Capitolul 41

În timp ce tatăl ei o ajuta pe Carla să urce pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, Bel trăia un groaznic sentiment al sfârşitului. Antonio s-a urcat pe urmă la volan, şi Loen s-a aşezat şi ea în faţă, iar Bel, alături de mama ei, ţinând în braţe câteva perne şi pături, ca să-i învelească trupul fragil al mamei. Când Antonio a pornit motorul, Bel a văzut-o pe Carla cum întoarce capul ca să-şi vadă căminul pentru ultima dată.

La sosirea în munţi, Fabiana s-a străduit să afişeze un zâmbet pe când venea să-şi întâmpine stăpâna. Epuizată după călătoria lungă, Carla se clătina pe picioare, când Antonio a ajutat-o să coboare. Imediat a săltat-o în braţe şi a dus-o în interior.

În următoarele zile, Bel s-a simţit în plus, pentru că Antonio, ştiind că urma să plece în curând, îşi petrecea tot timpul alături de Carla. Devotamentul lui le făcea pe Bel şi pe Fabiana să lăcrimeze, când stăteau singure în bucătărie, nemaifiind nevoie de ajutorul lor.

– N-aş fi crezut că tatăl tău e capabil de astfel de sentimente, îi spunea Fabiana pentru a suta oară, ştergându-se la ochi. Atâta dragoste pentru o femeie... mi se rupe inima!

– Da, a suspinat Bel. Şi mie.

Singura fericită în toată această situaţie, deşi se străduia să nu se trădeze, era Loen, ajunsă în sfârşit în braţele lui Bruno al ei. Bel îi acordase câteva zile libere, ştiind că deocamdată se putea lipsi de ea, dar gândindu-se că va fi foarte ocupată după plecarea tatălui.

Invidioasă, Bel îi urmărea pe cei doi cu privirea, iubirea lor făcând-o să înţeleagă cât de mult se schimbase şi ea de când fusese ultima dată aici. Măcar avea suficient timp la dispoziţie să-i trimită lungi epistole de dragoste lui Laurent, pe care Loen le ducea la poştă când se plimba cu Bruno prin satul învecinat. Laurent îi răspundea cu regularitate pe adresa lui Loen, aşa cum conveniseră înainte de plecarea ei. Recitindu-le fără încetare, lui Bel îi era tot mai tare dor de el.

Cât despre soţul ei, Bel de-abia îşi mai amintea de el. În pofida teribilei situaţii, Bel era uşurată să fie departe de atmosfera sumbră din *Casa* şi să nu se mai gândească că era măritată cu un bărbat pe care îl dispreţuia din tot sufletul.

La zece zile după sosirea la *fazenda*, Antonio, cenuşiu la faţă şi epuizat, şi-a luat rămas-bun. Strângând-o tare la piept pe Bel, cu lacrimi în ochi, a sărutat-o pe obraji.

– Revin vinerea viitoare seara, dar, în numele Domnului, Izabela, te rog să mă suni în fiecare zi, să-mi spui cum se mai simte. Şi, dacă este nevoie să vin mai repede, să mă anunţi imediat. Te rog să nu mai avem secrete unul faţă de altul.

– Voi face cum spui, Pai, dar, deocamdată, starea lui Mãe pare stabilă.

Cu un aer disperat, Antonio s-a urcat în Rolls-Royce şi a demarat pe alee, aruncând de sub roţi un nor de praf şi pietricele.

Gustavo se afla la club, citindu-şi ziarul când, deodată, a observat că toate sălile sunt goale. Aflase că preşedintele Washington Luís îi convocase pe principalii producători de cafea într-o şedinţă de urgenţă, după ce preţul producţiei se prăbuşise. Aşa se face că restaurantul era pustiu în timpul prânzului.

După ce a băut al treilea pahar de whisky, Gustavo şi-a adus aminte de soţia lui şi de faţa ei palidă, trasă, când îşi luase rămas-bun, în urmă cu trei săptămâni. Îi lipsea teribil. *Casa* părea lipsită de viaţă în absenţa ei, revenind la atmosfera apăsătoare de dinainte de căsătoria lor.

Faptul că mama lui continua să-l trateze ca pe un băieţel neastâmpărat, asuprindu-l cu autoritatea ei, devenise şi mai evident acum când nu o mai avea pe soţia lui alături. Iar tatăl său continua să-l considere incapabil să înţeleagă chestiunile de afaceri, respingându-i încercările de a afla detalii despre situaţia financiară a familiei, de parcă ar fi fost o muscă enervantă.

Cerând încă un whisky, Gustavo a făcut o grimasă, amintindu-şi atitudinea rece cu care îşi tratase soţia, când aceasta îi dăduse vestea despre boala Carlei. Se mândrise întotdeauna cu firea lui miloasă, Luiza exprimându-şi dezaprobarea când, în copilărie, plângea când găsea vreo pasăre moartă în grădină sau după vreo bătaie încasată de la tatăl său.

– Eşti prea sensibil, îi reproşa mama lui. Gustavo, eşti băiat şi nu trebuie să-ţi manifeşti emoţiile.

Sigur, când bea, îi era mai uşor să nu-şi manifeste emoţiile. După

căsătoria cu Izabela, o schimbare de statut care îi crease convingerea că de din acel moment va fi privit cu alţi ochi, stima lui de sine nu numai că nu crescuse, ci se diminuase. Iar asta îl făcea să bea încă şi mai mult, cu regularitate.

Gustavo a scos un oftat. Chiar dacă ştia că Izabela nu-l iubea la fel de mult pe cât o iubea el, sperase ca sentimentele ei faţă de el să se intensifice după căsătorie. Dar fusese conştient de reticenţa ei – mai ales când făceau dragoste – de la bun început. Şi, acum, ori de câte ori îl privea, zărea în ochii ei o undă de milă, care uneori se transforma în dezgust. Gândul că îşi dezamăgise soţia şi părinţii nu-l făcea decât să se simtă încă şi mai neajutorat.

Iar faptul că Izabela nu rămăsese încă însărcinată îi exacerba acel sentiment al eşecului. Privirea aspră a mamei lui, când îi reproşa inabilitatea de a-şi face datoria de soţ. Şi chiar dacă, după ce se însurase devenise oficial stăpânul casei, alături de Izabela, Gustavo ştia că nu făcuse nimic ca să-şi afirme autoritatea şi să o pună la punct pe mama sa.

Un chelner s-a apropiat de el, ridicând paharul gol.

– Vă mai aduc unul, domnule? l-a întrebat, aşteptând să primească obişnuita încuviinţare din cap.

A dat să plece, când Gustavo, cu un mare efort, l-a oprit:

– Nu, mulţumesc! Poţi să-mi aduci o cafea?

– Imediat, domnule!

Sorbind lichidul fierbinte, amar, Gustavo a trecut în revistă scurta perioadă de când era însurat cu Izabela şi, pentru prima oară, a admis cu sinceritate cât de mult se deteriorase relaţia lor, ajunsă într-un punct din care, peste numai şase luni, vor duce categoric vieţi separate. De asemenea, îşi dădea seama că, în mare parte, totul era din vina lui, mai ales din cauza faptului că-şi petrecea prea mult timp aici, la club, înecându-şi neputinţa în alcool.

Lui Gustavo îi era acum limpede de ce eşuase în mariajul său.

Nu era de mirare că soţia lui arăta atât de nefericită. Între răceala soacrei şi beţiile lui, fără doar şi poate că Izabela avea sentimentul că făcuse o greşeală teribilă.

Era oare prea târziu să repare relaţia dintre ei? Să îşi recapete capacitatea de afectivitate şi comunicare pe care o avusese înainte de

căsătorie? Gustavo îşi amintea că, pe atunci, Izabela părea să-l placă.

Voi prelua controlul, şi-a jurat el, cerând nota de plată. S-a urcat apoi în automobil, hotărât să discute cu părinţii lui imediat ce ajunge acasă. Pentru că era convins că, dacă nu o va face, îşi va pierde soţia pentru totdeauna.

În ultimele două săptămâni din viaţa Carlei, Fabiana, Bel şi Loen au stat cu rândul la căpătâiul ei, ca să nu rămână singură niciodată. Într-o seară, într-unul din rarele momente de luciditate, Carla a întins o mână vlăguită, prinzând-o pe a fiicei sale.

– *Querida*, aş vrea să-ţi spun ceva, cât mai pot. Vocea ei era redusă la o şoaptă, aşa că Bel s-a aplecat ca să o audă mai bine. Înţeleg că viaţa ta de femeie măritată nu a fost atât de uşoară şi cred că e de datoria mea să te ajut….

– Mãe, te rog, a întrerupt-o Bel disperată. Eu şi Gustavo avem probleme, la fel ca toate cuplurile căsătorite, dar nu există nici un motiv pentru care să te îngrijorezi acum.

– Poate că nu, a continuat Carla, neabătută. Dar eşti fiica mea şi te cunosc mai bine decât îţi închipui. Nu mi-a scăpat faptul că ai dezvoltat… un ataşament faţă de o anumită persoană, care nu este soţul tău. Ţi-am observat reacţia atunci, la *Casa*, când el a venit să dezvelească statuia.

– Mãe, nu înseamnă nimic. El este… numai un prieten, a insistat Bel, profund şocată că mama ei remarcase acest lucru.

– Mă îndoiesc, a contrazis-o Carla cu un surâs amar. Adu-ţi aminte, v-am văzut cum vă priveaţi sus, pe muntele Corcovado. Tu ai pretins că nu-l cunoşti, deşi îl cunoşteai foarte bine. Trebuie să te previn că asta nu va aduce decât necazuri tuturor celor implicaţi. Izabela, te implor, eşti măritată de foarte puţin timp. Dă-i o şansă lui Gustavo să te facă fericită!

Nedorind să-şi necăjească mama, Bel a încuviinţat din cap.

– Da, aşa voi face. Îţi promit!

Peste două zile, Fabiana a intrat în camera lui Bel la răsăritul soarelui.

– *Senhora*, cred că e momentul să-l suni pe tatăl tău.

Antonio a venit imediat şi a rămas lângă soţia lui în ultimele ore ale vieţii ei. Sfârşitul a venit paşnic, Antonio şi Bel plângând îmbrăţişaţi la

capătul patului.

După funeraliі, au plecat împreună la Rio, amândoi neconsolaţi. Carla insistase să fie îngropată în micul cimitir din Paty do Alferes.

– Pai, te rog, i s-a adresat Bel când au ajuns la *Mansão da Princesa* şi se pregătea să se întoarcă la *Casa*. Indiferent ce ai nevoie, nu ezita să mă anunţi! Voi veni să te văd mâine. Sunt sigură că Gustavo va fi de acord să stau cu tine în următoarele zile.

– Nu, nu, *querida*! Tu ai viaţa ta. Iar eu, şi Antonio s-a uitat în jur, prin salonul unde petrecuse atât timp în prezenţa soţiei sale, nu mai am nimic.

– Pai, te implor, nu mai spune asta. Ştii că ultima dorinţă a lui Mãe a fost ca tu să încerci să îţi găseşti fericirea câte zile mai ai de trăit.

– Ştiu, *princesa* mea, şi promit că voi încerca. Dar iartă-mă, acum, c-am ajuns aici, în acest loc pustiu, îmi dau seama că-mi este imposibil.

Observând că Jorge tocmai parcase automobilul în faţă, Bel l-a strâns tare în braţe pe tatăl ei.

– Nu uita că mă ai pe mine! Te iubesc, Pai!

Pe când ieşea din salon, străbătând holul, le-a văzut pe Loen şi pe Gabriela şuşotind între ele.

– Loen, a venit Jorge şi trebuie să plecăm! a anunţat-o, şi apoi s-a întors spre Gabriela. Ai grijă de tata!

– *Senhora*, voi face tot ce pot ca să-l mai alin. Şi poate, cu ajutorul Domnului, îşi va reveni. Să nu uităm că timpul le rezolvă pe toate.

– Îţi mulţumesc! Vin mâine din nou. Loen, hai să mergem!

Bel se uita la mamă şi la fiică cum îşi urează un călduros rămas-bun, simţind încă şi mai acut pierderea suferită.

În scurtul răgaz cât a durat drumul spre *Casa*, Bel se întreba ce va găsi acolo. Evitase să-i răspundă lui Gustavo la telefon, ori de câte ori fusese posibil, rugând-o pe Fabiana să-i spună că e cu mama ei. Vorbise cu el numai când nu mai avea nici o scuză de invocat. Deşi, spre surprinderea ei, când îi comunicase vestea decesului mamei sale, reacţia lui o uimise, manifestându-şi compasiunea. Şi nu era beat. Când îl asigurase că nu era nevoie să participe la funeralii, deoarece Carla dorise să îi fie organizată o ceremonie restrânsă, numai în prezenţa celor mai apropiaţi membri ai familiei, Gustavo dăduse

dovadă de înţelegere şi îşi exprimase nerăbdarea de a o vedea înapoi acasă.

Din pricina întregii situaţii, Bel avusese prea puţin timp să se gândească la propriul ei viitor, dar acum, pe măsură ce se apropia de casă, îşi dădea seama că trebuie să se confrunte cu el. Mai ales, cu o anumită parte din acesta, despre care discutase cu Loen nu cu mult timp în urmă. Camerista o asigurase că astfel de lucruri se pot întâmpla pe fond de stres. Găsise alinare în vorbele lui Loen, nefiind în stare să se gândească la complicaţiile pe care le-ar putea prilejui vreo altă opţiune, care i-ar fi umplut inima de mâhnire.

Bel a intrat în casă, remarcând, ca întotdeauna, cum din aerul cald de afară pătrunde în atmosfera îngheţată din interior. S-a cutremurat involuntar în timp ce Loen o ajuta să-şi scoată pălăria, întrebându-se dacă nu era cazul să urce direct în dormitor sau să întrebe de soţul şi de socrii ei. Cu siguranţă, nu avea să găsească în această casă vreo mângâiere.

– *Senhora* Bel, car geamantanul sus, despachetez şi dau drumul la apă în cadă, i-a spus Loen, sesizând dispoziţia ei.

– Hei, este cineva pe aici? a strigat Bel din holul pustiu.

Nici un răspuns. A mai strigat o dată, în zadar, şi a decis în cele din urmă să urce după Loen.

Deodată, o siluetă a ieşit din salon.

– Văd că ai venit, într-un final, acasă!

– Da, Luiza.

– Condoleanţe pentru pierderea suferită, şi din partea soţului meu.

– Muţumesc!

– Cina e servită la ora obişnuită.

– Atunci, urc să mă pregătesc.

Primind din partea soacrei doar o încuviinţare din cap, Bel a urcat scara, mişcându-se ca un automat. Intrând în dormitor, s-a gândit că măcar Loen era o prezenţă familiară şi plăcută. A lăsat-o să o ajute să-şi scoată hainele, sarcină pe care camerista nu o mai îndeplinise cât stătuseră la *fazenda*, pentru că toţi cei de acolo se concentrau pe nevoile Carlei. Dar, acum, a observat o expresie surprinsă pe chipul lui Loen după ce şi-a scos lenjeria.

– Ce este?

Ochii lui Loen s-au lăsat în jos, spre pântecul ei.

– Nimic, eu... nimic, *Senhora* Bel. Cada s-a umplut. Zic să intraţi cât apa e încă caldă.

Bel s-a lungit obosită în cadă. Şi, privindu-şi trupul scufundat în apă, a devenit conştientă de schimbarea apărută. La *fazenda* nu erau căzi de baie, aşa că folosea găleţi cu apă încălzită la soare pentru a se îmbăia, şi nu se mai privise deloc în oglindă în ultimele săptămâni.

– *Meu Deus!* a exclamat Bel, atingându-şi pântecul uşor rotunjit. Şi sânii arătau mai plini decât în mod obişnuit. Sunt însărcinată, şi-a spus, şi inima a început să-i bată cu putere.

Nu a avut timp să analizeze situaţia sau să se mustre pentru că nu ţinuse cont de sfatul lui Loen, să-şi urmărească data menstruaţiei, presupunând că aceasta nu mai venise din cauza stresului, pentru că a auzit vocea subţire a lui Gustavo care vorbea cu Loen în dormitor. S-a spălat repede, a ieşit din cadă, şi-a pus halatul al cărui cordon l-a înnodat lejer, pentru ca soţul ei să nu remarce schimbările, şi a intrat în dormitor.

Gustavo se afla acolo cu o expresie puţin timidă pe faţă.

– Mulţumesc, Loen! Poţi să pleci, i-a spus el.

Loen a ieşit din cameră, şi Bel a rămas locului, aşteptând ca el să vorbească primul.

– Izabela, îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită! i-a zis, repetând vorbele maică-sii.

– Mulţumesc! Nu mi-a fost deloc uşor.

– Nici mie aici, fără tine.

– Cred, îmi pare rău!

– Nu te scuza, te rog! s-a grăbit el să adauge. Sunt atât de fericit că ai venit! Mi-ai lipsit mult, Izabela!

– Mulţumesc, Gustavo! Acum trebuie să mă îmbrac pentru cină. La fel şi tu.

El a dat aprobator din cap şi a intrat în baie, trăgând uşa după el.

Bel s-a dus la fereastră, observând că lumina se schimbase odată cu schimbarea anotimpului. Era trecut de şapte seara, dar soarele de-abia începea să apună. Bel şi-a amintit că era jumătatea lui octombrie, miezul primăverii la Rio. A văzut apoi pe pat o rochie cloş, pe care o purta rareori, lăsată acolo de Loen; Gustavo prefera haine lipite de

trup, care să-i pună formele în valoare. A simţit că îi dau lacrimile, plină de recunoştinţă faţă de Loen. După ce s-a îmbrăcat, a coborât scara fără să-l aştepte pe Gustavo. Ajunsă în dreptul uşii de la intrare, şi-a dorit din toată inima s-o deschidă larg şi să fugă la Laurent. Pentru că nu avea nici o îndoială, copilul pe care îl purta în pântec era al lui.

În timpul cinei, Bel şi-a dat seama că mai nimic nu se schimbase cât fusese ea plecată. Luiza era la fel de ostilă şi o trata cu superioritate, nemanifestând nici un dram de compasiune. Maurício era oarecum mai amabil, dar toată seara a discutat mai mult cu Gustavo despre problemele financiare de pe Wall Street şi despre Dow Jones Index şi evoluţia acestuia, care, cu o săptămână în urmă, marţi, suferise o cădere drastică după o vânzare masivă de acţiuni.

– Mulţumesc Domnului că am decis să-mi vând acţiunile luna trecută. Sper ca şi tatăl tău să fi procedat la fel, i s-a adresat Maurício. Din fericire, mărturisesc că nici n-am avut multe. Niciodată nu trebuie să ai încredere în yankei. Încearcă să diminueze pierderile de pe piaţă, sperând să se redreseze în weekend, dar mă îndoiesc că am văzut tot ce era mai rău. Mă tem că, pe termen lung, dacă se prăbuşeşte piaţa, efectul va fi devastator pentru industria cafelei. Cererea din America, care contează pentru jumătate din producţia noastră, cu siguranţă va cădea dramatic. Mai ales, având în vedere şi supraproducţia din ultimii ani, a adăugat pe un ton sumbru.

– E o binecuvântare că am ieşit de pe pieţele americane la momentul oportun, a intervenit Luiza, aruncându-i o privire lui Bel. Nu m-am îndoit niciodată că avarii îşi vor primi pedeapsa mai curând sau mai târziu.

Bel i-a aruncat o privire soţului ei, care i-a răspuns, ca de obicei, cu un zâmbet cald, după comentariul mamei sale.

– Poate că nu mai suntem bogaţi, draga mea, dar măcar situaţia noastră e stabilă, a declarat socrul ei.

Urcând scările spre dormitor, Bel s-a întors spre Gustavo.

– Cât de rea e situaţia în America? Ai idee? Evident, sunt îngrijorată pentru tata. Pentru că a fost plecat din Rio, s-ar putea să nu ştie nimic din toate astea.

– După cum ştii, eu nu urmăresc evoluţia pieţelor, a admis

Gustavo, deschizându-i uşa dormitorului. Dar, din cele spuse de tata şi ţinând cont de faptul că încep să mai pricep şi eu câte ceva, se pare că e o problemă foarte serioasă.

Bel a intrat în baie, marcată de iureşul întâmplărilor din ultimele ore. S-a dezbrăcat şi din nou şi-a studiat pântecul rotund, sperând că se înşelase. Pe când îşi punea cămaşa de noapte, nu avea nici cea mai vagă idee despre modul în care trebuia să acţioneze. De un singur lucru era sigură, că nu trebuia să-l lase pe soţul ei să se atingă de ea în această seară. După ce a stat foarte mult timp în baie, sperând şi rugându-se ca Gustavo să fi adormit, a intrat în dormitor. Dar el era treaz şi o aştepta.

– Mi-a fost atât de dor de tine, Izabela! Vino în braţele mele!

Urcându-se alături de el, în pat, îi treceau prin minte un milion de pretexte. Dar nici unul nu părea suficient de plauzibil pentru a-şi ţine soţul la distanţă după o absenţă de peste două luni.

A constatat că Gustavo o priveşte lung.

– Izabela, arăţi îngrozită. Te sperii eu atât de mult?

– Nu, nu... sigur că nu.

– *Querida*, înţeleg că eşti în doliu şi ai nevoie de timp ca să-ţi revii. Aşa că vreau doar să te ţin puţin în braţe.

Era năucită de cuvintele lui Gustavo. Şi, dată fiind constatarea de mai devreme referitoare la sarcină, durerea provocată de dispariţia mamei sale şi veştile proaste aflate în timpul cinei, comportarea lui i-au stârnit lacrimile.

L-a lăsat pe Gustavo să o cuprindă în braţe şi a rămas acolo, cu capul lipit de pieptul lui, privind în gol. Îi simţea mâna cum o mângâie pe cap şi, gândindu-se la inimioara care bătea acum în pântecul ei, a cuprins-o şi un sentiment de vinovăţie.

– Cât ai fost plecată, am avut mult timp să analizez situaţia, i-a vorbit Gustavo blând. Mi-am amitit cum ne-am cunoscut, cum discutam despre artă şi cultură şi ne amuzam împreună. Dar, după ce ne-am căsătorit, cred că ne-am îndepărtat unul de altul, şi îmi asum o mare parte din responsabilitate pentru asta. Am petrecut prea mult timp la club. Sincer să fiu, într-un fel şi ca să stau cât mai departe de casa asta. Ştim amândoi ce atmosferă... austeră domină aici.

Bel stătea întinsă în pat, în întuneric, ascultându-l, dar a hotărât să

nu-i dea încă nici o replică.

– Dar, repet, este vina mea. Ar fi trebuit să fiu mai ferm cu maică-mea după ce ne-am căsătorit. Să-i spun verde-n faţă că tu eşti de acum stăpâna casei şi că ea trebuie să se retragă la ale ei. Izabela, iartă-mă, am fost slab şi nu m-am luptat pentru tine, şi nici pentru mine, atunci când trebuia s-o fac.

– Gustavo, dar nu eşti tu de vină că Luiza mă detestă.

– Mă îndoiesc că te detestă pe tine, i-a spus el. N-ar fi tolerat oricum nici o altă persoană care ar fi reprezentat o ameninţare pentru poziţia ei de stăpână. Ba chiar mi-a spus, dac-a văzut că n-am reuşit să facem un copil, că ar trebui să vorbească cu episcopul să ne anuleze căsătoria, pe motiv că nu ne-am îndeplinit îndatoririle de soţ şi soţie.

Sigur că m-am înfuriat şi i-am spus că, dacă mai pronunţă vreodată o asemenea blasfemie, ea se va trezi în stradă, şi nu soţia mea. Şi, pe urmă, a continuat Gustavo, am decis să iau taurul de coarne. I-am cerut tatei să treacă domeniul pe numele meu, ceea ce ar fi trebuit să fac când ne-am căsătorit, pentru că aşa este normal. A fost de acord şi, imediat ce mă pune la curent cu toate chestiunile financiare, le va lăsa în seama mea. Aşa că, în următoarele săptămâni, voi fi foarte ocupat să învăţ de la el ce trebuie să fac decât să-mi pierd vremea pe la club. După asta, voi trece toată responsabilitatea privind chestiunile domestice în seama ta. Şi mama nu va avea încotro, va trebui să accepte situaţia.

– Înţeleg!

Bel a remarcat hotărârea din vocea lui, dorindu-şi să fie bucuroasă auzind toate acestea.

– Aşadar, mai târziu decât ar fi fost cazul, vom prelua controlul împreună în această casă. Cât despre băutură, ştiu că am exagerat şi jur că, în ultimele săptămâni, am consumat doar câte un pahar cu vin la masă. Poţi să mă ierţi? Înţeleg cât de greu ţi-a fost în ultima perioadă. Dar, aşa cum ţi-am promis, sunt hotărât să o luăm de la capăt. Sper să simţi şi tu asta, fiindcă te iubesc enorm.

– Sigur... sigur că te iert, s-a bâlbâit ea, incapabilă de o reacţie potrivită la cuvintele lui.

– Şi, de acum înainte, nu vei mai face nimic cu forţa. Gustavo îşi căuta cuvintele. În dormitor. Dacă-mi spui că nu vrei să facem

dragoste, aşa va fi. Deşi sper că, în viitor, când vei constata că intenţiile mele se materializează, mă vei dori şi tu. Asta-i tot ce-am vrut să-ţi spun. Şi, acum, *querida*, după perioda groaznică prin care ai trecut, sper să te pot ţine în braţe până adormi.

Peste câteva minute, Bel l-a auzit pe Gustavo cum sforăie uşurel şi s-a rostogolit pe partea ei de pat, cu inima zvâcnind, în timp ce analiza întreaga situaţie. Exista vreo şansă ca pruncul să fie al soţului ei? Încerca să-şi aducă aminte când reuşise ultima dată să facă dragoste cu ea şi îşi dădea seama că nu identifica un asemenea moment.

Chinuită de insomnie, zvârcolindu-se neliniştită în pat, Bel ştia că trebuia să ia urgent o decizie. Poate că Laurent ar fi îngrozit să afle că este însărcinată cu copilul lui. Nici unul din ei nu dorise asta, Laurent luând toate precauţiile posibile. Bel îşi amintea avertismentul Margaridei, şi anume că bărbaţii precum Laurent nu doresc să aibă legături permanente.

Pe când se crăpa de ziuă, Bel devenea tot mai nesigură cu privire la reacţia lui Laurent. Nu îi rămânea altceva de făcut decât să-l vadă cât mai curând posibil.

Capitolul 42

– Pe unde ai de gând să te duci azi, *meu amor*? a întrebat-o Gustavo cu un zâmbet, în timp ce îşi umplea încă o ceaşcă cu cafea.

– Mă duc să fac ultima probă la *Madame* Duchaine înainte de începerea sezonului, i-a răspuns Bel, zâmbindu-i la rândul ei. Sper ca rochiile să fie gata până la sfârşitul săptămânii.

– Excelent.

– Şi, dacă îmi e îngăduit, m-aş duce să-mi vizitez tatăl la prânz. L-am sunat, şi Gabriela mi-a spus că nu se trezise încă şi că nu se va duce la lucru azi. Sunt foarte îngrijorată din cauza lui.

– Sigur! a fost de acord Gustavo. Eu mă duc cu tata la Senat. Preşedintele Washington Luís organizează o întrunire de urgenţă cu baronii cafelei, ca să discute criza din America.

– Credeam că tatăl tău nu mai este interesat de plantaţiile de cafea.

– Într-adevăr, dar, ca membru de onoare al comunităţii de aici, din Rio, preşedintele l-a invitat să participe.

– Cred că şi tata ar trebui să se ducă.

– Sigur c-ar trebui. Situaţia se complică pe zi ce trece. Te rog să-i transmiţi din partea mea că-mi va face plăcere să-l informez cu privire la cele discutate. Ne vedem la cină, *querida*!

Gustavo a sărutat-o drăgăstos pe obraz şi s-a ridicat de la masă.

După ce Gustavo şi tatăl său au plecat la Senat, iar Luiza s-a închis în bucătărie împreună cu servitorii ca să discute meniurile pentru săptămâna următoare, Bel a urcat repede la etaj ca să-şi caute agenda cu numere de telefon. A coborât numaidecât şi, cu degete tremurânde, a format numărul de telefon pe care i-l dăduse Laurent.

Doamne, fă să fie acasă! se gândea ea, ascultând apelul.

– *Ici* Laurent Brouilly.

Timbrul vocii lui o făcea să se emoţioneze.

– Izabela Cabral la telefon, i-a răspuns, în caz că Luiza ieşea pe neaşteptate din bucătărie. Este posibil să fac o rezervare pentru ora două azi după-amiază?

Laurent a făcut o pauză, apoi i-a răspuns:

– *Madame*, sunt sigur că se poate aranja. Veniţi aici?

– Da.

– Atunci, de-abia aştept să vă revăd.

Parcă îl şi vedea cum zâmbeşte, încântat de acest joc.

– Atunci, la revedere!

– *À bientôt, ma chérie*, a şoptit el, şi Bel a pus repede receptorul în furcă.

A stat puţin pe gânduri dacă să o sune pe *Madame* Duchaine, ca să fie acoperită, dar ştia că nu putea risca ca acei ochi ca două mărgele ai modistei să-i descopere secretul şi apoi să împânzească oraşul cu bârfe. Aşa că i-a telefonat ca să amâne peste două zile întâlnirea cu ea. Şi-a înşfăcat pălăria, anunţând-o pe Luiza că se duce în vizită la tatăl ei, iar pe urmă la croitoreasă. Bel s-a urcat apoi în automobil şi i-a cerut lui Jorge să o ducă la *Mansão da Princesa*.

Gabriela stătea pironită în faţa uşii, plină de îngrijorare.

– Ce face? a întrebat-o Bel, intrând în casă.

– E încă în pat şi spune că nu are putere să se ridice. Să-l anunţ că ai venit?

– Nu, mă duc eu la el.

A ciocănit la uşa dormitorului, fără însă să primească vreun răspuns, a deschis-o apoi şi a intrat. Jaluzelele erau încă trase şi, în penumbră, de-abia putea distinge silueta lui sub cearceaf.

– Pai, sunt eu, Izabela! Eşti bolnav?

A auzit un mormăit, apoi din nou linişte.

– Voi trage jaluzelele ca să te pot vedea, l-a anunţat, ducându-se la fereastră şi deschizând-o larg. Când s-a întors, l-a văzut pe tatăl ei cum se preface că doarme, aşa că s-a îndreptat spre el şi s-a aşezat pe pat. Pai, spune-mi te rog, ce ai?

– Nu pot trăi fără ea, a gemut Antonio. Ce rost mai are viaţa mea, dacă ea nu mai este aici?

– Pai, i-ai promis mamei, pe patul de moarte, că vei merge mai departe. Probabil se uită acum de sus la tine, ţipând la tine să te ridici odată din pat.

– Nu cred în rai sau în Dumnezeu, a mormăit el morocănos. Ce fel de zeitate ar lua-o pe preţioasa mea Carla de lângă mine?! N-a făcut nici cel mai mic rău în toată viaţa ei.

– Dar ea credea, şi eu la fel, a replicat Bel pe un ton ferm. Ştim amândoi că nu avem căderea să judecăm noi astfel de lucruri. Aţi trăit douăzeci şi doi de ani minunaţi împreună. Sigur eşti recunoscător

pentru asta. Şi te vei strădui să-i îndeplineşti dorinţa, păstrându-i vie memoria.

Tatăl ei tăcea în continuare, aşa că Bel a încercat o altă metodă de a-l consola.

– Pai, probabil că ştii ce se petrece în America acum. Maurício vorbea aseară că e posibil ca bursa de pe Wall Street să se prăbuşească în orice moment. Senatul organizează o întrunire de urgenţă chiar acum, ca să discute despre impactul acestei situaţii asupra Braziliei. Toţi marii producători de cafea sunt acolo. Sigur că ar trebui să te duci şi tu.

– Nu, Bel, e prea târziu, a oftat Antonio. Nu am vândut la momentul oportun acţiunile pe care le deţineam, considerând că era o simplă panică trecătoare. Ieri, după ce-ai plecat, m-a sunat agentul ca să-mi spună că piaţa s-a prăbuşit şi majoritatea acţiunilor mele nu mai valorează nimic. Mi-a mai spus şi faptul că azi se va întâmpla ce este mai rău. Izabela, cea mai mare parte din banii noştri au fost investiţi pe Wall Street. Am pierdut tot.

– Pai, nu pot să cred că e adevărat ce spui. Chiar dacă ai pierdut acţiunile, deţii încă multe plantaţii în proprietate care valorează mult. Chiar dacă cafeaua nu se vinde prea bine acum, ţi-au rămas plantaţiile.

– Izabela, a oftat Antonio, te rog să nu te implici în afaceri. Am împrumutat bani de la bănci ca să cumpăr plantaţiile. N-au avut nici o problemă să-mi acorde împrumuturile, câtă vreme preţul cafelei creştea văzând cu ochii. Dar, când preţurile au scăzut, a trebuit să mă zbat ca să achit măcar dobânzile. Băncile mi-au impus şi alte clauze de ipotecă, aşa că a trebuit să garantez şi cu această casă. Izabela, înţelegi ce spun? Acum vor veni şi îmi vor lua tot ce mai am ca să-mi acopăr creditele. Dacă acţiunile din America s-au dus şi ele pe apa sâmbetei, nu mai am nimic, nici măcar acoperiş deasupra capului.

Bel îl asculta, şocată de ceea ce auzea de la tatăl ei, mustrându-se în sine ei că nu fusese mai vigilentă privind chestiunile de ordin financiar. Dacă s-ar fi priceput cât de cât, poate că ar fi fost în stare să îl ajute cumva pe Antonio.

– Dar, Pai, cu atât mai mult ar trebui să te duci la întrunirea de la Senat. Nu eşti singurul în această situaţie şi mi-ai spus că economia Braziliei se bazează în primul rând pe producţia de cafea. Sigur că

guvernul nu va permite ca această industrie să intre în colaps.

– *Querida*, în acest caz, avem de-a face cu o ecuaţie foarte simplă: dacă nimeni nu mai are bani să ne cumpere cafeaua, nici un guvern din lume nu poate să facă nimic. Şi te pot asigura că americanii se vor gândi mai înainte de toate cum să supravieţuiască, nu la capriciul de a savura o ceaşcă de cafea. Antonio şi-a frecat agitat fruntea. Sigur că Senatul încearcă să dea impresia că ia măsuri în legătură cu această criză. Dar cu toţii ştim că este deja prea târziu. Aşa că îţi mulţumesc că m-ai anunţat despre întrunire, dar îţi spun că este inutilă.

– Măcar îi voi cere lui Maurício să te informeze ce au discutat acolo, i-a spus Bel. În afară de asta, chiar dacă ai dreptate şi nu mai ai nimic, adu-ţi aminte că eu sunt în prezent proprietara *fazendei*. Aşa că vei avea un acoperiş deasupra capului, dragul meu Pai. Şi sunt sigură că, după ce ai fost atât de generos cu Gustavo la nunta noastră, el se va asigura că nu mori de foame.

– Şi ce-ai vrea să fac eu de unul singur la *fazenda*? a întrebat-o Antonio cu amărăciune în glas. Fără afaceri de care să mă ocup şi fără compania scumpei mele soţii?

– Ştii ceva, Pai, ajunge! Aşa cum mi-ai spus, mulţi vor avea de suferit, pierzând absolut totul, aşa că ar trebui să te consideri norocos că tu nu eşti în situaţia asta. Ai de-abia patruzeci şi opt de ani. Suficient cât să o poţi lua de la capăt.

– Izabela, reputaţia mea este ruinată. Chiar dacă aş dori s-o iau de la capăt, nici o bancă din Brazilia nu-mi va mai acorda vreun credit şi, fără asta, nu se poate. Gata, totul s-a terminat în ceea ce mă priveşte.

Bel îl vedea pe tatăl ei cum închide din nou ochii. A revăzut rapid cu ochii minţii scena în care, în urmă cu doar câteva luni, Antonio o conducea plin de mândrie spre altar. Chiar dacă urâse dintotdeauna felul în care el se dădea mare în stânga şi-n dreapta cu averea făcută, acum îşi dorea din toată inima să o poată recupera pentru el. De-abia acum înţelegea că tot respectul lui de sine era clădit pe acea avere. La toate acestea se adăuga pierderea dragii lui soţi, iar Bel înţelegea acum de ce susţinea că nu îi mai rămăsese nimic.

– Dar, Pai, mă ai pe mine, i-a spus Bel. Eu am nevoie de tine. Te rog, crede-mă când îţi spun că nu-mi pasă dacă eşti bogat sau nu. Eu te iubesc şi te respect la fel de mult.

Pentru prima dată, Bel a zărit o sclipire în ochii tatălui ei.

– Da, ai dreptate, i-a răspuns el. La fel şi tu, *princesa*, eşti singurul lucru din viaţa mea cu care mă mândresc cu adevărat.

– Atunci, ascultă-mă când îţi spun, la fel cum ar fi făcut şi Mãe, nu eşti învins. Pai, te rog, adună-te şi, împreună, ne vom gândi ce e de făcut. Te voi ajuta din toate puterile. Am bijuteriile, ale mele şi ale lui Mãe, pe care mi le-a lăsat, ştii doar. Sunt sigură că, dacă le vindem, vom obţine o sumă considerabilă cu care să poţi începe o nouă afacere.

– Asta, dacă mai are cineva bani să le cumpere, după acest dezastru financiar, a comentat Antonio cu cinism. Acum, Izabela, îţi mulţumesc că ai venit şi mă simt stânjenit că m-ai găsit în starea asta jalnică. Îţi promit că mă ridic din pat după ce pleci. Dar, acum, aş vrea să mă laşi singur, să mă gândesc în linişte la ce este de făcut.

– Pai, mi-ai promis! Te avertizez că o voi suna mai târziu pe Gabriela, ca să mă asigur că ţi-ai respectat promisiunea. Vin şi mâine să văd ce faci.

Bel s-a aplecat şi l-a sărutat, iar Antonio i-a zâmbit.

– *Princesa* mea, îţi mulţumesc! Ne vedem mâine.

Bel a avertizat-o pe Gabriela că va suna mai târziu, după care s-a urcat în automobilul care o aştepta, cerându-i lui Jorge să o ducă la *Madame* Duchaine în Ipanema. I-a dat instrucţiuni să vină după ea la ora şase, ca de obicei. Bel a aşteptat ca el să dispară după colţ şi s-a îndreptat într-un suflet spre locuinţa lui Laurent.

– *Chérie*? a întâmpinat-o Laurent, închizând uşa şi luând-o în braţe, acoperindu-i faţa şi gâtul cu sărutări. N-ai idee ce dor mi-a fost de tine!

Uşurată, Bel nu a protestat când el a ridicat-o în braţe şi a dus-o în dormitor. Câteva minute preţioase, toate necazurile care atârnau pe umerii ei au fost date uitării, fericită să se afle din nou în braţele iubitului.

După aceea, au rămas îmbrăţişaţi, şi Bel i-a răspuns la numeroasele întrebări pe care Laurent i le-a adresat pe un ton blând cu privire la ultimele săptămâni.

– Şi tu ce-ai mai făcut Laurent? l-a întrebat într-un târziu. Ai fost ocupat?

– Din păcate, după Alessandra Silveira, n-am mai reuşit să primesc

nici o comandă. Toată lumea e cu nervii întinşi la maximum din cauza situaţiei cu piaţa cafelei şi a prăbuşirii bursei de la New York. Nu mai aruncă bani pe frivolităţi precum sculpturile. Aşa că, în ultima lună, am mâncat, am băut şi am înotat în ocean. Izabela, i-a zis el cu o expresie serioasă pe chip, în afară de faptul că situaţia în Brazilia se deteriorează pe zi ce trece, simt că am rămas prea mult aici. Mi-e dor de Franţa şi a sosit timpul să nu mai bat apa-n piuă. *Chérie*, iartă-mă, dar trebuie să mă întorc acasă. I-a ridicat mâna şi i-a sărutat-o. O singură întrebare am: Vii cu mine?

Bel nu putea să-i dea un răspuns. Stătea tăcută în braţele lui, cu ochii închişi, simţind că tot ceea ce era esenţial în viaţa ei ajunsese la apogeu, şi nu putea îndura deznodământul.

– *Senhor* da Silva Costa mi-a rezervat o cabină pe un vapor care pleacă vineri, a continuat el cu voce încordată. Trebuie să plec, având în vedere că multe companii de transport naval aparţin americanilor. Dacă situaţia financiară se degradează în continuare, nu va mai pleca nici un vapor din Rio timp de mai multe luni.

Bel îl asculta pe Laurent, realizând, în final, cât de acută era această criză din America.

– Pleci vineri? Peste trei zile? a reuşit ea să şoptească.

– Da. Şi te implor, *mon amour*, să vii cu mine. Cred că a sosit momentul ca tu să mă urmezi pe *mine,* a insistat el. Indiferent cât de mult te iubesc, nu mai există nimic altceva pentru mine aici: cu siguranţă, asta nu e viaţă pentru mine, dacă nu putem s-o trăim împreună, date fiind circumstanţele. Mă simt vinovat că te forţez să iei o decizie în momentele astea, când scumpa ta *maman* de-abia a trecut la cele veşnice. Dar sper că înţelegi de ce trebuie să plec.

Ochii lui îi cercetau nerăbători chipul, în aşteptarea unui răspuns.

– Da, m-ai aşteptat suficient. Bel s-a ridicat, înfăşurându-se în cearceaf. Laurent, trebuie să-ţi spun ceva…

Gustavo a ieşit grăbit din clădirea aglomerată a Senatului. În interior, temperatura şi tensiunea atinseseră cote alarmante, producătorii de cafea, disperaţi, vrând să afle ce măsuri va lua guvernul ca să-i salveze. Câţiva chiar se încăieraseră, altfel, oameni civilizaţi, dar gândul că, peste noapte, îşi puteau pierde averile îi adusese în culmea furiei.

Rămăsese la întrunire cât de mult putuse, dorind să-şi ofere susţinerea, convins însă că nu putea face nimic concret. Acum, mai mult decât orice, dorea să bea ceva. A luat-o în direcţia clubului, dar s-a răzgândit, reuşind să reziste tentaţiei.

Nu. Trebuia să se abţină, altminteri, o lua de la capăt şi, în plus, îi promisese Izabelei că se va schimba.

Apoi şi-a amintit că, de dimineaţă, îl informase că merge la casa de modă din Ipanema. Salonul era la numai zece minute distanţă şi, deodată, a simţit impulsul de a-i face o surpriză. Poate că se vor plimba pe promenadă şi se vor aşeza la o masă la una dintre cafenelele de pe faleză, urmărind trecătorii. Ceva normal pentru nişte oameni căsătoriţi.

A apucat-o spre stânga în direcţia Ipanema.

Peste cincisprezece minute, Gustavo ieşea de la *Madame* Duchaine nedumerit. Ar fi jurat că Izabela îi spusese că va veni aici după vizita la tatăl ei, dar *Madame* Duchaine îi dăduse asigurări că soţia lui nu se programase pentru acea zi. Ridicând din umeri, Gustavo a făcut semn unui taxi şi a plecat spre casă.

Laurent o privea şocat.

– Eşti sigură că e copilul meu?

– Am încercat să identific vreo ocazie în care Gustavo... dar, aşa cum mi-ai explicat şi tu, în lipsa vreunui contact fizic, este imposibil să apară un copil. Bel roşea stânjenită. Iar în cele două luni înaintea plecării cu mama mea... n-am avut un astfel de contact cu el. Cred că, oricum, nici nu mai ştia ce face, a adăugat ea.

– Crezi că eşti în luna a treia?

– Poate chiar mai mult, nu sunt sigură. Nu puteam să mă duc la doctor până nu vorbeam cu tine.

– Îmi permiţi să mă uit?

– Da, deşi nu se vede cine ştie ce.

Bel l-a urmărit pe Laurent cu privirea cum trage cearceaful jos de pe ea şi îi pune blând palma pe pântec.

– Juri că eşti absolut sigură că acest copil este al meu?

– Laurent – Bel îl privea drept în ochi –, nu există nici o îndoială în ceea ce mă priveşte. Dacă aş fi avut vreo îndoială, cât de mică, n-aş fi venit aici.

– Nu. Ei bine… a oftat el. Date fiind împrejurările despre care am discutat înainte, cu atât mai mult se impune să plecăm împreună la Paris cât mai curând posibil.

– Vrei să spui că doreşti acest copil?

– Vreau să spun că te doresc pe *tine*, draga mea Izabela. Şi, dacă acest copil este bucăţică ruptă din mine şi din tine, a făcut el semn spre mica protuberanţă, deşi nu mă aşteptam la asta, atunci, da, sigur că-l doresc.

Ochii lui Bel s-au împăienjenit de lacrimi.

– Am crezut că nu îţi doreşti un copil. Mă pregătisem sufleteşte pentru o astfel de reacţie.

– Uite ce e, când se va naşte, dacă va semăna cu un dihor, s-ar putea să mă răzgândesc, dar acum te cred. N-ai nici un motiv să mă minţi, având în vedere viaţa pe care i-o pot oferi eu unui copil în comparaţie cu soţul tău. Laurent şi-a plecat deodată privirea şi a oftat. Trebuie să înţelegi că n-am idee cum vom supravieţui. Chiar şi eu îmi dau seama că nu poţi creşte un copil în spelunca în care trăiesc eu în Montparnasse. Ăla nu e un loc potrivit nici pentru tine.

– Am bijuteriile pe care le-aş putea vinde, a sugerat Bel a doua oară în aceeaşi zi. Şi ceva bani, pentru început.

Laurent o privea uimit.

– *Mon Dieu!* Te-ai gândit deja la toate astea.

– Tot timpul de când am aflat cu certitudine de sarcină. Dar…

El a ridicat exasperat ochii spre ea.

– La naiba, întotdeauna există un dar. Ce mai e?

– Înainte să vin aici, am fost la tata. Este atât de deprimat, încât nu vrea să se dea jos din pat. Mi-a spus că a pierdut tot în urma prăbuşirii bursei din America. E ruinat şi, peste toate astea, distrus de pierderea mamei.

– Deci, acum te simţi vinovată nu numai pentru că vrei să-ţi părăseşti soţul, dar şi din cauza tatălui tău.

– Aşa este! a spus Bel iritată, fiindcă i se părea că Laurent nu înţelege gravitatea situaţiei. Dacă plec cu tine, Pai va pierde cu adevărat tot ce are în viaţă.

– Şi, dacă nu o faci, copilul tău îşi va pierde tatăl. Şi eu pe tine. *Chérie*, pe de altă parte, nu pot să te ajut să iei o decizie. Tot ce pot să-

ţi spun este că am traversat o jumătate de glob ca să fiu alături de tine şi am rămas în acest apartament timp de nouă luni numai cu gândul la clipele pe care le vom petrece împreună. Sigur că te înţeleg dacă te hotărăşti să rămâi, deşi îmi dai impresia că întotdeauna găseşti un motiv ca să fii nefericită.

– Am iubit-o foarte mult pe mama şi îmi iubesc tatăl. Adu-ţi aminte că m-am întors la Rio nu din cauza lui Gustavo, i-a spus Bel pe un ton implorator, cu lacrimi în ochi. N-am vrut să îmi fac părinţii să sufere.

– Izabela, cred că ai nevoie de mai mult timp să cumpăneşti cu privire la întreaga situaţie, i-a spus Laurent, prinzând-o de bărbie şi sărutând-o uşor pe buze. Odată decizia luată, nu mai e cale de întoarcere. Indiferent de decizie.

– Deocamdată, trebuie să recunosc că nu ştiu sigur în ce direcţie s-o apuc.

– Din păcate, mă îndoiesc că va exista un moment mai bun în viitor ca să faci o astfel de alegere. Nu există aşa ceva. Totuşi, a oftat el, îţi propun să ne vedem aici peste două zile. Şi, atunci, îmi spui ce-ai hotărât şi vom pune la cale un plan.

Bel s-a dat jos din pat şi a început să se îmbrace în grabă. Prinzându-şi pălăria cu un ac, a salutat din cap.

– Indiferent ce se întâmplă, *querida*, te aştept joi la ora două.

Când a ajuns acasă, Bel a sunat-o pe Gabriela, ca s-o întrebe de tatăl ei. Menajera i-a spus că se ridicase din pat şi plecase la birou, unde urma să rămână toată după-amiaza. Uşurată, a decis să-i ceară lui Loen să-i aducă un suc de mango pe terasă, ca să se relaxeze puţin în ultimele raze calde ale soarelui.

– Asta e tot, *Senhora* Bel? a întrebat-o Loen, punând o carafă mare cu suc şi un pahar pe măsuţa de alături.

Bel era tentată să-i spună în ce situaţie teribilă se afla. Dar ştia că, deşi îi era prietenă, nu îşi putea împovăra camerista cu astfel de informaţii.

– Da, mulţumesc, Loen! Poţi să umpli cada peste zece minute? Urc mai târziu să fac o baie.

Bel a urmărit-o dispărând în interiorul casei. Acum, că mama ei nu mai era, ştia că va trebui să ia singură o decizie. A sorbit din sucul de

mango şi a încercat să îşi asculte vocea raţiunii. Chiar dacă purtarea lui Gustavo din ultima vreme se schimbase, trecutul lui stătea mărturie pentru faptul că această situaţie era temporară. Indiferent de promisiunile pe care i le făcuse, se îndoia că soţul ei va avea tăria de caracter să o înfrunte pe Luiza.

Mai mult decât atât, nu mai simţea nimic faţă de el, nici măcar o undă de vinovăţie. Din câte se pare, dacă îl părăsea, mama lui avea deja o soluţie salvatoare. Căsătoria putea fi anulată şi Gustavo eliberat, ca să-şi poată găsi o soţie potrivită. Bel nu se îndoia că, de data asta, Luiza avea s-o aleagă.

Dar tatăl ei reprezenta o chestiune cu totul diferită. O chinuia gândul că mama ei n-ar ierta-o niciodată dacă l-ar părăsi pe Antonio la ananghie. Îşi mai amintea, de asemenea, şi ce-i spusese mama ei pe patul de moarte, şi anume că relaţia cu Laurent era menită să ducă la un dezastru.

Acum, desigur, în viaţa ei mai apăruse o fiinţă de care trebuia să ţină cont. Trebuia să se gândească ce era mai bine pentru pruncul din pântecul ei. Dacă rămânea cu Gustavo, bebeluşul va avea parte de siguranţă şi de o origine nobilă care să-l ajute pe tot parcursul vieţii. Nemaivorbind, desigur, se gândea Bel, cât de fericit ar fi tatăl ei aflând că va avea un nepot. Numai asta era un motiv suficient ca să meargă mai departe.

Totuşi, îşi dorea oare ca acest copil să fie crescut în atmosfera austeră din reşedinţa Aires Cabral? Copilul ar putea să aibă de suferit din pricina unei mame care, toată viaţa, va regreta decizia luată, visând în taină la o altă lume pe care alesese s-o respingă. Şi, în plus, tatăl lui va fi doar cu numele…

Bel a oftat deznădăjduită. Oricum o dădea, tot nu putea găsi o soluţie.

– Bună, Izabela! a salutat-o Gustavo, apărând pe terasă. Ce faci aici?

– Mă bucur de aerul răcoros al serii, i-a răspuns ea, simţind că roşeşte din cauza gândurilor care o măcinau.

– Da, i-a răspuns el, aşezându-se. Atmosfera din Senat a fost foarte încinsă azi. Se pare că, din cauza celor petrecute pe Wall Street, Marţea Neagră, cum îi spuneau ei, Dow Jones a mai pierdut treizeci de

puncte, şi familia Rockefeller a cumpărat cantităţi uriaşe de acţiuni ca să mai atenueze căderea pieţei. Nu cred că a avut vreun efect benefic, dar vom afla abia mâine ce sume s-au pierdut. Oricum, cel puţin tata se pare că a luat deciziile corecte în ultimele luni, spre deosebire de alţii. Ce face tatăl tău?

– Groaznic. Cred că face parte dintre cei care au mizat totul pe o singură carte şi au pierdut.

– Ei, asta nu-i nici o ruşine! Mulţi sunt în aceeaşi situaţie. N-aveau de unde să ştie. Nici unul dintre noi nu avea de unde să ştie ce va fi.

Bel s-a întors spre el, apreciind cuvintele lui înţelepte rostite cu mult calm.

– Poate că ar fi bine să mergi la el. Să-i spui ce mi-ai spus mie acum.

– Sigur că da.

– E aproape şapte şi se răceşte apa în cadă, i-a spus Bel, ridicându-se. Gustavo, îţi mulţumesc!

– Pentru ce?

– Pentru înţelegere.

Bel era pe punctul de a intra în casă.

– Apropo, cum a mers proba la croitoreasă? a întrebat-o, văzând-o că se opreşte locului.

– Foarte bine! Mulţumesc că te interesează activităţile mele.

S-a întors spre el şi i-a zâmbit, după care a intrat în casă.

Capitolul 43

După încă o noapte de nesomn, Bel s-a trezit ameţită şi epuizată. Reuşise să aţipească abia în zori, câteva ore. A constatat că Gustavo nu era lângă ea. Ducându-se în baie, se gândea că era ceva neobişnuit. Niciodată Gustavo nu se trezea înaintea ei. Poate că, într-adevăr, dorea să-şi schimbe stilul de viaţă. Când a coborât în salon, ca să ia micul dejun, a găsit-o la masă numai pe Luiza.

– Soţii noştri sunt în birou. Citesc presa de dimineaţă. Sunt sigură că iar s-a prăbuşit bursa pe Wall Street. Se vor duce din nou la Senat, ca să vadă ce e de făcut ca să salveze industria cafelei după acest dezastru. Azi te duci la *Igreja da Glória*? a întrebat-o Luiza, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat din ziua precedentă şi aproape jumătate din populaţia mapamondului nu s-ar fi trezit falită în această dimineaţă.

– Nu, trebuie să mă duc la tata. După cum îţi poţi imagina, în perioada asta... nu e în apele lui, i-a răspuns Bel pe un ton neutru.

– Nu mă îndoiesc! Ei bine, fiecare culege ce-a semănat, aşa cum ţi-am mai spus. Luiza s-a ridicat de pe scaun. Atunci, mă voi ocupa în continuare de treburile gospodăriei şi te voi înlocui la biserică.

Bel o urmărea cu privirea, şocată cât de dură putea fi Luiza. Cu atât mai mult cu cât stabilitatea financiară a soacrei sale – inclusiv renovarea casei – se datora lui Antonio şi muncii lui acerbe.

Bel a luat o portocală dintr-o fructieră şi, enervată la culme, a aruncat cu ea în zid exact în clipa în care Gustavo intra în sufragerie.

Acesta a ridicat mirat din sprâncene, urmărind portocala cum se rostogoleşte pe sub masă.

– Bună dimineaţa, Izabela! a salutat-o, după care s-a lăsat în genunchi ca să ia fructul şi să-l pună înapoi în vas. Exersezi lovituri de tenis?

– Iartă-mă, Gustavo! Mama ta a făcut un comentariu mai mult decât neplăcut.

– A, da, ei bine, asta probabil datorită faptului că tata a informat-o, înainte de micul dejun, că, de acum înainte, tu vei prelua frâiele gospodăriei. Îţi poţi imagina că nu i-a căzut deloc bine. Cred că va trebui să-i ignori ieşirile pe această temă.

– Îmi voi da silinţa. Mi-a spus că te duci din nou la Senat.

– Da. Sosesc întruna ştiri de la New York. Se pare că ieri a fost o

baie de sânge acolo, a oftat Gustavo. Oameni care s-au aruncat pe fereastră, pe Wall Street. Treizeci de miliarde de dolari, dispăruţi într-o clipă. Şi, după câteva ore, preţul cafelei s-a prăbuşit.

– Prin urmare, tata are dreptate când afirmă că totul s-a terminat pentru el.

– Sigur că e un dezastru de proporţii pentru toţi producătorii şi, mai important, pentru întreaga economie a Braziliei, i-a explicat calm Gustavo. Ţi-aş propune să-l invităm pe tatăl tău astă-seară, la cină. Poate găsesc o soluţie să-l ajut într-un fel. Eu şi tatăl meu îl putem informa despre planurile guvernului, pentru că el nu şi-a făcut apariţia la întrunirile Senatului.

– Foarte drăguţ din partea ta, Gustavo. Mă duc la el mai târziu şi îi voi spune de invitaţia ta, i-a zis Bel, recunoscătoare.

– Bine. Şi nu pot să nu remarc cât de frumoasă eşti astăzi, a adăugat Gustavo, sărutând-o pe creştet. Ne vedem la prânz!

Apoi a sunat-o pe Gabriela, care a informat-o că Antonio plecase la birou în cursul dimineţii, şi a rugat-o să-i comunice că este invitat la cină acasă la ei. De sus, din dormitor, Bel a văzut automobilul care îi ducea pe Maurício şi pe Gustavo la Senat. Peste alte douăzeci de minute, Jorge a revenit să o ia pe Luiza.

Bel a coborât la parter, mulţumită că rămăsese singură în casă. Pe tava de argint a văzut o scrisoare ce-i era adresată. A ridicat plicul, l-a desfăcut şi s-a aşezat pe banca de pe terasă să o citească.

Apartamentul 4
Avenue de Marigny nr. 48
Paris
Franţa
5 octombrie 1929

Draga mea Bel,

Nu-mi vine să cred că a trecut mai mult de un an de când ai plecat de aici. Îţi scriu ca să-ţi spun că suntem pe cale să ne întoarcem la Rio, pentru că Pai şi-a terminat treaba aici şi doreşte să fie prezent în timpul stadiilor finale ale construcţiei. Când vei citi epistola, noi vom fi deja, undeva, în mijlocul Atlanticului. Cred că vei fi plăcut impresionată să vorbeşti în franceză cu mine, căci graţie lecţiilor luate şi activităţii de la spital mă exprim aproape fluent. Părăsesc

Parisul cu un amestec de emoţii. Când am sosit prima dată aici, cred că îţi aduci aminte, aproape îmi era teamă să ies pe stradă. Dar acum, îţi spun sincer că voi duce dorul tuturor activităţilor de aici, atât de complexe şi, poate, voi descoperi la Rio un oraş anost. Totuşi, de-abia aştept să ajung, inclusiv să te văd pe tine, cea mai dragă prietenă.

Mama ta cum se mai simte? În ultima ta scrisoare, îmi spuneai că eşti îngrijorată în privinţa ei; sper să-şi fi revenit pe deplin. Că tot sunt la acest subiect, le-am scris celor de la Spitalul Santa Casa de Misericórdia, ca să mă înscriu în programul lor de pregătire pentru asistente medicale. Sunt sigură că în felul ăsta nu mă voi plictisi. Din păcate, nu l-am întâlnit pe frumosul conte francez cât am stat aici; de fapt, nici un bărbat nu s-a arătat interesat de persoana mea, aşa că am decis să mă dedic propriei cariere, măcar o perioadă.

Ce mai face Gustavo? Ceva veşti despre vreun bebeluş? Cred că de-abia aştepţi să devii mamă şi, cu siguranţă, şi eu aş fi încântată.

Vaporul nostru ajunge la jumătatea lui noiembrie. Te sun de îndată ce ajung acasă, pentru că avem multe să ne povestim.

Apropo, Margarida îţi transmite şi ea cele mai calde urări. Este încă la Paris, exercitându-şi talentele artistice. Mi-a mai spus că profesorul Landowski a întrebat-o despre tine. Am aflat că Monsieur *Brouilly se află acum la Rio şi lucrează la proiectul statuii Mântuitorului. Te-ai întâlnit cu el?*

Cu cele mai bune gânduri,
Prietena ta, Maria Elisa

Bel era copleşită de tristeţe când îşi amintea cât de simplă era viaţa ei în momentul plecării la Paris, în urmă cu optsprezece luni. Părinţii ei erau bine sănătoşi şi mulţumiţi de viitorul ei, care însă nu era şi pe placul lui Bel. Acum, stând aici, soţia unui bărbat, ibovnica altuia, cu mama, decedată, şi tatăl, falit şi distrus sufleteşte, şi purtând în pântec un copil, pe care trebuia să-l protejeze indiferent ce sacrificii presupunea asta, Bel simţea că viaţa era ca un carusel care îi oferea multe plăceri, dar şi foarte multă suferinţă. Totul se schimba de la o zi la alta, nimic nu mai era sigur.

Se gândea, de asemenea, cum, numai cu câteva zile în urmă, câteva mii, sau poate milioane, de oameni beneficiau de securitate financiară,

fiind fericiţi, pentru ca apoi, într-o dimineaţă, să se trezească săraci lipiţi pământului.

Şi, iat-o şi pe ea, locuind în această casă frumoasă, cu un soţ care nu era prinţul chipeş pe care şi-l imagina când era adolescentă, dar care îi putea oferi orice îşi dorea. Cum s-ar putea plânge de ceva? Şi cum de îi trecuse prin minte să-şi părăsească bietul tată, când el muncise atât de mult pentru ca ea să ajungă aici?

Cât despre copil, ideea de a fugi la Paris, spre un viitor nesigur, unde copilul ei ar putea fi nevoit să trăiască în sărăcie, o făcea să-şi dea seama cât de egoistă o făcuse iubirea faţă de Laurent.

Deşi dezolată la acest gând, Bel se forţa să încline balanţa spre decizia de a rămâne în Brazilia. Chiar dacă era sigură că nu Gustavo era tatăl copilului, existau suficiente argumente care să dovedească contrariul. Îşi imagina faţa lui când îi va spune că este însărcinată. Hotărârea lui de a schimba lucrurile va fi sigur întărită de această veste, şi Luiza va fi pusă la locul ei o dată pentru totdeauna.

Bel privea în zare. Sigur că asta însemna să renunţe la singura persoană pe care o iubea cel mai mult în toată viaţa ei... şi la orice şansă de a fi fericiţi împreună. Dar oare viaţa se rezuma la fericirea personală? Oare cât de fericită putea fi ea, ştiind că-şi lăsase tatăl, acum văduv, într-o situaţie în care avea nevoie cea mai mare nevoie de ea? Bel ştia că nu şi-ar fi iertat asta niciodată.

– *Senhora* Bel? Pot să-ţi aduc ceva de băut? Soarele este foarte puternic în dimineaţa asta, a auzit ea vocea lui Loen, în timp ce camerista se apropia de ea pe terasă.

– Mulţumesc, Loen! Aş vrea puţină apă.

– Desigur. *Senhora*, te simţi bine?

Bel a făcut o pauză înainte să-i răspundă.

– Voi fi bine, Loen. Da, aşa voi fi.

În seara aceea, Antonio a venit la ei, la cină. Gustavo l-a întâmpinat cu multă căldură, şi cei trei bărbaţi s-au închis în biroul lui Maurício timp de o oră. Antonio a reapărut, arătând mult mai liniştit, urmat îndeaproape de Gustavo.

– Se pare că bunul tău soţ ar putea să mă ajute. Are câteva idei interesante. E un început, Izabela, şi îţi sunt recunoscător*, senhor*, s-a întors tatăl ei spre ginerele său, schiţând o plecăciune.

– Pentru puţin, Antonio! Doar facem parte din aceeaşi familie.

Bel a tras cu putere aer în piept, ştiind că, dacă nu le dădea vestea acum, mai târziu nu va mai avea curajul s-o facă şi era posibil să se răzgândească.

– Gustavo, putem să discutăm puţin înainte de cină?

– Sigur, draga mea!

Maurício şi Antonio îşi continuau discuţia în sufragerie, în timp ce Bel şi Gustavo intrau în salon, închizând uşa în urma lor.

– Ce este? a întrebat-o Gustavo cu fruntea încreţită de îngrijorare.

– Te rog, nu ai de ce să fii îngrijorat! l-a asigurat repede Bel. De fapt, sper că va fi o veste bună pentru tine. Am dorit să-ţi spun acum, ca să-i putem anunţa şi pe ceilalţi în timpul cinei. Gustavo, sunt însărcinată.

Bel a văzut cum pe faţa soţului ei, expresia de îngrijorare este înlocuită cu una de imensă bucurie.

– Izabela, îmi spui că vom avea un copil?

– Da.

– *Meu Deus!* Aproape nu-mi vine să cred. Fata mea deşteaptă! a exclamat el, apropiindu-se de ea ca să o ia în braţe. Această veste o va reduce pe mama la tăcere pentru totdeauna.

– Şi sper că-l va face fericit pe fiul ei, i-a spus ea cu un zâmbet.

– Sigur că da, sigur că da, *querida*! Gustavo îi zâmbea acum cu gura până la urechi. Nu cred că am mai fost vreodată în viaţa mea atât de fericit. Această veste nu putea să pice într-un moment mai potrivit pentru toată lumea. Şi pentru tine, Izabela, după ce ai suferit o pierdere atât de grea. Şi, desigur, pentru tatăl tău, pe care eu şi tata credem că-l putem ajuta. A trebuit să insist pe lângă el, a adăugat el. Aşa e corect din partea noastră, dată fiind generozitatea lui din trecut. Izabela, eşti absolut sigură că eşti însărcinată?

– Da. Doctorul a confirmat sarcina. Am fost ieri să-l consult şi mi-a telefonat azi de dimineaţă.

– Deci asta era! a exclamat Gustavo, uşurat. Ieri, după-amiază, am fost la croitoreasă după tine, dar *Madame* Duchaine mi-a spus că nu aveai nici o programare făcută şi că n-ai fost la ea. Erai la doctor, nu?

– Da, l-a minţit Bel, simţind cum i se strânge inima de frică.

– M-am întrebat, recunosc, ce motiv ai fi avut să mă minţi, ba chiar

mi-a trecut prin minte că ai putea avea un iubit, a glumit Gustavo, sărutând-o pe frunte. Nici că mă puteam înşela mai rău! Ai idee când se va naşte bebeluşul?

– Cam peste şase luni.

– În cazul ăsta, perioada periculoasă a trecut şi se impune să facem anunţul! i-a spus Gustavo, aproape ţopăind ca un copil afară pe uşă. O, frumoasa mea Izabela, m-ai făcut cel mai fericit om din lume! Jur că voi face tot ce îmi stă în puteri ca să fiu tatăl pe care îl merită copilul nostru. Şi, acum, du-te în sufragerie, iar eu cobor în pivniţă, să aduc cea mai grozavă sticlă de şampanie.

Gustavo i-a trimis încă o sărutare din vârful degetelor, şi Bel a rămas locului câteva secunde, ştiind că aceasta era calea pe care o va urma. Indiferent cât de greu îi va fi, va trebui să trăiască cu sufletul scindat şi încărcat de acele secrete până la sfârşitul zilelor.

La cină, Gustavo le-a dat vestea cea mare părinţilor; felicitările care au urmat şi bucuria de pe faţa tatălui ei i-au dat lui Bel de înţeles că făcuse alegerea corectă. Iar expresia posomorâtă a Luizei îi dădea o mare satisfacţie. După cină, Gustavo s-a întors spre Bel.

– E trecut de zece, draga mea, şi trebuie că eşti obosită. Vino! i-a spus, trăgându-i scaunul în spate ca să-i facă loc şi ajutând-o să se ridice. Te însoţesc în dormitor.

– Dar nu e nevoie, i-a şoptit Bel stânjenită. Mă simt foarte bine.

– Nu contează! Tu şi bebeluşul aţi trecut prin momente dificile în ultimul timp şi, acum, trebuie să avem cu toţii grijă de voi doi, a adăugat el, privindu-şi mama direct în ochi.

Bel şi-a luat rămas-bun, pe urmă s-a dus spre tatăl ei şi l-a îmbrăţişat, fără să-i pese de reacţia socrilor ei.

– Noapte bună, Pai!

– Somn uşor, Izabela, şi-ţi promit că bunicul îşi va face nepotul să fie mândru de el! Vino să mă vezi cât mai curând.

– Aşa voi face, Pai!

La etaj, Gustavo şi-a urmat soţia în dormitor şi a rămas nesigur în dreptul uşii.

– Izabela, acum că eşti... în starea în care eşti, trebuie să-mi spui dacă preferi să dormi singură până se va naşte copilul. Cred că aşa procedează cuplurile căsătorite în situaţii similare.

– Dacă tu crezi că este mai bine aşa, atunci aşa vom face, i-a răspuns ea.

– De acum înainte, trebuie să te odihneşti cât poţi de mult. Să nu te oboseşti prea tare.

– Gustavo, îţi promit, dar nu sunt bolnavă, sunt doar însărcinată. Vreau să trăiesc cât se poate de normal. Mâine după-amiază trebuie să mă duc la *Madame* Duchaine ca să-mi schimbe garderoba, i-a spus cu un zâmbet timid.

– Sigur că da. Atunci… S-a dus spre ea şi a sărutat-o pe obraji. Îţi urez noapte bună!

– Noapte bună, Gustavo!

Bel s-a uitat după el cum iese din dormitor zâmbind. S-a lăsat greoi pe marginea patului; inima îi era sfâşiată de emoţii contradictorii. Se gândea la Laurent şi la faptul că o aştepta a doua zi după-amiază. Bel s-a ridicat şi a privit afară, pe fereastră, cerul înstelat, amintindu-şi seara petrecută în atelierul lui Landowski din Boulogne-Billancourt. Mai ales seara când îl găsise pe băiat în tufele din grădină şi cum suferinţa acestuia se dovedise a fi un adevărat catalizator pentru relaţia ei de dragoste cu Laurent.

– Te voi iubi mereu, a şoptit ea către stele.

Bel s-a pregătit pentru culcare, apoi s-a dus spre biroul de la fereastră. Dat fiind că Gustavo o urmărise ieri la *Madame* Duchaine, chiar fără vreun motiv anume, Bel ştia că nu putea risca să se întâlnească cu Laurent a doua zi. În schimb, se va duce la croitoreasă şi o va trimite pe Loen în calitate de emisar, ca să-i ducă scrisoarea pe care o va aşterne pe hârtie.

Luând o coală din teancul din sertar şi un stilou, Bel, cu ochii la cerul înstelat, se ruga la Dumnezeu s-o ajute să compună textul acelei ultime scrisori adresate lui Laurent.

Peste două ore, recitea scrisoarea a mia oară.

Mon chéri,

Însuşi faptul că primeşti acum scrisoarea din mâinile lui Loen este dovada că nu pot veni cu tine la Paris. Chiar dacă am inima frântă în timp ce aştern aceste cuvinte nu-mi pot uita îndatoririle. Şi nu pot să le încalc în pofida iubirii pe care o simt pentru tine. Sper şi mă rog ca tu să înţelegi decizia mea, pe care o iau forţată de împrejurări şi nu

pentru că te iubesc şi te doresc mai puţin. Tânjesc să fiu cu tine pentru eternitate. Stau aici, privind stelele, şi-mi doresc din toată inima să ne fi întâlnit într-un moment diferit al vieţii noastre, pentru că, fără îndoială, atunci am fi putut fi împreună.

Dar nu aşa ne-a fost scris. Sper că vei accepta această soartă aşa cum fac şi eu. Să fii sigur că mă voi trezi în fiecare dimineaţă cu tine în gând, rugându-mă să-ţi fie bine şi continuând să te iubesc din toată inima.

Cel mai mult mă tem acum ca dragostea ta pentru mine să nu se transforme în ură, considerând că te-am trădat. Laurent, te implor să nu mă urăşti, ci să păstrezi în inima ta acest sentiment de iubire şi să ai parte de un viitor care sper să-ţi aducă numai fericire şi satisfacţii.

Au revoir, mon amour,

Bel a ta

Bel a împăturit scrisoarea, a băgat-o în plic, pe care l-a sigilat fără să noteze nici un nume pe el, de teamă să nu fie descoperit de careva. Deschizând sertarul, l-a îndesat în fundul acestuia, sub un teanc de plicuri noi.

Pe când împingea sertarul la loc, ochii ei s-au oprit pe triunghiul de mozaic pe care aşezase călimara. Luându-l în mână, îi simţea textura netedă. Pe urmă, dintr-un impuls, l-a întors, a înmuiat peniţa tocului în cerneală şi a scris:

30 octombrie 1929
Izabela Aires Cabral
Laurent Brouilly

Apoi, cu litere foarte mărunte, a aşternut sub cele două nume citatul ei favorit dintr-o parabolă de Gilbert Parker.

După ce s-a uscat cerneala, a ascuns şi plăcuţa de mozaic sub teancul de plicuri. Când va veni Loen, de dimineaţă, îi va da instrucţiuni ce să facă cu ele. Dacă mozaicul nu putea fi prins în plasa care urma să acopere statuia, măcar va fi o amintire perfectă pentru Laurent despre timpul petrecut împreună.

Bel s-a ridicat de pe scaun şi s-a urcă în pat, ghemuindu-se precum fătul pe care-l purta în pântec, cu braţele încrucişate pe piept, de parcă încerca să-şi ţină laolaltă fărâmele inimii sale zdrobite.

Capitolul 44

– Izabela nu vine la micul dejun? s-a interesat Luiza, privindu-şi fiul.

– Nu, i-am spus lui Loen să-i ducă tava sus, i-a răspuns Gustavo.

– Nu se simte bine?

– Mãe, ţine cont că, în ultimele două luni, şi-a îngrijit mama zi şi noapte. De aceea, acum are nevoie de odihnă.

– Sper să nu facă prea multe mofturi pe perioada sarcinii. Eu una m-am comportat absolut normal.

– Chiar aşa? Aseară vorbeam cu tata, şi el îşi aducea aminte că săptămâni la rând ţi-a fost extrem de rău şi rareori te ridicai din pat, a pus-o Gustavo la punct, turnându-şi o ceaşcă de cafea. Oricum, asta e vestea pe care ne-o doream de atâta timp, nu? Ar trebui să fii foarte fericită.

– Sunt, dar…

Gustavo a observat că mama lui îi face semn servitoarei ca să-i lase singuri.

– Şi trage uşa după tine, te rog!

– Acum ce mai e, Mãe? a oftat iritat Gustavo.

– De dimineaţă m-am rugat mult în capelă, neştiind dacă să-ţi spun sau nu.

– Ei bine, dat fiind că i-ai cerut servitoarei să plece, presupun că ai luat o decizie. Şi mai presupun că ceea ce ai să-mi spui e legat de eventuale greşeli comise de soţia mea. Am dreptate?

Pe faţa Luizei se vedea cum se forţează să afişeze o expresie de om nefericit.

– Din păcate, ai dreptate!

– Ei, atunci, spune! Am o zi foarte aglomerată.

– Am motive să cred că soţia ta nu ţi-a fost… credincioasă.

– Ce spui? a strigat Gustavo supărat. Mãe, chiar cred c-ai început s-o iei razna. Şi ce dovezi ai, mă rog?

– Gustavo, îţi înţeleg supărarea, dar te asigur că sunt perfect întreagă la minte. Şi, da, am dovezi.

– Serios? Ia să vedem.

– Şoferul nostru, Jorge, vechiul nostru angajat, a văzut-o pe Izabela intrând într-o anumită clădire de apartamente, unde locuieşte un

anumit tânăr – şi Luiza s-a strâmbat pronunţând cuvântul – gentleman.

– Vrei să spui că Jorge a dus-o în oraş să-şi viziteze vreo prietenă, şi tu ai mistificat asta într-o acuzaţie ridicolă? s-a enervat Gustavo, ridicându-se de la masă. Nu vreau să mai aud nici un cuvânt în plus. Ce speri că vei realiza recurgând la asemenea şiretlicuri?

– Gustavo, te implor, stai jos şi ascultă-mă. Soţia ta nu i-a cerut niciodată lui Jorge să o ducă direct la adresa respectivă. De fapt, îi cerea să o lase la intrarea în salonul lui *Madame* Duchaine. Apoi, într-o după-amiază, când era prins în trafic, a văzut-o pe Izabela ieşind de la croitoreasă după numai câteva minute şi mergând grăbită pe străzile din Ipanema.

Gustavo s-a lăsat greoi pe scaun.

– Să înţeleg că Jorge ţi-a furnizat această informaţie de bunăvoie?

– Nu, a recunoscut Luiza. Am început să o bănuiesc când m-am dus, prin luna mai, într-o după-amiază, la *Igreja da Glória*, după ce soţia ta mă informase că va fi acolo. Dar nu era. Evident, l-am întrebat pe Jorge în seara respectivă de unde i-a cerut Izabela să vină s-o ia. Mi-a spus că de la *Madame* Duchaine şi mi-a mărturisit ce ţi-am spus şi ţie. I-am cerut ca, data următoare, când îi va cere acelaşi lucru, s-o urmărească şi să vadă unde se duce de fapt.

– Vrei să spui că i-ai cerut lui Jorge să o spioneze?

– Dacă preferi să te exprimi aşa, atunci, da. N-am făcut decât să te protejez pe tine, dragul meu fiu, şi trebuie să înţelegi că am fost bine intenţionată. Încă din prima zi a căsătoriei voastre, ceva m-a neliniştit.

– Ce anume?

– Eu… Luiza s-a înroşit. Evident, sunt mama ta şi mi-am dorit ca noaptea nunţii să decurgă cum se cuvinte. Am întrebat-o pe camerista de la Copacabana Palace dacă aşa a fost.

– *Ce* ai făcut?

Gustavo a sărit imediat în picioare, îndreptându-se spre mama lui cu ochi furibunzi.

– Gustavo, te rog! a ridicat Luiza braţele ca să se apere. Soţia ta tocmai venise de la Paris, după mai multe luni petrecute acolo. Am considerat că e de datoria mea să ştiu dacă mai era… fecioară. Camerista m-a informat că cearceaful a fost imaculat.

– Ai mituit o cameristă ca să-ţi dea informaţii intime despre soţia mea?

Gustavo a scuturat şocat din cap, ştiind prea bine că mama lui spunea adevărul.

– Ei bine, e adevărat?

– Cum îndrăzneşti să mă întrebi aşa ceva? a ţipat Gustavo la ea. Astea sunt intimităţile relaţiei mele cu ea.

– Deci, am avut dreptate, a constatat Luiza, fără să-şi ascundă satisfacţia. Aşa că, Gustavo, vrei să continui? Văd că eşti foarte agitat. Putem să închidem subiectul, dacă vrei.

– Nu, Mãe, ai mers prea departe ca să mai facem asta. Sunt sigur că eşti disperată să-mi spui cine este persoana cu care Izabela se întâlneşte pe ascuns.

– Te asigur că nu-mi face deloc plăcere să-ţi spun – expresia triumfătoare de pe chipul Luizei sugera exact contrariul –, dar... persoana este o cunoştinţă comună.

Gustavo încerca să ghicească numele respectivului înainte de a-l afla de la mama lui, dar nu a reuşit.

– Cine este?

– Un tânăr domn care s-a bucurat de ospitalitatea noastră, sub acest acoperiş. De fapt, cineva căruia i-ai dat mulţi bani, pentru că doreai să-i faci un cadou special de nuntă soţiei tale. Apartamentul unde Izabela se ducea cu regularitate este al lui *Senhor* Laurent Brouilly, sculptorul.

Gustavo a deschis gura să spună ceva, dar nu a reuşit.

– Înţeleg că trăieşti un şoc teribil, Gustavo, dar, dat fiind că soţia ta e însărcinată, după atâtea luni, în care n-a fost în stare să procreeze, mi s-a părut că este corect din partea mea să te informez.

– Ajunge! a ţipat din nou Gustavo. Posibil ca Izabela să se fi dus să-l vadă pe acest om. Au rămas prieteni de la Paris. Tu însăţi ai trimis-o pe Alessandra Silveira ca să-i pozeze lui Brouilly. Dar nici măcar tu, Mãe, n-ai fost cu siguranţă în dormitor împreună cu ei. Şi consider că este obscen să insinuezi că viitorul meu copil este nelegitim.

– Îţi înţeleg reacţia, a replicat Luiza calmă. Şi, dacă am dreptate, este cu adevărat ceva obscen.

Gustavo se plimba agitat prin încăpere, încercând să se calmeze.

– Atunci, poţi să-mi spui *de ce* ai luat acest bărbat, pe care evident îl suspectai că este amantul soţiei mele, sub aripa ta ocrotitoare? Tu ai fost cea care l-a introdus în societate şi l-a ajutat să obţină comenzi la recomandarea ta. Şi, dacă îmi amintesc corect, chiar i-ai pus la dispoziţie un bloc din piatră extras din carierele familiei. Tu ai contribuit la prelungirea şederii lui la Rio. De ce ai procedat astfel, dacă îl suspectai că are o relaţie cu Izabela? Gustavo o privea furibund. Asta pentru că, Mãe, cred că de fapt ai urmărit să-mi discreditezi soţia. Ţi-a displăcut din start. Fiecare zi, după ce s-a mutat aici, ai petrecut-o tratând-o cu toată ostilitatea de care eşti capabilă, de parcă prezenţa ei te deranja la culme. Nu m-ar surprinde să aflu că doreai ca această căsătorie să eşueze înainte de a începe. Gustavo a început să urle la Luiza. Nu vreau să mai aud un cuvânt în plus despre asta. Atât îţi spun, că voi face tot ce se impune pentru ca Izabela să ocupe poziţia care i se cuvinte în această casă, şi asta cât mai curând. Şi, dacă te mai bagi în căsnicia noastră, te dau afară! Ai înţeles?

– Perfect, a replicat Luiza foarte calmă. În afară de asta, nu mai ai de ce să-ţi baţi capul cu *Senhor* Brouilly. Pleacă mâine cu vaporul la Paris.

– Deci, continui să-l spionezi? s-a enervat Gustavo din nou.

– Deloc. Nu l-am mai ajutat după ce Izabela a plecat cu mama ei în munţi. Nu mai primise comenzi, iar soţia ta lipsea din Rio, aşa că ştiam că nu va mai dura mult până când el va lua decizia să se întoarcă la Paris. Mi-a scris acum două zile, informându-mă că va pleca şi mulţumindu-mi pentru ajutorul acordat. Uite-o aici! i-a întins Luiza un plic. Poţi să citeşti şi singur. Poţi vedea şi adresa apartamentului din Ipanema.

Gustavo a înşfăcat plicul, mânios. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât de abia putea să îndese scrisoarea în buzunarul pantalonilor.

– Deşi susţii că ai făcut toate astea din dragoste pentru mine, nu cred o iotă din ce mi-ai spus. Nu mai vreau să mai aud un cuvânt despre toate astea. Îţi este clar?

– Da.

Zâmbind sardonic, Luiza şi-a urmărit cu privirea fiul cum iese ca o furtună din încăpere.

Cumva, Gustavo a reuşit să se stăpânească până când Izabela a

plecat la *Madame* Duchaine. Uitându-se după automobil, se gândea că un mod de a afla mai multe ar fi să-l întrebe chiar pe Jorge. Dar Jorge se afla în serviciul Luizei de peste treizeci de ani, aşa că Gustavo nu avea încredere că-i va spune lui adevărul. Intrând în salon, a simţit o nevoie copleşitoare de a-şi turna un pahar de whisky, dar s-a abţinut, conştient că, după primul, ar fi urmat şi al doilea, şi al treilea pahar, şi trebuia să-şi menţină mintea limpede ca să analizeze întreaga situaţie.

Plimbându-se agitat prin salon, se gândea cum era posibil ca, numai în două ore, bucuria imensă de care era animat de dimineaţă să se transforme în venin şi nesiguranţă. Încerca să analizeze cu luciditate vorbele mamei lui. Chiar dacă era în ele o fărâmă de adevăr, acuzaţia că Izabela era în stare să-i pună în braţe copilul altui bărbat i se părea născocirea unei minţi bolnave. La urma urmei, multe femei măritate aveau admiratori, şi Gustavo nu era atât de naiv încât să nu fie conştient că frumoasa lui soţie avea şi ea curtezanii ei. Poate că Brouilly se îndrăgostise de ea la Paris, poate că îi ceruse să-i pozeze şi aici, la Rio, dar nu putea crede că ea ar fi putut să-i fie amantă.

Totuşi, ceva din spusele mamei lui îl neliniştea, şi anume noaptea nunţii. Gustavo nu avea cunoştinţe de specialitate şi poate că Izabela îi spusese adevărul atunci…

S-a trântit pe un scaun, cuprinzându-şi deznădăjduit capul în mâini.

Dacă soţia lui îl minţise, îi era cumplit de greu să cuprindă cu mintea grozăvia trădării sale. O încurajase pe Izabela să meargă la Paris din motive pur altruiste, pentru că o iubea cu adevărat şi avea încredere în ea.

Sigur, cea mai bună cale de urmat ar fi să dea complet uitării această chestiune sordidă. Scrisoarea lui Brouilly, pe care o citise, confirma că el urma să se îmbarce pe vapor a doua zi. Indiferent ce fusese între cei doi, cu siguranţă acum se terminase.

Negreşit, aşa era, a decis Gustavo, ridicându-se ca să se ducă în biroul tatălui său ca să citească ziarele. Va uita toate prostiile îndrugate de mama lui, şi-a propus el, neabătut. Dar nu a reuşit să se concentreze pe ştirile financiare teribile, atât din Brazilia, cât şi din America. Cuvintele mamei îi semănaseră ireversibil în minte sămânţa îndoielii, aşa cum de altfel şi intenţionase. Până când nu va căpăta

certitudine cu privire la întreaga situaţie, Gustavo ştia că nu-şi va mai găsi odihna. Constatând că Jorge se întorsese, şi-a luat pălăria şi s-a urcat în automobil ca să o urmărească pe Bel.

Bel stătea în faţa oglinzii la *Madame* Duchaine, care nu mai contenea cu felicitările şi îi dădea asigurări că-i va face toate modificările necesare.

– Cred că formele unei femei însărcinate au ceva magic în ele, pălăvrăgea *Madame* Duchaine pe când Bel se uita în ochii lui Loen şi îi făcea semn imperceptibil cu capul.

Loen s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de stăpâna ei.

– *Senhora*, trebuie să mă duc să iau de la farmacie tonicul prescris de doctor. Este după colţ şi mă voi înapoia numaidecât.

Lui Bel îi venea să zâmbească auzind cuvintele pe care camerista le repeta ca un papagal.

– E în ordine, *Madame* Duchaine mai are încă de lucru cu mine.

– Sigur că da, a confirmat *Madame* Duchaine, cu un zâmbet inocent.

În timp ce Loen ieşea pe uşă, Bel a remarcat că tremura de emoţie. Ştia că-i cerea prea mult, dar nu avusese de ales. Pe urmă a inspirat profund şi s-a întoarse cu faţa spre oglindă.

Gustavo îi ceruse lui Jorge să-l ducă la club, aflat la numai câteva minute de mers pe jos de salonul lui *Madame* Duchaine şi de apartamentul unde locuia Brouilly. A ieşit din club şi a mers cu pas alert pe stradă, ştiind că se afla la numai cu douăzeci de minute în urma ei, motiv pentru care a decis să se ducă spre blocul lui Brouilly. A descoperit că, peste drum, se afla o cafenea, aşa că s-a aşezat la o masă pe terasă, ascunzându-se în spatele unui ziar. Pe deasupra lui, ochii îi fugeau când la un capăt al străzii, când la celălalt. O chelneriţă a venit la el, şi Gustavo a comandat o cafea fără să-şi dezlipească privirea de la stradă.

S-au scurs astfel douăzeci de minute, dar nici urmă de soţia lui. Toate instinctele îl îndemnau să plece, să uite de toată acea tărăşenie. Dar poate că Bel îşi proba mai întâi rochiile, ceea ce îi furniza un alibi. Aşa că a scrâşnit din dinţi şi s-a silit să rămână pe loc.

Peste câteva minute, Gustavo a zărit pe stradă o figură cunoscută. Nu era soţia lui, ci camerista ei, Loen. A sărit ca ars, răsturnând ceaşca

cu cafea. A aruncat câteva monede pe masă şi a ţâşnit în mijlocul traficului, traversând pe trotuarul de vizavi. A trecut de clădirea de apartamente şi de Loen, care se apropia ezitant, oprindu-se din când în când, parcă nesigură de adresă. Gustavo s-a ascuns lângă intrarea în clădirea unde se afla apartamentul lui Brouilly.

Doamne, fă să fie o coincidenţă, se ruga el, dar, peste câteva secunde, când Loen s-a oprit la numai câţiva metri distanţă de el, nici vorbă de aşa ceva. Când Loen a dat să intre, Gustavo i-a ieşit în faţă.

– Bună, Loen! i s-a adresat pe un ton cât mai calm. Încotro?

Dacă Gustavo dorea o dovadă a vinovăţiei soţiei sale, o putea citi pe faţa cameristei, cuprinsă de teroare la vederea lui.

– Eu…

– Ascult.

Gustavo şi-a încrucişat braţele în aşteptarea unui răspuns.

– Eu…

Pe urmă, a observat că fata ţinea o mână în buzunarul şorţului, de parcă proteja ceva. După formă, părea un plic.

– Poate că faci un comision pentru stăpâna ta.

– *Senhor*, mi s-a părut că e intrarea în farmacie. Eu… am primit o adresă greşită. Mă iertaţi…

– Nu mai spune! Deci, ai un medicament de ridicat pentru soţia mea.

– Da. Pe faţa cameristei se putea citi uşurarea. Trebuie că e undeva mai în faţă pe stradă.

– De fapt, eu ştiu exact unde este. Aşa că de ce nu-mi dai mie plicul şi mă duc eu la farmacie?

– *Senhor*, *Senhora* Bel m-a pus să jur că voi duce… reţeta la farmacie.

– Şi eu sunt soţul ei, aşa că nu cred să fie vreo problemă.

– Da. Camerista şi-a plecat ochii resemnată. Sigur că da.

Gustavo a întins mâna, şi Loen a scos din buzunar plicul cu o privire îngrozită.

– Mulţumesc! i-a zis Gustavo după ce a luat plicul şi l-a băgat în buzunarul hainei. Îţi promit că voi duce eu scrisoarea unde trebuie. Şi, acum, fugi la stăpâna ta, care sigur se întreabă pe unde umbli.

– *Senhor*, vă rog…

Gustavo a oprit-o, ridicând palma.

– Domnişoară, dacă nu vrei să te arunc imediat în stradă fără să pomenesc despre asta când ajung acasă, îţi sugerez să nu sufli în faţa soţiei mele un cuvânt despre discuţia noastră. Indiferent cât îi eşti de devotată, eu decid cine lucrează în casa noastră. Ai înţeles?

– Da, *senhor*, am înţeles, a repetat camerista cu vocea tremurândă şi ochii în lacrimi.

– Şi acum, fugi înapoi la *Madame* Duchaine şi ridică medicamentul de la farmacia care cred că e la doi paşi de salonul ei, ca să nu dai de bănuit.

– Da, *senhor*, aşa voi face, a răspuns camerista.

Loen a schiţat o plecăciune, apoi s-a îndepărtat în direcţia de unde venise.

Imediat, Gustavo a făcut semn unui taxi. Ştiind că, indiferent ce conţinea plicul, va avea nevoie de un whisky ca să-l deschidă, i-a dat şoferului adresa clubului.

Loen s-a ascuns după colţ, simţind că picioarele îi cedează şi tremurând ca o salcie în vânt. Se sprijinea de un zid, când l-a văzut pe Gustavo cum trece pe lângă ea, aşezat pe bancheta din spate a unui taxi.

Cu fruntea plecată pe genunchi, Loen încerca să-şi revină după şocul celor întâmplate în urmă cu câteva minute. Chiar dacă nu ştia sigur ce conţinea plicul, îşi putea imagina. Nu ştia ce să facă şi îşi dorea ca Bruno să fie alături de ea ca să-i dea un sfat.

Actualmente, avea şi ea problemele ei, pe care nu dorea să i le împărtăşească stăpânei sale, atât de greu încercată de dispariţia mamei sale şi de faptul că urma să aibă un copil.

Adevărul era că *Senhora* Bel nu era singura femeie din casă în această situaţie. Şi ea avea cunoştinţă, de trei săptămâni, de faptul că era însărcinată. Îi mărturisise asta lui Bruno înainte de a reveni la Rio şi îi promisese că va vorbi cu Bel. Intenţionase s-o implore pe Bel să o lase să rămână permanent la fermă, astfel încât să se poată mărita şi creşte copilul acolo.

Loen nu avea idee în stăpânirea cui era *fazenda*, dar ştia că, de obicei, după căsătorie, soţul devenea stăpânul tuturor bunurilor. Dacă aşa stăteau lucrurile, Gustavo avea puterea să-i dea afară pe amândoi.

Şi, atunci, se alegea praful de planurile ei de viitor. Aveau să fie un alt cuplu sărac lipit pământului, fără acoperiş deasupra capului, şi ea, însărcinată. Şi-ar găsi, poate, un adăpost într-o favelă.

Toate astea erau posibile… dacă îi mărturisea adevărul stăpânei sale.

Pe măsură ce Loen se liniştea şi începea să judece limpede, degetele ei trasau conturul pântecului. La fel ca Bel, trebuia să ia o decizie. Repede. Stăpânul îi ceruse să tacă, adică să trădeze încrederea stăpânei. În orice altă împrejurare, nu i-ar fi dat ascultare, indiferent de consecinţe. Ar fi alergat într-un suflet la *Madame* Duchaine, i-ar fi cerut *Senhorei* Bel să iasă puţin la aer şi ar fi informat-o de cele petrecute, pentru ca ea să se poată pregăti pentru furtuna ce se prefigura acasă.

La urma urmei, fusese împreună cu *Senhora* Bel de când se ştia. Şi tot ce aveau atât ea, cât şi mama ei se datora familiei Bonifacio.

Dar acum, Loen ştia că trebuia să se gândească numai la binele ei. Degetele i s-au mutat apoi în celălalt buzunar al şorţului, simţind netezimea plăcuţei de mozaic. Poate că îi va fi mai uşor să mintă, câtă vreme nu îşi îndeplinise decât jumătate din misiune.

Luând o hotărâre şi conştientă că *Senhor* Gustavo nu se va mai întoarce, Loen s-a ridicat şi a alergat cât o ţineau picioarele spre apartamentul lui Laurent Brouilly.

Peste câteva minute, rămasă fără suflu, bătea cu putere la uşa sculptorului.

Uşa s-a deschis imediat şi a simţit cum două braţe o cuprind imediat în braţe.

– *Chérie*, începeam să mă îngrijorez, dar…

Când Laurent şi-a dat seama că nu era femeia iubită, Loen a observat cum expresia de bucurie de pe faţa lui s-a transformat în groază, semn că înţelegea nenorocirea petrecută.

– Ea te-a trimis? Vii din partea ei? a întrebat-o, clătinându-se puţin şi sprijinindu-se cu mâna de uşă.

– Da.

– Înseamnă că nu vine.

– Nu, *senhor*, îmi pare rău! Mi-a spus să vă dau ceva.

Loen i-a întins plăcuţa triunghiulară de mozaic.

– Cred că, pe spate, e scris un mesaj, a şoptit ea.

Laurent a întors-o, citind cuvintele scrise cu cerneală. Când a ridicat ochii, Loen a văzut că lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– *Merci*... vreau să spun, *obrigado*.

Apoi i-a trântit uşa în nas.

Gustavo s-a aşezat pe un scaun, în zona liniştită din bibliotecă, încântat că încăperea era aproape goală. A cerut un whisky, de care avea urgentă nevoie, şi a studiat plicul aşezat pe masă, în faţa lui. A dat tot conţinutul paharului pe gât şi, imediat, l-a cerut pe al doilea. A tras cu putere aer în piept şi a deschis plicul.

Peste câteva minute, a mai cerut un whisky şi a rămas nemişcat, privind în gol.

Indiferent dacă scrisoarea era o dovadă, sau nu, a celor spuse de mama lui, un lucru era foarte clar, şi anume că soţia lui era îndrăgostită nebuneşte de un alt bărbat. Atât de îndrăgostită, încât se gândise să fugă cu el la Paris.

Gestul în sine era o acuzaţie suficientă, dar, citind printre rânduri, Gustavo mai înţelegea şi altceva. Dacă Izabela luase în calcul opţiunea de a fugi cu Brouilly, nu se îndoia de faptul că amantul ei ştia că era însărcinată. Ceea ce însemna că, aproape sigur, copilul era al lui...

Gustavo a recitit scrisoarea, în speranţa că putea găsi în ea un instrument de a scăpa de Brouilly pentru totdeauna. Confruntat cu faptul că Izabela îi declarase iubire veşnică, dar că cei doi se aflau într-o situaţie imposibilă, un iubit înflăcărat şi disperat putea fi convins să iasă paşnic din scenă.

Gustavo a oftat, dându-şi seama că se agăţa de un pai. Îşi amintea trăsăturile fine ale lui Brouilly, frumuseţea lui. Fără dubiu, un bărbat pe care orice femeie îl găsea atrăgător, iar talentul lui era un afrodiziac în plus. Bel petrecuse atâtea ore în atelierul din Paris... numai Domnul ştie ce se întâmplase între ei doi acolo.

Şi el o lăsase să plece, ca un miel dus la tăiere, exact cum mama lui presupusese că se va întâmpla.

În următoarea jumătate de oră, bând pahar după pahar, Gustavo a experimentat tot felul de emoţii, de la durere şi disperare la mânie neîmpăcată, la gândul că soţia lui îi pusese coarne. Ştia că era perfect îndreptăţit să se ducă direct acasă, să-i arate scrisoarea Izabelei şi s-o

arunce pe loc în stradă. Se mai gândea şi la faptul că de-abia îi oferise tatălui ei o sumă decentă de bani, ca s-o ia de la capăt şi să-şi achite o parte din datorii. Cu scrisoarea asta, putea să le distrugă reputaţia soţiei sale şi a tatălui ei şi să divorţeze, invocând adulterul.

Da, da, putea face toate astea, se gândea înfuriat Gustavo. Nu mai era băieţelul speriat şi timid, aşa cum îl crescuse mama lui.

S-a gândit la expresia satisfăcută şi îngâmfată de pe chipul Luizei, dacă ar fi aflat că avusese dreptate. Era pur şi simplu prea mult de îndurat pentru el…

De asemenea, putea să se ducă să-l confrunte pe Brouilly, doar ştia unde locuieşte. Puţini l-ar blama dacă l-ar împuşca pe individ pe loc. Sau măcar ar putea să-l oblige să-i dezvăluie adevărul. Nu se îndoia că l-ar afla, pentru că Brouilly nu mai avea nimic de pierdut. Fiindcă Izabela decisese să rămână alături de soţul ei.

Ea rămâne cu mine…

Gândul ăsta l-a liniştit dintr-odată pe Gustavo. În pofida faptului că-şi mărturisea dragostea nemărginită pentru Brouilly, soţia lui nu cedase şi nu fugea cu el la Paris. Poate că Brouilly nici nu ştia că Izabela era însărcinată. La urma urmei, dacă ea ar fi fost convinsă că sculptorul era tatăl copilului, ar fi plecat cu el cu siguranţă, indiferent de consecinţe.

În momentul în care Gustavo a ieşit, peste o oră, din club, reuşise să se convingă pe sine că, indiferent ce se petrecuse între soţia lui şi sculptor, în final îl alesese pe *el*, pe soţul ei, dintre ei doi. Şi, a doua zi, Brouilly va dispărea din viaţa lor pentru totdeauna.

În timp ce cobora, clătinându-se, scările clubului, colindând străzile spre plajă în încercarea de a se trezi din beţie, Gustavo ştia că luase o decizie.

Indiferent ce făcuse, sau nu făcuse soţia lui, nu ar avea nimic de câştigat dacă i-ar aduce acuzaţii şi ar arunca-o în stradă. Evident că ar fugi imediat la Paris, ceea ce însemna sfârşitul căsniciei lor.

Şi alte femei din înalta societate avuseseră relaţii amoroase, judeca el raţional. Ca şi *alţi bărbaţi* de altfel, amintindu-şi o idilă a tatălui său cu o femeie pe care o cunoscuse la o serată dansantă. Prin comportamentul ei, femeia dăduse de înţeles că între cei doi era ceva mai mult decât o simplă amiciţie.

Şi, în final, mai mare va fi satisfacţia lui când se va duce acasă şi îi va spune mamei sale că, în urma investigaţiilor întreprinse chiar de el, n-a găsit nici cea mai mică urmă de îndoială în ceea ce o priveşte pe Izabela.

Gustavo privea valurile cum se sparg neîncetat de ţărmul nisipos şi fragil şi a oftat resemnat.

Indiferent ce făcuse Izabela, el o iubea în continuare.

Scoţând scrisoarea din buzunar, s-a apropiat de mal, a făcut hârtia ferfeniţă şi a aruncat bucăţile în aer, urmărindu-le cu privirea cum zboară ca nişte zmee mici, înainte să fie înghiţite de ocean.

Capitolul 45

Paris, decembrie 1929

– Aşadar, Brouilly, te-ai întors viu şi nevătămat, i-a zis Landowski, măsurându-l din cap până-n picioare când tânărul a intrat în atelier. Credeam că nu te mai întorci, mă gândeam că poate te-ai însurat cu fiica vreunui şef de trib de pe Amazon.

– M-am întors, i-a răspuns sec Lauret. Postul meu mai e vacant?

Landowski s-a uitat la capul enorm din piatră al lui Sun Yat-sen, pe urmă, la asistentul său.

– Poate, a replicat, zâmbind către băiatul care mai crescuse şi se mai împlinise de când nu-l mai văzuse Laurent. Tu ce zici? Avem de lucru pentru el?

Laurent simţea cum ochii băiatului îl cercetează atent. Pe urmă s-a uitat la Landowski, zâmbindu-i la rândul lui, şi a încuviinţat din cap.

– Vasăzică, băiatul e de acord! Şi, din câte văd, mi se pare că eşti numai piele şi os, aşa că trebuie să te hrănim bine. De la ce ţi se trage, dizenterie sau iubire neîmpărtăşită?

Simţindu-se nenorocit peste măsură, Laurent a ridicat din umeri.

– Cred că halatul tău încă atârnă în cârligul în care l-ai agăţat. Îmbracă-l şi vino să mă ajuţi la ochiul ăsta la care ai lucrat înainte să te duci în junglă.

– Da, domnule profesor!

Laurent a dat să plece.

– Şi, Brouilly?

– Da, domnule profesor!

– Sper să fii capabil să transferi ultimele tale experienţe, bune sau rele, în munca ta creatoare. Când ai plecat, aveai competenţe tehnice bune. Acum, ai posibilitatea să devii un maestru. Un artist trebuie să treacă prin multe suferinţe pentru a atinge măreţia. Înţelegi ce spun?

– Da, domnule profesor! i-a răspuns Laurent cu vocea uşor gâtuită. Înţeleg.

Seara târziu, Laurent a scos un oftat şi şi-a şters mâinile pe halat. De câteva ore bune Landowski plecase acasă, la soţie şi la copii. În drum spre bucătărie, la lumina lumânărilor, ca să-şi spele argila de pe mâini, s-a oprit subit. De undeva, din apropiere, putea auzi sunetul slab, dar magic, al unei viori. Violonistul interpreta primele acorduri

tragice din „Moartea unei lebede“.

Cu mâinile parcă paralizate, Laurent simţea cum ochii i se umplu de lacrimile pe care şi le reprimase până atunci. Acolo, în chicineta în care Izabela îl îngrijise cu atâta devotament pe copilul bolnav, când îşi dăduse seama că era îndrăgostit de ea, Laurent a izbucnit în hohote de plâns. Gândindu-se la el, la ea, la tot ce-ar fi putut trăi împreună, totul, doar o utopie acum.

În timp ce violonistul încheia apoteotic piesa muzicală, el şi-a şters ochii cu o bucată de pânză şi a ieşit în căutarea muzicianului care îl ajutase să sfărâme stavila ridicată în sufletul lui după ce Izabela îi trimisese triunghiul de mozaic în semn de adio.

Acum se auzea melodia de neuitat a lui Grieg, „În zori de zi“, vestind – la fel ca întotdeauna – o nouă zi, dar şi un nou început. Oarecum consolat, cu o lumânare în mână, a căutat prin grădină până când l-a descoperit pe micul artist.

Băiatul stătea pe o bancă lângă atelier. Ţinea în mâini o vioară veche. Dar sunetele scoase de acest instrument erau pure, suave, extraordinare.

– Unde-ai învăţat să cânţi astfel? l-a întrebat uimit Laurent, când băiatul a terminat.

Ca de obicei, a primit doar o privire scrutătoare.

– Cine ţi-a dat vioara? Profesorul?

Băiatul a dat aprobator din cap.

Amintindu-şi cuvintele lui Landowski, Laurent l-a privit pe băiat foarte atent şi i-a spus:

– Deci, la fel ca toţi artiştii, şi tu comunici prin artă. În mod clar, eşti foarte înzestrat. Să ai grijă de asta!

Băiatul a încuviinţat din cap şi faţa i s-a luminat, în timp ce îi zâmbea recunoscător. Laurent i-a pus o mână pe umăr şi i-a făcut semn că pleacă. Trebuia să se confrunte cu propria nefericire prin barurile din Montparnasse.

MAIA
IULIE 2007
ULTIMUL PĂTRAR
16; 54; 44

Capitolul 46

Rămăsesem cu ochii pironiţi la Yara, când a rămas tăcută, la finalul poveştii, pe urmă m-am uitat la portretul Izabelei, atârnat pe perete, deasupra şemineului, gândindu-mă la decizia teribilă pe care trebuise să o ia străbunica mea. Nu aveam idee ce aş fi făcut dacă aş fi fost în locul ei. Chiar dacă am trăit în perioade diferite, în culturi diferite, dilemele sunt aceleaşi, mai ales pentru femei…

– Şi Gustavo a spus cuiva ce descoperise în legătură cu Bel? am întrebat-o pe Yara.

– Niciodată. Dar mama spunea că-i putea citi mereu durerea în ochi. Mai ales când se uita la fiica lui.

– *Senhora* Carvalho? Prenumele ei este Beatriz?

– Da. Îmi amintesc odată, când *Senhor* Gustavo a intrat în salon unde ne aflam noi două, să fi avut vreo zece–unsprezece ani pe atunci. A scrutat-o îndelung cu privirea pe fiica lui de parcă era o străină. Cred că încerca să înţeleagă dacă era sânge din sângele lui. Numai că *Senhora* Beatriz avea ochii verzi, şi mamei îi aminteau de ochii lui *Senhor* Laurent.

– Deci, mama ta bănuia că sculptorul este tatăl biologic al lui Beatriz.

– Când mi-a spus toată povestea, înainte de a muri, nu avea nici un dubiu în legătură cu asta. După părerea ei, *Senhora* Beatriz semăna perfect cu *Senhor* Brouilly şi îi moştenise talentul artistic. Era adolescentă abia când a pictat acest portret al Izabelei. Yara a făcut semn spre tablou. Îmi amintesc că spunea că doreşte să facă asta în memoria bietei sale mame, decedată.

– Izabela a murit pe când Beatriz era copil?

– Da. Aveam amândouă optsprezece luni, în anul în care statuia lui *Cristo* a fost sfinţită şi inaugurată în vârful muntelui Corcovado, în 1931. Trei zile mai târziu, Izabela a făcut febră mare şi nu şi-a mai revenit. Avea doar douăzeci şi unu de ani.

Am simţit o strângere de inimă când am auzit-o. Cu toate că

Floriano îmi arătase datele de naştere şi de deces din registru.

– După toată tragedia aceea, să moară atât de tânără?! am exclamat cu voce gâtuită de emoţie.

– Da. Dar... Doamne, iartă-mă că spun asta – Yara şi-a făcut repede cruce –, singurul lucru bun a fost că *Senhora* Luiza a trecut şi ea în lumea celor drepţi, tot cu febră, câteva zile mai târziu. Au fost înmormântate în mausoleul familiei, în cadrul unor funeralii comune.

– Doamne sfinte, biata Bel, blestemată să stea etern alături de acea femeie! am murmurat eu.

– Şi şi-a lăsat fetiţa fără mamă într-o familie în care erau numai bărbaţi, a continuat Yara. Cred că înţelegi cât de nenorocit se simţea tatăl ei după moartea soţiei. O iubea încă, nesocotind orice altceva. Şi *Senhor* Gustavo s-a reapucat de băutură, retrăgându-se tot mai mult în el. *Senhor* Maurício a făcut tot ce a putut pentru nepoata lui – a fost întotdeauna un om bun, mai ales după pierderea soţiei, şi a angajat un tutore care să-i predea lecţii *Senhorei* Beatriz, lucru de care ar fi trebuit să se ocupe tatăl ei.

– Ai locuit aici la vremea aia?

– Da. Când mama i-a mărturisit *Senhorei* Izabela că era şi ea însărcinată şi a rugat-o să o trimită înapoi pe plantaţie, ca să fie alături de tatăl meu, Izabela n-a suportat să se despartă de ea. Aşa că a aranjat ca tatăl meu, Bruno, să vină aici şi să lucreze ca şofer şi om bun la toate, dat fiind că Jorge urma să se pensioneze. Da, asta a fost şi casa copilăriei mele. Cred însă că eu am amintiri mai frumoase decât stăpâna mea.

– Mă surprinde faptul că Gustavo a fost de acord ca Loen să rămână aici. La urma urmei, ea era singura persoană, în afară de el, care ştia adevărul.

– Poate că se temea de ea. Fiecare avea un as în mânecă, indiferent dacă erau stăpân şi servitoare.

– Deci, ai crescut împreună cu Beatriz?

– Da, sau poate ar fi mai corect să spun că ea a crescut alături de noi. Petrecea mult mai mult timp în micuţa noastră casă – construită de *Senhora* Izabela pentru părinţii mei, în spatele grădinii – decât la conac. Era ca o membră a familiei noastre. O fată atât de scumpă, afectuoasă şi iubitoare. Dar atât de singură, a adăugat Yara cu tristeţe.

Tatăl ei era mereu atât de beat încât habar n-avea de prezenţa ei. Sau poate că o ignora pentru că-i reamintea constant de suspiciunile pe care le avea. Pot spune că a fost o binecuvântare faptul că a decedat când *Senhora* Beatriz a împlinit şaptesprezece ani. Ea a moştenit conacul şi acţiunile la bursă ale familiei. Până atunci, *Senhor* Gustavo nu fusese de acord să o lase să urmeze cursuri de artă, dar, după dispariţia lui, nimic nu i-a mai stat în cale.

– E lesne de înţeles de ce Gustavo nu agrea talentul creator al fiicei sale. Îi turna sare pe rană. Yara, la urma urmei, nu pot să nu simt puţină compasiune faţă de el.

– N-a fost un om rău, *Senhorita* Maia, numai că era foarte slab. Aşa că, atunci când Beatriz a împlinit optsprezece ani, i-a spus bunicului că vrea să se ducă la Paris, să se înscrie la *École Nationale Supérieure des Beaux-Arts*, la fel cum ştia că făcuse mama ei. A rămas la Paris mai bine de cinci ani, revenind la Rio numai atunci când bunicul ei, Maurício, a decedat şi el. Cred că a avut mai multe aventuri acolo, mi-a zâmbit Yara. Şi m-am bucurat pentru ea.

Tabloul zugrăvit de Yara al femeii întâlnite în urmă cu cinci zile, în grădină, era atât de diferit de cel pe care încercam să mi-l imaginez acum. Avusesem impresia că seamănă mai mult cu Luiza. Poate din cauză că era bătrână şi hotărâtă să nu mă recunoască.

– Şi ce s-a întâmplat cu Antonio?

– O, el şi-a revenit, după cum mama a fost mereu convinsă că o va face, mi-a răspuns Yara cu un zâmbet. S-a dus să locuiască în *fazenda* Santa Tereza şi, cu suma mică de bani oferită de Gustavo, a cumpărat o fermă de tomate. Îţi aminteşti, cred, că ţi-am spus că era cel mai bogat om din Paty do Alferes. Cu flerul lui în afaceri, când a murit, Antonio realizase ceea ce s-ar putea numi un imperiu al tomatelor, fiind proprietar al câtorva ferme din jurul *fazendei*. Îmi aduc aminte că, la fel ca mama ei, *Senhora* Beatriz era foarte fericită când se ducea acolo. Bunicul o iubea nespus şi a învăţat-o să călărească şi să înoate. I-a lăsat ei toate fermele, şi acestea au fost sursa ei de venit după decesul soţului ei. Acum, nu mai sunt prea mulţi bani, dar îşi poate achita facturile de aici.

– Cine a fost soţul lui Beatriz, adică bunicul meu?

– Evandro Carvalho, un foarte talentat pianist. Un om foarte bun,

Senhorita Maia, şi se iubeau mult. După copilăria grea a *Senhorei* Beatriz, am fost cu toţii foarte încântaţi să o vedem fericită. Şi, în sfârşit, *Casa* s-a însufleţit. Beatriz şi Evandro organizau tot felul de petreceri pentru comunitatea de artişti de aici, din Rio. Au înfiinţat şi o societate caritabilă, pentru a strânge fonduri ca să-i ajute pe locuitorii favelelor. *Senhorita* Maia, te asigur că, deşi acum este afectată de bătrâneţe şi de boală, Beatriz a fost o femeie foarte frumoasă. Toţi o respectau şi o iubeau.

– Mare păcat că eu nu voi ajunge niciodată s-o cunosc astfel!

– Nu… a oftat şi Yara. Dar moartea ne pândeşte pe toţi.

Mi-am adunat tot curajul ca să-i adresez întrebarea care, de vreo zece minute, parcă îmi pârjolea sufletul.

– Beatriz şi Evandro au avut un copil, nu-i aşa?

Am observat că ochii Yarei încercau să-mi evite privirea.

– Da.

– Unul singur?

– Au avut şi un băiat, dar a murit de mic. Aşa că da, unul singur.

– O fată?

– Da.

– Pe nume Cristina?

– Da, *Senhorita* Maia. Eu am crescut-o.

Am făcut o pauză, neştiind ce să mai spun. M-am uitat la Yara, aşteptând să continue.

– *Senhorita*, nu cred că am făcut un păcat că ţi-am povestit totul despre trecut, dar… a oftat ea, nu cred că pot să continui eu. Restul nu mai îmi aparţine.

– Atunci, cine poate să o facă?

– *Senhora* Beatriz.

Eram disperată să o presez pe Yara să-mi povestească în continuare, dar am observat cum ochii Yarei privesc îngrijoraţi ceasul care ticăia pe perete.

– Am ceva pentru tine, a adăugat ea, scoţând din unul dintre voluminoasele ei buzunare patru plicuri, pe care mi le-a întins. Acestea sunt scrisorile trimise de Laurent Brouilly pe adresa mamei mele, în timp ce *Senhora* Izabela îşi îngrijea mama la *fazenda*. Poţi afla din ele ce sentimente existau între ei doi mult mai bine decât ţi-aş putea relata

eu.

– Mulţumesc! i-am zis, văzând că se ridică.

Mi-am reprimat dorinţa de a o îmbrăţişa, atât eram de recunoscătoare pentru cele ce auzisem de la ea cu privire la strămoşii mei şi istoria lor tragică.

– Trebuie să mă duc la *Senhora* Beatriz.

– Sigur că da!

M-am ridicat şi eu; îmi simţeam membrele anchilozate, după ce stătusem nemişcată atât de mult timp, dornică să reţin tot ce auzeam de la Yara.

– *Senhorita*, te conduc!

– Cred că ţi-ar fi mai uşor dacă te-am duce la mănăstire cu maşina, i-am propus, în timp ce mergeam spre uşa de la intrare, pe care Yara mi-a deschis-o imediat. Mă aşteaptă o maşină afară.

– Mulţumesc, dar mai am câteva treburi pe aici.

Mă privea, aşteptând să plec, în timp ce eu ezitam lângă ea.

– Îţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai spus! Îmi permiţi să-ţi adresez o ultimă întrebare?

– Depinde despre ce e vorba, mi-a răspuns reticentă, nerăbdătoare să ies din casă.

– Mama mea mai trăieşte?

– Nu ştiu, *Senhorita* Maia, mi-a răspuns, oftând, Yara. Şi nu vă mint cu nimic.

Ştiam că întâlnirea se încheiase şi că nu aveam să mai obţin nici o informaţie de la ea.

– La revedere, Yara! i-am zis, coborând ezitant scările. Transmite-i *Senhorei* Beatriz cele mai bune gânduri din partea mea.

Nu mi-a răspuns, dar exact când treceam pe lângă fântâna veche, din piatră, am auzit-o strigând după mine:

– Voi vorbi cu ea, *senhorita*. La revedere!

Am auzit cum uşa de la intrare se închide şi este zăvorâtă. Mâinile mele au atins apoi fierul forjat, încins de soare, al porţii ruginite de la intrarea pe domeniu, şi, în timp ce traversam şoseaua, m-am uitat în sus la cerul acoperit de nori negri, ameninţători. Se prefigura o furtună.

– Cum a fost?

Floriano mă aşteptase lungit pe iarbă, la umbră. În jurul lui erau o mulţime de mucuri de ţigară.

– Am aflat o sumedenie de lucruri, i-am spus, când el s-a ridicat şi a deschis portiera.

– Foarte bine!

Ne-am urcat amândoi în maşină, după care el a pornit motorul. Nu mi-a pus nici o altă întrebare pe drum spre Ipanema, simţind probabil că aveam nevoie de un răgaz ca să mă întorc din trecut în prezent. Am rămas tăcută tot restul drumului, cugetând la cele auzite. Când am ajuns în faţa hotelului, Floriano s-a răsucit spre mine.

– Cred că eşti epuizată şi ai nevoie să fii singură un timp. Dacă vrei să mâncăm împreună, ştii unde mă găseşti. Îţi promit că astă-seară voi găti eu, nu fiica mea, mi-a făcut el cu ochiul.

– Îţi mulţumesc! i-am zis şi am coborât din maşină. Pentru tot, am adăugat, iar el a încuviinţat din cap şi a dat înapoi, ca să iasă în stradă.

De-abia îmi târam picioarele când am intrat în hotel. Am traversat încet holul de la intrare, am luat liftul şi aproape mă clătinam când am intrat în apartament. Cu ultimul strop de energie, am încuiat uşa, m-am aruncat în pat şi am adormit dusă.

M-am trezit peste două ore, simţindu-mă parcă mahmură, şi am luat un ibuprofen cu un pahar mare cu apă, ca să-mi treacă durerea de cap. Auzeam cum se apropie furtuna, fulgerele şi tunetele sfâşiind la orizont cerul plumburiu încărcat de nori negri. Prea epuizată ca să fac ceva, am rămas lungită în pat şi am adormit din nou într-un vuiet de trăsnete care îmi bubuiau în timpane.

În ropotul picăturilor grele de ploaie care cădeau pe pervaz, m-am uitat la ceas şi am constatat că era aproape şapte seara. Am tras un scaun în faţa ferestrei, ca să asist la dezlănţuirea forţelor naturii. Ploua atât de tare încât perdeaua de apă, după ce lovea orice suprafaţă dură, era împroşcată ca un evantai în toate părţile, pe stradă şi pe trotuare, bolborosind şi rostogolindu-se în mici cascade. Am scos capul pe geam, simţind picăturile reci şi curate cum mi se scurg pe păr şi-mi udă umerii.

Am izbucnit subit în râs, furtuna dându-mi o stare de euforie. În acel moment, simţeam că sunt şi eu parte a tot ceea ce era în jurul meu, între cer şi pământ, fără să înţeleg prin ce miracol se născuseră

toate acestea, dar încântată să particip la ele.

Dându-mi seama că, dacă nu închid repede fereastra, şuvoiul de apă putea inunda camera, am fugit spre baie. Am făcut repede un duş. Când am intrat din nou în dormitor, durerea de cap încetase şi mă simţeam revigorată după ce furtuna împrospătase atmosfera. M-am lungit pe pat şi am tras spre mine plicurile pe care mi le dăduse Yara, încercând să pun cap la cap tot ce-mi povestise ea. Totuşi, îmi era imposibil să mi-l scot pe Floriano din cap, cum mă aşteptase el atât de răbdător toată după-amiaza şi câtă grijă îmi arătase după aceea. Îmi era clar că, indiferent de conţinutul acelor plicuri, doream din tot sufletul să împărtăşesc conţinutul acestora cu el. Am luat telefonul şi l-am sunat.

– *Olá*, Floriano, Maia la telefon! i-am spus după ce a răspuns.

– Maia, ce faci?

– Admir furtuna. N-am mai văzut aşa ceva până acum.

– Este cu siguranţă unul din lucrurile pe care noi, *cariocas*, le facem spectaculos de bine. Vrei să vii la cină? Nu-i cine ştie ce, dar mi-ar face mare plăcere.

– Aş vrea, dacă stă ploaia.

– Uitându-mă la cer, cred că va mai dura vreo zece minute. Atunci, ne vedem peste douăzeci de minute, bine?

– Da, Floriano, îţi mulţumesc!

– Să te distrezi sărind peste bălţoace, mi-a zis, şi i-am simţit amuzamentul din voce. *Ciao!*

Exact peste zece minute, m-am aventurat să cobor scările şi să ies din hotel, intrând până la glezne în apa care nu se scursese încă de pe caldarâm. Aerul era minunat de proaspăt şi am văzut că tot mai mulţi localnici ieşeau şi ei pe stradă.

– Urcă! mi-a spus Floriano după ce am sunat la interfon.

Când am ajuns în capul scărilor, l-am văzut că lipeşte un deget de buze.

– Tocmai am dus-o pe Valentina la culcare. Dacă te aude, vine imediat sus, mi-a şoptit conspirativ.

Încuviinţând din cap în tăcere, l-am urmat pe scări spre terasa de pe acoperiş, care, în mod miraculos, era curată şi uscată, protejată de acoperişul în pantă.

– Ia o gură de vin cât merg eu la bucătărie!

Mi-am turnat un pahar cu vin roşu, cu un oarecare sentiment de vinovăţie că nu adusesem nimic şi gândindu-mă să-l invit şi eu pe Floriano la cină, ca să-i răsplătesc generozitatea. Aprinsese deja lumânările de pe masă, pentru că se întunecase, şi din boxele de deasupra mea se auzea o muzică plăcută de jazz. Atmosfera era liniştită, surprinzător, având în vedere că mă aflam în centrul acestui oraş tumultuos.

– Am adus *enchiladas*, cu tot ce trebuie, mi-a spus Floriano apărând cu o tavă în mână. Mi-am petrecut câţiva ani în Mexic şi m-am îndrăgostit de mâncărurile de acolo.

M-am ridicat şi l-am ajutat să aşeze pe masă farfuriile cu *enchiladas* şi bolurile cu guacamole, cu smântână şi salsa, întrebându-mă dacă în fiecare seară mânca atât de mult.

– Serveşte-te, te rog! m-a invitat şi s-a aşezat şi el la masă.

Am mâncat cu poftă, impresionată de savoarea preparatelor gătite de el. Mă îndoiesc că eu aş fi putut face asta cu tot atâta uşurinţă. De fapt, mi se strângea inima când îmi aminteam că nu mai organizasem nici măcar o cină după ce mă mutasem în Pavilion, în urmă cu treisprezece ani.

– Deci, mi s-a adresat Floriano, când am terminat de mâncat, şi el şi-a aprins o ţigară, ai aflat tot ce doreai?

– Da, multe lucruri, dar, din păcate, nu cel care m-a făcut să vin în Brazilia.

– Presupun că e vorba despre mama ta.

– Da. Yara mi-a spus că nu este ea în măsură să-mi spună mai multe.

– Nu. Mai ales dacă mama ta trăieşte încă.

– Când am întrebat-o, Yara mi-a răspuns că nu ştie. Şi o cred.

– Şi atunci… Floriano mă scruta cu atenţie. Ce ai de gând să faci?

– Nu ştiu sigur. Îmi amintesc că tu n-ai găsit nici o înregistrare despre moartea Cristinei.

– Corect! Tot ce ştiu este că a plecat din Brazilia. Maia, ţi-ar fi greu să reproduci tot ce ai aflat de la Yara? Mărturisesc că sunt foarte curios.

– Atât timp cât nu te vei ţine de cuvânt şi vei include totul în

romanele tale, i-am spus mai în glumă, mai în serios.

– Dar, Maia, eu sunt autor de ficţiune. Ce-mi spui tu e o poveste reală, şi da, îţi dau acum cuvântul că nu voi face asta.

Timp de o jumătate de oră, i-am povestit lui Floriano, cât de bine am putut, cele aflate de la Yara. Pe urmă, am scos din poşetă cele patru plicuri pe care mi le dăduse femeia înainte de a ne despărţi.

– Nu le-am deschis încă. Poate că sunt la fel de emoţionată ca Gustavo, când a citit scrisoarea luată de la Loen, i-am zis şi i le-am întins. Yara mi-a spus că sunt cele trimise de Laurent Izabelei, pe când ea era plecată cu mama ei la *fazenda*. Aş vrea să o citeşti tu pe prima din ele.

– Cu mare plăcere, mi-a răspuns, şi am văzut cum i se luminează ochii, ştiind că putea să descopere încă o piesă din complicatul nostru puzzle.

L-am văzut cum scoate din primul plic o foaie îngălbenită şi începe să citească. Mai ridica uneori ochii din scrisoare, vădit mişcat de conţinutul acesteia.

– Ei bine, *Monsieur* Laurent Brouilly poate că a fost un sculptor talentat, dar, judecând după epistola asta, se pricepea foarte bine şi la scris. Floriano şi-a lăsat capul într-o parte. De ce oare orice scriitură în franceză pare a fi mult mai poetică?! Poftim, mi-a întins scrisoarea. Citeşte singură, în timp ce eu o voi descifra pe următoarea, graţie cunoştinţelor din liceu. *Meu Deus*, aceste scrisori aproape că mă fac să plâng, deşi mă consider un cinic, a exclamat după câteva minute, dând glas totodată gândurilor mele, asemenea unui ecou.

– Înţeleg! Chiar dacă Yara mi-a povestit cât de mult se iubeau Bel şi Laurent, cuvintele lui dau viaţă relaţiei lor, am şoptit. Într-un fel, chiar dacă această idilă a fost tragică, o invidiez pe Bel, i-am spus, turnându-mi încă un pahar cu vin.

– Ai fost vreodată îndrăgostită? m-a întrebat Floriano pe neaşteptate.

– Da, o singură dată. Cred că ţi-am mai spus, am adăugat repede. Ca şi faptul că nu a mers.

– A, da, şi se pare că acea experienţă te-a marcat pe viaţă.

– A fost puţin mai complicat decât atât, m-am apărat eu.

– Aşa sunt situaţiile de genul ăsta. Uită-te la Bel şi la Laurent!

Scrisorile lor sună ca ale unor simpli tineri îndrăgostiţi.

– Ei bine, aşa a început şi prima mea relaţie de dragoste, dar nu s-a terminat la fel. Am ridicat din umeri, văzându-l că îşi aprinde o altă ţigară. Ai ceva împotrivă dacă îţi cer şi eu una?

– Absolut deloc! Serveşte-te, te rog! mi-a întins el pachetul.

Am aprins ţigara, am inhalat fumul şi i-am zâmbit.

– N-am mai fumat de când eram studentă.

– Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru. Valentina tot încearcă să mă convingă să renunţ. Şi poate că, într-o zi, o voi face, a adăugat după ce a inhalat fumul cu nesaţ. Aşadar, ai ieşit cu inima frântă din povestea ta de dragoste... vrei să-mi povesteşti?

După paisprezece ani de tăcere deplină în privinţa acestui subiect, cum se face oare că acolo, pe o terasă din Rio, alături de un bărbat pe care de-abia dacă îl cunoşteam, eram gata să-mi pun sufletul pe tavă?!

– Sincer, Maia, dacă nu vrei, nu e nici o problemă, mi-a spus Floriano repede, citind teama din ochii mei.

Dar, instinctiv, ştiam că acesta era motivul pentru care venisem acasă la el. Povestea auzită în ultimele zile, la care se adăuga decesul lui Pa Salt, subminase durerea şi vinovăţia pe care le simţeam pentru ceea ce făcusem odinioară. Iar viaţa lui Floriano parcă o reflecta pe a mea, tristă şi solitară.

– Îţi voi povesti, am izbucnit, înainte să mă răzgândesc. Când eram la universitate, am cunoscut un bărbat. Mai mare cu câţiva ani decât mine. Eram în ultimul semestru al anului doi. El era în ultimul an de studii, pe punctul să-şi ia diploma şi să plece. M-am îndrăgostit de el nebuneşte, fără să-mi iau vreo precauţie. Când m-am întors acasă, la începutul verii, am aflat că sunt însărcinată. Dar era prea târziu ca să mai pot face ceva. Am oftat resemnată, ştiind că trebuie să-i spun totul lui Floriano cât mai repede, înainte să mi se facă rău. Marina, doamna despre care ţi-am vorbit, care ne-a crescut pe mine şi pe surorile mele, a făcut toate aranjamentele ca să mă duc într-un loc unde să nasc copilul. Pe urmă, am făcut eu o pauză, adunându-mi şi ultima fărâmă de curaj, când copilul s-a născut, l-am dat spre adopţie.

Am mai luat o gură de vin şi m-am frecat la ochi ca să opresc şuvoiul de lacrimi care ameninţa să ţâşnească.

– Maia, este în regulă, poţi să plângi cât vrei! Te înţeleg!

– Numai că... n-am spus asta nimănui, am continuat, simţind cum inima îmi sare din piept. Şi îmi este atât de ruşine... atât de ruşine...

Lacrimile au început să îmi şiroiască pe obraji. Floriano s-a aşezat pe canapea alături de mine şi m-a luat în braţe. M-a mângâiat pe păr, în timp ce bolboroseam incoerent despre faptul că ar fi trebui să fiu mai puternică şi să fi păstrat copilul, indiferent ce ar fi însemnat asta. Şi despre faptul că nu trecuse nici măcar o zi, după ce copilul fusese dat spre adopţie, la doar câteva clipe de la naştere, fără ca eu să retrăiesc acel teribil moment.

– Nu m-au lăsat nici să-i văd faţa... am gemut. Au spus că aşa este mai bine.

Floriano nu a încercat să mă consoleze în nici un fel până am terminat de povestit şi m-am prăbuşit epuizată. Stăteam acolo, lipită de pieptul lui, întrebându-mă cum de îi mărturisisem acel secret adânc îngropat în inima mea.

Floriano tăcea în continuare. În cele din urmă, l-am întrebat disperată.

– Eşti şocat?

– Nu, sigur că nu. De ce-aş fi?

– De ce *n-ai* fii?

– Pentru că, a rostit el trist, ai făcut ce ai considerat că e mai bine atunci, în împrejurările respective. Nu este o crimă.

– Poate că şi ucigaşii cred că fapta lor e corectă, am replicat, îmbufnată.

– Maia, erai foarte tânără şi foarte speriată, şi presupun că tatăl copilului nu era prin preajmă ca să te îndrume spre o decizie corectă? Sau să-ţi acorde măcar un sprijin?

– Doamne sfinte, nu! i-am răspuns, simţind un fior la amintirea ultimei discuţii cu Zed, la sfârşitul semestrului. Pentru el nu eram altceva decât o altă cucerire. Absolvea universitatea şi avea toată viaţa înainte. Mi-a spus că relaţiile la distanţă nu prea funcţionează şi că a fost distractiv, dar că e mai bine că totul se sfârşeşte în acel punct. Cât încă mai suntem prieteni, am repetat cuvintele lui Zed cu un zâmbet trist.

– Şi nu i-ai mărturisit nimic despre sarcină?

– N-am ştiut până când n-am ajuns acasă, şi Marina, după ce m-a

studiat un pic, m-a dus la doctor. Pe vremea aia, aş fi făcut orice ca să nu am acel copil. Eram atât de naivă, de proastă. Şi atât de îndrăgostită, încât eram dispusă să fac orice mi-ar fi cerut el.

– Presupun că nu i-ai fi stricat distracţia cu ceva metode contraceptive?

– Da, am spus eu ruşinată. Dar ar fi trebuit – aş fi putut – să mă protejez. Nu mai eram un copil, dar presupun că eram sigură că nu mi se va întâmpla aşa ceva.

– Multe tinere fără experienţă cred asta, Maia. Mai ales când sunt îndrăgostite prima oară. Ai vorbit cu tatăl tău despre asta? Din câte am înţeles, eraţi foarte apropiaţi.

– Aşa e, dar nu în felul *ăsta*. E foarte greu de explicat, dar eu eram fetiţa lui, primul lui copil. Şi avea aşteptări foarte mari de la mine. Mă duceam la Sorbona, unde spera că voi absolvi cu succes. Ca să fiu sinceră, aş fi murit mai degrabă decât să-i spun cât de proastă fusesem.

– Dar Marina? N-a încercat să te convingă să vorbeşti cu tatăl tău?

– A încercat, dar eu am fost de neclintit. Ştiu că l-aş fi dezamăgit foarte rău.

– Aşa că, în schimb, ai ales să porţi toată povara asta singură, a comentat Floriano.

– Era cea mai bună opţiune la vremea respectivă.

– Înţeleg.

Am rămas amândoi tăcuţi, şi, cu privirea în flacăra lumânării ce pâlpâia în adierea vântului, retrăiam toată durerea acelei decizii.

– Trebuie să te fi gândit totuşi, la un moment dat, că tatăl tău adoptase şase copii, a declarat Floriano subit. Şi că, poate, dintre toţi oamenii, el ar fi înţeles situaţia dificilă în care te aflai?

– Nu, atunci nu. Simţeam că mă cuprinde din nou disperarea. Dar, desigur, după ce a murit, m-am gândit mereu la asta. Chiar şi aşa, nu-mi pot explica ce a reprezentat el pentru mine cu adevărat. Pe atunci, îl idolatrizam şi doream mereu să-i fac pe plac.

– Mai mult decât să-i ceri ajutorul.

– N-a fost vina *lui*, ci a mea, am rostit adevărul gol-goluţ. Nu aveam încredere în el şi nici în dragostea lui faţă de mine. Dar, acum, sunt sigură că, dacă *i-aş fi spus*, mi-ar fi fost alături, m-ar fi ajutat…

Îmi simţeam vocea sugrumată de emoţie şi am început iar să plâng. Când mă uit la tine şi la Valentina, în împrejurări similare, îmi dau seama cum ar fi arătat viaţa mea dacă aş fi avut curajul să fiu mai puternică şi să accept faptul că am luat decizii greşite.

– Toţi facem lucruri pe care le regretăm amarnic, Maia, a încercat Floriano să mă consoleze pe un ton trist. În fiecare zi mă gândesc că ar fi trebuit să fiu mai ferm cu doctorii, când mi-au spus s-o iau acasă, deşi instinctul îmi spunea că e foarte bolnavă. Poate că, dacă făceam asta, fiica mea ar fi avut mamă acum, şi eu, o soţie. Dar unde ajungem dacă ne pedepsim întruna? a oftat el. La nici un rezultat!

– Dar să renunţi la copilul tău, mai cu seamă din motive pur egoiste, şi nu din cauza sărăciei sau a războiului, cred că este cea mai greşită decizie posibilă.

– Cu toţii credem că greşelile noastre au fost cele mai urâte, pentru că le-am comis *noi*. Cu toţii ne simţim vinovaţi pentru faptele noastre, Maia. Mai ales, dacă alegem să nu le mărturisim atât de mult timp. Stau aici, lângă tine, şi nu simt altceva decât o mare tristeţe, nu dezaprobare. Şi sunt sigur că, oricine ar auzi povestea ta, ar simţi la fel. Tu eşti singura care te acuzi. Sper că-ţi dai seama de asta.

– Presupun că da, dar ce pot să fac?

– Iartă-te! Este foarte simplu. Dacă nu o faci, nu-ţi vei putea trăi viaţa în continuare. Ştiu. Am trecut şi eu prin asta.

– Nu există zi în care să nu mă gândesc unde ar putea fi fiul meu, dacă este fericit şi dacă părinţii adoptivi îl iubesc. Uneori, în coşmarurile mele, îl aud cum mă strigă, dar nu pot să-l găsesc…

– Înţeleg, dar adu-ţi aminte că şi tu ai fost adoptată, *querida*! Consideri că ai avut de suferit din cauza asta?

– Nu, pentru că nu ştiu cum ar fi fost altfel.

– Exact! Ţi-ai răspuns singură la întrebare. Mi-ai spus, la un moment dat, că nu contează cine creşte un copil, atât timp cât e iubit. La fel e şi cu fiul tău, indiferent unde se află. Pun pariu că singura persoană care suferă eşti tu. Şi acum, cred că am nevoie de un coniac. S-a ridicat şi s-a dus spre un raft îngust, de unde a luat o sticlă. Vrei şi tu? m-a întrebat, turnându-şi licoarea în pahar.

– Nu, mulţumesc!

L-am urmărit cu privirea cum se duce spre marginea terasei şi îşi

aprinde o ţigară, scrutând întunericul. Vulnerabilă şi nesigură, m-am dus lângă el.

– Cred că îţi dai seama că toate aceste revelaţii despre trecutul tău te vor face să te gândeşti încă şi mai mult la fiul tău?

– Da. La urma urmei, Pa Salt ne-a permis tuturor fetelor adoptate de el să ne descoperim familiile biologice, în caz că dorim acest lucru. Sigur că şi copilul meu are dreptul să o descopere pe a lui.

– Sau, măcar, are dreptul de a *alege* dacă doreşte să facă asta, m-a corectat Floriano. Mi-ai spus că ai avut rezerve în privinţa deciziei de a sonda trecutul. Plus de asta, voi aţi ştiut de la bun început că aţi fost adoptate. Poate că fiul tău nu ştie asta. Este foarte posibil.

– Tot ce-mi doresc e să-l văd măcar o dată, să ştiu că e în siguranţă, că este… fericit.

– Aşa. Dar cred că ar trebui să te gândeşti în primul rând la el şi să înţelegi că poate nu e cea mai bună abordare. Ei, e trecut de ora unu, şi mâine trebuie să mă trezesc devreme pentru mica *senhorita* de dedesubt.

– Sigur că da! M-am ridicat imediat, am traversat terasa şi mi-am luat poşeta de sub masă. Am plecat.

– De fapt, Maia, mă gândeam să-ţi propun să rămâi aici. Nu cred că e bine să fii singură în noaptea asta.

– Voi fi bine, i-am spus, cuprinsă de panică la propunerea lui, îndreptându-mă spre uşă.

– Stai! Floriano zâmbea când m-a ajuns din urmă. N-am vrut să-ţi cer să-ţi petreci noaptea cu *mine*. Ci că vei putea dormi în camera Petrei. E plecată o săptămână în Salvador, să-şi viziteze familia. Te rog să rămâi! Dacă pleci, voi fi foarte îngrijorat.

– Bine, am acceptat, simţindu-mă prea epuizată ca să mai protestez. Îţi mulţumesc!

Floriano a stins lumânările şi a închis computerul, pe urmă am coborât amândoi scara, şi el mi-a făcut semn spre dormitorul Petrei.

– Am schimbat cearceafurile şi am făcut curăţenie după ce a plecat ea, aşa că se prezintă bine. Baia e alături, pe partea dreaptă. Mai întâi, doamnele. Noapte bună, Maia! mi-a spus şi, apropiindu-se de mine, m-a sărutat uşor pe frunte. Somn uşor!

Fluturând mâna în semn de rămas-bun, a dispărut înapoi pe scară,

şi eu am intrat în baie, apoi, în dormitorul Petrei, unde am văzut nişte manuale de biologie aşezate pe un raft de deasupra biroului, tot felul de cosmetice pe masa de toaletă şi o pereche de blugi aruncaţi pe spătarul unui scaun. M-am dezbrăcat în tricou şi m-am urcat în patul îngust, amintindu-mi de perioada când eram studentă lipsită de orice griji, având toată viaţa înainte – o pânză albă în aşteptare, pe care eu, artista, să zugrăvesc ce mi-aş dori –, până când a dat năpasta peste mine, acea sarcină nedorită.

Şi, cu acest gând, am adormit.

Capitolul 47

M-a trezit scârţâitul uşii când s-a deschis şi sentimentul că nu mai eram singură în cameră. Am deschis ochii şi am văzut-o pe Valentina la capătul patului, privindu-mă cu ochi mari.

– E deja zece. Eu şi *papai* am făcut chec pentru micul dejun. Vrei să te trezeşti, să-l mâncăm împreună?

– Da, i-am spus, încercând să mă trezesc pe deplin după ce dormisem adânc.

Valentina a încuviinţat mulţumită din cap şi a ieşit. Am coborât din pat şi m-am îmbrăcat repede. În hol, se simţea aroma irezistibilă a prăjiturii, amintindu-mi de bucătăria Claudiei de la Atlantis. Am urcat scara, auzind vocea subţire a Valentinei, şi, afară, pe terasă, i-am găsit pe cei doi, tată şi fiică, aşezaţi deja la masă, tăindu-şi hulpavi felii din checul rotund şi rumen din mijlocul mesei.

– Bună dimineaţa, Maia! Cum ai dormit? m-a întrebat Floriano, ştergându-se la gură şi trăgând un scaun din răchită pentru mine.

– Foarte bine!

I-am zâmbit şi mi-am tăiat o bucată de chec, pe care am uns-o bine cu unt.

– Cafea?

– Da, te rog! Am muşcat din checul cald. Deci, asta mănânci tu dimineaţa, Valentina? E mai gustos decât cerealele şi pâinea prăjită.

– Nu! a oftat ea. Numai azi. Cred că *papai* vrea să se dea mare în faţa ta, a zis ea, ridicând nepăsătoare din umeri.

Floriano a ridicat din sprâncene, dar i-am observat roşeaţa din obraji.

– Tocmai discutam cu Valentina că ai nevoie de puţin amuzament.

– Da, Maia! l-a întrerupt Valentina. Dacă *Papai* al meu s-ar fi dus în cer, aş fi fost şi eu foarte tristă.

– Aşa că am făcut un program, a intervenit Floriano.

– Nu, *Papai*, tu l-ai făcut! Valentina s-a strâmbat spre mine. Eu am propus să mergem la bâlci şi, pe urmă, la un film de Disney, dar *Papai* a refuzat, aşa că vom face nişte lucruri plictisitoare. A ridicat mânuţele în sus, în semn că se predă. Aşa că nu da vina pe mine!

– Ei bine, poate le facem pe amândouă, i-am spus pe un ton conciliant. Întâmplător, şi mie îmi plac filmele cu desene animate.

– Păi, eu nici măcar nu vin cu voi, fiindcă *Papai* pleacă mâine la Paris pentru cartea lui şi are de lucru. Aşa că voi sta cu Avô şi cu Vovó.

– Pleci la Paris? l-am întrebat surprinsă pe Floriano, simţind subit, la auzul acestei veşti, o undă de teamă, fără să-mi pot explica de ce.

– Da. Îţi aminteşti e-mailul pe care ţi l-am trimis acum câteva săptămâni? Eşti invitată şi tu, nu uita! mi-a zâmbit el.

– O, da, desigur! i-am răspuns, amintindu-mi acel e-mail.

– Eu, nu, a intervenit Valentina, îmbufnată. *Papai* crede că îl încurc.

– Nu e adevărat, *querida*! Cred numai că te-ai plictisi foarte rău. Nu uita că nu îţi face nici o plăcere să vii cu mine la întâlnirile cu cititorii! Nici nu ajungem bine, că mă tragi de mânecă să plecăm acasă.

– Dar asta e *aici*, nu la Paris. Mi-ar plăcea să merg la Paris, a spus Valentina, cu isteţime.

– Într-o bună zi, i-a zis Floriano, aplecându-se să o sărute pe creştet, îţi promit că te duc acolo. Şi acum, gata, bunicii tăi trebuie să sosească. Ţi-ai făcut valiza?

– Da, *Papai*!

– Maia, în timp ce fac eu curăţenie în bucătărie, dacă nu te deranjează, te-aş ruga să vezi dacă Valentina şi-a împachetat toate lucrurile de care are nevoie, inclusiv periuţa de dinţi, pentru următoarele două săptămâni? Poate fi puţin... aeriană când vine vorba de făcut bagaje.

– Sigur! i-am răspuns şi am urmat-o pe Valentina în jos, pe scări, spre micul ei dormitor.

Totul în interiorul acestuia era roz – pereţii, pilota, chiar şi un şir de ursuleţi de pluş de la capătul patului. Valentina mi-a făcut semn să mă aşez şi a aruncat pe pat o valijoară ca să-i inspectez conţinutul. Mă simţeam foarte bine, pentru că rozul era şi culoarea mea preferată.

– Am pus toate cele necesare, m-a anunţat Valentina, încrucişându-şi defensiv braţele. Ridicând capacul, am dat cu ochii de păpuşi Barbie, DVD-uri, cărţi şi creioane de colorat. Plus un tricou, o pereche de blugi şi una de pantofi adidas.

– Nu crezi că ai nevoie şi de nişte lenjerie?

– O, da! a exclamat ea surprinsă, ducându-se spre unul dintre sertare. Am uitat!

– Poate şi nişte pijamale? i-am sugerat, ridicând-o de pe jos pe cea pe care o scosese de pe ea în acea dimineaţă. Şi poate mai multe haine?

Peste zece minute, am auzit interfonul şi paşii lui Floriano, care cobora pe scară.

– Au sosit. Sper că eşti gata, Valentina! a strigat el din hol.

– Nu vreau să plec! s-a posomorât dintr-odată fetiţa, ridicând ochii de pe una dintre cărţile de colorat.

Cu un gest instinctiv, am prins-o pe după umeri.

– Sunt sigură că te vei distra pe cinste. Sunt sigură că bunicii te răsfaţă mult.

– Aşa e, dar o să-mi fie dor de *Papai*.

– Nu mă îndoiesc. Nici mie nu-mi plăcea când pleca tatăl meu. Şi stătea plecat mult timp.

– Dar aveai cu cine să te joci. Eu nu am pe nimeni.

Oftând resemnată, Valentina s-a ridicat, a închis capacul valijoarei şi a tras fermoarul.

Se uita la mine cum o ridic de pe pat şi o trag pe roţi spre uşă.

– Cred că acum eşti gata de plecare.

– Maia, te văd când vin acasă? m-a întrebat cu voce rugătoare. Eşti mult mai drăguţă decât Petra; ea stă tot timpul de vorbă cu iubitul ei la telefon.

– Sper că da, *querida*! Şi acum, i-am spus sărutând-o, du-te şi distrează-te!

– O să-ncerc.

Valentina a apucat mânerul valijoarei şi s-a îndreptat spre uşă.

– Ştii că *Papai* chiar te place?

– Nu mai spune! i-am zâmbit.

– Da, mi-a spus-o cu gura lui. Pa, pa, Maia!

Am urmărit-o cu privirea, gândindu-mă că arată ca un biet refugiat. Nedorind să-i deranjez, în timp ce îşi luau rămas-bun, şi nici să-l stânjenesc pe Floriano în faţa socrilor săi, am rămas aşezată pe pat, cu mâinile în poală. Îmi era clar cât de greu le venea să se despartă unul de celălalt şi-l admiram mult pe Floriano pentru că reuşea să armonizeze viaţa personală cu munca. Simţeam multă încântare, amintindu-mi vorbele Valentinei. Trebuia să accept şi eu faptul că-l plăceam mult la rândul meu.

Câteva minute mai târziu, Floriano a ciocănit şi a băgat capul pe uşă.

– Este în regulă, poţi să ieşi acum. Credeam că o vei însoţi pe Valentina şi îi vei cunoaşte pe Giovane şi pe Lívia, dar ai ales să rămâi aici. Oricum, a continuat el, prinzându-mă de mână şi trăgându-mă în sus de pe pat, aşa cum ţi-am spus la micul dejun, cred că e timpul să te distrezi un pic. Mai ţii minte cum e să te simţi bine?

– Bineînţeles.

– Bine! Atunci, pe drum, îmi poţi povesti despre ultima ta distracţie. Te duc undeva.

– Floriano, te rog să nu mă iei peste picior, am replicat supărată, urmându-l afară din dormitor.

S-a oprit brusc şi aproape m-am ciocnit de el.

– Maia, te rog, te tachinez şi eu! Până şi mie mi-e clar că nu trebuie să mă iau prea în serios. Ai fost singură prea mult timp, atâta tot. Măcar eu o am pe fiica mea care mă face să mai uit de probleme. Azi, vreau ca şi tu să-ţi alungi toate temerile şi să *trăieşti* cu adevărat. În regulă?

Mi-am plecat capul, stânjenită. Ştiam că trecuse foarte mult timp de când lăsasem un alt om să se apropie de mine şi să îmi critice defectele.

– Nu vreau decât să te plimb prin oraşul *meu*, Rio. Şi te asigur că am nevoie şi eu de puţină distracţie, a adăugat Floriano, deschizând uşa de la intrare.

– Bine!

– În regulă!

Ajunşi în stradă, mi-a oferit braţul.

– Îmi dai voie?

– Te rog!

Floriano m-a condus pe străzile din Ipanema spre o cafenea, deja plină de localnici cu halbe cu bere în faţă.

L-a salutat pe barman – evident se cunoşteau – şi pe urmă a cerut Caipirinha pentru amândoi. Mă uitam la el, nevenind să-mi cred urechilor.

– Dar e abia unsprezece şi jumătate dimineaţa.

– Ştiu. Dar nouă nu ne pasă. Şi, acum, să ciocnim şi să bei tot până

la fund.

Am simţit alcoolul neobişnuit de dulce cum îmi alunecă în jos, pe gâtlej şi în stomac şi am binecuvântat faptul că mâncasem checul. Apoi Floriano a achitat nota de plată şi m-a tras în sus de pe taburetul de la bar.

– Şi acum, plecăm!

A fluierat după un taxi.

– Încotro?

– Vreau să te întâlneşti cu un prieten al meu, a răspuns el conspirativ. Trebuie să vezi neapărat ceva înainte să pleci din Rio.

Taxiul ne-a scos din oraş, şi, peste douăzeci de minute, ne-am oprit în dreptul intrării într-o favelă.

– Nu te teme, mi-a spus, în timp ce-l plătea pe şofer, nu te împuşcă nimeni şi nici nu vor încerca să-ţi vândă cocaină. M-a prins pe după umeri şi am început să urcăm şirul lung de scări, spre cartierul mizer. Ramon, amicul meu, e foarte civilizat.

Auzeam bubuitul surd al tobelor când am ajuns sus şi am intrat în favelă. Potecile erau atât de înguste, încât, dacă întindeam braţele, puteam atinge pereţii din lut ai cocioabelor de pe fiecare parte. Nu prea era lumină, şi am ridicat ochii spre un amestec de clădiri ridicate deasupra caselor de jos.

Floriano a citit uluirea din ochii mei.

– Cei de jos vând spaţiul de deasupra altor familii şi oamenii construiesc încontinuu peste tot, pe pantele astea.

Până şi eu, deşi mă mândream cu faptul că suportam uşor arşiţa, simţeam că transpir abundent în atmosfera claustrofobică, lipsită de aer proaspăt. Floriano şi-a dat seama de asta şi s-a oprit imediat în vârful unei poteci. Am intrat, printr-o uşă scundă, în ceea ce părea a fi o prăvălie cu de toate, deşi era dotată cu numai câteva rafturi pe care se aflau câteva conserve şi cu un frigider în colţ. După ce a plătit sticla cu apă din care am băut cu nesaţ, ne-am continuat urcuşul, ajungând în cele din urmă la o uşă vopsită într-un albastru strident. Floriano a ciocănit şi, imediat, ne-a deschis un bărbat cu pielea închisă la culoare. I-am văzut pe cei doi îmbrăţişându-se şi bătându-se pe spate cu multă prietenie şi am intrat în casă. M-a surprins să văd un computer deschis în cămăruţa aceea îngustă, alături de un ecran mare de televizor. Era

sărăcăcios mobilată, dar curată lună.

– Maia, el e Ramon! Locuieşte în favelă de când s-a născut, dar acum lucrează pentru guvern ca – Floriano a aruncat o privire către amicul lui – negociator.

Când bărbatul a dat capul pe spate într-un hohot de râs, i s-au dezvelit dinţii albi, perfect aliniaţi.

– Prietene, i s-a adresat cu vocea lui gravă, în mod clar eşti romancier. *Senhorita*, a adăugat el, întinzându-mi mâna, îmi face plăcere să vă cunosc!

În următoarele două ore, pe când ne-am plimbat prin favelă, în timpul căreia am făcut o pauză pentru a mânca şi a bea o bere într-o cafenea improvizată, în micul lui spaţiu, de un localnic mai întreprinzător, am aflat o mulţime de lucruri despre viaţa în favelă.

– Sigur că există crime şi sărăcie în aproape toate favelele din Rio, mi-a explicat Ramon. Sunt unele locuri în care nici măcar eu nu m-aş aventura, mai ales noaptea. Dar cred că lucrurile evoluează în direcţia bună, deşi mult prea lent, după părerea noastră. Şi pentru că, acum, toată lumea are acces la educaţie, sper ca nepoţii mei să ducă un trai mai bun decât al meu.

– Cum v-aţi cunoscut voi doi?

– Ramon a obţinut o bursă la universitatea mea. Era în ultimul an la ştiinţe sociale, dar îl interesa şi istoria. Este mult mai deştept decât mine. Îl tot bat la cap că ar trebui să scrie o carte despre viaţa lui.

– Ştii prea bine că nimeni n-ar publica-o aici, în Brazilia, a spus Ramon, dintr-odată serios. Dar poate că, într-o zi, când voi fi bătrân, şi situaţia politică se va schimba, o voi face. Şi, acum, vă duc să vedeţi proiectul meu favorit.

Pe când Ramon ne conducea pe aleile întortocheate ca un labirint, Floriano mi-a povestit că mama lui Ramon fusese forţată să se prostitueze de către tatăl ei, un cunoscut baron al drogurilor, care era acum închis pe viaţă pentru dublă crimă.

– Ramon are şase fraţi şi surori pe care îi creşte singur, după ce mama lui a murit în urma unei supradoze de heroină. Este un om uimitor. Genul care te face să-ţi pui multe speranţe în specia umană. Munceşte fără încetare, pledează în numele locuitorilor pentru ca aceştia să obţină asigurări de sănătate şi facilităţi mai mari pentru

copiii de aici. Şi-a dedicat viaţa locuitorilor din favele, a adăugat el, prinzându-mă de braţ ca să mă ajute să cobor scările denivelate.

De jos, se auzea tot mai tare bubuitul tobelor, de parcă îmi pulsau în trup, în timp ce coboram scările. Vedeam cum Ramon era întâmpinat cu multă afecţiune de ceilalţi locuitori, şi, când am ajuns jos şi ne-a condus în interior printr-o uşă din lemn, respectul meu faţă de el a sporit. Mă gândeam cum reuşise el să-şi schimbe viaţa şi cum prefăcuse împrejurările teribile în care crescuse în oportunităţi pentru alţii, şi îl admiram pentru dedicaţia lui şi pentru forţa caracterului său.

În curtea în care am intrat am văzut peste douăzeci de copii – câţiva mai mici decât Valentina – dansând în ritmul tobelor. Ramon ne-a condus într-un loc umbros. Ne-a făcut semn spre copii.

– Se pregătesc pentru carnaval. Ştiaţi că totul a început în favele? ne-a întrebat în şoaptă, oferindu-mi un scaun pliant din plastic.

Micuţele trupuri se mişcau la unison în bătaia tobelor. Le vedeam feţele extaziate, mulţi ţineau ochii închişi şi nu-i interesa altceva decât muzica şi dansul.

– Învaţă să danseze *samba no pé*. Asta m-a salvat şi pe mine, când eram copil. Trăim prin dans.

Mai târziu, mi-aş fi dorit să fi făcut nişte fotografii, dar poate că n-ar fi putut surprinde tot acel entuziasm de pe feţele copiilor. Ştiam că nu voi uita niciodată acele imagini.

După un timp, Ramon ne-a făcut semn că trebuie să plecăm şi m-am ridicat, deşi aş mai fi rămas. Ne-am luat rămas-bun de la copii şi am ieşit pe uşa din lemn.

– Eşti bine? m-a întrebat Floriano, prinzându-mă protector cu braţul pe după umeri.

– Da, am reuşit să-i spun cu voce sugrumată de emoţie. Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Am plecat din favelă şi, cu un taxi, ne-am întors în oraş; îmi simţeam inima plină de bucuria acelor copii care dansau, abandonaţi ritmurilor muzicii.

– Eşti sigură că totul e bine, Maia? m-a întrebat Floriano din nou, prinzându-mă de mână.

– Da. Sincer, sunt bine!

– Ţi-a plăcut samba?

– Fiecare secundă din acel spectacol.

– Foarte bine, pentru că exact asta vom face diseară.

L-am privit îngrozită.

– Dar, Floriano, eu nu ştiu să dansez.

– Sigur că ştii, Maia. Toată lumea ştie, mai ales *cariocas*. Ai dansul în sânge. Şi, acum, a zis el, făcând semn şoferului să oprească în piaţa din Ipanema, înţesată cu tarabe, trebuie să-ţi găsim ceva potrivit de îmbrăcat. A, şi o pereche de pantofi pentru samba.

L-am urmat prin piaţă supusă, văzând cum alege mai multe rochii pentru mine.

– Cred că aia în nuanţa piersicii se potriveşte perfect cu tenul tău, mi-a zis, arătându-mi o rochie strânsă pe corp, confecţionată dintr-un material fin, ca de mătase.

M-am încruntat. Era exact rochia pe care n-aş fi ales-o niciodată, pentru că era prea ţipătoare.

– Haide, Maia, mi-ai promis că te vei distra puţin azi. Te îmbraci ca maică-mea! m-a tachinat el.

– Mersi! i-am zis scurt, după ce a insistat să achite el rochia.

– Bun, şi acum pantofii!

M-a prins din nou de mână. S-a oprit în final în faţa unei prăvălioare care arăta ca una cu marfă la mâna a doua.

Peste zece minute ieşeam cu o pereche de pantofi de piele cubanezi, cu toc, prinşi cu o baretă peste laba piciorului.

– Cred că Marina ar fi încântată să poarte aşa ceva, i-am zis, insistând să accepte banii de la mine pentru pantofi, fiindcă ştiam că sunt scumpi.

Dar m-a refuzat, oprindu-se în faţa unei tonete cu îngheţată, cu nenumărate sortimente.

– Pe care o alegi? Crede-mă, nicăieri în Rio nu găseşti îngheţată mai bună ca asta.

– Vreau ce iei tu, am replicat.

Cu cornetele în mână, am traversat şoseaua şi ne-am aşezat pe o bancă de pe faleză. Îngheţata era absolut delicioasă.

– Ei, şi acum, mi-a spus el în timp ce ne ştergeam la gură, e trecut de ora şase, aşa că îţi propun să te duci la hotel şi să te pregăteşti pentru serata dansantă. Trebuie să mă duc şi eu acasă, să trimit nişte

e-mailuri şi să-mi fac bagajele pentru mâine. Vin să te iau la opt şi jumătate.

– Bine, şi îţi mulţumesc pentru o zi foarte plăcută! am strigat după el, pe când se îndepărta pe stradă.

– Încă nu s-a terminat, Maia! mi-a răspuns el, zâmbindu-mi.

Când am cerut cheia de la recepţie, angajata m-a privit îngrijorată.

– *Senhorita* D'Aplièse, n-aţi venit la hotel aseară şi am fost îngrijoraţi.

-Am rămas la un amic peste noapte.

– În regulă. V-a căutat cineva mai devreme la telefon. Operatoarea nu a dat de dumneavoastră, şi, atunci, persoana respectivă i-a dictat un mesaj. Spune că e urgent.

Recepţionera mi-a întins un plic.

– Mulţumesc!

– Şi, dacă puteţi, data viitoare când decideţi să rămâneţi peste noapte în altă parte, v-am ruga să ne anunţaţi. Rio poate fi un loc periculos pentru străini. Dacă nu veneaţi acum, aveam de gând să sunăm la poliţie.

– Sigur, am spus stânjenită şi m-am îndreptat spre lift, gândindumă că, într-adevăr, oraşul putea fi periculos pentru străini, dar pentru mine, nu.

În cameră, am desfăcut plicul, întrebându-mă cine îmi lăsase mesajul, şi am citit repede textul.

Dragă Senhorita *Maia,*

Senhora *Beatriz vrea să te vadă. Este tot mai slăbită de la o zi la alta şi te rog să vii să o vezi cât mai curând. Cel mai bine ar fi m*âine-*dimineaţă, la ora zece.*

Yara Canterino

După ce, timp de câteva ore preţioase, dădusem uitării atât trecutul, cât şi viitorul meu nesigur, mi-a luat puţin ca să înţeleg ce dorea bătrâna să-mi spună. Am intrat sub duş şi am lăsat apa să şiroiască pe mine. Am decis că, indiferent ce-mi va aduce ziua de mâine, mă voi gândi la momentul respectiv, nu în seara asta.

Mi-am tras pe mine rochia cumpărată de Floriano, sigură că arătam îngrozitor în ea, dar, după ce am încălţat pantofii şi m-am dus în faţa oglinzii, am fost surprinsă de ceea ce vedeam. Rochia se mula

perfect pe corpul meu, scoţându-mi în evidenţă sânii plini şi talia îngustă, iar poalele fustei cădeau în valuri şi, când mergeam, mi se vedeau picioarele perfecte pe tocurile înalte.

Eram uşor bronzată, şi, după ce mi-am uscat părul, prinzându-l în creştetul capului, mi-am pus în evidenţă ochii cu mascara şi dermatograf negru, aplicând şi puţin ruj pe buze. Am chicotit la gândul că surorile mele nu m-ar mai fi recunoscut. Remarca lui Floriano, că mă îmbrăcam ca o babă, mă ofensase, deşi trebuie să recunosc că avea dreptate. Toate hainele mele erau sobre, ca să nu ies cu nimic în evidenţă. Dar, aici, la Rio, eram conştientă că femeile făceau tot posibilul ca să arate cât mai sexy şi mai senzuale.

În jumătatea de oră pe care o mai aveam la dispoziţie până la întâlnirea cu Floriano, le-am trimis e-mailuri surorilor mele, anunţându-le că mă distrez foarte bine. Pe când beam un pahar cu vin turnat din sticla din minibar, eram uimită să conştientizez că nu minţeam cu nimic. De parcă un bolovan imens mi se ridicase de pe umeri şi, în seara asta, mă simţeam uşoară ca un fulg. Poate că totul se datora confesiunii pe care i-o făcusem lui Floriano, dar o voce interioară îmi şoptea că era ceva mai mult decât atât.

El, bineînţeles.

Energia lui, modul pozitiv şi natural în care se purta, nemaivorbind de relaţia extraordinară pe care o avea cu fiica lui şi de abilitatea cu care îşi rezolva problemele domestice, reprezentau o lecţie de viaţă pe care trebuia să mi-o însuşesc. Categoric, îmi servea drept model, unul la care aspiram cu disperare. Comparativ cu viaţa lui, a mea arăta sumbră, şi eram conştientă că Floriano, chiar dacă uneori făcea comentarii dureroase la adresa mea, mă făcea să-mi dau seama că nu trăiam, ci *supravieţuiam*.

Şi, cumva, acest oraş şi acest bărbat nimiciseră carapacea protectoare în interiorul căreia mă ascundeam. M-a amuzat această comparaţie, gândindu-mă că acum mă simţeam ca un puişor de-abia eclozat.

Într-adevăr, trebuia să mai admit şi faptul că era posibil să mă fi îndrăgostit puţin de el. Uitându-mă la ceas, am constatat că era timpul să cobor. Chiar dacă nu îl voi mai vedea niciodată, Floriano mă ajutase să-mi recapăt pofta de viaţă. În această seară, voi sărbători renaşterea

mea fără să mă mai tem de ziua următoare.

– Uau! a exclamat uluit Floriano, când am apărut în lobby. Ia te uită, pasărea phoenix înviată din cenuşă!

În loc să roşesc şi să bat imediat în retragere, i-am zâmbit cu multă căldură.

– Mulţumesc pentru rochie! Ai avut dreptate, îmi vine perfect.

– Maia, arăţi absolut uluitor şi, crede-mă, mi-a spus, prinzându-mi mâna, n-am făcut decât să pun în evidenţă ceea ce te străduiai atât de mult să ascunzi. S-a oprit puţin în capătul scărilor şi m-a privit din nou. Mergem?

– Da.

Am oprit un taxi, şi Floriano i-a cerut şoferului să ne ducă într-un cartier numit Lapa, într-una din zonele vechi ale oraşului, renumită pentru viaţa sa boemă.

– Dar, atenţie, nu te sfătuiesc să vii singură aici, m-a avertizat când am intrat pe o stradă pavată cu piatră cubică şi mărginită de clădiri înalte, din cărămidă. Dar, în seara asta, sunt eu cu tine ca să te protejez, a adăugat ajutându-mă să păşesc pe pavajul denivelat.

Cafenelele de pe marginea străzii erau ticsite de oameni, dar noi am ieşit de pe strada principală şi am coborât scara spre un subsol.

– Ăsta e cel mai vechi club de samba din Rio. Nici picior de turist nu calcă aici. Numai *cariocas* vin să danseze pe cea mai bună muzică de samba din oraş.

O chelneriţă s-a îndreptat spre noi şi s-a sărutat cu Floriano pe obraji, pe urmă ne-a condus spre o canapea ponositǎ, din piele, aşezată într-un colţ. El a comandat două beri, zicând că vinul era groaznic.

– Floriano, te rog, în seara asta plătesc eu! i-am spus cu ochii spre ringul de dans unde muzicienii îşi acordau instrumentele.

– Mulţumesc! a încuviinţat el din cap. Şi, apropo, Maia, orice vrei să-mi spui, te rog să o faci în următoarea oră. După aceea, nici unul din noi nu va mai putea auzi un cuvânt.

După ce am comandat specialitatea casei, recomandată de Floriano, au sosit şi berile, iar el a toastat, ridicând sticla în cinstea mea.

– Maia, timpul petrecut cu tine a fost o reală plăcere. Îmi pare rău

că trebuie să plec mâine la Paris.

– Şi eu vreau să-ţi mulţumesc. Te-ai purtat minunat cu mine, Floriano.

– Să înţeleg că accepţi să-mi traduci cartea următoare? a glumit el.

– M-aş simţi ofensată dacă nu mi-ai cere asta. Apropo, i-am zis, după ce ne-a fost adus la masă un platou cu un preparat din fasole, Yara mi-a lăsat un mesaj pe care l-am găsit la hotel. Se pare că *Senhora* Beatriz doreşte să mă vadă mâine-dimineaţă, l-am anunţat pe un ton cât mai calm posibil.

– Serios? s-a mirat Floriano, în timp ce mânca. Ce simţi în privinţa asta?

– Mi-ai spus că ziua de azi e rezervată distracţiei, i-am reamintit în glumă. Aşa că nu vreau să mă gândesc la nimic altceva.

– Bun! Dar mi-aş dori enorm să fiu acolo cu tine. Sau măcar să-ţi fiu şofer. Am călătorit mult amândoi în ultimele zile. Şi mi-a plăcut să te am pasager. Îmi promiţi că-mi vei spune tot ce afli de la ea?

– Sigur, îţi trimit un e-mail.

Deodată, am simţit parcă o tensiune între noi, dar am continuat să mâncăm preparatul delicios. Floriano a mai cerut încă o bere, dar eu m-am abţinut, hotărându-mă, în schimb, pentru un pahar de vin, deşi mă avertizase că este foarte prost. În fundal, orchestra a început să interpreteze muzica aceea senzuală pe care o recunoşteam pentru că se revărsa mereu dinspre dealuri, şi două cupluri s-au ridicat imediat şi au păşit pe ring. M-am concentrat la mişcările lor şi mi se părea că reflectă emoţiile noastre.

– Hei, ai de gând să mă înveţi să dansez samba? l-am întrebat, când am văzut că ringul de dans începe să devină neîncăpător.

I-am întins mâna, ne-am ridicat şi ne-am amestecat printre dansatori.

Prinzându-mi talia cu o mână, şi cu cealaltă împletindu-şi degetele cu ale mele, mi-a şoptit la ureche:

– Acum, tot ce trebuie să faci e să te laşi în ritmul muzicii.

Am făcut întocmai, abandonându-mă total acelui ritm. Şoldurile au început să ni se legene la unison şi picioarele să ni se mişte, ale mele mai nesigure la început, în timp ce studiam mişcările lui şi pe cele ale dansatorilor din jur. Dar, imediat, instinctul a pus stăpânire pe mine şi

m-am relaxat.

Nu ştiu cât de mult am dansat în noaptea aceea. În timp ce ringul se tot aglomera, simţeam că ne mişcăm cu toţii în acelaşi ritm, ca o masă omogenă, un grup de oameni sărbătorind bucuria vieţii. Cred că pentru un observator profesionist, paşii mei de samba mea puteau fi consideraţi imperfecţi, de amator, dar pentru prima oară în viaţă nu-mi mai păsa ce gândeau alţii despre mine. Floriano mă conducea şi mă învârtea, apoi mă lipea de el, iar eu râdeam tare, încântată de acel moment.

Când amândoi am început să transpirăm, m-a scos de pe ringul de dans, a luat o sticlă cu apă rece de pe masa noastră şi am urcat treptele spre stradă, ca să luăm o gură de aer curat. Imediat, şi-a aprins o ţigară.

– *Meu Deus*, Maia! Pentru o începătoare, ai fost incredibilă! Eşti o adevărată *carioca*.

– Aşa mă simt, şi asta datorită ţie.

Am întins mâna după ţigară ca să trag un fum. Îi simţeam ochii pironiţi asupra mea.

– Nici nu ştii cât eşti de frumoasă acum, a murmurat el. Cu mult mai frumoasă decât străbunica ta. Parcă ai un foc în interior.

– Da, am spus, şi asta datorită ţie.

– Maia, eu n-am făcut nimic. Tu te-ai hotărât să-ţi trăieşti viaţa, în sfârşit.

Din senin, m-a luat în braţe şi a început să mă sărute. Iar eu i-am răspuns cu aceeaşi pasiune.

– Te rog, mi-a şoptit, când ne-am despărţit ca să ne recăpătăm suflul, vino acasă cu mine în noaptea asta!

Am ieşit din club şi, de-abia ajunsesem în holul îngust de la intrarea în apartamentul lui, când Floriano mi-a tras rochia de pe mine şi am făcut dragoste chiar în acel loc, bătăile tobelor încă răsunându-mi în urechi. Pe urmă, ne-am dus în dormitor şi am făcut dragoste din nou, de data asta într-un ritm mai lent, dar cu aceeaşi pasiune.

După aceea, s-a ridicat într-un cot, studiindu-mă cu privirea aceea care-mi era cunoscută, concentrată, extrem de intensă.

– Cât de mult te-ai schimbat! Când te-am văzut prima dată, ţi-am

admirat frumuseţelea la fel ca orice bărbat, dar erai atât de retrasă, de tensionată. Şi uită-te la tine acum! a adăugat el, sărutându-mi gâtul şi apoi sânii. Eşti... delicioasă. După ce mi-am dorit luni de zile să plec la Paris, astă-seară nu vreau decât să rămân cu tine, aici. Maia, te ador! M-a luat apoi în braţe. Vino cu mine la Paris!

– Floriano, asta e noaptea noastră, i-am şoptit. Tu m-ai învăţat să trăiesc fiecare clipă. În afară de asta, ştii bine că nu pot.

– Nu, nu mâine, dar te rog, după ce vorbeşti cu bătrâna doamnă, urcă-te în avion! Am putea petrece câteva zile minunate împreună.

Nu i-am răspuns, nedorind să mă gândesc deloc la ziua următoare, cel puţin, nu încă. După un timp, a adormit lângă mine şi îi priveam trupul scăldat în razele lunii care se strecura prin fereastră. I-am atins obrazul cu degetele.

– Mulţumesc! i-am şoptit. Îţi mulţumesc mult.

Capitolul 48

Cu totul surprinzător, dat fiind că timp de paisprezece ani nu mai împărţisem patul cu altcineva, am dormit buştean şi m-am trezit când Floriano îmi scutura uşor cu mâna umărul. Era deja îmbrăcat.

– Ţi-am adus nişte cafea, mi-a făcut el semn spre tava aşezată pe pat.

– Mulţumesc! i-am răspuns somnoroasă. Cât e ceasul?

– Opt şi jumătate. Maia, trebuie să plec la aeroport. Am avion peste trei ore.

– Şi eu trebuie să mă duc rapid la hotel, ca să mă schimb, i-am răspuns, dând să mă ridic imediat din pat. Trebuie să ajung la mănăstire la ora zece.

Floriano m-a prins de mână, ţinându-mă în loc.

– Ascultă, nu ştiu ce planuri vei avea după ce te vezi cu Beatriz, dar vreau să reiterez propunerea de aseară. Vino la Paris, *querida*! Mi-ar plăcea mult să fii cu mine acolo. Promite-mi că o vei face.

– Da. Promit!

– Bun! Un zâmbet i-a luminat imediat faţa. Urăsc să-ţi spun asta, dar discuţia noastră îmi aduce aminte de cea dintre Bel şi Laurent. Totuşi, sper ca povestea noastră să aibă parte de un deznodământ mai fericit decât a lor. A întins mâna şi mi-a netezit o şuviţă rebelă de pe frunte, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat pasional pe buze. *À bientôt* şi mult noroc azi. Acum, chiar trebuie să plec.

– Călătorie plăcută! i-am urat, urmărindu-l cu privirea.

– Mulţumesc! Când pleci, trage uşa după tine. În câteva zile, se întoarce şi Petra. La revedere, *querida*!

Am auzit zgomotul uşii de la intrare şi am sărit din pat. Am ieşit din apartament, mergând cu pas vioi pe străzile din Ipanema, spre hotel. Am intrat în hol cu capul sus şi am cerut cheia, ignorând privirea recepţionerei care mă măsura din cap până-n picioare. Am rugat-o, de asemenea, ca Pietro să vină peste douăzeci de minute, ca să mă ducă la mănăstire.

Sus, în apartament, am făcut repede un duş, deşi aş fi dorit să păstrez încă mirosul lui Floriano pe piele, m-am îmbrăcat repede într-o ţinută mai adecvată şi, peste cincisprezece minute, coborâsem din nou în hol. L-am văzut pe Pietro aşteptându-mă afară. Mi-a zâmbit

când am urcat în maşină.

– *Senhorita* D'Aplièse, ce mai faceţi? Nu v-am văzut de câteva zile. Mergem la spitalul de la mănăstire?

– Da, am confirmat.

A demarat în timp ce eu încercam să-mi limpezesc mintea înainte de acea întâlnire.

Când am sosit, Yara mă aştepta agitată în faţa clădirii.

– Bună ziua, *Senhorita* Maia! Mulţumesc că ai venit!

– Mulţumesc că ai convins-o să mă primească.

– De fapt, eu nu am avut nici o contribuţie. *Senhora* Beatriz mi-a cerut să te contactez. Ştie că mai are puţin de trăit.

Citeam compasiune în ochii Yarei.

I-am spus că sunt gata să mergem şi m-a condus de-a lungul coridoarelor late şi întunecate până în aripa unde funcţiona spitalul. Când a deschis uşile duble, m-a izbit un miros înţepător de dezinfectant. Ultima dată când intrasem într-un spital fusese când născusem.

– *Senhora* Beatriz este aici. Yara mi-a făcut semn spre o uşă de la capătul coridorului. Mă duc să văd dacă e pregătită.

Am aşteptat pe o bancă afară, spunându-mi că, indiferent ce voi auzi de la ea în acea zi, nu mă voi lăsa doborâtă. Trecutul rămâne trecut şi, începând din ziua precedentă, am început să întrezăresc un viitor şi pentru mine.

Uşa camerei lui Beatriz s-a deschis, şi Yara m-a invitat înăuntru.

– Este foarte neliniştită azi. I-a cerut infirmierei să nu-i dea medicamentele decât după ce vorbeşte cu tine, ca să aibă mintea limpede. Aveţi o oră la dispoziţie până când durerile se vor intensifica şi vor deveni insuportabile.

Camera era luminoasă şi aerisită, cu o privelişte frumoasă spre munţi şi spre oceanul învolburat. Chiar dacă patul lui Beatriz era unul de spital, toate celelalte lucruri arătau de parcă te aflai într-un dormitor obişnuit.

– Bună dimineaţa, Maia! Beatriz, care şedea pe un scaun la fereastră, m-a salutat cu o afectivitate surprinzătoare. Îţi mulţumesc că ai venit să mă vezi! Ia loc, te rog! Mi-a făcut semn spre un scaun din lemn din faţa ei. Yara, poţi să pleci!

– Da, *senhora*. Sunaţi din clopoţel dacă aveţi nevoie de ceva, i-a spus Yara şi a ieşit din cameră.

În timp ce ele discutau, am profitat de ocazie ca să o studiez mai bine pe Beatriz. După cele mărturisite de Yara, încercam să o privesc într-o lumină nouă. Categoric, din punct de vedere fizic, nu semăna cu Izabela, mama ei, ci fără dubiu avea faţa mai palidă şi trăsăturile europene ale tatălui. Am remarcat pentru prima dată vioiciunea ochilor ei verzi, arătând imenşi pe faţa trasă, îmbătrânită.

– Maia, în primul rând, vreau să-ţi cer iertare. Când te-am văzut intrând în grădină, arătând astfel – imaginea vie a mamei mele –, am fost foarte şocată. Şi, desigur, colierul de la gât, pe care… atât eu, cât şi Yara l-am recunoscut imediat. Mama mea, Izabela, mi l-a lăsat mie, şi eu i l-am dat în dar fiicei mele, când a împlinit optsprezece ani. Pe faţa lui Beatriz se citea durere şi emoţie. Maia, iartă-mă, dar mi-a luat ceva timp ca să decid cum e mai bine să procedez, ţinând cont de sosirea ta bruscă în preajma propriei mele… plecări.

– *Senhora* Beatriz, aşa cum v-am mai spus, nu mă aflu aici pentru bani sau pentru vreo moştenire, ci….

Beatriz a ridicat o mână tremurândă, semn că mă întrerupea.

– Mai întâi, te rog să-mi spui pe nume, Beatriz! Din păcate, consider că este cam târziu să-mi spui bunică, nu crezi? Şi, în al doilea rând, venirea ta mi s-a părut o coincidenţă extraordinară. Dacă crezi că se impune, am putea face un test genetic. Deşi fiecare trăsătură a ta este o dovadă a apartenenţei tale la această familie. Nu, a oftat ea, altceva m-a făcut să ezit.

– Ce anume?

– Maia, toţi copiii, fie că sunt adoptaţi, fie că îşi pierd un părinte de mici, au tendinţa să-şi plaseze creatorul biologic pe un piedestal. Aşa am făcut eu cu mama mea. În imaginaţia mea, Izabela s-a transformat în Madona, o femeie desăvârşită. Deşi sunt sigură că, în realitate, a comis şi ea multe greşeli, la fel ca noi toţi.

– Da, cred că aveţi dreptate.

Ea s-a oprit un moment, studiindu-mi faţa foarte atent.

– Aşa că, atunci când am văzut cu câtă disperare doreai să-ţi cunoşti mama, şi motivele pentru care te-a părăsit, am ştiut că nu voi putea să te mint. Şi că, dacă îţi voi spune adevărul, voi distruge, din

păcate, imaginea pe care ţi-ai format-o în minte despre ea.

– Încep să înţeleg prin ce dilemă aţi trecut, i-am zis, încercând să o fac să se relaxeze puţin. Dar poate ar trebui să vă spun că, până la decesul tatălui meu adoptiv, rareori m-am întrebat cine e mama mea adevărată. Sau tatăl meu. Am dus o viaţă foarte fericită. I-am adorat pe tata şi pe Marina, femeia care ne-a crescut ca o mamă pe mine şi pe surorile mele. A fost extrem de apropiată de noi. Şi încă este, am adăugat repede.

– Ei bine, cred că îmi este de ajutor ceea ce mi-ai spus. Pentru că mă tem că povestea care a dus la adopţia ta nu este una frumoasă. Este groaznic pentru o mamă să admită că se luptă să-şi iubească propriul copil, dar, cu părere de rău, asta a fost situaţia Cristinei, mama ta. Maia, iartă-mă, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te fac să suferi mai mult. Dar se vede că eşti o femeie inteligentă şi aş greşi dac-aş încerca să îţi spun tot felul de minciuni sau platitudini. Sunt sigură că ţi-ai da singură seama de asta. Dar, te rog, nu uita că, la fel cum părinţii nu-şi pot alege copiii, nici copiii nu-şi pot alege părinţii.

Înţelegând ce încerca să-mi spună Beatriz, hotărârea mea începea să se clatine şi mă întrebam dacă nu era mai bine să nu aflu. Deşi ajunsesem atât de departe şi, poate că, de dragul ei, ar trebui s-o las să-mi explice. Am tras cu putere aer în piept.

– De ce nu vorbim despre Cristina? am întrebat-o încet.

Beatriz a înţeles că eram neclintită în decizia pe care o luasem.

– Foarte bine. Yara spune că ţi-a povestit deja viaţa mea, aşa că eşti la curent cu faptul că eu şi soţul meu – bunicul tău – am fost fericiţi. Totul a culminat cu momentul când am descoperit că rămăsesem însărcinată. Primul nostru născut, un băiat, a murit la câteva săptămâni după naştere, şi, când în sfârşit am avut-o pe Cristina, peste câţiva ani, ne-a fost cu atât mai dragă.

Am tras din nou aer în piept, gândindu-mă la fiul meu pierdut.

– După experienţa trăită în propria copilărie, a continuat Beatriz, eram hotărâtă să-mi cresc copilul cu toată dragostea pe care i-o puteam oferi, eu şi tatăl ei. Dar, sinceră să fiu, Maia, Cristina s-a dovedit a fi dificilă din ziua în care a venit pe lume. Noaptea nu puneam geană pe geană, şi, la câţiva ani, făcea nişte crize de isterie care durau ore întregi. La şcoală, avea permanent probleme, profesorii

trimiţându-ne bilete prin care ne înştiinţau că le necăjea pe celelalte fetiţe şi le făcea să plângă. E îngrozitor, vocea lui Beatriz tremura din pricina amintirilor dureroase, dar Cristina părea că nu doreşte altceva decât să facă rău altora, şi asta fără nici o remuşcare. S-a uitat la mine cu ochi trişti. Maia, draga mea, te rog să-mi spui când vrei să mă opresc.

– Nu, continuaţi! am încurajat-o, fără să simt vreo emoţie.

– Desigur, în adolescenţă, lucrurile s-au înrăutăţit. Eu şi tatăl ei eram disperaţi din pricina comportamentului ei rebel şi lipsit de respect, indiferent că era vorba de noi sau de altcineva din viaţa ei. Era însă extrem de inteligentă. IQ-ul ei era cu mult peste medie. În ultimii ani, când sănătatea ei mintală a fost investigată mai amănunţit, am citit câteva articole despre un sindrom denumit Asperger's. Ai auzit de el?

– Da.

– Ei bine, se pare că persoana afectată de această boală e dotată întotdeauna cu o inteligenţă peste medie, dar e lipsită de sensibilitate şi de empatie faţă de ceilalţi. Cred că este cel mai bun mod de a o descrie pe mama ta. Deşi Loen, mama Yarei, mi-a spus mereu că fata îi reaminteşte de bunica mea, Luiza, pe care eu abia dacă mi-o amintesc, pentru că a decedat când eu aveam doi ani, la fel şi mama ta.

– Da, mi-a spus Yara.

– Aşa că, fie că era genetic, fie un sindrom – sau poate o combinaţie a celor două –, personalitatea Cristinei o făcea să fie imposibil de abordat. Nici unul dintre numeroşii experţi pe care i-am consultat nu a avut vreo soluţie. Beatriz a scuturat cu tristeţe din cap. Când a împlinit şaisprezece ani, a început să iasă, frecventând unele dintre cele mai deşănţate baruri din oraş, înhăitată cu tot felul de indivizi dubioşi. Ceea ce, după cum îţi poţi imagina, la Rio – mai ales în urmă cu treizeci şi cinci de ani –, putea fi extrem de periculos. În câteva ocazii a fost adusă acasă de poliţie, beată şi complet dezorientată. O ameninţau cu şcoala de corecţie, pentru că era minoră, şi se mai cumineţea o perioadă. Pe urmă, am aflat că nu se ducea la şcoală, ci hoinărea cu prietenii ei – mulţi dintre ei de prin favele –, petrecând mult timp pe acolo.

Beatriz a făcut o pauză, privind munţii pe fereastră. Pe urmă, s-a

întors spre mine.

– În final, a fost exmatriculată. Prinsă cu o sticlă de rom în servietă, le îndemna pe fete să bea. După aceea, toate veneau bete la şcoală. Noi i-am angajat un profesor particular, pentru ca, măcar, să-şi dea examenele, supraveghind-o îndeaproape. Uneori, trebuia să o încuiem în camera ei, când insista să iasă seara singură, dar crizele de furie care urmau erau inimaginabile. În plus, găsea mereu o cale de scăpare. Era de necontrolat. Draga mea, dă-mi, te rog, cana cu apă! Mi s-a uscat gura de atâta vorbit.

– Sigur, am răspuns şi i-am adus cana şi un pai de pe măsuţa de lângă pat.

Când le-a luat, am observat că mâinile îi tremurau atât de tare încât am ajutat-o să bea.

– Mulţumesc! mi-a spus, şi ochii ei verzi arătau disperaţi. Maia, eşti sigură că vrei să auzi tot?

– Da, i-am spus, aşezând cana jos.

– Ei bine, într-o zi, am descoperit că smaraldele mamei – colierul şi cerceii primiţi de la părinţii ei, când împlinise optspreze ani, care valorau o avere – dispăruseră din cutia mea de bijuterii. Nimic altceva nu lipsea, aşa că era puţin probabil că ne călcase vreun hoţ. Pentru că ea îşi petrecea atunci tot timpul în favele, eu şi tatăl ei am presupus că era implicat în asta un bărbat şi am observat că avea mereu ochii sticloşi şi pupilele dilatate. Am consultat un doctor, amic al nostru, care ne-a spus că e posibil ca fata să se drogheze. Beatriz s-a cutremurat la acest gând. Şi, desigur, când mi-a spus cât costă astfel de substanţe, am înţeles motivul pentru care dispăruseră smaraldele. Le-a furat şi apoi le-a vândut ca să facă rost de bani pentru droguri. În acel moment, eu şi tatăl ei eram în pragul divorţului. Evandro era sătul până peste cap, pe punctul de a ceda nervos. Cristina împlinise optsprezece ani cu câteva luni înainte – îmi amintesc perfect cum i-am dăruit colierul cu piatra lunii al mamei mele şi cum a rămas perplexă, auzind că nu avea o valoare prea mare. A fost, a adăugat Beatriz cu ochii plini de lacrimi, poate cel mai trist moment pentru mine. Era cel mai preţios lucru pe care îl aveam, ştiind că fusese dăruit mamei mele de tatăl ei şi, după moartea ei, ajunsese în posesia mea. I l-am dăruit fiicei mele, care nu se întreba decât câţi reais va lua pe el. Maia dragă,

scuză-mă, mi-a spus, scotocind în buzunar după o batistă.

– Beatriz, nu este cazul să vă cereţi scuze. Înţeleg cât de mult suferiţi, povestindu-mi toate astea. Dar încercaţi să vorbiţi despre ea ca despre o străină. Nu simt nimic faţă de ea, pentru că, oricum, n-am cunoscut-o niciodată.

– Ei bine, împreună cu soţul meu am decis s-o avertizăm că, dacă nu renunţă la droguri şi la actele de furt, nu vom avea de ales şi va trebui să o dăm afară din casă. I-am spus că-i vom oferi tot sprijinul, dacă îşi va da şi ea silinţa cât de cât. Ne-am dat apoi seama că nu mai exista cale de întoarcere, de vreme ce îşi trăia viaţa undeva sus, pe dealuri, alături de amicii ei din favele. Aşa că i-am făcut gemantanul şi i-am cerut să plece.

– Beatriz, îmi pare atât de rău! Cred că a fost teribil de greu, i-am spus, prinzându-i mâna într-ale mele.

– A fost! a oftat ea din greu. I-am spus că, dacă doreşte să se întoarcă şi să nu se mai drogheze, o vom primi cu braţele deschise. Îmi amintesc cum cobora scara cu geamantanul în mână. A trecut pe lângă mine, apoi a întors capul doar o secundă. Ura din ochii ei m-a hăituit până în ziua de azi. Beatriz nu-şi mai putea stăpâni suspinele. Atunci mi-am văzut fiica ultima dată.

Am tăcut amândouă, pierdute în propriile gânduri. Deşi îi spusesem lui Beatriz că nimic nu mă va tulbura, povestea ei nu putea să nu mă răscolească. Fiindcă prin venele mele curgea sângele Cristinei. Poate că şi eu moştenisem astfel de porniri.

– Maia, ştiu la ce te gândeşti acum, mi-a spus Beatriz subit, ştergându-şi ochii cu batista. Vreau să te asigur că, aşa cum te văd eu şi după cum mi te-a descris Yara, nici o fărâmă din tine nu îmi aminteşte de Cristina. Se spune că genele sar o generaţie, şi tu eşti imaginea vie a mamei mele, Izabela. Din câte am auzit, semeni cu ea şi ca personalitate.

Ştiam că Beatriz încearcă să fie bună cu mine. Într-adevăr, încă de la bun început, de când am auzit prima dată de ea şi am constatat cât de mult îi semănam, simţisem o empatie firească faţă de Izabela. Totuşi, nimic nu schimba faptul că mama mea era Cristina.

– Aşadar, dacă n-aţi revăzut-o pe Cristina, cum ştiţi că m-a născut pe mine? am întrebat-o.

La urma urmei, poate nu exista nici o legătură între mine şi această familie.

– N-aş fi ştiut, draga mea, dacă n-ar fi fost o amică a mea care făcea voluntariat într-unul din numeroasele orfelinate din Rio la vremea aceea. Majoritatea bebeluşilor proveneau din favele şi, întâmplător, amica mea era acolo când te-a adus Cristina. Nu şi-a dat numele, te-a lăsat şi a fugit, la fel ca toate celelalte mame. De-abia după câteva zile, prietena mea şi-a amintit de unde o cunoştea pe Cristina – mi-a spus că era groaznic de slabă şi că-şi pierduse dinţii. Vocea lui Beatriz tremura de emoţie. Aşa că a venit să mă vadă, să mă anunţe că te lăsase acolo, cu piatra lunii la gât, pe care mi-a descris-o în amănunt, motiv pentru care am fost sigură că era cea dăruită de mine fiicei mele. Împreună cu tatăl ei, ne-am dus imediat la orfelinat ca să te luăm acasă, cu intenţia să te creştem ca pe propriul nostru copil. Dar, deşi trecuseră numai câteva zile de când Cristina te lăsase acolo, dispăruseşi deja. Prietena mea a fost foarte surprinsă pentru că, spunea ea, erau o grămadă de copilaşi nou-născuţi în orfelinat. Plus că, de obicei, dura câteva săptămâni până când un bebeluş era adoptat – dacă se întâmpla asta. Tu ai fost luată imediat, poate pentru că erai un bebeluş atât de frumos, draga mea! a adăugat, zâmbind, Beatriz.

– Aşadar, am întrebat-o, ştiind că nu puteam să n-o fac, asta înseamnă că această prietenă l-a văzut pe tatăl meu adoptiv?

– Da, a confirmat Beatriz, şi pe femeia care a venit cu el ca să te ia. Prietena mea m-a asigurat că amândoi erau foarte cumsecade. Evident, am rugat-o să afle unde îi puteam găsi, dar, ea fiind o simplă voluntară, nu avea acces la astfel de informaţii.

– Deci, aşa!

– Totuşi, ne-a dat ceva, Maia. În acel sertar – Beatriz a făcut semn spre el –, vei găsi un plic. Orfelinatul făcea o fotografie a fiecărui bebeluş nou-sosit. Odată plecată şi dosarul tău închis, amica mea l-a rugat pe director să mi-o dea.

M-am dus spre sertar şi am găsit un plic. Scoţând din el fotografia, am văzut imaginea alb-negru a unui bebeluş cu un ciuf des de păr negru şi ochii larg deschişi. Văzusem multe fotografii cu mine în braţe la Marina sau la Pa Salt, când eram mică. Nu aveam nici o îndoială că

aceea era fotografia mea.

– Şi n-aţi aflat niciodată numele adoptatorului?

– Nu. Deşi sper că-ţi dai seama câte eforturi am făcut. I-am explicat directorului că suntem bunicii tăi şi că vrem să te adoptăm, să te creştem noi. Ne-a întrebat ce dovezi avem că eşti nepoata noastră. Din păcate, nu puteam dovedi cu nimic, a oftat Beatriz, pentru că numele mamei tale nu era trecut pe dosar. Chiar dacă i-am arătat o fotografie a mea, cu piatra lunii la gât, a spus că asta nu are valoare de dovadă în ochii legii. I-am implorat să ne lase să contactăm familia care te adoptase. Au refuzat, zicând că nu este spre binele copilului ca rudele să ia legătura cu familia adoptoare. Şi că politica lor nu putea fi încălcată. Draga mea, a suspinat ea, în pofida tuturor eforturilor noastre, am eşuat.

– Vă mulţumesc pentru că aţi încercat, am şoptit eu.

– Maia, te rog să mă crezi că, dacă tatăl tău adoptiv nu acţiona atât de rapid, vieţile noastre ar fi fost foarte diferite.

Am băgat fotografia în plic, ca să îmi ţin mâinile ocupate cu ceva. M-am ridicat, ca să mă duc să-l pun înapoi în sertar.

– Nu, draga mea! Păstreaz-o! Eu nu mai am nevoie de ea acum. O am pe nepoata mea în carne şi oase, în faţa mea.

Am văzut că Beatriz tresare de durere şi mi-am amintit că era timpul să plec.

– Şi n-aţi aflat niciodată cine e tatăl meu adevărat?

– Nu.

– Şi Cristina? Mai ştiţi ceva despre ea?

– Din păcate, aşa cum ţi-am spus, n-am mai auzit nimic despre ea. Aşa că mă tem că nu-ţi pot spune dacă trăieşte sau nu. După ce te-a lăsat la orfelinat, pur şi simplu a dispărut. Aşa cum multe persoane dispăreau pe atunci în acest oraş, a oftat Beatriz. Dacă doreşti să afli, poate vei avea mai mult noroc decât noi. Ştiu că, acum, autorităţile sunt mult mai cooperante şi îi ajută pe cei care îşi caută părinţii dispăruţi. Dar instinctul meu de mamă, dacă există aşa ceva, îmi spune că fiica mea a murit. Cei care fac tot ce pot ca să se autodistrugă reuşesc de obicei. Mă doare inima când mă gândesc la soarta ei.

– Înţeleg ce simţiţi, am replicat blând, ştiind prea bine cum e să treci prin aşa ceva. Dar, Beatriz, vă rog, ar trebui să vă consolaţi cu

gândul că ea a luat cu ea colierul cu piatra lunii când a plecat de acasă. Şi pe urmă mi l-a dat mie. Se pare că legătura dintre voi era importantă pentru ea, în pofida tuturor celor întâmplate. Poate că, mai presus de orice, asta dovedeşte că v-a iubit.

– Poate, a încuviinţat din cap Beatriz, cu o umbră de zâmbet pe buzele uscate. Şi, acum, draga mea, te-aş ruga să suni clopoţelul, să vină infirmiera. Cred că trebuie să înghit pilulele alea groaznice, care mă răpun, dar măcar îmi domolesc durerile.

– Sigur că da!

Am sunat din clopoţel, şi Beatriz a întins mâna ei slabă spre mine.

– Maia, te rog să-mi promiţi că nu vei îngădui ca povestea aceasta să-ţi ruineze viitorul. Poate că mama şi tatăl tău te-au trădat, dar trebuie să ştii că eu şi bunicul tău n-am încetat să ne gândim la tine şi să te iubim. Şi apariţia ta înseamnă că, în sfârşit, îmi pot găsi pacea.

M-am dus spre ea şi am îmbrăţişat-o; era prima oară când făceam acest gest cu o rudă de sânge, dorindu-mi să avem mai mult timp de petrecut împreună.

– Vă mulţumesc că aţi acceptat să mă vedeţi. Deşi nu mi-am găsit mama, v-am găsit pe dumneavoastră. Şi asta e suficient.

Infirmiera a intrat în cameră.

– Maia, eşti şi mâine în Rio? m-a întrebat Beatriz subit.

– Da.

– Atunci, vino din nou în vizită la mine! Ţi-am povestit numai lucruri rele, dar, dacă ai timp, mi-aş dori să încercăm să ne cunoaştem mai bine. Nici nu-ţi închipui cât tânjesc să aflu cât mai multe despre tine.

Am văzut-o pe Beatriz cum înghite supusă pastilele aduse de infirmieră.

– Ne vedem mâine, la aceeaşi oră.

A ridicat mâna în semn de rămas-bun, şi eu am ieşit din cameră.

Capitolul 49

Înapoi la hotel, m-am urcat în pat şi am adormit imediat. Când m-am trezit, am rămas cu capul pe pernă, gândindu-mă la cele ce-mi povestise Beatriz şi la emoţiile pe care le stârneau în inima mea. Surprinzător, eram doar puţin îndurerată, în ciuda grozăviilor prin care trecuse bunica mea.

Mi-am amintit de copiii care dansau în favelă şi la emoţiile care mă încercaseră acolo, poate graţie unei legături neştiute şi neînţelese de mine, doar cu câteva zile în urmă. Ştiam acum cu siguranţă că şi eu mă născusem într-o favelă. Ceea ce făcuse mama mea – indiferent de motivele acţiunilor ei – mă salvase de la un viitor sordid. Şi, în afară de asta, nu mai conta cine fuseseră mama şi tatăl meu, atât timp cât descoperisem că am o bunică căreia îi păsa cu adevărat de mine.

Nu ştiam dacă mai era cazul s-o caut pe mama. Am decis că nu o voi face. Era clar, din cele relatate de Beatriz, că apărusem cu totul întâmplător în viaţa ei, un copil nedorit. Totuşi, urmând acelaşi raţionament, şi eu procedasem la fel cu *propriul* copil. Aşa că nu puteam să o judec prea sever pe mama sau să cred că nu mă iubise, fără să cunosc împrejurările în care luase acea decizie dificilă.

Totuşi, evenimentele recente mă făceau să-mi doresc să-i las fiului meu un indiciu, ca să cunoască motivul pentru care renunţasem la el. În cazul meu, nu existau un colier cu piatra lunii şi nici bunici disperaţi să-l adopte. Nimic care să-l ajute să-şi afle originile. Aşa cum subliniase Floriano, era foarte posibil ca părinţii adoptivi să nu-i fi mărturisit niciodată adevărul. Dar, în caz contrar sau în ipoteza în care ar face-o cândva, în viitor, şi, într-o zi, el şi-ar pune această întrebare, doream să fiu sigură că va avea la dispoziţie o cale de urmat.

La fel cum procedase Pa Salt cu cele şase fiice ale sale.

Înţelegeam acum de ce coordonatele lui Pa Salt mă orientaseră spre *Casa das Orquídeas* şi nu spre orfelinat. Chiar dacă nu mă născusem în *Casa*, ştiuse că voi da de ea şi o voi întâlni pe Beatriz, bunica mea, care mă căutase necontenit.

Mă întrebam, de asemenea, ce căutase Pa Salt la Rio exact când mă născusem eu şi de ce, dintre toţi bebeluşii, mă alesese tocmai pe mine. Beatriz nu pomenise nimic cu privire la o plăcuţă de mozaic, lăsată alături de mine, când mama mă dusese la orfelinat. Atunci, cum

intrase Pa Salt în posesia ei?

Era încă un mister, căruia cu siguranţă nu îi voi găsi răspuns. Am hotărât să nu îmi mai pun întrebări şi să accept, pur şi simplu, faptul că fusesem binecuvântată cu un mentor atât de minunat şi un tată iubitor, mereu aproape când aveam nevoie de el. Trebuia să învăţ lecţia încrederii, că existau şi oameni buni pe lume. Ceea ce m-a dus imediat cu gândul la Floriano.

Instinctiv, m-am uitat afară pe fereastră şi spre cer. În acest moment, se afla undeva deasupra Oceanului Atlantic. Era ciudat că, după ce petrecusem paisprezece ani într-un vid, fără să am la ce să meditez sau, dacă aş fi făcut-o, fără să-mi doresc nimic, să mă trezesc acum năpădită de emoţii cu care trebuia să mă confrunt. Sentimentele faţă de Floriano ieşiseră pe neaşteptate la suprafaţă – ca un boboc de trandafir înflorit ca prin magie peste noapte – şi, deşi fireşti, mă simţeam copleşită.

Îi simţeam lipsa nu datorită unei pasiuni, poate trecătoare, ci recunoscând în sinea mea că făcea deja parte din viaţa mea. Iar eu dintr-a lui. Nu simţeam disperare, ci o acceptare calmă a relaţiei noastre de dragoste care, desigur, trebuia întreţinută, dacă nu doream să moară.

Am luat laptopul, l-am deschis şi, aşa cum îi promisesem, i-am trimis un e-mail. I-am explicat cât mai succint posibil ceea ce-mi relatase Beatriz de dimineaţă. Şi că, a doua zi, mă duceam din nou la mănăstire, să o revăd.

Fără să mai ezit ca de obicei, mi-am urmat instinctele. Şi am apăsat pe butonul *Trimite* fără să mai recitesc mesajul. Pe urmă am ieşit din hotel, am traversat şoseaua şi am înotat în valurile învolburate ale oceanului care măturau plaja Ipanema.

A doua zi de dimineaţă, Yara mă aştepta în holul de la intrarea în mănăstire, la fel ca în ziua precedentă. Astăzi însă, m-a întâmpinat cu un zâmbet larg şi mi-a prins, timidă, mâna.

– Mulţumesc, *senhorita*!

– Pentru ce?

– Pentru că ai readus lumina în ochii *Senhorei* Beatriz. Chiar dacă pentru prea puţin timp. Totul e în regulă după cele câte ai aflat ieri?

– Yara, ca să fiu sinceră, nu a fost ceea ce mă aşteptam, dar reuşesc

să fac faţă.

– *Senhora* n-a meritat să aibă un astfel de copil şi nici tu o astfel de mamă, a murmurat Yara.

– Cred că de multe ori nu merităm ce ni se întâmplă. Dar poate că, în viitor, lucrurile se echilibrează şi toţi primim ceea ce merităm, am adăugat mai mult pentru mine însămi, urmând-o de-a lungul coridorului.

– *Senhora* Beatriz trebuie să stea lungită în pat. Dar a insistat să vii la ea. Intrăm?

– Da.

În acea zi, pentru prima dată, am intrat împreună în cameră, fără să mai fie nevoie ca Yara să se asigure dacă eram bine-venită sau nu. Beatriz arăta teribil de fragilă, dar mi-a zâmbit când m-a văzut.

– Maia! I-a făcut semn Yarei să tragă un scaun lângă pat. Vino, stai jos! Cum te simţi astăzi, draga mea? Am fost îngrijorată pentru tine. Probabil că a fost un şoc să auzi cele povestite de mine.

– Sunt în regulă, Beatriz, serios!

M-am aşezat şi i-am prins mâna într-a mea, bătând-o uşor.

– Atunci, sunt mulţumită! Cred că eşti o persoană puternică şi te admir pentru asta. Şi, acum, destul cu trecutul. Vreau să aflu mai multe despre viaţa ta. Maia, spune-mi unde locuieşti? Eşti măritată? Ai copii? Vreo profesie?

În următoarea jumătate de oră, i-am povestit bunicii mele toate lucrurile mai importante din viaţa mea. Despre Pa Salt şi surorile mele şi despre frumoasa casă de pe malul lacului Geneva. I-am mai spus că sunt traducător de profesie şi eram tentată să-i povestesc şi despre Zed, despre sarcina nedorită şi despre adopţia bebeluşului. Dar instinctul îmi spunea că bunica mea nu-şi dorea decât să mă ştie fericită, aşa că am renunţat.

– Şi ce planuri de viitor ai? Povesteşte-mi despre bărbatul acela foarte atrăgător care te-a însoţit la *Casa*. Este destul de faimos aici, în Rio. Sunteţi doar prieteni? Mă privea insistent. Ceva îmi spune că e mai mult de atât.

– Da, îmi place de el.

– Atunci, ce gânduri ai, Maia? Te întoci la Geneva sau rămâi la Rio, alături de acest tânăr?

– De fapt, el a plecat ieri la Paris.

– A, Paris! a exclamat Beatriz, încântată. Acolo mi-am petrecut una dintre cele mai fericite perioade din viaţă. După cum ştii, străbunica ta a fost acolo în tinereţe. Cred că i-ai văzut statuia din grădină, adusă de tatăl meu de la Paris, ca să i-o dăruiască în ziua nunţii?

– Da, am remarcat-o!

Începeam să mă întreb încotro se îndreaptă această conversaţie.

– Când am fost la Paris, ca să studiez la facultatea des Beaux-Arts, sculptorul respectiv a fost unul dintre profesorii mei. Şi, într-o zi, după cursuri, m-am dus la el şi m-am prezentat, spunându-i că sunt fiica Izabelei. Spre surprinderea mea, profesorul Brouilly mi-a spus că îşi aduce foarte bine aminte de ea. Când i-am spus că murise, a fost foarte îndurerat. După aceea, m-a luat sub aripa lui ocrotitoare, arătându-mi un interes aparte. M-a chemat acasă la el, o frumoasă clădire din Montparnasse, şi m-a invitat la prânz la *La Closerie des Lilas*. Mi-a spus că acolo a luat un prânz splendid cu mama mea. M-a dus chiar şi în atelierul profesorului Paul Landowski, ca să mă prezinte maestrului. Profesorul Landowski era foarte în vârstă pe atunci şi nu mai sculpta decât rareori, dar mi-a arătat fotografii cu mulajele pentru statuia lui Hristos. Se pare că mama fusese şi ea acolo, când Landowski şi Brouilly lucrau la ea. A scos un mulaj dintr-un dulap, spunându-mi că aparţine mâinilor mamei mele, ca posibil prototip pentru cele ale lui *Cristo*. Beatriz depăna acele amintiri cu zâmbetul pe buze. Profesorul Brouilly a fost cât se poate de generos cu mine, acordându-mi toată afecţiunea lui. Am corespondat mulţi ani după ce m-am întors în Brazilia, până la decesul lui, survenit în 1965. Bunătatea străinilor! a exclamat dintr-odată Beatriz. Aşa că, Maia, draga mea, ai de gând să-ţi urmezi străbunica şi bunica, ducându-te la Paris? Cu siguranţă, acum ajungi mult mai repede. Mie şi mamei mele ne-a luat şase săptămâni. Însă tu ai putea să fii în *La Closerie des Lilas* mâine la ora asta şi să bei un absint. Draga mea Maia? Mai eşti atentă la mine?

După cele auzite, eram prea şocată ca să mai pot vorbi. Fără dubiu, acesta era motivul pentru care Yara evitase să-mi vorbească despre trecutul meu. Era clar că femeia aceasta nu ştia nimic despre tatăl ei adevărat.

– Da. Poate că mă voi duce la Paris! i-am răspuns, încercând să-mi

recapăt calmul.

– Foarte bine! Beatriz s-a arătat mulţumită de răspuns. Şi, acum, Maia, trebuie să discutăm nişte chestiuni foarte serioase. După-amiază, am chemat la mine un notar. Vreau să-mi rescriu testamentul şi să-ţi las ţie, nepoata mea, majoritatea posesiunilor mele. Nu este prea mult, din păcate, numai o casă mult timp neglijată, care ar avea nevoie de multe investiţii financiare ca să fie renovată. Eu nu am aceşti bani. Aşa că, poate, vei dori s-o vinzi, şi ţin să te asigur că poţi să o faci liniştită din partea mea. Cu o singură condiţie: să o laşi pe Yara să locuiască acolo până la sfârşit. Ştiu cât se teme de viitor şi vreau să o asigur că va avea grijă cineva de soarta ei. Iar *Casa* este locul în care şi-a trăit toată viaţa, la fel ca mine. Îi voi lăsa şi o sumă de bani din care să se poată întreţine. Dacă nu-i ajung, am încredere că vei avea tu grijă de ea. Este cea mai bună prietenă a mea. Am crescut împreună, o iubesc ca pe o soră.

– Sigur că da, i-am răspuns, încercând să-mi reţin lacrimile.

– Mai am şi nişte bijuterii personale şi ale străbunicii tale. Şi *fazenda* Santa Tereza, unde a crescut mama mea. Conduc şi o mică societate de caritate, care le ajută pe femeile din favele. Folosim una dintre ferme ca adăpost pentru unele dintre ele. Aş fi foarte fericită dacă ai continua această activitate.

– Sigur că o voi face, Beatriz! i-am şoptit cu voce sugrumată de emoţie. Beatriz, simt că nu merit toate astea. Sunt sigură că mai aveţi prieteni, membri de familie…

– Maia! Cum poţi spune aşa ceva? Percepeam înflăcărarea în vocea lui Beatriz. Mama ta te-a abandonat la naştere şi, practic, te-a dezmoştenit, iar pe vremea aia, averea noastră era destul de mare. Tu eşti continuatoarea familiei Aires Cabral şi, deşi banii nu pot compensa niciodată pierderea pe care ai suferit-o, atât pot să fac eu acum pentru tine. Şi o voi face! a adăugat ea ferm.

– Mulţumesc, Beatriz!

Am observat că era agitată şi nu doream să i se facă rău.

– Am încredere că vei folosi moştenirea cu mult discernământ, a adăugat cu o grimasă de durere.

– Să chem infirmiera?

– Da, peste câteva minute. Dar, mai întâi, Maia, deşi vei fi tentată

să-mi spui că vei rămâne cu mine până la sfârşit, la fel de ferm îţi cer să nu mai vii să mă vezi. Ştiu ce mă aşteaptă şi nu doresc să fii de faţă când îmi vine sfârşitul, mai ales că eşti încă în doliu după tatăl tău adoptiv. O am pe Yara, nu mai am nevoie de nimic altceva.

– Dar, Beatriz…

– Nici un dar, Maia! Am dureri atât de crunte, încât, deşi am rezistat până acum, după-amiază îi voi cere infirmierei nişte morfină. Şi, apoi, sfârşitul este foarte aproape. Aşa că… Beatriz s-a forţat să zâmbească. Sunt fericită că am avut şansa de a-mi petrece ultimele clipe de luciditate alături de frumoasa mea nepoată. Eşti atât de frumoasă, draga mea Maia! Îţi doresc tot binele din lume! În primul rând, şi cel mai important, să ai parte de iubire. Este singurul lucru care te ajută să înduri suferinţele inerente vieţii. Nu uita asta! Şi acum poţi s-o chemi pe infirmieră!

Peste câteva minute, am îmbrăţişat-o pe Beatriz şi ne-am luat rămas-bun pentru totdeauna. Când am ieşit din cameră, am observat că ochii aproape i se închideau şi a mai reuşit să-mi facă un mic semn cu mâna ei subţire înainte să trag uşa după mine. M-am lăsat greu pe bancă, mi-am prins capul în mâini şi am plâns în hohote. Un braţ m-a cuprins pe după umeri şi am văzut-o pe Yara aşezându-se lângă mine.

– N-a ştiut că Laurent Brouilly era tatăl ei?

– Nu, *Senhorita* Maia, n-a ştiut.

Yara mi-a prins mâinile într-ale ei şi am rămas amândouă tăcute, mişcate de toată această tragedie.

După ce i-am notat adresa, telefonul şi e-mailul meu pe o bucată de hârtie, Yara m-a condus până la taxiul care mă aştepta.

– La revedere, *senhorita*! Sunt atât de bucuroasă că totul este acum în regulă între tine şi *Senhora* Beatriz, înainte să fi fost prea târziu.

– Ţie îţi datorez asta, Yara! Beatriz este foarte norocoasă să te aibă alături de ea.

– Şi eu că o am pe ea.

– Te rog să-mi promiţi că mă vei anunţa când… nu-mi dădea ghes inima să continui.

– Sigur! Acum, *senhorita*, du-te şi trăieşte-ţi viaţa! Aşa cum poate că ai învăţat din istoria familiei, fiecare clipă contează.

Cu vorbele Yarei în minte, mi-am verificat e-mailurile cu mai mult

entuziasm decât de obicei. Am zâmbit, văzând răspunsul lui Floriano. Parisul este minunat, îmi spunea el, dar îi este greu fără un translator ca să-l ajute cu franceza lui de baltă.

Am descoperit ceva ce ar trebui să vezi, Maia.

Anunţă-mă când soseşti.

Îmi venea să râd de una singură, citind acele rânduri, pentru că nu mă întreba dacă vreau să mă duc, sau când. Am sunat la recepţie şi am întrebat ce zboruri sunt de la Rio la Paris. Peste zece minute, m-au anunţat că mai era un loc la clasa întâi la primul avion. Am înghiţit în sec, auzind cât costă, dar am acceptat şi le-am cerut să-mi facă rezervarea. Simţeam cum Pa Salt, Beatriz şi Bel îmi ţin cu toţii pumnii.

Pe urmă, am ieşit din hotel, rătăcind pe străzile din Ipanema, spre piaţă, de unde mi-am cumpărat mai multe rochii, pe care fosta Maia nu le-ar fi îmbrăcat niciodată. Dar aceasta era noua Maia, iubită de un bărbat căruia dorea să-i facă pe plac, arătând cât mai bine.

Nu mă mai ascund, mi-am promis în sinea mea, după ce am cumpărat şi două perechi de pantofi cu toc şi, dintr-o drogherie, un parfum, ceea ce nu mai făcusem de ani de zile. Pe urmă, un ruj roşu, nou-nouţ.

În seara aceea am urcat pe terasa hotelului, ca să-l mai văd o dată pe *Cristo* la apusul soarelui. Bând vin alb, rece, I-am mulţumit Lui, şi cerului, pentru că revenisem la viaţă.

Când am ieşit din Rio, a doua zi de dimineaţă, în taxiul lui Pietro, m-am uitat înapoi la El, în vârful muntelui Corcovado, având o stranie certitudine că mă voi întoarce foarte curând sub mâinile Lui binecuvântate.

Capitolul 50

– Alo! am auzit o voce cunoscută la capătul celălalt al firului.

– Ma, sunt eu, Maia!

– Maia! Ce faci, *chérie*? Am senzaţia că a trecut un an de când n-am mai vorbit, mi-a spus Marina cu o undă de reproş în voce.

– Da, Ma, îmi pare rău că nu te-am sunat! Am fost… ocupată, i-am zis, încercând să nu râd, simţind o mână care mă gâdilă. Te-am sunat să te anunţ că voi fi acasă mâine după-amiază. Şi că – am înghiţit în sec, înainte să pot continua – voi aduce şi un oaspete cu mine.

– Să pregătesc o cameră în casă sau persoana respectivă va sta cu tine, în Pavilion?

– Oaspetele meu va sta cu mine, în Pavilion.

M-am întors şi i-am zâmbit lui Floriano.

– Foarte bine! a spus ea mulţumită. Să vă pregătesc cina?

– Nu, nu te agita, te rog. Te sun mâine, să-ţi spun la ce oră să vină Christian să ne ia.

– Aştept telefonul tău! La revedere, *chérie*.

– La revedere! Am pus jos receptorul şi m-am prăbuşit direct în braţele lui Floriano, întrebându-mă cum va reacţiona el a doua zi. Nu trebuie să fii şocat sau să crezi că mă dau mare, sau cine ştie ce altceva. Doar că asta a fost viaţa mea până acum.

– *Querida*, m-a strâns el cu putere la piept, pe mine mă fascinează viaţa ta de acum. Ştiu de unde vii. Şi, în ultima noastră zi la Paris, te duc să vezi ceva foarte special.

– Chiar trebuie să ieşim? l-am întrebat, lipită de el.

– Cred că da, eventual….

Peste două ore, ne-am îmbrăcat şi am ieşit din hotel. Floriano a chemat un taxi şi chiar a reuşit să-i dea şoferului adresa în limba franceză.

– Mergem undeva, în apropiere de Champs-Élysées? am repetat eu ca o confirmare atât pentru şofer, cât şi pentru mine însămi.

– Da. Ai vreun dubiu în ceea ce priveşte limba mea preferată acum? mi-a zâmbit el.

– Nu, sigur că nu. Dar chiar asta ai intenţionat: să-i dai adresa unui parc?

– Şşşt, Maia! a lipit el un deget de buzele mele, ai încredere în

mine!

Peste puţin timp, ne-am oprit lângă un gard din fier forjat, la intrarea într-un frumos părculeţ de lângă Avenue de Marigny. Floriano l-a plătit pe şofer, pe urmă m-a prins de mână, am intrat şi am mers pe aleea ce ducea spre centrul parcului. În mijloc era o fântână foarte drăguţă, şi Floriano mi-a făcut semn spre statueta din bronz din vârf, o femeie goală, înclinată senzual pe spate. M-am uitat nedumerită la Floriano, pentru că mai văzusem astfel de imagini erotice prin Paris.

– Uită-te la ea, Maia, şi spune-mi cine este!

Am făcut precum mi-a cerut şi am recunoscut-o imediat pe ea. Pe străbunica mea Izabela, goală şi senzuală, cu capul dat pe spate şi mâinile în sus, cu palmele îndreptate spre cer.

– Ei, ce zici acum?

– O, da, am şoptit.

– Şi nu cred că vei fi surprinsă să afli că am descoperit că statuia este opera nimănui altcuiva decât a profesorului Laurent Brouilly, străbunicul tău. Cred că este un tribut adus marii iubiri pentru străbunica ta. Şi, acum, Maia, priveşte-i mai atent mâinile.

M-am uitat cu atenţie la degetele delicate. Am observat numaidecât asemănarea.

– Sunt mult mai mici, desigur, dar le-am comparat cu cele ale statuii Mântuitorului şi sunt convins că sunt identice. O să-ţi arăt fotografiile, dar, în ceea ce mă priveşte, nu există dubii. Mai ales că exact în parcul ăsta Izabela s-a întâlnit cu Laurent pentru ultima dată.

Priveam statuia, gândindu-mă cum ar fi reacţionat Izabela, reprezentată nu în chip de virgină inocentă, ci încărcată de o senzualitate subtilă, de către bărbatul care a iubit-o cu adevărat. Şi un tată care, graţie destinului, a avut prilejul să-şi cunoască fiica, rodul iubirii lor.

Când am plecat, Floriano m-a prins protector pe după umeri.

– Maia, noi nu ne luăm rămas-bun aici, aşa cum au făcut-o ei. Să fii convinsă că nu o vom face niciodată. Înţelegi?

– Da.

– Bine, atunci putem pleca. Şi, într-o zi, mi-a şoptit la ureche, voi scrie o carte pe care să ţi-o dedic.

Urmăream expresia de pe faţa lui Floriano, în timp ce goneam cu şalupa pe lacul Geneva, spre casa mea. Chiar dacă aveam senzaţia că fusesem plecată luni de zile de acolo, nu trecuseră decât trei săptămâni. Pe lac pluteau o mulţime de ambarcaţiuni mici, ale căror pânze fluturau în vânt, ca nişte aripi de înger. Era încă foarte cald, deşi trecuse de şase după-amiază şi soarele arunca irizaţii aurii deasupra noastră, pe un cer albastru fără nici un nor. Când am zărit în depărtare perdeaua de copaci, mi s-a părut că trăisem într-o altă dimensiune de când plecasem din Atlantis.

Christian a îndreptat şalupa spre doc, a oprit şi ne-a ajutat să coborâm. L-am văzut pe Floriano cum întinde mâna spre valize, dar Christian l-a oprit.

– Nu, *monsieur*! Le aduc eu mai târziu.

– *Meu Deus!* a exclamat el uluit în timp ce traversam pajiştile. Chiar că eşti o prinţesă care se întoarce la castelul ei.

Când am ajuns în faţa clădirii impunătoare, i-am făcut cunoştinţă lui Floriano cu Marina, care cu greu reuşea să îşi ascundă uimirea că oaspetele meu nu era o femeie, ci un bărbat. Apoi l-am condus prin casă şi prin grădini şi, judecând după reacţia lui, îmi dădeam seama, din nou, cât de frumos era acel loc.

Soarele începuse să apună dincolo de munţii de pe partea opusă a lacului. Am luat un pahar cu vin alb pentru mine şi unul cu bere pentru Floriano şi l-am condus spre grădina secretă a lui Pa Salt, de pe malul lacului. Totul era înflorit, în plină vară, un loc invadat de culoare. Îmi amintea de sudul Angliei, unde fusesem în vizită la Jenny. Totul perfect tras la linie, cu alei imaculate şi garduri verzi tunse fără cusur.

Ne-am aşezat pe o bancă, sub o imensă tufă superbă de trandafiri, care răspândeau un miros plăcut – locul unde îl găseam de obicei pe Pa Salt, contemplând lacul –, şi am închinat paharele în cinstea noastră.

– Pentru ultima ta noapte în Europa! i-am urat cu voce uşor gâtuită de emoţie. Şi îţi urez mult succes când îţi lansezi cartea. Să ajungă pe primul loc pe lista de bestsellere din prima săptămână de apariţie!

– Nu se ştie niciodată! a ridicat Floriano nepăsător din umeri, deşi eu ştiam că era copleşit de reacţia pozitivă din presă şi din librării. Şi

asta, bineînţeles, datorită minunatei traduceri. Ce e acolo? m-a întrebat, făcând semn spre centrul terasei.

– Se numeşte sferă armilară. Ţi-am povestit că a fost instalată acolo imediat după decesul lui Pa Salt. Are numele noastre gravate pe ea şi un set de coordonate geografice pentru fiecare dintre surorile mele. Plus o inscripţie în limba greacă.

Floriano s-a ridicat să o vadă mai de aproape.

– Uite, aici eşti tu! mi-a indicat unul dintre ace. Ce scrie pe inscripţia ta?

– *Să nu laşi teama să-ţi hotărască soarta*, i-am spus şi am zâmbit ironic.

– Cred că tatăl tău te cunoştea foarte bine! a observat Floriano, studiind în continuare sfera. Şi acul ăsta ce indică? Nu văd nimic la capăt.

– Nu. Pa ne-a botezat după cele şapte stele din constelaţie, dar, chiar dacă eram convinse că va veni şi a şaptea soră, n-a fost aşa. În consecinţă, suntem şase în total. Iar acum, am adăugat cu tristeţe în glas, nu va mai exista niciodată o a şaptea soră.

– Este un minunat dar de rămas-bun. Tatăl tău a fost un om foarte interesant! a remarcat Floriano, aşezându-se din nou lângă mine.

– Aşa a fost, deşi, de-abia după ce a dispărut, ne-am dat seama că ştim atât de puţine despre el. A fost o enigmă, am ridicat eu din umeri. Şi mă tot întreb ce căuta el în Brazilia când m-am născut eu. Şi de ce m-a ales tocmai pe *mine*.

– E ca şi când te-ai întreba de ce un suflet îşi alege părinţii sau de ce tu ai fost aleasă să-mi traduci cărţile, de unde pot spune că ni se trage totul. Maia, viaţa înseamnă hazard, o adevărată loterie.

– Poate că aşa este, dar tu crezi în destin?

– În urmă cu o lună, aproape sigur răspunsul meu ar fi fost negativ. Dar acum, vreau să-ţi împărtăşesc un mic secret, mi-a spus, prinzându-mă de mână. Cu puţin timp înainte să te cunosc, am comemorat dispariţia soţiei mele şi mă simţeam groaznic. La fel ca tine, am fost singur mult timp. Îmi amintesc cum stăteam pe terasă şi mă uitam la *Cristo* şi la stelele de deasupra lui. M-am rugat de Andrea să-mi trimită pe cineva care să-mi dea un motiv ca să continui să trăiesc. Peste o zi, am primit e-mailul tău de la editor, prin care mă

ruga să am grijă de tine la Rio. Aşa că, da, Maia, cred că mi-ai fost trimisă din cer. Şi eu ţie. Mi-a strâns mâna, apoi la fel cum făcea mereu când discuţia devenea prea serioasă, a făcut un spirit de glumă: Deşi, acum, când văd ce viaţă ai dus, nu mă mai aştept să te întorci în micul meu apartament.

Mai târziu, am mers spre casă, şi Marina, deşi îi cerusem să nu se agite să pregătească cina, ne-a ieşit în întâmpinare în drum spre Pavilion.

– Claudia a pregătit o *bouillabaisse*, e caldă în bucătărie, dacă vă este foame.

– Mie, da! a sărit imediat Floriano. Îţi mulţumesc, Marina! Vii şi tu? a întrebat-o într-o franceză stâlcită.

– Nu, mulţumesc, Floriano, am mâncat deja.

Ne-am aşezat pe scaune în bucătărie şi am savurat delicioasa supă, amândoi conştienţi că era ultima cină pe care o luam împreună. După ce îşi prelungise şederea în Europa, bunicii Valentinei acceptând să aibă grijă de nepoata lor mai mult timp, ştiam că trebuia să se întoarcă neîntârziat acasă, la fiica lui. Şi eu... ei bine, nu ştiam ce voi face în continuare.

După cină, l-am condus în biroul lui Pa, ca să-i arăt o fotografie a lui împreună cu noi toate. I-am spus cum o cheamă pe fiecare.

– Dar sunteţi atât de diferite! a exclamat el. Tatăl tău a fost un bărbat foarte atrăgător, a adăugat Floriano, aşezând fotografia la loc pe raft, când altceva i-a atras atenţia. A rămas încremenit câteva secunde. Maia, tu ai văzut asta?

Mi-a făcut semn spre statueta aşezată pe raft printre amintirile personale ale lui Pa Salt.

– Da, de multe ori, este o copie a lui *Cristo*.

– Nu sunt prea sigur... Pot să mă uit mai atent la ea?

– Sigur, i-am răspuns, întrebându-mă de ce era atât de interesat de o statuetă vândută în mii de exemplare turiştilor, la Rio.

– Uite cu câtă fineţe e executată! mi-a atras el atenţia, mângâind cutele robei Mântuitorului. Şi uite aici, mi-a arătat el piedestalul pe care era inscripţionat un nume.

Landowski

– Maia, mi-a spus cu ochi plini de încântare. Asta nu e o copie

reprodusă în serie. Este semnată de însuşi sculptorul. Îţi aminteşti că, în scrisorile către Loen, Bel făcea referire la versiunile miniaturale solicitate lui Landowski de Heitor da Silva Costa, înainte să se decidă asupra proiectului final? Poftim! mi-a întins el statueta pe care am prins-o în mână, uluită de greutatea acesteia.

Degetele mele urmăreau trăsăturile delicate ale feţei lui *Cristo* şi ale mâinilor lui. Ştiam că Floriano avea dreptate, că era opera unui sculptor de geniu.

– Dar de unde o avea Pa? Poate a cumpărat-o la vreo licitaţie. Sau poate e un dar de la un prieten al lui? Sau... chiar nu ştiu! am spus deznădăjduită.

– Toate variantele sunt posibile. Dar, în afară de cele aflate în posesia familiei Landowski, celelalte două statuete, despre care se ştie că au supravieţuit, aparţin rudelor lui Heitor da Silva Costa. Sigur că ar trebui verificată autenticitatea, dar ce descoperire!

Îl vedeam cât era de înflăcărat. Înţelegeam că judeca totul prin ochii istoricului, în timp ce eu doream să ştiu cum dăduse tatăl meu peste acea statuetă.

– Maia, îmi pare rău că m-am lăsat dus de val, s-a scuzat Floriano. Sunt sigur că doreşti să o păstrezi. S-ar supăra cineva dacă am lua-o cu noi astă-seară în Pavilion? Aş vrea s-o analizez mai pe îndelete.

– Nici o problemă. Tot ce e în casă ne aparţine acum nouă, mie şi surorilor mele, şi mă îndoiesc că ar avea cineva ceva de obiectat.

– Atunci, hai la culcare! mi-a şoptit, mângâindu-mi uşor obrazul.

Nu m-a luat somnul toată noaptea, îngrozită la gândul că Floriano pleca a doua zi. Deşi îmi promisesem ferm să înaintez pas cu pas în această relaţie, cu fiecare oră ce trecea deveneam tot mai agitată. Floriano dormea liniştit lângă mine. Mă îngrozea şi gândul că, după ce pleca el, viaţa mea aici putea redeveni exact ca înainte de plecarea mea în Brazilia.

Aproape că nici nu vorbisem despre viitor cu Floriano şi, cu siguranţă, nu aveam nişte planuri clare în minte. Chiar dacă ştiam că el nutrea oarecare sentimente pentru mine, aşa cum îmi mărturisese de multe ori, asta fusese în primele zile ale relaţiei noastre. Şi, dat fiind că locuiam pe continente diferite, trebuia să accept şi ideea că relaţia putea să se stingă lent, lăsând în urmă doar o frumoasă amintire.

Am binecuvântat clipa în care am auzit alarma ceasului, şi noaptea aceea lungă s-a sfârşit. Am sărit imediat din pat şi am făcut un duş, în timp ce Floriano încă moţăia, speriată că, în momentul despărţirii, ar putea să-mi spună doar câteva cuvinte banale. După ce m-am îmbrăcat repede, i-am spus că mă duc în bucătărie să pregătesc micul dejun. Christian ne aştepta la mal peste douăzeci de minute. Apoi, când el a intrat în bucătărie, peste câteva minute, am ieşit în grabă, spunându-i că trebuie să mă duc la conac şi că ne vedem pe mal în zece minute.

– Dar, Maia, te rog… l-am auzit strigând după mine, însă eu eram deja în faţa uşii, fugind efectiv de el.

Când am ajuns, pentru că nu aveam puterea să dau ochii cu Marina sau Claudia, m-am încuiat în dresingul de la parter, dorind ca minutele să se scurgă cât mai repede şi să rămână foarte puţin timp până la plecarea lui. Cu numai câteva secunde înainte ca şalupa să pornească, am ieşit şi am coborât pe pajişte, văzându-l pe Floriano stând de vorbă cu Marina.

– Unde-ai fost*, chérie*? Amicul tău trebuie să plece imediat, altfel pierde avionul. Marina mi-a aruncat o privire stranie, apoi s-a întors spre Floriano. Mi-a făcut plăcere să te cunosc şi sper să te revedem cât mai curând aici. Acum, vă las să vă luaţi la revedere.

– Maia, mi s-a adresat Floriano, mirat, după plecarea Marinei, ce s-a întâmplat?

– Nimic, nimic… Uite, Christian te aşteaptă. Trebuie să pleci.

A deschis gura să spună ceva, dar am coborât repede spre şalupă, astfel ca el să nu aibă altă opţiune decât să mă urmeze. Christian l-a ajutat să urce la bord şi a pornit motorul.

– *Adeus*, Maia! mi-a spus Floriano cu ochi plini de tristeţe.

În huruitul puternic al motorului, şalupa începea să se îndepărteze de mal.

– Îţi voi scrie! mi-a strigat el.

A mai spus ceva, dar n-am înţeles, pentru că şalupa prindea deja viteză, îndepărtându-se de Atlantis. Şi de mine.

M-am întors spre casă, într-o dispoziţie groaznică, mustrându-mă pentru comportarea copilărească. Doar eram femeie matură, şi ar fi trebuit să fiu capabilă să fac faţă unei despărţiri iminente. Eram

perfect conştientă că avusesem un atac de panică, retrăind durerea care mă sfâşiase când mă despărţisem de Zed; după atâţia ani, era încă atât de vie în amintirea mea.

Marina mă aştepta încruntată în faţa Pavilionului, cu braţele încrucişate.

– Ce-a fost asta, Maia? V-aţi certat? Floriano mi se pare un tânăr atât de drăguţ. Aproape că nici nu v-aţi luat rămas-bun. Nimeni n-a ştiut unde eşti.

– Eu... am avut ceva de făcut. Îmi pare rău! Am ridicat din umeri ca o adolescentă rebelă, mustrată pentru că se purtase urât. Apropo, mă duc la Geneva să mă întâlnesc cu Georg Hoffman. Ai nevoie de ceva de acolo? am întrebat-o, dorind să schimb cât mai repede subiectul.

Marina mă privea fix, şi în ochii ei am citit o undă de disperare.

– Nu, draga mea, mulţumesc! Nu-mi trebuie nimic.

S-a îndepărtat de mine şi m-am simţit ridicolă, aşa cum fusese şi comportarea mea.

Biroul lui Georg Hoffman era situat în cartierul de afaceri al Genevei, chiar lângă Rue Jean-Petitot. Un birou modern şi elegant, cu pereţi din sticlă, oferind priveliştea splendidă a portului din depărtare.

– Maia, m-a întâmpinat el, ridicându-se ca să mă salute. Ce plăcere neaşteptată! Mi-a zâmbit şi m-a condus spre canapeaua din piele neagră unde ne-am aşezat amândoi. Am auzit că ai fost plecată.

– Da. Cine ţi-a spus?

– Marina, desigur. Cu ce te pot ajuta?

– Ei bine... mi-am dres vocea. De fapt, ar fi două lucruri.

– În regulă. Spune-mi despre ce e vorba.

– Ai idee de ce Pa Salt m-a ales tocmai pe mine, când m-a adoptat?

– Doamne, Maia! Am văzut cât era de surprins. Eu sunt doar avocatul tatălui tău, nu prietenul lui de suflet.

– Ştiu, totuşi, că eraţi prieteni.

– Da, am fost, presupun, sau cel puţin din punctul meu de vedere. Dar, după cum ştii, tatăl tău era o persoană foarte secretoasă. Şi, deşi îmi place să cred că avea încredere în mine, la urma urmei, nu eram altceva decât un simplu angajat al lui şi nu-i puteam pune întrebări. Prima dată am auzit de tine când m-a contactat ca să înregistrez adopţia şi să întocmesc formalităţile necesare pentru obţinerea

primului tău paşaport.

– Aşadar, n-ai idee ce legături ar fi putut avea el în Brazilia, am insistat eu.

– Pe plan personal, nici una. Deşi a avut mai multe interese de afaceri acolo. Dar avea astfel de afaceri în multe locuri de pe glob. Mă tem că nu te pot ajuta în această privinţă.

Dezamăgită, dar nu foarte surprinsă de răspunsul lui, am insistat cu discuţia pe acest subiect.

– Când am fost în Brazilia, graţie indiciului lăsat de Pa, mi-am întâlnit bunica care, din păcate, a murit cu doar câteva zile în urmă. Ea mi-a povestit că, atunci când tata a venit să mă adopte, era însoţit de o femeie. Cei de la orfelinat au crezut că e soţia lui. Era căsătorit pe atunci?

– N-a fost niciodată însurat, din câte ştiu eu.

– Atunci, femeia aceea putea fi vreo iubită a lui?

– Maia, iartă-mă, dar chiar n-am idee ce făcea tatăl tău în viaţa particulară. Îmi pare rău că nu te pot ajuta, dar asta e situaţia. Parcă ai spus că mai doreai să discuţi ceva cu mine.

Era clar că nu ajungeam la nici un rezultat, motiv pentru care am renunţat, gândindu-mă că nu voi afla niciodată împrejurările în care fusesem adoptată. Pe urmă, mi-am adunat toate forţele şi am continuat.

– Ţi-am spus că bunica mea maternă a decedat recent. Mi-a lăsat, prin testament, două proprietăţi în Brazilia şi o mică sumă de bani.

– Şi vrei să mă ocup eu de asta în numele tău?

– Da, dar şi mai important este faptul că doresc să-mi fac şi eu un testament. Şi să-mi las averea unei… rude.

– Nu este nici o problemă. Eu le recomand asta tuturor clienţilor mei, indiferent de vârstă. Dacă îmi dai o listă cu cei cărora doreşti să le laşi ceva, inclusiv sume de bani unor prieteni, orice, pot să întocmesc documentul.

– Mulţumesc. Am ezitat un moment, încercând să găsesc cea mai bună modalitate de a exprima în cuvinte ceea ce doream. Aş vrea să te mai întreb ceva: cât de greu este pentru părinţii care şi-au dat copiii spre adopţie ca să dea de urma lor?

Georg mă studia atent, dar nu părea deloc surprins.

– Extrem de greu, adică pentru părinţi, a precizat el. După cum îţi închipui, un copil adoptat, mai ales la o vârstă foarte mică, are nevoie să se simtă în siguranţă. Autorităţile care se ocupă de adopţii nu-şi asumă riscul ca părinţii naturali, cuprinşi de remuşcări, să-l caute pe copil. Ar fi dezastruos pentru copil. La fel şi pentru părinţii adoptivi, care au ajuns deja să se ataşeze de el. Dar dacă, la fel cum ai făcut tu, copilul adoptat ar dori să-şi cunoască părinţii biologici, în momentul în care ar putea s-o facă din punct de vedere legal, atunci este cu totul altceva.

Ascultam cu mare atenţie ceea ce-mi spunea Georg.

– Atunci, dacă sunt un copil adoptat, care vrea să-şi cunoască mama sau tatăl biologic, de unde ar trebui să încep?

– De la autorităţile care s-au ocupat de adopţie. În prezent, sau cel puţin aici, în Elveţia, aceste lucruri sunt foarte bine reglementate. El ar trebui să se ducă acolo în primul rând. Adică, s-a grăbit Georg să rectifice, aşa ar trebui să procedeze orice copil adoptat.

L-am privit, simţind cum mă înroşesc la faţă. În acel moment, mi-am dat seama că ştia.

– Aşadar, dacă un părinte biologic, spre exemplu, ar vrea să-şi facă testamentul şi să-i lase o moştenire copilului dat spre adopţie, cum va trebui să procedeze?

Georg a făcut o pauză, cântărind bine cuvintele.

– Un avocat poate să parcurgă aceeaşi cale ca şi copilul adoptat. Se va duce la autorităţile de adopţie şi va explica situaţia. Dacă copilul a împlinit şaisprezece ani, autoritatea l-ar putea contacta pe copil sau, mai bine zis, pe tânărul vizat.

– Şi dacă copilul nu a împlinit şaisprezece ani?

– Atunci autorităţile i-ar contacta pe părinţii adoptivi, care au dreptul să decidă dacă este în interesul superior al copilului lor să afle de această moştenire.

– Da. Am încuviinţat din cap, simţindu-mă în mod ciudat stăpână pe mine. Şi, dacă autorităţile nu pot da de urma copilului în cauză, şi avocatul trebuie să recurgă la… căi mai puţin legale ca să-i găsească familia adoptivă, se poate face?

Georg se uita ţintă la mine. În acel moment, am citit în privirea lui tot ce nu putea exprima el în cuvinte.

– Pentru un avocat competent, Maia, ar fi uşor s-o facă, chiar foarte uşor.

I-am spus lui Georg că voi proceda conform celor discutate în vederea redactării unui testament. I-am mai spus că-i voi trimite o scrisoare pe care să o folosească în situaţia în care o agenţie de adopţii sau un băiat, a cărui dată de naştere i-o voi comunica, l-ar contacta vreodată. Apoi am ieşit.

Afară, nedorind să mă întorc acasă până nu întorceam pe toate părţile informaţiile aflate, am intrat într-o cafenea şi m-am aşezat la o masă cu vedere spre lac. Am cerut o bere. În mod normal, nu-mi plăcea berea, dar acum, am dus sticla la gură, refuzând paharul adus de chelneriţă, şi gustul care îmi amintea de Rio m-a făcut să mă liniştesc pe loc.

Dacă Georg ştia ceva despre fiul meu, atunci şi Pa Salt ştiuse. Mi-am amintit fraza din ultima lui scrisoare, care mă tulburase atât de mult.

Crede-mă, te rog, când îţi spun că familia este totul. Şi că dragostea unui părinte pentru copilul lui este cea mai puternică forţă de pe Pământ.

În timp ce îmi beam berea în lumina soarelui, eram sigură că puteam să mă întorc acum în biroul lui Georg şi să îl înfrunt. Să-i cer să-mi spună exact cine îmi adoptase fiul şi unde se afla acesta. Dar mai ştiam că aveau sens şi cuvintele lui Floriano. Indiferent cât de mult tânjeam să-i explic iubitului meu fiu de ce renunţasem la el, în prezent, această atitudine nu era decât o nevoie pur egoistă din partea mea.

Deodată, m-a cuprins furia la gândul că mâna nevăzută, dar atotputernică a lui Pa Salt, părea să îmi controleze viaţa şi de dincolo de mormânt. Şi poate că şi pe cea a fiului meu.

Ce drept avea să ştie el lucruri despre mine pe care nici măcar eu nu le ştiam?

Totuşi, la fel ca toţi cei care se rugau unei puteri invizibile, dar în care aveau încredere – din instinct de apărare –, mă împăcam cu gândul omnipotenţei lui Pa Salt. Dacă tatăl meu ştiuse – şi vinovăţia din ochii lui Georg, după ce comisese acea eroare, îmi confirmase asta –, atunci eram sigură că fiul meu se afla categoric pe mâini foarte bune.

Nu tatăl meu fusese cel care nu avusese încredere în relaţia noastră. Eu fusesem aceea. Îmi era acum clar că înţelesese motivele deciziei mele de a nu-i spune adevărul şi le acceptase. Mă lăsase să fac singură alegerea, care, trebuie să recunosc acest lucru, nu avusese nimic de-a face cu teama de reacţia lui. Ci cu mine. La nouăsprezece ani, liberă pentru prima dată în viaţă, având în faţa mea ceea ce eram sigură că va fi un viitor strălucit, ultimul lucru pe care mi-l doream era responsabilitatea de a creşte singură un copil. Şi poate că, dacă *m-aş fi dus* atunci la Pa, i-aş fi mărturisit ce făcusem şi am fi discutat opţiunile, nu era exclus să fi ajuns oricum la aceeaşi concluzie.

Mă gândeam la propria mea mamă. Cam la aceeaşi vârstă, se confruntase cu o dilemă similară, deşi într-un moment diferit în timp.

– Te iert, i-am şoptit. Şi îţi mulţumesc, am adăugat, ştiind că, indiferent de motivele ei, decizia fusese corectă pentru *mine*, fiica ei.

Gândurile mi-au zburat din nou spre Pa Salt. Cred că nu exagerez deloc, închipuindu-mi cu câtă fermitate îi interogase el însuşi pe viitorii părinţi adoptivi.

Poate că o făcuse, poate că nu, dar în acel moment, terminându-mi de băut berea, am făcut pace cu mine însămi pentru prima oară după naşterea bebeluşului, în urmă cu treisprezece ani.

Şi acum… Îmi dădeam seama că Pa Salt, oferindu-mi o poartă spre trecut, îmi oferise una şi spre viitor. M-am cutremurat, amintindu-mi cum mă purtasem cu Floriano de dimineaţă.

Maia, ce s-a întâmplat? Fusese atât de nedumerit.

L-am sunat pe Christian pe mobil şi l-am rugat să ne întâlnim la ponton, în cincisprezece minute. Străbătând străzile agitate ale Genevei, tânjeam deja după atmosfera relaxată din Rio. Oamenii munceau acolo şi se distrau, dar respectau în acelaşi timp ceea ce nu puteau schimba sau înţelege. Trebuia să-mi asum răspunderea, pentru că, din cauza unor vechi temeri, de dimineaţă îmi periclitasem întreg viitorul.

Când am păşit pe ponton şi am urcat în şalupă, eram conştientă că, deşi viaţa mea fusese influenţată de evenimente pe care nu le puteam controla, *eu* fusesem cea care luase decizia să reacţioneze în acel fel.

Când Christian a tras la mal, în faţa Atlantisului, pe chei a apărut o figură foarte cunoscută, deşi neaşteptată.

– Surpriză! a exclamat ea, deschizându-şi larg braţele când am coborât din şalupă.

– Ally! Ce faci aici?

– Ciudat, dar asta e şi casa mea, mi-a răspuns cu un zâmbet larg, în timp ce ne îmbrăţişam.

– Ştiu, dar nu te aşteptam.

– Am avut câteva zile libere, aşa că m-am gândit să vin să văd ce face Ma, pentru că ştiam că eşti plecată. Îmi închipui cât de greu îi e după decesul lui Pa.

Instantaneu, m-am simţit vinovată pentru propriul meu egoism. Nu vorbisem deloc cu Ma cât fusesem plecată la Rio. Şi, după ce sosisem cu o zi în urmă, de-abia dacă schimbaserăm câteva cuvinte.

– Maia, arăţi minunat! Am auzit că ai fost foarte ocupată. Ally mi-a dat un ghiont cu afecţiune. Ma spune că ai avut un oaspete peste noapte. Cine e?

– O persoană pe care am cunoscut-o la Rio.

– Ei bine, hai să bem ceva rece şi poţi să-mi povesteşti totul de la început.

Ne-am aşezat la masa de pe terasă, bucurându-ne de căldura razelor de soare. Şi pentru că sentimentele mele ambigue faţă de sora mea perfectă mi s-au evaporat după câteva minute, m-am relaxat şi i-am povestit ce se întâmplase în Brazilia.

– Uau! a exclamat ea uimită, când am făcut o pauză ca să-mi mai trag sufletul, luând o gură din limonada pe care Claudia o pregătea special pentru noi. Ce mai aventură! Cât curaj ai avut să te duci acolo şi să-ţi descoperi trecutul! Nu cred că eu aş putea face faţă unei asemenea situaţii, să aflu cine şi de ce m-a dat spre adopţie, chiar dacă am avut noroc cu Pa Salt şi cu surorile mele. Nu te-a durut să afli ce ţi-a povestit bunica ta despre mama ta naturală?

– Da, dar am înţeles-o. Ally, mai vreau să-ţi mărturisesc ceva. Ceva ce poate că ar fi trebuit să-ţi spun cu mult timp în urmă…

I-am povestit despre fiul meu şi cum am luat teribila decizie de a renunţa la el. Ally arăta cu adevărat şocată şi am văzut cum încep să-i curgă lacrimi pe obraji.

– Maia, cât de groaznic că a trebuit să treci prin aşa ceva, şi de una singură! De ce naiba nu mi-ai spus? Sunt sora ta! Întotdeauna m-am

gândit cât de mult ţinem una la alta. Aş fi fost lângă tine, serios.

– Ally, ştiu, dar tu aveai doar şaisprezece ani pe atunci. Şi, în afară de asta, îmi era ruşine.

– Doamne, ce povară ai putut să cari pe umeri! a oftat ea. Apropo, dacă nu te deranjează întrebarea, cine este tatăl?

– O, nu-l cunoşti. Un băiat pe care l-am cunoscut la universitate, pe nume Zed.

– Zed Eszu?

– Da. Poate că-i văzuse numele pe undeva, prin ziare. Tatăl lui este afaceristul care s-a sinucis.

– Şi al cărui iaht l-am văzut aproape de cel al lui Pa, în acea zi cumplită, când am aflat vestea morţii lui, s-a cutremurat Ally.

– Da, i-am confirmat, dându-mi seama că uitasem complet acel detaliu în iureşul evenimentelor din ultimele trei săptămâni. Ce ironie că din cauza lui Zed m-am urcat în avionul spre Rio, când încă stăteam pe gânduri dacă să fac asta sau nu! După paisprezece ani de tăcere, mi-a lăsat un mesaj în căsuţa vocală, aşa tam-nesam, informându-mă că vine în Elveţia şi întrebându-mă dacă ne putem vedea.

Ally mi-a aruncat o privire ciudată.

– Dorea să vă întâlniţi?

– Da. Zicea că aflase despre decesul lui Pa şi îmi sugera să plângem unul pe umărul celuilalt. Nimic altceva nu m-ar fi făcut s-o iau la goană din Elveţia.

– Zed ştie că e tatăl copilului tău?

– Nu. Şi, dacă ar şti, mă îndoiesc că i-ar păsa.

– Cred c-ai făcut bine că ai scăpat de el, mi-a spus Ally pe un ton sumbru.

– Îl cunoşti?

– Nu personal. Dar am un… prieten care îl cunoaşte. Oricum, a continuat ea, se pare că decizia de a te urca în acel avion a fost cea mai bună pe care ai luat-o în viaţa ta. Şi încă nu mi-ai povestit despre acel brazilian superb, care se ţinea după tine ieri. Cred că şi Ma s-a îndrăgostit de el. Când am sosit, mai devreme, numai despre el turuia. E scriitor?

– Da. I-am tradus primul roman. A fost publicat la Paris şi este extrem de apreciat.

– Ai fost cu el acolo?

– Da.

– Şi?

– Îmi… place mult de el.

– Marina zice că şi el te place. Mult, a subliniat Ally. Deci, ce aveţi de gând?

– Nu ştiu. Nu ne-am făcut planuri de viitor. El are o fetiţă de şase ani şi locuieşte la Rio, şi eu sunt aici… În fine, tu ce-ai mai făcut, Ally? am schimbat eu repede subiectul.

– Îmi merge bine. Mi s-a propus să fac parte din echipajul pentru Fastnet Race, luna viitoare. De asemenea, antrenorul echipei naţionale elveţiene de iahting vrea să mă coopteze în echipa lui, situaţie în care vom începe antrenamentul în toamnă, ca să ne pregătim pentru Jocurile Olimpice de la Beijing de anul viitor.

– Ally! E fantastic! Te rog să mă ţii la curent!

– Negreşit.

Doream s-o bombardez cu o sumedenie de întrebări, când Marina s-a apropiat de noi pe terasă.

– Maia, *chérie*, n-am ştiut că te-ai întors! Christian mi-a dat asta mai devreme. Apoi, cu sosirea pe nepusă masă a lui Ally, mă tem c-am uitat să ţi-l dau.

Marina mi-a înmânat un plic. Am recunoscut imediat scrisul lui Floriano.

– Mulţumesc, Ma!

– Fetelor, vreţi să luaţi cina?

– Dacă ai ceva pregătit, desigur. Maia, vii şi tu? Nu prea am avut şansa să stăm împreună în ultimul timp.

– Da, desigur, i-am răspuns şi m-am ridicat. Dar aş vrea să mă duc puţin în Pavilion mai întâi.

Cele două femei s-au uitat când la mine, când la scrisoare.

– Atunci ne vedem mai târziu, *chérie*! mi-a spus Marina.

În Pavilion, am deschis plicul cu degete tremurânde. Am scos o bucată de hârtie, puţin mototolită, care arăta ca şi cum ar fi fost smulsă dintr-un carnet de note.

În şalupă
Lacul Geneva

13 iulie 2007

Maia, mon amour,

Îţi scriu în franceza mea care lasă de dorit şi, deşi nu într-un stil poetic precum în scrisorile trimise de Laurent Brouilly Izabelei, sentimentul din spatele cuvintelor este acelaşi. (Iartă-mi scrisul urât, e din cauza valurilor). Chérie*, am văzut că erai tristă de dimineaţă şi aş fi dorit să-ţi ofer alinare, dar poate că te străduieşti încă să accepţi relaţia cu mine. Aşa că îţi spun că te iubesc. Negru pe alb. Deşi am petrecut atât de puţin timp împreună, cred că povestea noastră este doar la început. Dacă ai fi stat puţin mai mult cu mine, în dimineaţa asta, aş fi avut ocazia să îţi spun că nu-mi doresc nimic mai mult decât să te întorci la Rio şi să fim împreună. Pentru mâncarea arsă de fasole, pentru vinul acru şi ca să dansăm samba în toate serile din viaţa noastră. Ştiu că îţi cer mult, să renunţi la viaţa ta de la Geneva ca să vii la mine. Dar, aşa cum Izabela avea un copil de care trebuia să aibă grijă, la fel am şi eu. Şi Valentina are nevoie de familia ei. Măcar pentru o vreme.*

Îţi acord un răgaz de gândire, pentru că este o decizie importantă. Dar, te rog, ţi-aş fi recunoscător dacă m-ai scoate din acest greu impas mai curând decât mai târziu. În împrejurările date, cred că sunt pregătit să aştept o singură noapte.

Pun alături plăcuţa de mozaic. Amicul meu de la muzeu a reuşit în final să descifreze citatul scris de Izabela pentru Laurent.

Dragostea nu ţine cont de distanţe,
Nici de continente;
Pentru că are ochii aţintiţi spre stele.

Şi acum, la revedere. Aştept veşti de la tine.

Floriano X

ALLY. IULIE 2007
LUNĂ NOUĂ. 12; 04; 53
Capitolul 51

Eu şi Marina îi făceam cu mâna, trimiţându-i sărutări prin aer, când Maia a plecat din Atlantis. Cele două geamantane erau pline ochi cu cele mai dragi lucruri ale ei. Plus trei sute de săculeţi de ceai englezesc, fiindcă spune că la Rio îi este imposibil să găsească ceaiul ei preferat. Chiar dacă ne-a dat asigurări că se va întoarce curând, cumva, eram amândouă conştiente că nu va fi aşa. În acest moment, când sora mea cea mare pleacă pentru a începe o nouă viaţă în altă parte, Ma şi eu suntem mişcate până la lacrimi.

– Sunt atât de fericită pentru ea, mi-a spus Marina, ştergându-şi faţa când ne-am întors spre casă. Floriano este un bărbat atât de drăguţ, şi Maia mi-a spus că şi fiica lui este frumoasă.

– Se pare că Maia şi-a găsit o familie gata formată, am comentat eu. Poate că va reuşi să compenseze ceea ce a pierdut.

Marina mi-a aruncat o privire în timp ce intram în casă.

– Ţi-a spus?

– Da, ieri. Recunosc, am fost şocată. Nu atât de întâmplarea în sine, cât de faptul că a ţinut totul sub tăcere atâţia ani. M-am simţit foarte jignită pentru că nici măcar în mine n-a avut încredere. Tu ai ştiut, nu-i aşa? i-am aruncat întrebarea, urmând-o în bucătărie.

– Da, *chérie*, eu am ajutat-o atunci. Oricum, ce-a fost a fost. În sfârşit, Maia s-a trezit din nou la viaţă. Ca să fiu sinceră, a continuat Marina punând apa la fiert, uneori mă apuca disperarea la gândul că n-o va mai face niciodată.

– Cred că toate simţeam la fel. Îmi amintesc cât de veselă şi optimistă era înainte, şi pe urmă s-a schimbat peste noapte. Am fost odată la ea, când se întorsese la Sorbona, pentru că intra în anul trei. Era atât de tăcută... de închisă în ea. A fost un weekend foarte plictisitor, fiindcă Maia nu dorea să iasă deloc din casă, în timp ce eu aveam şaisprezece ani şi mă aflam pentru prima dată la Paris. Acum pricep de ce. Doar ştii că o idolatrizam când eram mică. M-a durut mult când s-a îndepărtat de mine.

– S-a îndepărtat de noi toate, a încercat să mă consoleze Marina. Dacă cineva este în stare să o schimbe, să-şi recapete încrederea în ea,

cred că numai acel tânăr o va face. Ceai? Sau ceva mai rece?

– Mersi, nişte apă. Sincer, Ma, cred că şi tu te-ai îndrăgostit de Floriano, am tachinat-o când mi-a întins un pahar cu apă.

– Ei bine, recunosc că este foarte atrăgător, nu m-a contrazis Marina.

– De-abia aştept să-l cunosc. Dar acum, că Maia a plecat, tu ce vei face aici?

– O, n-ai de ce să te îngrijorezi, am o grămadă de treburi. E uimitor cât de des veniţi acasă voi, fetele, şi, de obicei, mă anunţaţi doar cu câteva ore înainte. Mi-a zâmbit. Săptămâna trecută a fost şi Star aici.

– Serios? Fără CeCe?

– Da. Diplomată, Marina s-a abţinut de la comentarii. Să ştii că îmi face mare plăcere când vă văd acasă.

– Totuşi, este foarte diferit faţă de vremea când era şi Pa aici, am remarcat într-o doară.

– Aşa e. Dar închipuie-ţi cât de mândru ar fi, ştiind ce vei face tu. Doar ştii cât iubea iahtingul.

– Da, i-am zâmbit. Ca să schimbăm subiectul, ştiai că tatăl fiului Maiei este băiatul lui Kreeg Eszu, Zed?

– Da, ştiam. Oricum, a evitat Marina să continue discuţia, îi voi cere Claudiei să ne prepare cina pentru ora şapte. Ştiu că mâine te trezeşti foarte devreme.

– Da şi trebuie să mă duc să-mi verific e-mailurile. Este în regulă dacă folosesc biroul lui Pa?

– Sigur că da. Nu uita, asta e casa voastră, a ta şi a surorilor tale, a repetat Marina cu multă răbdare.

Mi-am luat laptopul din dormitor şi am coborât la parter. Am deschis uşa de la biroul tatălui meu şi, pentru prima dată în viaţă, m-am aşezat timid pe scaunul lui. Aşteptam să se deschidă computerul, cu ochii la numeroasele obiecte ţinute de Pa pe rafturi.

Laptopul m-a anunţat că se va închide, după ce de-abia îl pornisem, aşa că, în timp ce aşteptam să-şi instaleze programele, m-am ridicat şi m-am dus spre CD-playerul lui Pa. Încercasem toate să-l convingem să treacă la iPod şi, deşi avea un raft cu echipament electronic sofisticat în birou, ne spunea că este prea bătrân pentru această schimbare şi că prefera să citească titlurile de pe CD-urile pe

care urma să le asculte. Când am deschis playerul, fascinată să aflu ce ascultase Pa Salt ultima dată, camera a fost inundată de minunatele acorduri din „Morning Mood“ ale Suitei Peer Gynt de Grieg.

Am rămas încremenită, năpădită de un val de amintiri. Era piesa favorită a lui Pa şi-mi cerea, deseori, să-i cânt primele note la flaut. Devenise melodia tematică a copilăriei mele şi-mi amintea de atâtea răsărituri glorioase de soare, când mă lua cu el pe lac şi mă învăţa totul despre iahting.

Doamne, cât de mult îi simţeam lipsa!

Şi a altei persoane.

În timp ce muzica se revărsa, umplând încăperea cu notele ei impetuoase, am întins mâna instinctiv şi am ridicat receptorul telefonului de pe biroul lui Pa, ca să formez un număr.

Ţinându-l la ureche, mi-am dat seama că altcineva din casă se afla deja pe fir. Şocul resimţit, când am auzit tonul cunoscut, rezonant al vocii care mi-a alinat toate suferinţele în copilărie, m-a forţat să întrerup acea conversaţie.

– Alo? am strigat repede în receptor, întinzând mâna ca să închid CD-playerul, pentru a mă asigura că auzisem bine.

Dar vocea de la celălalt capăt al firului a amuţit brusc. Ştiam că el închisese telefonul.

Nota autoarei

Seria „Cele şapte surori“ se bazează în mare pe mitologia legată de constelaţia Pleiadelor, foarte cunoscută pământenilor, din apropiere de faimoasa centură Orion. De la maiaşi până la greci şi aborigeni, stelele acestea sunt menţionate în inscripţii şi versuri. Marinarii s-au ghidat după ele timp de milenii şi chiar şi o specie de pisici din Japonia, Subaru, a primit denumirea după ele…

Multe dintre numele din această serie sunt anagrame ale unor personaje din legende, dar cred că acest aspect e lipsit de relevanţă. Cel mai important este ca cititorii să se bucure de lectura acestor cărţi. Totuşi, dacă sunteţi interesaţi să aflaţi mai multe despre Pa Salt, Maia şi surorile ei, atunci vă rog să vizitaţi website-ul meu, *www.lucindariley.com*, unde veţi găsi multe dintre aceste legende şi poveşti.

Mulţumiri

În primul rând aş vrea să le mulţumesc Millei şi lui Fernando Baracchini, precum şi fiului lor Gui, pentru că, la masa din sufrageria lor din Ribeirão Preto, mi-a venit ideea unei cărţi a cărei acţiune să se desfăşoare în Brazilia. De asemenea, le mulţumesc minunatei Maria Izabel Seabra de Noronha, stră-strănepoata lui Heitor da Silva Costa, faimosul arhitect şi constructor al statuii lui Hristos Mântuitorul, pentru că mi-a pus la dispoziţie cu atâta generozitate cunoştinţele şi timpul ei, precum şi pentru documentarul „De Braços Abertos“ (Cu braţele larg deschise). Şi, mai apoi, pentru timpul acordat lecturii manuscrisului, astfel încât toate detaliile să fie corecte. Totuşi, aceasta este o ficţiune bazată pe nişte figuri istorice reale. Trebuie să precizez că modul cum i-am înfăţişat pe Paul Landowski şi familia da Silva Costa, ca şi pe ceilalţi, este rodul imaginaţiei mele. Le mulţumesc Valeriei şi lui Luiz Augusto Ribeiro pentru că m-au găzduit la *fazenda* lor din munţi, cât timp am scris cartea – n-aş mai fi plecat niciodată de acolo –, şi mai ales lui Vania şi Ivonne Silva pentru deliciosul chec, plus multe altele. Suzannei Perl, care mi-a servit drept ghid la Rio, lui Pietro şi Eduardo, amabilii noştri şoferi, Carlei Ortelli, pentru talentul ei magnific de organizator – nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării –, şi Andreei Ferreira, pentru că mi-a stat permanent la dispoziţie când aveam nevoie să-mi traducă ceva.

Aş mai vrea să le mulţumesc tuturor editorilor din întreaga lume pentru sprijinul lor, când i-am anunţat că voi scrie şapte cărţi bazate pe constelaţia „Cele Şapte Surori“ din Pleiade. Mai ales lui Jez Trevathan şi lui Catherine Richards, lui Georg Reuchlein şi Claudiei Negele, lui Peter Borland şi lui Judith Curr, Knut Gørvell, Jorid Mathiassen şi lui Pip Hallén.

Mulţumiri şi lui Valérie Bronchand, vecina mea din sudul Franţei, care m-a condus să vizitez Muzeul Landowski din Boulogne-Billancourt, unde a făcut sute de fotografii, şi Adrianei Hunter, care a tradus enorma biografie a lui Landowski şi a descris cele mai importante opere ale sale. Lui David Harber şi colectivului său, care m-au ajutat să înţeleg modul în care funcţionează sfera armilară.

Pentru sprijinul permanent, le mulţumesc mamei mele, Janet, surorii mele, Georgia, şi fiului ei, Rafe, care la nouă ani a transformat

Trandafirul de la miezul nopţii într-o carte inclusă în bibliografia şcolară. Ritei Kalagate, pentru că mi-a spus că trebuie neapărat să mă duc în Brazilia, cu o seară înainte de a primi o ofertă de la editura mea, şi lui Izabel Latter, pentru că m-a îngrijit şi mi-a ascultat toată pălăvrăgeala, după ce am zburat mii de kilometri prin întreaga lume şi am stat aplecată deasupra manuscrisului 24/7.

Mulţumiri lui Susan Moss, cea mai bună prietenă a mea şi acum parteneră într-ale scrisului, lui Jacquelyn Heslop, sora mea dintr-o altă viaţă, şi Oliviei Riley, asistenta mea care, în mod miraculos, a reuşit să-mi descifreze scrisul şi să-mi aducă la cunoştinţă conceptul unei sfere armilare.

Într-o noapte cu cer înstelat, de la începutul lui ianuarie 2013, mi-a venit prima dată ideea unor cărţi despre cele şapte surori mitice. Am adunat familia la un loc şi, în jurul focului, am discutat entuziasmaţi despre această idee. Vreau să subliniez că nici unul dintre ei n-a afirmat că i se pare o idee nebunească – deşi atunci poate că aşa suna. În consecinţă, le datorez un imens „Mulţumesc“ pentru tot ce s-a întâmplat de atunci încoace. Îi mulţumesc iubitului meu soţ şi agent literar, Stephen – am avut un parcurs extraordinar în ultimul an şi amândoi am învăţat multe lucruri. Le mulţumesc şi fantasticilor mei copii: lui Harry, care îmi face toate filmele; Leonorei, care a venit cu prima anagramă – Pa Salt; lui Kit, cel mai mic, care mă face mereu să râd; şi, desigur, Isabellei Rose, uimitoarea mea bebeluşă de optsprezece luni, cărora le dedic această carte.

Bibliografie

Cele şapte surori este o ficţiune pe fundal istoric şi mitologic. Sursele folosite pentru cercetare sunt cele de mai jos:

Munya Andrews, *The Seven Sisters of the Pleiades* (Spinifex Press, 2004)

Dan Franck, *Bohemian Paris* (Grove Press, 2001)

Robert Graves, *The Greek Myths* (Penguin, 2011)

Robert Graves, *The White Goddess, a Historical Grammar of Poetic Myth* (Faber and Faber, 1975)

Michèle Lefrançois, *Paul Landowski: L'oeuvre sculpté* (Crèaphis editions, 2009)

Jeffrey D. Needell, *A Tropical Belle Époque* (Cambridge, 2009)

Maria Izabel Noronha, *De Braços Abertos* (documentary) (2008)

Maria Izabel Noronha, *Redentor: De Braços Abertos* (Reptil Editora, 2011)

Peter Robb, *A Death in Brazil* (Bloomsbury, 2005)

Nigel Spivey, *Songs of Bronze* (Faber and Faber, 2005)

Maria Izabel Noronha, *De Braços Abertos* (documentary) (2008)

Maria Izabel Noronha, *Redentor: De Braços Abertos* (Reptil Editora, 2011)